

R. A. Salvatore
Ezüst erek

A fordítás az alábbi kiadás alapján készült

RA Salvatore STREAMS OF SILVER Published by TSR, Inc.

Trademark and text copyright (c) 1990-94 by TSR, Inc. Used under authorization.

FORGOTTEN REALMS is a registered trademark owned by TSR, Inc.

The TSR logo is a trademark owned by TSR, Inc.

Fordította -Hoppán Eszter

A címlapon Clyde Caldwell festménye Copyright (c) 1994 TSR, Inc.

Tipográfia: Marjai Csaba

Műszaki szerkesztés: Zölley Imre

Hungarian transiation (c) 1995 TSR, Inc. Hungarian edition (c) 1995 TSR, Inc.

ISBN 963 8353 60 0 VP-F– 130195-85.9.80

Kiadja a Valhalla Páholy. Felelős kiadó: Novák Csanád ügyvezető. Felelős szerkesztő: Gáspár András. Művészeti igazagató: Marjai Csaba. Korrektor: Bóday Tamás. Szedés, tördelés: Valhalla Páholy DTP A nyomdai munkálatokat az Athenaeum Nyomda Rt végezte. A nyomdai megrendelés törzsszáma: 95.0023

Felelős vezető: Vida József vezérigazgató.

Terjedelem: 19 ív

Készült Budapesten az 1995. évben.

Scannelte és javította: Szpájdernen

Előhang

Fekete trónján a sötétben ott leselkedett az árnyak sárkánya. Nem volt túl nagy termetű, de a gonoszak közt is a leggonoszabb, maga volt-a feketeség: karmai ezernyi gyilok kardjai, pofája mindig áldozatok véréből meleg, fekete lehelete a puszta kétségbeesés.

Pikkelyes bőre hollófekete volt, olyan mélységesen sötét, hogy színek játszottak rajta; egy lélektelen szörnyeteg irizáló szépség-álcája. Alattvalói Shimmergloomnak nevezték, és mélységesen tisztelték.

A sárkányok szokása szerint Shimmergloom erőt gyűjtött az évszázadok alatt, szárnyait összecsuksa, és egyáltalán nem mozgott, kivéve, ha valami áldozatot nyelt el vagy engedetlen szolgáját kellett megbüntetnie. Megtette a magáét, hogy biztonságban tudja ezt a helyet: kiirtotta a törpe sereg nagyját, akik szembeszálltak szövetségeseivel.

Milyen csodás lakomája volt aznap! A törpék bőre vastag és izmos volt ugyan, a pengeéles fogaknak azonban ez nem okozott gondot.

Most pedig a rabszolgái elvégeztek helyette minden munkát, ennivalót hoztak neki és lesték a kívánságait. Eljöhet az idő, amikor megint szükségük lesz a sárkány erejére, és akkor Shimmergloom készen áll majd. Az alatta tornyosuló kincsekből táplálkozott az ereje, és ebben a tekintetben Shimmergloom felülmúlta minden fajtársát: kincse még a leggazdagabb királyok képzeletét is felülmúlta.

És seregnyi szolgája volt, a sötétség sárkányának odaadó rabszolgái. A szél, ami a Jeges Szelek völgyének a nevét adta, ott fűtyült a fülük mellett, szüntelen süvítése elnyomta az útitársak ritka beszélgetéseit. Nyugat felé haladtak a puszta tundrán, a szél pedig, mint mindig, keletről fűjt, mögülik, segítve amúgy is gyors menetelésüket.

Tartásuk és elszánt lépteik mutatták az épp csak elkezdődött kaland izgatott mohóságát, de mindegyik kalandozó arca más és más kilátásokat tükrözött.

A törpe, Harcpöröly Bruenor derékból előredőlve járt, vaskos lábai erőteljesen hajtották előre, hegyes orra pedig kiállt kócos, rőt szakáll fölé. A lába és a szakáll kivételével mintha kőből lett volna, rovátkolt fejszéjét keményen markolta göcsörtös kezében, pajzsa – rajta a habzó söröskupa képével – szorosan túltömött hátizsákjára volt kötözve, a feje pedig nem fordult egyik oldalra sem a horpadozott, túlkös sisakban. A szemei sem kalandoztak el az útról, és pislogni is csak ritkán pislogott. Bruenor kezdeményezte ezt az utazást, hogy megkeresse a Harcpöröly Klán ősi hazáját, és bár jól tudta, hogy gyermekkorának ezüstös csarnokai több száz mérföldnyire vannak, annak az utazónak az elszánt lépteivel haladt, aki már látja úticélját.

Bruenor mellett a nagytermetű barbár is izgatott volt. Wulfgar simán mozgott, hosszú lábainak roppant lépteivel könnyedén tartotta a törpe tempóját. Volt valami visszafogott sietség benne, mint egy rövid kantáron tartott tüzes lóban. A kalandvágy tüze épp oly fényesen lángolt az ő szemében is, mint Bruenoréban, de a törpétől eltérően Wulfgar tekintete nem az előttük álló útra szegeződött. Ő fiatal volt, először lépett ki a nagyvilágba, és folyvást körbe tekintgetett, magába szívott minden látványt és érzést, amit a táj nyújtani tudott.

Kaland után is jött barátaival, de saját világa láthatárát is tágítani akarta. Egész-fiatal életét a Jeges Szelek völgyének zárt határai közt élte le, tapasztalatai csak a barbár törzsek ősi hagyományaira és Tízváros határnépeinek ismeretére korlátozódtak.

De Wulfgar tudta, hogy ott kint ennél sokkal több is van, és el volt szánva rá, hogy ebből annyit szedjen össze, amennyit csak tud.

Drizzt Do'Urden, a Wulfgar mellett bandukoló köpönyeges alak kevésbé érdeklődött. Könnyed járása elárulta elf származását, mélyre húzott csuklyája azonban valami mást sejtetett. Drizzt drow volt, fekete elf, a fénytelen föld alatti világ lakója. Már több évet töltött a felszínen származását megtagadva, mégsem tudta levetkőzni népének veleszületett idegenkedését a naptól.

Így hát mélyre süppedt a csuklyája mögé, útja pusztán léte folytatódása volt, újabb kaland a tapasztalatok hosszú sorában. Maga mögött hagyva népét Menzoberranzan sötét városában, Drizzt Do'Urden örömmel lépett a nomádok útjára. Tudta, hogy a felszínen sosem fogadják majd be igazán, a népe híre túl rossz volt ahhoz, hogy, akár még a legrugalmasabb közösség is megtúrja őt. Így az út lett az otthona, állandóan utazott, hogy elkerülje a törvényszerű fájdalmat, amiért kikényszerül egy helyről, amit esetleg megszeretett.

Tízváros időleges menedék volt. Az elszigetelt peremtelep sok számkivetettnak, vándornak adott otthont, és bár Drizztet nem fogadták túl szívesen, a városok öreként keményen megszolgált becsülete némi tiszteletet és megbecsülést szerzett neki némelyik telepesnél. Bruenor számára azonban igaz barát volt, így Drizzt szívesen indult útnak a törpe oldalán, annak ellenére, hogy tudta: ahogy eltávolodik attól a helytől, ahol nagyjából ismerik, aligha számíthat civilizált bánásmódra.

Drizzt időnként lemaradt egy kissé a csapattól, hogy ránézzen a csapat negyedik tagjára. Regis, a félszérzet zihálva vonszolta magát a csapat után (és nem önszántából), hisz hasa túl terjedelmes, lába pedig túl kurta volt a törpe ruganyos lépteihez. Most vezekelt a fényűzésben eltöltött hónapokért, a bryn shanderi luxuspalotáért. Regis átkozta balszerencsését, ami erre az útra kényszerítette. Mindenekfölött szerette a kényelmet, és épp olyan szorgalmasan fáradozott evő és pihenőművészetének tökéletesítésén, mint ahogy egy hőstettekről álmodozó ifjú gyakorol első kardjával. Barátai őszintén meglepődtek, mikor csatlakozott hozzájuk, de örültek a társaságának, és még Bruenor is – aki pedig már alig várta, hogy újra megpillantsa ősi hazáját – ügyelt rá, hogy ne hagyja le túlságosan Regist.

Regis is igyekezett, amennyire bírt, és ezúttal a szokásos siránkozást is mellőzte. Viszont társaival ellentétben ő nem az előttük nyújtózó utat vizslatta, hanem a válla fölött nézegetett hátra, Tízváros felé, az otthon felé, melyet oly rejtélyes körülmények közt kényszerült elhagyni.

Drizzt ezt némi aggodalommal látta. Regis menekül valami elől.

Az útitársak napokig tartották a nyugati irányt. Délre tőlük a hófedte hegység, a Világ Háta csipkés ormai kísérték útjukat. Ez a vonulat jelezte a Jeges Szelek Völgyének déli határát, és ennek a végét várta a csapat. Mikor a legnyugatabbi csúcsok lejtői síkságba olvadnak, majd délre fordulnak a hegy és a tenger közti útra, mely kivisz a völgyből, és vagy száz mérföldnyi síkság után Luskan tengerparti városába vezet.

Minden hajnalban úton voltak még a nap első sugarai előtt, és mentek egészen az alkonyat utolsó rózsaszín árnyalatáig. Ekkor megálltak és táborot vertek, mielőtt a jeges szél rákezdet volna fagyos éjszakai dalára.

Aztán megint talpon voltak már napkelte előtt, mindegyikük a saját reményeivel és félelmeivel.

Néma volt az útjuk, csak a keleti szél füttyült szüntelen.

Első könyv A keresők

1. Törrel a hátuk mögött

Köpönyegét szorosan maga köré húzva tartotta, pedig alig szűrődött be fény a lefüggönyözött ablakokon. De neki ez volt az élete: titokzatosság és magány. Egy orgyilkoshoz illőn.

Míg mások a napfényben sütkezve jártak a dolgaik után, és szomszédaikkal beszélgettek, Artemis Entreri az árnyékban maradt, kitágult pupillái a keskeny utat fürkésztek, melyen el kell indulnia mostani küldetése végrehajtásához.

Valódi hivatásos volt, sötét szakmájának talán legjobbjá az összes birodalmakban, és ha egyszer kiszimatolta áldozata nyomát, a 'zsákmány nem menekülhetett. Így a bérgyilkos nem zavartatta magát az üres háztól, amit Bryn Shanderben talált, a Jeges Szelek Völgye tíz településének fővárosában. Entreri gyanította, hogy a félszerzet elmenekült Tízvárosból. De ez nem számított: ha valóban ugyanarról a félszerzetről van szó, akit Calimporttól idáig keres – több mint ezer mérföldet jött északra – akkor jobban halad, mint ahogy remélte. Célpontjának nem lehet két hétnél több előnye, és a nyom valóban friss.

Entreri hangtalanul és nyugodtan járta be a házat, a félszerzet itteni életének olyan jeleit keresve, melyek segítségére lehetnek az elkerülhetetlen szembesüléskor. Rendetlenség fogadta minden szobában – a félszerzet sietősen távozott, valószínűleg tudta, hogy a bérgyilkos közeledik. Entreri ezt jó jelnek vette: ez erősítette gyanúját, hogy ez a Regis ugyanaz a Regis, aki évekkel ezelőtt Pook Pasát szolgálta a messzi déli városban.

A bérgyilkos ördögi mosolyra fakadt a gondolatra, hogy a félszerzet tudja, hogy vadásznak rá, ez csak növelte az üldözés izgalmát. A végkifejlet azonban egyértelmű volt, mert a rémült áldozatok elkerülhetetlenül elkövetnek valami végzetes hibát.

A bérgyilkos a hálósobában, egy asztalfiókban meg is találta, amit keresett. Regis a nagy sietségben nem fordított elég gondot arra, hogy elleplezze valódi kilétét. Entreri csillogó szemei elé tartotta a kis gyűrűt, és elolvasta a feliratot, mely Regist egyértelműen Pook Pasa calimporti tolvajcéhének tagjaként azonosította. Entreri összezártá öklét a gyűrűn, és szája gonosz mosolyra húzódott.

– Megtaláltalak, kis tolvajocska – nevetett az üres szobára. – A sorsod megpecsételődött. Nincs hová futnod!

Aztán arckifejezése hirtelen éber lett, mikor kulcszörgést hallott a palota bejárata felől, a nagy lépcsőn túlról. Övtáskájába tette a gyűrűt, és hangtalanul, mint a halál, a lépcső felső korlátoszlopainak árnyai közé húzódott.

A nagy kétszárnyú ajtó kitárult, és egy férfi meg egy fiatal nő lépett be, a nyomukban két törpe. Entreri ismerte a férfit: Cassius volt az, Bryn Shander szószólója. Valaha ő lakott itt, de hónapokkal ezelőtt átengedte a házat Regisnek, a félszerzet hőstettei miatt Akar Kesselrel, a gonosz varázslóval, és goblin hordájával szemben.

Entreri a másik embert is látta már, bár eddig nem tudott arról, hogy kapcsolatban áll Regisszel. A szép nők ritkaságszámba mentek ebben a távoli fészekben, de ez a lány maga volt a kivétel. Csillogó vörösbarna fürtök táncoltak a vállain, sötétkék szemeinek mély szikrái bármelyik férfi szívét képesek lettek volna örök rabságba ejteni.

A bérgyilkos tudta, hogy Catti-brie a neve. A törpékkel él a völgyükben a várostól északra, Bruenorral, a törpék klánjának vezérével, aki saját lányául fogadta őt kislánykorában, mikor egy goblin támadás következtében árvaságra jutott.

Ez akár érdekes találkozásnak is bizonyulhat, tűnődött Entreri. Fülét hegyezve hallgatta az oszlopok közül a lenti beszélgetést.

– Alig egy hete ment el! – ellenkezett Catti-brie.

– Egy hete, szó nélkül – vakkantotta Cassius láthatóan feldúltan. – És üresen, őrizetlenül hagyta az én gyönyörű házamat. Nyitva volt a bejárati ajtó, mikor pár nappal ezelőtt itt jártam!

– Regisnek adta a házat emlékeztette Catti-brie.

– Csak kölcsönbe! – dörögte Cassius, pedig a házat valóban ajándékba adta. A szószóló hamar megbánta, hogy átadta Regisnek a palota kulcsát, mely a legnagyobb épület volt Mirabartól északra. Visszatekintve Cassius látta, hogy annak idején egyszerűen csak túlságosan magával ragadta őt is a goblinok felett aratott győzelem láza, és gyanította, hogy Regis még erősítette is ezeket az érzéseket a rubinfüggő segítségével.

Mint sokan mások, akiket rászedett a meggyőző félszerzet, Cassius is egészen más szemmel kezdte nézni az eseményeket, és ez a látásmód meglehetősen kedvezőtlen képet eredményezett Regisről.

– Mondhatod akárhogy – mondta Catti-brie – akkor sem kéne annyira sietned a kijelentéssel, hogy Regis elhagyta a házat.

A szószóló arca haragos vörösbe borult. – Még ma mindennek ki kell kerülnie innen! – jelentette ki. – Nálad van a listám. Azt akarom, hogy a félszerzetnek semmiféle holmija ne maradjon a házban! Minden, ami itt marad holnapig, amikor visszajövök, az enyém lesz a birtoklás jogán! És figyelmeztetek, hogy busás kártérítést fogok követelni, ha bármi is eltűnik, vagy megsérül, ami az enyém! Ezzel sarkonfordult, és kiviharzott.

– Jól megharagudott rá! – kacagott Fender Mallot, az egyik törpe. – Sosem láttam még olyan valakit, akinek a barátai így váltanának át rokonszenvről gyűlöletre, mint Regis cimborái!

Catti-brie egyetértően bólintott Fender megfigyelésére. Tudta, hogy Regis mágikus bűbajt alkalmaz, és úgy vélte, hogy ellentmondásos kapcsolata a környezetével ennek a nemkívánatos következménye.

– Úgy gondolod, hogy Drizztékkal ment el? – kérdezte Fender. A lépcső tetején Entreri izgatottan mozdult meg.

– Efelől semmi kétség – felelte Catti-brie. – Egész télen nyaggatták, hogy menjen velük a Mithril Csarnokot keresni, és a biztonság kedvéért még Wulfgar is rátett egy lapáttal.

– Akkor már félúton, vagy már azon is túl járhat Luskan felé vélte Fender. – És Cassiusnak igaza van, mikor vissza akarja venni a házat.

– Akkor kezdjük a rakodást – mondta Catti-brie. – Cassiusnak már így is elég holmija van, nem kell még Regisét itt hozzácsapni.

Entreri nekidőlt az oszlopnak. Mithril Csarnok nevét még sosem hallotta, a Luskanba vezető utat azonban felettébb jól ismerte. Megint mosolyra húzódott a szája: arra gondolt, hogy talán még a város előtt elkaphatja őket.

Előbb azonban még felszedegethet itt egy-két hasznos tudnivalót. Catti-brie és a törpék a félszerzet dolgait válogatták, és ahogy szobáról szobára haladtak, Artemis Entreri fekete árnya a halál csendességével járt a nyomukban. Amazok még csak nem is gyanakodtak a jelenlétére, sosem gondolták volna, hogy a drapériák enyhe fodrozódását nem az ablakszélen beszkő légfuvalat okozza, és nem tűnt fel nekik, hogy ha egy szék árnyéka aránytalanul nagy volt.

Sikerült elég közel maradnia ahhoz, hogy szinte minden szót halljon, Catti-brie és a törpék pedig szinte másról sem tudtak beszélni, csak a négy kalandkeresőről és a Mithril Csarnokról. Entreri mégsem tudott meg túl sokat. Már ismerte a félszerzet nagyhírú társait – Tízvárosban sokat beszéltek mindegyikükről: Drizzt Do'Urdenről, a renegát drow elfről, aki elhagyta a Birodalmak zsigereiben élő népét, és most őrszemként járta Tízváros határvidékét, Harcpöröly Bruenorról, a Kelvin Halma alatti völgy törpe-klánjának kemény vezérééről, és mindenekelőtt Wulfgarról, a hatalmas barbárról, akit Bruenor ejtett fogságba és nevelt fel, és aki a völgy vad törzseivel tért vissza, hogy megvédje Tízvárost a goblin horda ellen, és békét kössön a városok népével. Olyan megállapodást, ami mindenkinek előnyöket ígért.

"Úgy tűnik, erős szövetségesekkel vetted körül magad, félszerzet" gondolta Entreri egy magas szék hátának támaszkodva, miközben Catti-brie-ék átmentek a szomszéd szobába. "De ők sem segíthetnek rajtad. Az enyém vagy. Elkaplak!"

Catti-brie és a törpék körülbelül egy órát munkálkodtak, és megtöltöttek két zsákot, főleg ruhafélével. Catti-brie lenyűgözve látta, mi mindent halmozott fel Regis azóta, amióta hősi hírnévre tett szert Kessell és a goblinok ellen – zömében hálás polgárok ajándékait. Catti-brie jól ismerte a félszerzet kényelemszerető, természetét: nem tudta megérteni, mi ütött Regisbe, hogy egyszer csak uccu neki, vesd el magad, a többiek után rohanjon. Az viszont még ennél is jobban meglepte, hogy, Regis nem bérelt fel málhahordókat, akik legalább a holmija egy részét utána vihetnék volna. És Catti-brie minél több kincset fedezett fel a palotában járva, annál inkább aggasztani kezdte ez az egész hirtelen sietség. Ez egyáltalán nem vallott Regisre. Kell lennie még egy tényezőnek, egy hiányzó elemnek, amit még nem vett számításba.

– Hát, már ezt is alig bírjuk el, és nagyjából úgyis ez az egész – jelentette ki Fender, és a vállára kanyarított egy teli zsákot. – Azt mondom, a többit hagyjuk itt Cassiusnak, hadd válogasson.

– Én nem akarom megadni Cassiusnak azt az örömet, hogy bármit is megszerezzen – vágott vissza Catti-brie. – Még akadhatnak itt értékes dolgok. Ti ketten vigyétek vissza a zsákokat a fogadóba, a szobáinkba. Én addig befejezem a munkát.

– Ne legyél már ilyen jóságos Cassiushoz – morogta Fender. – Bruenor azt mondta róla, hogy olyan ember, aki túlságosan szereti számolgatni azt, ami az övé.

– Légy igazságos, Fender Mallot – torkollta le Catti-brie, bár egyetértő mosolya meghazudtolta hangja keménységét. – Cassius jó szolgálatot tett a városoknak a harcban, és jó vezetője Bryn Shander népének. Te is épp olyan jól tudod, mint én, hogy Regis milyen tehetségesen ingerli fel az embereket!

Fender helyeslően kuncogott. – Dühös áldozatok maradnak utána, akárhol csak jár, ha egyszer meg akar szerezni valamit – A másik törpe vállára csapott, és az ajtó felé indultak.

– Ne maradj el soká, te lány – kiáltotta vissza Fender Catti-brie-nek. – Megyünk vissza a bányába. Holnap, egy nappal se később!

– Túl sokat aggodalmaskodsz, Fender Mallot! – nevetett Catti-brie.

Entreri elgondolkozott a beszélgetés utolsó részén, és megint csak elvigyorodott. Jól tudta, mi terem a mágikus bűbáj nyomában. A "dühös áldozatok" kifejezés pontosan illett azokra az emberekre, akiket még Pook Pasa bolondított el Calimportban. A rubinfüggő áldozatai.

A kétszárnyú ajtó hangos döndüléssel csukódott be. Catti-brie egyedül maradt a hatalmas házban – legalábbis azt hitte.

Még mindig Regis különös távozása járt a fejében. Nem tudott szabadulni a gyanútól, hogy valami baj van, hogy a kép egy részlete hiányzik, és ettől az az érzése támadt, hogy itt, a házban sincs rendben valami.

Catti-brie hirtelen tudatára ébredt minden kis nesznek és árnyak maga körül. Egy ingaóra ketyegésének pendülései. Papírzizegés egy asztalon a nyitott ablak előtt. Egerek motozása a faburkolat mögött.

Tekintete visszaugrott a drapériákra, melyek még mindig lengedeztek kissé. Lehetett volna az ablak résén befújó huzat is, de az éber lány mást sejtett. Reflexszerűen lekuporodott, a derekán hordott tör után nyúlt, és a nyitott ajtó felé indult, mely néhány lábnyira a drapéria mellett volt.

Entreri gyorsan cselekedett. Mivel úgy vélte, hogy többet is megtudhat Catti-brie-től, és nem akarta elherdálni a törpék távozásával keletkezett remek lehetőséget, a támadáshoz legalkalmasabb pozícióba helyezkedett, és most türelmesen várakozott a nyitott ajtó keskeny

tetején: épp oly könnyedén egyensúlyozott, mint macska az ablakpárkányon. Hallgatta a lány közeledését, törét lezserül forgatta a kezében.

Catti-brie azonnal megérezte a veszélyt, mikor odaért az ajtóhoz, és látta a melléje huppanó fekete alakot. De bármilyen gyorsan mozdult is, töre még félig sem volt kint a tokjából, mikor hideg, vékony ujjak tapadtak a szájára, és beléfojtották a sikolyt. Egy ékköves tör éle feszült a torkának.

Catti-brie-nek elállt a lélegzete. Még sosem látott embert ilyen gyorsasággal mozogni, és Entreri rajtaütésének halálos precizitása elbátortalanította. A férfi izmainak hirtelen feszülése elárulta neki, hogyha elő akarná húzni a törét, rég halott lenne, mielőtt használhatná. Elengedte a markolatot, és nem mozdult.

Meglepetést okozott neki a bérgyilkos ereje is: a férfi egyszerűen egy székbe emelte. Kis ember volt, karcsú, mint egy elf, és alig olyan magas, mint Catti-brie, de testének minden izma a legtökéletesebb harci állapotban feszült. Már pusztajelenléte is erőt, megingathatatlan önbizalmat árasztott. Catti-brie-t ez is megijesztette, mert ez nem egy nagyszájú kezdő durva önhittsége volt, hanem valaki olyannak a hűvös fennsőbbisége, aki ezernyi harcot vívott már, és sosem talált legyőzőre.

Catti-brie nem vette le a szemét Entreri arcáról, miközben a férfi a székhez kötözte. A szögletes vonásokat, kiugró pofacsontokat és az erős állkapocs-vonalat az egyenesre nyírt hollófekete haj csak még élesebbé tette. Az arcot elsötétítő borosta olyannak tűnt, mint amit semmiféle borotválkozás sem tud eltüntetni. A férfit ezzel együtt sem lehetett elhanyagoltnak mondani: minden porcikájából összeszedettség sugárzott. Catti-brie még jóképűnek is tartotta volna, ha nincs a szeme.

A szürke tekintetben semmi sem izzott. Élettelen szemek, mentesek az emberiességnél és az irgalomtól még a szikrájától is: hűen mutatták, hogy ez az ember a halál eszköze csupán, és semmi más.

– Mit akarsz tőlem? – kérdezte Catti-brie, amikor sikerült összeszednie a bátorságát.

Entreri egy csattanós pofonnal válaszolt. – A rubinfüggőt! – jelentette ki hirtelen. – Még mindig a félszerzetnél van?

Catti-brie a szemében gyülekező könnyek ellen küzdött. Zavarodott volt, védtelen. Nem tudott azonnal válaszolni a kérdésre.

Az ékköves tör megvillant a szeme előtt, és lassan követte az arca körvonalát.

– Nincs időm – jelentette ki színtelenül Entreri. – El fogod nekem mondani, amit tudni akarok. Minél tovább húzod a választ, annál nagyobb lesz a fájdalmad.

Szavai higgadtak és őszinték voltak.

A Bruenor kemény keze alatt felnőtt Catti-brie azon kapta magát, hogy fél. Állt már szemben goblinokkal, sőt, egyszer még egy szörnyű trollal is, de ez a hideg gyilkos elrettentette. Megpróbált válaszolni, de remegő állkapcsa képtelen volt megformálni a szavakat.

A tör ismét megvillant.

– Regisnél van! – sikoltotta Catti-brie. Egy-egy magányos könnycsepp indult meg mindkét orcáján.

Entreri bólintott, és halványan elmosolyodott. – A sötét elffel, a törpével és a barbárral tartott – mondta tárgyilagosan. – Most Luskan felé mennek, onnan pedig egy Mithril Csarnok nevű helyre. Mesélj csak nekem erről a Mithril Csarnokról, drága kislány – A pengével megvakargatta a saját arcát, mire egy kis darabon eltűnt a szakála. – Hol található?

Catti-brie tudta, hogy ha nem beszél, az a véget jelenti. – Nem... tudom... – hebegte bátran. Némileg visszatért belé a Bruenortól tanult fegyelem, de a szemét nem tudta levenni a halálos penge csillanásairól.

- Kár ezért a szép kis arcért – felelte Entreri.
- Kérlek – mondta Catti-brie, amilyen nyugodtan csak tudta, miközben a tör megindult feléje.
- Ezt senki sem tudja! Még Bruenor sem! Azért ment, hogy megkeresse.

A penge hirtelen megtorpant és Entreri feje elfordult. A szemei összeszűkültek, minden izma ugrásra készen feszült meg.

Catti-brie nem hallotta a kapukilincs nyikorgását, de Fender Mallot öblös hangja azonnal magyarázatot adott a bérgyilkos viselkedésére.

- Hol vagy már, te lány?

"Meneküljtek!", akarta kiáltani Catti-brie, vesszen csak az élete, Entreri visszakezes ütése azonban elszédítette őt, és kivehetetlen hörgéssé torzította a szavait.

Félrenyaklott fejjel épp csak ki tudta élesíteni maga előtt a fejszét szorongató Fender és Grollo alakját, akik berontottak a szobába. Entreri az ékköves törrel és egy szablyával várta őket.

Catti-brie-t egy pillanatra diadalmas érzés töltötte el. Tízváros törpei vasöklű harcosok, és Fender alig valamivel marad el Bruenortól harci ügyességben.

Aztán eszébe jutott, kivel állnak szemben, és látszólagos előnyük semmivé olvadt. Már tanúja volt a bérgyilkos villámszerű mozgásának, a vágások tévedhetetlen pontosságának.

Gombóc támadt a torkában: képtelen volt odakiáltani a törpéknek, hogy meneküljenek.

Még ha átlátták volna a velük szemben álló iszonyatot, Fenderék akkor se hátráltak volna meg. A csatadüh úgy elvakítja a törpe-harcosokat, hogy szemernyi sem gondolnak saját épségükkel, és mikor azok ketten meglátták szeretett Catti-brie-jüket a székhez kötözve, pusztá ősztönből rontottak Entrerire.

Féktelen haragjukban az első támadásba beleadták minden erejüket. Entreri viszont épp hogy lassan kezdett, ritmusba lendült, és hagyta, hogy mozdulatai pusztá gördülékenységgel gyűjtsön megfelelő lendületet. Időnként úgy tűnt, mintha alig-alig tudná hárítani a heves csapásokat. Némelyik alig egy ujnyira süvített el mellette, és ezek a majdnem-találatok csak még nagyobb igyekezetre sarkallták Fenderéket.

De Catti-brie látta, hogy hiába a barátai támadnak: bajban vannak. Entreri kezei mintha összebeszéltek volna, olyan tökéletesen egészítették ki egymás mozdulatait a törrel és a szablyával. Lábai állandóan mozgásban voltak, és teljes egyensúlyban tartották őt a közelharcban. Táncolva tért ki, hárított, és lendült ellentámadásba.

A halál tánca volt ez.

Catti-brie már látott ilyet a Jeges Szelek Völgyének legjobb kardvívójától: a módszerek visszaköszöttek. Szinte kínálta magát az összehasonlítás Drizzt Do'Urdennel: mozdulataik és kecsességük oly hasonló volt, ahogy testük minden porcikája egyetlen közös harmóniában dolgozott.

Mégis döbbenetes volt a különbség: a lelkületek két véglete, mely finoman megváltoztatta a tánc kisugárzását.

A drow vándor a harcban a szépség eszköze volt, akire jó ránézni, egy tökéletes sportoló, aki felülmúlhatatlan buzgalommal követi a választott jószág útját. Entreri viszont csak rémisztő volt: hidegvérű bérgyilkos, aki mindenféle érzelem nélkül szabadul meg az útjába kerülő akadályoktól.

Kezdett alábbhagyni a törpék támadásának kezdeti lendülete, és Fenderék csodálkozva látták, hogy a föld még nem vörös ellenfelük kiontott véréből. De míg az ő rohamuk lassult, Entreri lendülete tovább fokozódott.

Cikázó pengéi egyetlen foltba mosódtak össze, minden döfését két másik követte, melyek meghátrálásra kényszerítették a törpéket. Mozdulatai erőfeszítés nélkülinek, energiája kifogyhatatlannak látszott.

Fender és Grollo pusztán a védekezésre szorítkozott, de hiába szentelték minden energiájukat a háritásnak, mindenki tudta, hogy csak idő kérdése, amíg a gyilkos penge célba talál.

Catti-brie nem látta a végzetes vágást, csak azt az élénkvörös csíkot, ami megjelent Grollo torkán. A törpe néhány pillanatig még tovább küzdött, mintha észre sem venné, hogy nem kap levegőt. Aztán döbbenetén térdre rogyott, a torkához kapott, és hörögve a halál fekete mélységébe süllyedt. ..

A kimerült Fendernek újult erőt adott a harag. Bosszúvágyó ordítással lendítette meg a fejszét.

Entreri játszott vele, egészen odáig merészkedett, hogy a pengéje lapjával arculcsapta.

Fender őrvongott a sértéstől, és tökéletesen tisztában volt vele, hogy alulmaradt. Egy végső, öngyilkos rohamra indult: legalább a bérgyilkos is haljon vele.

Entreri derűs kacajjal lépett el a kétségbeesett csapás elől, és véget vetett a harcnak: az ékköves markolatú tört Fender mellkasába döfte, aztán a szablyával koponyarepesztő vágást mért a megtántorodó törpére.

Catti-brie túl rémült volt ahhoz, hogy kiáltson vagy sikoltson: megkövülten nézte, ahogy Entreri kirántja a tört Fender melléből. Biztos volt benne, hogy most ő is meghal. Lehunyta a szemét, ahogy látta a tört maga felé emelkedni, és érezte a törpe vérétől még meleg penge lapját a torkán.

Aztán a kés élének idegfeszítő karcolását, ahogy Entreri lassan megfordította a pengét a kezében. A halál táncának kínjai.

Aztán egyszercsak megszűnt a rettenetes érzés. Catti-brie épp akkor nyitotta ki a szemét, amikor a tör eltűnt a bérgyilkos csípőjén lógó tokban. A férfi hátrébb lépett.

– Látod monda, magyarázatul irgalmasságára. – Én csak azt ölöm meg, aki szembeszegül velem. Talán a három barátod, akik Luskan felé mennek, megmenekülnek a pengémtől. Nekem csak a félszerzet kell.

Catti-brie nem engedett a rettegésnek. Higgadtan mondta: – Alábecsülöd őket. Harcolni fognak veled.

Entreri nyugodt önbizalommal felelte: – Akkor ők is meghalnak.

Catti-brie nem bírta az idegek harcát a hidegvérű gyilkossal. Csak daccal tudott szembeszállni vele. Feléje köpött: mit sem törődött a következményekkel.

A férfi egyetlen csattanós pofonnal válaszolt. Catti-brie szeme könnybe lábadt a fájdalomtól, és elsötétült előtte a világ. De egy pillanatra még hallotta az egyre halkuló gonosz, jéghideg kacagást, ahogy a bérgyilkos kiment a házból.

A halál ígérete.

2. A hajók városa

Hát itt van ő, a Hajók Városa – mondta Bruenor Wulfgarnak, miközben egy dombról letekintettek a néhány mérföldre alatt elterülő városra.

Wulfgar mélységes csodálattal itta magába a látványt. Luskannak több mint tizenötezer lakosa volt – kevés a déli nagyvárosokhoz, és legközelebbi szomszédjához Vízmélyhez képest, mely néhány száz mérföldnyire arrébb volt a parton. A fiatal barbár azonban, aki életének teljes tizennyolc évét a nomád törzsek között és Tízváros apró falvaiban töltötte el, igazán hatalmasnak látta az erődített kikötővárost.

Luskant fal vette körül, melyen őrtornyok sorakoztak egymástól szabályos távolságra. Wulfgar még ebből a távolságból is ki tudta venni a mellvédeken masírozó katonák sötétfiguráit. A lándzsák fényesen csillantak meg az új nap fényében.

– Nem valami ígéretes fogadtatás. – jegyezte meg Wulfgar.

– Luskan nem igazán szereti a látogatókat – mondta Drizzt, aki barátai mögé lépett. Kereskedők előtt még esetleg megnyitják kapuikat, de a közönséges utasokat általában nem eresztik be.

– Itt van az első kapcsolatunk – morogta Bruenor. – És be fogunk jutni!

Drizzt csak bólintott, és nem erőltette a vitát. Neki már megvoltak a maga tapasztalatai. A város lakosai – túlnyomórészt emberek – minden más fajra undorral és megvetéssel tekintettek. Még a felszíni elfeket és a törpéket sem mindig engedték be. Drizzt gyanította, hogy az örök egy sötét elfet nem csak egyszerűen elkergetnének, de még rosszabb is történhetne vele.

– Rakjátok meg a reggeli-tüzet – folytatta Bruenor. Dühös hangja mutatta, hogy semmi' sem tántoríthatja el őt a céljától. – Korán tábort bontunk, és még dél előtt a kapuhoz megyünk. Hol az az átkozott Bendőkorgi?

Drizzt visszanézett a válla fölött a tábor felé. – Alszik – felelte, bár Bruenor kérdése pusztán szónoki volt. Regis tért közülük elsőnek nyugovóra, mégis mindig ő ébredt fel utolsónak (akkor sem magától), amióta elindultak Tízvárosból.

– Akkor rugdossuk meg! adta ki a parancsot Bruenor. Visszafordult a tábor felé, de Drizzt a karjára tette a kezét, hogy megállítsa.

Hadd aludjon csak a félszerzet – mondta a drow. – Talán jobb lesz, ha az alkonyat jótekönyebb homályában közelítjük meg Luskan kapuját.

Drizzt kérése épp csak egy pillanatilapig lepte meg Bruenort – míg jobban meg nem nézte a drow komor arcát, és meg nem látta az aggodalmat a tekintetében. Olyan közel kerültek egymáshoz barátságuk éveit alatt, hogy Bruenor szinte elfeledkezett róla: Drizzt számkivetett. Minél messzebbre kerülnek Tízvárostól, ahol a drow-t ismerik, annál inkább csak a bőre színe és a népe híre alapján fogják megítélni.

– Jó, hagyjátok aludni! – adta be a derekát Bruenor. – Talán nekem sem ártana egy kis szunyókálás!

Dél előtt tábort bontottak, és kényelmes tempóban elindultak. Rájöttek, hogy rosszul mérték fel a város távolságát. Már jóval alkonyat után, az éjszaka első óráiban jártak, mikor végre a város északi kapujához érkeztek.

Az kapuépítmény épp olya barátságtalan volt mint Luskan híre: az egyetlen kőbe ágyazott vasalt ajtó két alacsony, szögletes torony között szorosan csukva állt előttük. Tucatnyi szőrmesapkás fej lesett ki a kapu feletti mellvéd mögül, és az érkezők érezték, hogy sok-sok szem szegeződik rájuk, meg valószínűleg felajzott íjak is célba veszik őket a torony feletti sötétségből.

– Kik vagytok ti, akik Luskan kapuihoz jöttetek? – hallatszott egy hang a fal tetejéről.

– Északi utazók – felelte Bruenor. – Megfáradt csapat. Egyenesen Tízvárosból jövünk, a Jeges Szelek völgyéből.

– A kaput napnyugtakor bezárjuk – felelte a hang. – Menjetek el!

– Csupasz gnollfatty – dörögte magában Bruenor. Megveregette a fejszéje fokát, mintha szét akarná vágni a kaput.

Drizzt csillapítóan a törpe vállára tette a kezét. Az ő érzékeny fülei meghallották a nyílpuska felhúzásának félreismerhetetlen csattanását.

Ekkor váratlanul Regis vette kezébe a helyzetet. Felhúzta a nadrágját, ami a hasa alá hanyatlott, ujjait az övébe akasztotta: próbált minél fontosabb személyiségnek látszani. Kihúzta magát, és peckesen a társai elé lépett.

– A neved, jó uram? – kiáltotta fel a katonának a falra.

– Az Északi Kapu Éjjeliőre vagyok. Ennél többet nem kell tudnod hallatszott a mogorva válasz. – És ki...

– Regis vagyok, Bryn Shander Első Polgára. Nyilván hallottad már a nevemet vagy láttad a faragványaimat.

Sugdolózást hallottak odafentről, aztán csend lett. – Láttuk egy tizvárosi félszerzet csontfaragásait. Te lennél az?

A goblin háború hőse, a halcsontfaragás mestere, személyesen – jelentette ki Regis mély meghajlással. – Tizváros szószólói nem fognak örülni, ha megtudják, hogy az éjszaka kellős közepén elzavartak kedves kereskedelmi partnerünk kapuja előtt. '

Újabb suttogás hallatszott, aztán hosszabb csend következett. Aztán a négy vándor csikorgó hangot hallott: kapurostélyt húztak fel, aztán elhúzták a hatalmas reteszeket. A félszerzet a válla fölött hátrapillantott meglepett barátaira, és szárazon elmosolyodott.

– Ez a diplomácia, faragatlan törpe barátom – nevetett.

A kapu épp csak résnyire nyílt, és két ember óvakodott ki rajta fegyvertelenül, de vigyázva. Nyilvánvaló volt, hogy a falakról fedezik őket. Komor ábrázatú katonák sorakoztak fel a mellvéden, nyílpuskáik irányzékán keresztül szemmel tartották az idegenek minden egyes mozdulatát.

– Jierdan vagyok – mondta a két ember közül a zömökebbik, bár elég nehéz volt megítélni a természetét a rengeteg szörme miatt, ami rajta volt.

– Én pedig az Éjjeliőr – mondta a másik. – Mutasd, mit hoztál eladni.

– Eladni? – visszhangozta Bruenor bösen. – Ki beszélt itt kereskedésről? – Megint megpaskolta a fejszáját, mire fent ideges mozgolódás kezdődött. – Úgy néz ez ki, mint egy vacak kereskedő fegyvere?

Regis és Drizzt is igyekezett lecsendesíteni a törpét, Wulfgar viszont – aki épp olyan feszült volt, mint Bruenor – távolabb maradt, hatalmas karjait összefonta maga előtt, kemény tekintete a kapuőrre szegeződött.

A két katona védekezően hátrálni kezdett, és az Éjjeliőr megint megszólalt, most már dühösen: – Első Polgár – mondta Regisnek. – Miért jöttél a kapunkhoz?

Regis Bruenor elé lépett és megvetette a lábát a katonával szemben. – Ööö... egy kis előzetes felderítést végzünk a piacon – bökte ki, és menet közben próbált valami hihető történetet összetákolni. – Ebben a szezonban néhány különösen szép eladnivaló faragásom van, és meg akartam bizonyosodni róla, hogy ezen a végen minden készen áll az üzlet nyélbeütéséhez.

A két katona jelentőségelteljesen összemosolygott. – Hosszú utat tettél meg ezért célért – suttogta keményen az Éjjeliőr. – Nem lett volna egyszerűbb az árut szállító karavánnal eljönni?

Regis idegesen toporogni kezdett: látta, hogy ezek a katonák túlságosan tapasztaltak ahhoz, hogy bevegék ezt a mesét. Jobb belátása ellenére az inge alá nyúlt, mert tudta, hogy a függő hipnotikus ereje meggyőzheti az Éjjeliőrt, de mégsem merte megmutatni a követ, nehogy új nyomot adjon a bérgyilkosnak, aki a nyomában jár.

Jierdan hirtelen előrelépett: megpillantotta a Bruenor mellett álló alakot. Drizzt Do'Urden köpenye kissé meglebbent, és láthatóvá vált a fekete arc.

Az Éjjeliőr is éberén megfeszült, és társa után lépve hamarosan rájött, mi okozta Jierdan hirtelen cselekedetét. A négy kalandkereső kellenül nyúlt fegyvere után, készen a harcra, amit a legkevésbé sem kívántak. De végül Jierdan épp oly váratlanul véget vetett a feszültségnek, mint ahogy elindította. Visszaintette a kapuőrt, és nyíltan a drow-nak szegezte a kérdést:

– Drizzt Do'Urden vagy? – érdeklődött, hogy megbizonyosodjon sejtéséről.

A drow bólintott: meglepte, hogy felismerték.

– A te neved is eljutott Luskanba a Jeges Szelek Völgyének történeteivel együtt – magyarázta Jierdan. – Bocsásd meg hirtelen meglepetésem – hajolt meg mélyen. – Nem sokat látunk a te fajtádból a kapuink előtt.

Drizzt újfent bólintott, de nem válaszolt: zavarba hozta ez a szokatlan figyelmesség. Eddig egyetlen kapuőr sem vette a fáradságot, hogy a neve után érdeklődjön. A drow különben is hamar megtanulta, hogy elkerülje a kapukat, halkán lopakodjon a falak mentén, és a hitványabb részeket keresse, ahol legalább van némi esélye arra, hogy észrevétlen maradjon egy sarokban más vándorokkal együtt. Neve és hősiessége még Tízvárostól ilyen messzire is hírnevet szerzett neki?

Bruenor Drizzthez fordult és rákacsintott: haragját eloszlatta az, hogy a barátja végre illendő bánásmódban részesül egy idegentől.

Drizzt azonban nem volt ilyen biztos a dolgában. Reménykedni sem mert ilyesmiben – ettől túl védtelenné vált az érzelmeivel szemben, melyeket nagy erőfeszítéssel rejtgetett. Inkább fenntartotta a gyanakvását és éberségét, ami épp úgy hozzá tartozott, mint a köpenye sötét csuklyája. Kíváncsian hegyezte a fülét, mikor a két katona visszavonult egy kis magánbeszélgetésre.

– Engem nem érdekel, hogy hívják – hallotta az Éjjeliőr suttozását. – Az én kapumon egyetlen sötét elf sem fogja betenni a lábát!

– Rosszul gondolkodsz – torkollta le Jierdan. – Ezek itt Tízváros hősei. A félszerzet valóban Bryn Shander első polgára, a drow pedig halálos, de tisztos hírű vándor, és a törpe – nézd csak azt a habzó söröskupa-ábrát a pajzsán – Harcpöröly Bruenor, a völgybéli klán vezére.

– És az a hatalmas barbár? – kérdezte az Éjjeliőr gúnyosan, mintha hidegen hagyná a felsorolás, pedig valójában nagyon is nyugtalan lett. – Ő miféle vándor?

Jierdan vállat vont. – Óriási termetű, fiatal, és éveit meghazudtolóan megfontolt. Számomra elég valószínűtlen, hogy itt lehet, mégis azt hiszem, hogy talán a barbár törzsek fiatal királya, akiről a mesék szólnak.

Nem küldhetjük el őket: annak nagyon komoly következményei lennének.

– Miért kéne félnie Luskannak a Jeges Szelek Völgyének szálnalmas kis tanyáitól? – vakkantotta az Éjjeliőr.

– Vannak rajtunk kívül más kereskedelmi kikötők is – mutatott rá Jierdan. – Nem minden csatát karddal vívnak meg. Tízváros csontfaragványainak kiesése nagy veszteséget jelentene kereskedőinknek, és a befutó kalmárhajóknak is.

Az Éjjeliőr megint a jövevényeket kezdte fürkészni. Egy csöppet sem bízott bennük, társa nagy szavai ellenére sem. Szíve szerint be nem engedte volna őket a városba. Viszont azt is tudta, hogy ha gyanúja nem helytálló, mégis veszélyezteti a csont-üzletet, akkor igencsak sötét jövő áll előtte. A luskani katonák a kereskedőknek tartoztak elszámolással, és ők nem igen bocsátottak meg olyan hibákat, ami az erszényük rovására ment.

Az Éjjeliőr lemondóan az égnek emelte a kezét. – Akkor hát menjetek be – mondta az idegeneknek. – Maradjatok a fal mellett, és menjetek le a dokkokhoz. Az utolsó utcában van a Zsiványkard, ott megmelegedhettek.

Drizzt nézte társai büszke lépteit, ahogy bemasíroztak a kapun, és sejtette, hogy ők is hallották a két őr beszélgetésének egyes részeit. Bruenor megerősítette ezt a sejtést, mikor elindultak az őrtoronytól a fal mentén.

– Na tessék, elf – szortyogta a törpe szemmel láthatóan elégedetten. – A hírünk túljutott a völgyön: még itt is hallottak rólunk. Mit mondsz erre?

Drizzt megint csak vállat vont, Bruenor pedig kuncogni kezdett: sejtette, hogy barátját csak zavarba hozza, a hírnév. Regis és Wulfgar is osztozott Bruenor derűtségében: a barbár jóindulatúan hátbaveregette a drowt, mikor a csapat élére vágott.

Drizzt feszingésének oka azonban nem csak a zavart szerénység volt. Észrevette Jierdan vigyorát, amikor elmentek mellette, és ebben a mosolyban több volt, mint pusztá csodálat. És míg nem kételkedett benne, hogy a goblinsereggel vívott harc híre elérhette a Hajók Városát, Drizzt furcsállotta, hogy egy egyszerű katona ilyen sokat tud róla és a barátairól, míg a kapu őrzője, aki egyedül felelős azért, hogy kit enged be a városba, semmit sem tud.

Luskan utcáin szoros sorokban álltak a két-három szintes épületek, mely jól mutatta az itteni nép elkeseredett igyekezetét arra, hogy bezsúfolódjon a város biztonságot nyújtó falai mögé a vad észak örökké jelenlévő veszedelmei ellen. A tetők vonalából itt-ott egy tornyocska emelkedett ki egy-egy fontosabb polgár vagy céh felsőbbbségének jelzéseként. Az óvatos város, Luskan fennmaradt, sőt, még virágzott is a veszélyes vidéken ezzel az éberséggel, mely gyakran súrolta a beteges üldözési mánia határát. Ez az árnyak városa volt, és a négy jövevény igencsak érezte magán a sötétből feléjük meredő kíváncsi és veszedelmes pillantásokat.

A dokkok a város legdurvább fertályát alkották, ahol tolvajok, törvényenkívüliek és koldusok lappangtak a szűk sikátorokban és kapualjakban. Állandó köd jött ide a tengerről, amitől az amúgy is homályos utcák még rejtelmesebbek lettek.

Ilyen volt az a köz is, ahová a négy barát befordult: az utolsó utca volt ez a mólók előtt, egy különösen gyanús sikátor, mely a Félhold Utca nevet viselte. Drizzték azonnal tudták, hogy csavargók és gazemberek gyűjtőhelyére jutottak: mind a fegyverük után nyúltak. Wulfgar büszkén, félelem nélkül lépkedett tovább, bár ő is érzékelte a fenyegetéssel terhes levegőt. Nem tudta, hogy ez a hely rendhagyóan romlott: el volt szánva rá, hogy nyílt elmével néz elébe első találkozásának a civilizációval.

– Ez az a hely – mondta Bruenor, és egy kis csoportra mutatott – tolvajok lehettek – egy kocsma bejárata előtt. Az ajtó fölötti viharvert cégéren a "Zsiványkard" felirat ékeskedett.

Regis nyelt egyet: félelmetes érzelmek egyveleg támadt fel benne. Megboldogult tolvajkorában Calimportban előszeretettel látogatott ilyen helyeket, de a környezet ismerős volta most csak tápot adott rossz előérzeteinek. Tudta, hogy egy veszélyes kocsmában folyó üzelmek tiltott csábítása épp oly veszedelmes lehet, mint az asztaloknál ülők rejtegetett fegyverei. – Tényleg be akartok menni? – kérdezte szűkölve a barátait.

– Tőled meg ne halljak egy szót se! – vakkantotta Bruenor. – Tudtad, hová jövünk, amikor csatlakoztál hozzánk. Ne most nyavalyogj!

– Megvédünk – szólt közbe Drizzt, hogy megnyugtassa Regist.

Tapasztalatlanságában túlságosan magabiztosan Wulfgar még tovább ment. Miért akarnának bántani minket? Semmi rosszat nem tettünk nekik – vélte. Aztán hangosan, hogy a homályban rejtőzők is hallják, hozzátette: – Egyet se félj, kis barátom. A kalapácsom lecsap mindenkit, aki ellenünk fordul!

– A fiatalság büszkesége – morogta Bruenor, és hitetlenkedve összenézett Drizztékkal.

A Zsiványkard belső állapotai összhangban voltak a kint uralkodó mocsokkal és elhanyagoltsággal. Az épület kocsmarésze egyetlen nagyobb terem volt, a hátsó sarokban védhető pozícióban elhelyezett söntéssel, épp a bejárattal szemben. A pult mellett lépcső vezetett fel az emeletre, melyet gyakrabban használtak kifestett, parfümtől szaglós nők épp aktuális partnerükkel, mint a fogadó vendégei. A Luskanba vetődő kereskedő-hajósok általában tényleg csak némi izgalom és szórakozás reményében szálltak partra, és igyekeztek rögtön visszatérni a hajójuk biztonságában, mielőtt még lecsap rájuk a részeg álmok, és védtelenek maradnak.

De a Zsiványtanya elsősorban az érzékek orgiája volt: megannyi hang, látvány és szag. Az alkohol: erős sör, olcsó bor és az erősebb itókák gőze bevette magát minden sarokba. Egzotikus

pipadohányok füstfellegei tompították a nyers valóság képét lágyabbá, álomszerűbbé, akár kint a köd.

Drizzt egy szabad asztalhoz lépett az ajtó mellett, míg Bruenor a söntéspulthoz ment, hogy megbeszélje a szállás ügyét. Wulfgar a törpe után indult, de Drizzt megállította. – Menj az asztalhoz – mondta. – Te túl izgága vagy ilyesmihez, Bruenor jobban el tudja rendezni.

Wulfgar már ellenkezett volna, de beléfojtották a szót.

– Gyere – mondta Regis. – Maradj itt velem meg Drizzttel. Senki sem fog belekötni egy kemény vén törpébe, de egy kis félszerzet meg egy vékonyka elf jó prédának tűnhet az itteni keményfiúknak. Szükségünk van a te termetedre és erődre, hogy elrettenjenek.

Wulfgar fölszegte állát a bókra, és kevélyen az asztalhoz lépett. Regis sokatmondóan Drizztre kacsintott, és utánament.

– Sok leckét fogsz megtanulni ezen az úton, fiatal barátom – motyogta Drizzt Wulfgarnak, olyan halkan, hogy a barbár nem is hallotta. – Ez nem olyan, mint az otthonod.

Bruenor négy kupa sörrel tért vissza, és azt morogta:

– Hamar elintézzük a dolgunkat – mondta Drizztnek – aztán indulunk tovább. Színtiszta rablás, amennyit egy szobáért elkérnek ebben az ork-odúban.

– Ezeket a szobákat nem szokták egy egész éjszakára kivenni – kuncogott Regis.

De Bruenor komor maradt. – Hajtsd fel gyorsan – mondta a drow-nak. – A Patkány Köz a pincérlány szerint nincs messze innen, talán még ma éjjel felvehetjük a kapcsolatot az emberünkkel:

Drizzt bölintott és belekortyolt a sörbe. Igazából nem is kívánta, de remélte, hogy a közös áldomás kissé lenyugtatja a törpét. A drow is alig várta, hogy már kint legyenek a városból, mert tartott tőle, hogy személye – bár szorosan összehúzta magán a csuklyát – csak bajt hoz rájuk. Továbbá aggódott Wulfgarért is, aki itt nem volt elemében. A Jeges Szelek Völgyének barbárai kíméletlenek voltak ugyan a harcban, de tagadhatatlanul becsületesek is, társadalmuk szigorú és áthághatatlan törvényekre épül. Drizzt félt, hogy Wulfgar könnyű prédája lesz a város csaló képmutatásának. Az úton és a vad vidéken megteszi a kalapács, itt viszont könnyen találkozhat olyan alattomos-sággal, ami ellen hatalmas fegyverével és ügyességével semmire sem megy.

Wulfgar egyetlen húzásra kiitta a sörét, megtörölte a száját és felállt. – Induljunk – mondta Bruenornak. – Ki az, akit keresünk?

– Ülj vissza, és fogd be a szád, fiú! feddte Bruenor, és körülnézett, hogy nem keltettek-e feltűnést. – A ma esti munka csak a drow-ra és énrám vár. Nincs szükségünk egy ilyen túlméretezett harcosra, mint te. Itt maradsz Bendőkorgival, csukva tartod a szádát, és vigyázol a hátadra!

Wulfgar megalázottan húzta össze magát, de Drizzt örült, hogy Bruenor láthatólag az övéhez hasonló következtetésekre jutott az ifjú harcossal kapcsolatban. Regis megint megtámogatta egy kicsit Wulfgar önértetét.

– Nem mész velük! – reccsent a barbárra. – Én nem akarok menni, de nem merek egymagamban itt maradni. Szórakozzon csak Drizzt meg Bruenor valami hideg, bűdös sikátorban. Mi itt maradunk, és kiélvezzük a mai este jól megérdemelt örömeit!

Drizzt az asztal alatt lopva megveregette a félszerzet térdét, mintegy köszönetképpen, aztán felállt. Bruenor kiürítette a kupáját, és felpattant.

– Akkor hát induljunk – mondta a drow-nak. Majd Wulfgarnak vetette oda: – Tartsd rajta a szemed a félszerzeten, és vigyázz a nőkkel! Olyan aljasok, mint a' kiéhezett patkányok, és csak az erszényedre vágnak!

Bruenorék befordultak az első üres mellékutkába a Zsiványkard után. A törpe idegesen őrködött, míg Drizzt néhány lépésre behatolt a sötétségbe. Miután meggyőződött róla, hogy biztonságos a hely, Drizzt egy kis ónix szobrocskát húzott elő a zsebéből, mely egy vadászó macska alakját formázta mesterien. Letette maga elé a földre.

– Guenhwyvar – mondta gyengéden. – Gyere, árnyékom.

Hívása végigszállt a síkokon, a párdúc entitásának asztrális otthonáig. A nagy macska felriadt álmából. Már hónapok óta nem szólította a gazdája: alig várta, hogy dolgozhasson.

Guenhwyvar átugrott a síkok szövetén, követve azt a fényvillanást, ami csakis a drow hívása lehetett. Aztán már ott is volt a sikátorban a drow oldalán, érzékei azonnal kiélesedtek az ismeretlen környezetben.

– Attól tartok, veszedelmes hálóba indulunk – magyarázta Drizzt. – Azt is tudnom kell, amit az én szemeim nem láthatnak.

Késlekedés és egyetlen hang. nélkül szökkent fel Guenhwyvar egy szemétdombra, onnan egy romos erkélyre, majd a háztetőre. Drizzt most már jóval nagyobb biztonságban érezte magát. Visszament Bruenorhoz.

– Na, hol az az átkozott macska? – kérdezte Bruenor némi megkönnyebbüléssel, mikor látta, hogy Guenhwyvar nincs a drow-val. A legtöbb törpe gyanakvással tekint a mágiára, ha nem fegyverekről van szó, és Bruenor sem kedvelte a párdúcot.

– Ott, ahol most a legnagyobb szükségünk van rá – felelte a drow. Elindult a Félhold Utcán. – Egyet se félj, nagy Bruenor, Guenhwyvar rajtunk tartja a szemét, még ha mi nem is látjuk őt!

A törpe feszengve körülnézett, izzadságcseppek látszottak túlkös sisakja pereme alatt. Drizztet már megszokta és megkedvelte az évek során, de a macska jelenléte még most is feszélyezte.

Drizzt a csuklyája mögé rejtette mosolyát.

Minden szemetes, mocskos sikátor egyformának tűnt, ahogy a dokkok felé mentek. Bruenor minden egyes homályos közt éber gyanakvással fürkészett. A látása nem volt olyan éles a sötétben, mint a drow-é, és ha látta volna azt, amit Drizzt látott, bizonyosan még szorosabban markolta volna a fejszéjét.

De azért egyikük sem aggódott túlságosan. Ok nem holmi részeg nyomorultak voltak, akik véletlenül erre botorkáltak az éjszakában, nem kínáltak könnyű zsákmányt a tolvajoknak. A számtalan rovás Bruenor fejszéjén és a drow derekán lógó két szablya megfelelő elrettentő erő volt a legtöbb gazembernek.

Az utcák és sikátorok rengetegében nem volt könnyű megtalálni a Patkány Közt. A mólók mentén, a tengerparttal párhuzamosan futott, és szinte járhatatlannak tetszett a sűrű ködben. Hosszú, alacsony raktárépületek szegélyezték mindkét oldalon, törött ládák és dobozok heverték mindenfelé, melyek az amúgy is szűk járást helyenként egyszemélyes ösvénnyé zsugorították.

– Ennél szebb helyet el sem tudok képzelni egy kis éjszakai sétálgatáshoz – jegyezte meg sötétben Bruenor.

– Biztos vagy benne, hogy ez az a hely? – kérdezte Drizzt, akit szintén nem töltött el túl nagy lelkesedéssel a környék látványa.

– A tízvárosi kalmár azt mondta, hogy ha van valaki, aki meg tudja szerezni nekem a térképet, akkor az Suttogó a Patkány Közben – mindig csak a Patkány Közben.

– Akkor rajta – mondta Drizzt. – A sötét munkának legjobb hamar a végére járni.

Bruenor lassan beóvakodott a közbe. Alig tettek meg tíz lépést, mikor a törpe nyílpuska csattanását hallotta.

Megtorpant, és hátranézett Drizztre.

– Rajtunk vannak – suttogta.

– Abban a bedeszkázott ablakban jobbra fölöttünk – súgta vissza Drizzt. Kitűnő éjszakai látása és éles hallása segítségével már azonosította a hang forrását. – Remélem, csak elővigyázatosság. Akár jó jel is lehet: talán más közel van a célunk.

– Nekem egy rám célzott nyílpuska sose jó jel! – vitatkozott a törpe. – De menjünk tovább, és állj készenlétben. Ez a hely csak úgy bűzlik a veszedelemtől! – Tovább gázolt a szemét között.

A bal oldalukon valami halk nesz mutatta, hogy onnan is figyelik őket. Mégis mentek tovább, mert tudták, hogy nem is számíthattak volna más fogadtatásra. Mikor megkerülték az utolsó deszkahalmot, egy karcsú alakot pillantottak meg a sikátor falának támaszkodva, szorosra húzott köpenyben az éjszakai hidegben.

Drizzt áthajolt Bruenor válla fölött. – Ez lehet ő? – suttogta.

A törpe vállat vont. – Ki más lenne? – Még egy lépést tett előre, szilárdan, terpeszállásban megvetette lábát, és megszólította az idegent: – Egy Suttogó nevű férfit keresek mondta. – Talán te magad vagy az?

– Igenis, meg nem is – érkezett a válasz. Az alak feléjük fordult, de a terjedelmes köpeny alatt így sem sok látszott belőle.

Mi ez a találós kérdés? – kérdezte Bruenor.

Én vagyok Suttogó – felelte az alak, és hagyta kissé kinyílni a köpenyét. – De férfi nem vagyok!

Most már mindketten látták, hogy valóban egy nővel állnak szemben, egy sötét, rejtélyes, hosszú fekete hajú alakkal, akinek átható tekintete tapasztalatról és az utcai túlélés fortélyainak ismeretéről tanúskodott.

3. Éjszakai élet

A Zsiványkardban az éjszaka előrehaladtával egyre élénkült az élet. Kereskedő-hajósok gyűltek ide a bárkákról, és a helybéliek is idesereglettek, hogy hasznot húzzanak belőlük. Regis és Wulfgar az oldalsó asztalnál maradt. A barbár tágranyílt szemmel, kíváncsian nézegetett körbe, a félszerzet pedig éberén figyelt.

És meg is látta a veszedelmed egy feléjük lavírozó nő képében. Az asszony nem volt fiatal, és a dokk-kerületben szokásos elvadult külseje volt, ruhája azonban – mely épp ott volt nyílt, ahol egy hölgy ruhájának nem lett volna szabad – sokat sejtető izgalmassággal takarta testének hibáit. Wulfgar arckifejezése és az a tény, hogy az álla majdnem az asztalt verte, igazolta Regis félelmeit.

– Örülök, hogy találkoztunk, hatalmas vitéz – dorombolta a nő, és kényelmesen a barbár melletti székre telepedett.

Wulfgar Regisre pillantott, és kis híján elnevette magát zavarában és meglepetésében.

– Nem luskani vagy – folytatta a nő: – És nem hasonlítasz a most érkezett kereskedőkre sem. Honnan jöttél?

– Északról – hebegte Wulfgar. – A völgyből... a Jeges Szelekéből.

Regis a calimporti évek óta nem látott ilyen tolakodó nőt, és úgy érezte, hogy közbe kell lépnie. Volt valami gonosz ezekben a teremtésekben, valami túlságosan kirívó perverz kéjesség. Tálcán kínálják a tiltott gyümölcsöt. Regist hirtelen fájdalmas vágyódás fogta el Calimport után. Wulfgar nem ellenfél egy ilyen boszorkány fortélyainak.

– Szegény utazók vagyunk – magyarázta Regis, jól megnyomva a "szegény" szót, hogy óvja barátját. – Egy garasunk sincs, viszont hosszú út áll még előttünk.

Wulfgar furcsálkodva nézett a társára: nem egészen értette, miért a hazugság.

A nő újfent végigmérte Wulfgart, és beharapta a száját. – Kár – dünnyögte, aztán visszakérdezett: – Egy garasotok se?

Regis tehetetlenül vállat vont.

– Nagy kár – ismételte meg a nő, és felállt.

Wulfgar arca mélyvörösre pirult; mikor megértette a nő közeledésének igazi okát.

De valami Regisben is megmozdult. Kívánczoni kezdett a régi idők után, mikor még Calimportban bóklászott. Minden erejét megfeszítve igyekezett ellenállni a csábításnak. Ahogy a nő ellépett mellette, ő megfogta a könyökét. – Egy garasunk se – mondta a nő kérdő pillantására. – De van egy ilyenünk – Kihúzta a rubin függőt a kabátja alól, és lengetni kezdte a láncon. A szikrázó kő azonnal megfogta a nő mohó tekintetét, és a mágikus ékszer hipnotikus transzba kerítette. Megint leült, ezúttal Regis mellé. Nem tudta levenni a szemét a káprázatos, pörgő rubintról.

Csak a zavarodottság akadályozta meg, hogy Wulfgar haragja ki ne robbanjon az árulás miatt. A benne kavargó érzelmek és gondolatok kifelé egyetlen üres pillantásban nyilvánultak meg.

Regis észrevette a barbár tekintetét, de egy vállrándítással lerázta magáról, ahogy a kellemetlen érzelmekkel máskor is szokta. Derüljön ki csak holnap reggel, miben áll a csel: a ma esti szórakozás viszont legyen felhőtlen. – Luskanban éjszaka hideg szelek fújnak – mondta a nőnek.

Amaz a félszerzet karjára tette a kezét. – Ne félj, találunk neked egy jó meleg ágyikót.

Regis mosolya majdnem a füléig ért.

Wulfgar épp hogy csak le nem esett a székéről.

Bruenor hamar összeszedte magát. Nem akarta megsérteni Suttogót, és a meglepetését sem akarta mutatni, amiért egy nővel találkozott: ez hátrányba hozta volna. A nő azonban így is tudta: mi a helyzet, és mosolya még jobban zavarba hozta Bruenort. Az információkereskedelem egy, a luskani dokkokhoz hasonlóan veszélyes környéken állandó érintkezést jelentett tolvajokkal, gyilkosokkal, és ez a munka még jólszervezett védőhálózat mellett is jókora keménységet igényelt. Azok közül, akik először vették igénybe Suttogó szolgálatait, kevesen tudták palástolni nyilvánvaló megdöbbenésüket afelett, hogy egy fiatal és vonzó nő gyakorol egy ilyen mesterséget.

Bruenor tisztelete azonban mit sem csökkent az informátor iránt, hisz a meglepetés ellenére Suttogó híre több száz mérföldről is eljutott hozzá. Amellett a nő szemmel láthatóan élt, ami önmagában is mutatta, hogy veszedelmes alak.

Drizztet sokkal kevésbé hökkentette meg a felfedezésük. A drow elfek sötét városaiban a nők mindig is magasabb pozíciókban voltak, mint a férfiak, és gyakorta sokkal veszélyesebbek is voltak. Drizzt átlátta, milyen előnyei vannak Suttogónak hímnemű ügyfelekkel szemben, akik hajlamosak alábecsülni őt a zord észak férfiak uralta világában.

A törpe szeretett volna hamar túl lenni a kockázatos üzleten: azonnal a tárgyra tért. – Egy térképre van szükségem – mondta – és azt hallottam, hogy te meg tudod szerezni.

– Sok térkép van a birtokomban – felelte a nő hidegen.

– Az északi vidékről kéne – folytatta Bruenor. – A tengertől a sivatagig, pontos helynevekkel és az ott lakó fajták megjelölésével.

Suttogó bólintott. – Ez drága multság lesz, jó törpe – mondta, és szemei már csak a pénz pusztá gondolatára is félszikráztak.

Bruenor átnyújtott neki egy drágakővel teli kis bugyrot. – Ez talán elegendő lesz a fáradozásodért – morogta. Mindig utált pénzt kiadni.

Suttogó a tenyerébe öntötte a zsákocska tartalmát, és gondosan szemügyre vette a nyers köveket, aztán bólintott és visszaszórta a drágaságokat a tarsolyba: tisztában volt a fizetség értékével.

– Megállj! – sipította Breunor, mikor a nő kezdte felfűzni a bugyrot az övére. – Egy követ sem viszel el, amíg nem látom azt a térképet!

– Persze hogy nem – felelte a nő lefegyverző mosollyal. – Várjatok itt. Hamarosan visszatérek a térképetekkel.

Visszalökte a zsákocskát Bruenornak, és hirtelen sarkonfordult. A köpenye fellebbenő széle ráborult a ködre. Aztán hirtelen villanás következett, és a nő eltűnt.

Bruenor hátraszökkent és megmarkolta a fejsze nyelét. – Milyen boszorkányos csalás ez? – rikkantotta.

Drizzt teljes nyugalommal tette a kezét a törpe vállára. – Nyugalom, vitéz törpe – mondta. – Csak egy apró trükk, semmi több. A köddel és a villanással álcázta a távozását – Egy kisebb deszkahalom felé mutatott. – Oda ment le, abba a csatornába.

Bruenor követte a drow előremutató kezének irányát, és kissé megnyugodott. A nyílás sötétje épp csak látható volt, a rácsa egy raktárfalnak volt támasztva néhány lépéssel távolabb.

– Te jobban ismered ezt a fajtát, mint én, elf – mondta a törpe, aki szégyellte magát, amiért ilyen tapasztalatlan a városi gazemberekkel kapcsolatban. Tisztességes üzletre számíthatunk, vagy ülhetünk itt, amíg egy tolvaj banda ránk nem ront?

– Egyik sem valószínű – felelte Drizzt. – Suttogó már nem élne, ha tolvajok kezére adná az ügyfeleit. Viszont aligha tudom elképzelni, hogy tisztességes lenne az a megállapodás, amit kötni akar velünk.

Bruenor észrevette, hogy Drizzt beszéd közben előveszi az egyik kardját. – Nem csapda, ugye? – kérdezte a törpe az előkészített fegyverre célozva.

– Az ő részéről nem – felelte Drizzt. – De az árnyékban sok más szempár is rejtőzik.

A félszerzetre és a nőre nem csak Wulfgar figyelt oda.

Luskan dokkjainak zsványai gyakran üztek sportot kisebb, gyengébb teremtmények kínzásából, és a félszerzetek a legkedvesebb célpontjaik közé tartoztak. Ma éjszaka épp egy nagydarab, sűrű szemöldökű, kövér ember uralta az ivóban zajló beszélgetést; mindig teli ibrikjének sörhabja kiült borostás képére. Lehetetlen erőmutatványokkal hengegett, és azonnal fenyegetőzni kezdett, ha a sörfolyam a legkisebb mértékben is meglassúdott.

Az ivó minden férfija köré gyűlt. Ismerték őt, vagy hallottak róla, lelkesen bólogattak minden szavára, és bókokkal halmozták el, hogy enyhítsenek saját félelmükön. De a kövér lelke izgalmasabb szórakozásra vágyott: új megfélemlíthető áldozatra, és ahogy végignézett az ivón, tekintete természetes módon megállapodott Regisen és roppant termetű, de láthatóan zöldfülű társán. Az a tény, hogy Regis felcsípte a Zsiványkard legdrágább nőjét, olyan lehetőséget kínált, aminek a kövér nem tudott ellenállni.

– Na, szépasszony – nyáladzotta, a szájából csak úgy fröcsögött a sörhab minden szóra. – Azt hiszed, hogy ez a félemlerke jó lesz neked éjszakára? – A talpnyalók erre azonnal buzgó röhögésben törtek ki.

A nőnek már volt dolga a nagydarab fickóval, és látta sok áldozatát is. Aggodalmas pillantást vetett felé, de a rubin függőtől nem tudott elszabadulni. Regis azonban nem sokáig nézte a kövér férfit, inkább arra figyelt, ahol a baj kitörését sejtette – Wulfgar felé.

Aggodalmai beigazolódtak. A büszke barbár elfehéredő ujjpercekkel markolta az asztal szélét, és izzó tekintetéből Regis látta, hogy a kitörés küszöbön áll.

Ne törődj a köztökdéssel! – kérlelte Regis. Egy percet se pazarolj rá az időből.

Wulfgar nem csillapodott le: lángoló pillantásokkal méregette ellenfelét. Elengedhette volna a füle mellett a sértéseket, de átlátta az ingerkedés mögött rejtőző szándékot. Gyengébb barátai felhasználásával valójában Wulfgart hívta ki a durva fráter. Hányan eshettek már áldozatul ennek az undorító hústoronynak? Talán itt van az ideje, hogy némi alázatot tanuljon.

A várható izgalom reményében a bivalytermetű fickó közelebb lépett.

– Gyere csak, te kis félemler – intett Regisnek.

Regis gyorsan számbavette a kocsmá közönségét. Biztosan sokan vannak, akik szívesen bevetnék magukat a kövérrel és visszataszító cimboráival szemben. A városi őrség egy tagja is itt lebzelt, őket pedig Luskan minden kerületében megsüvegezték.

Regis egy pillanatra beszüntette a nézelődést, és szemügyre vette a katonát. A városőr nagyon kirítt egy ilyen Zsiványkard-féle koszos csehóból. És ami még különösebb volt, Regis hirtelen felismerte, hogy Jierdan az, aki a kapunál felismerte Drizztet, és elintézte, hogy bejussanak a városba.

A kövér ember újabb lépést tett Regis felé; a félszerzetnek nem volt ideje további elmélkedésre. A hordószerű fickó csípőre tett kézzel nézett le rá. Regis érezte, hogy vadul kalapál a szíve, a vér csak úgy rohan az ereiben, ahogy régen is Calimportban hasonló helyzetekben. És mint akkor, Regisnek most is az volt a szándéka, hogy valahogy elmeneküljön.

De önbizalma szertefoszlott, amikor eszébe jutott a társa.

Tapasztalatlanságában és éretlenségében Wulfgar nem fogja válasz nélkül hagyni a kihívást. Hosszú lábai egyetlen ugrásával a barbár már át is szökött az asztalon, és egyenesen Regis meg a kövér közt ért. Egyenlő félként állta a kihívó pillantását.

A hordótermetű zsivány a cimboráira pillantott. Pontosan tudta, hogy büszke ifjú ellenfele torz becsületérzete miatt nem fog először ütni. – Na nézd csak, ki van itt – röhögte fröcskölő nyállal. – Mintha mondani akarna valamit.

Lassan kezdett visszafordulni Wulfgar felé, aztán váratlan mozdulattal a barbár torkának ugrott. Arra számított, hogy a hirtelen tempóváltás készületlenül éri majd Wulfgart.

De Wulfgar hiába volt tapasztalatlan a kocsmái életben, a harcot értette. Drizzt Do'Urdennel, ezzel az örökké éber harcossal edzett, és izmai feszült készenlétben álltak. Mielőtt a kövér ember keze akár csak a nyaka közelébe is érhetett volna, Wulfgar az egyik kezével csattanósan behúzott neki egyet, miközben a másik öklével a hengegő vékonyába vágott.

Döbönt ellenfele azon vette észre magát, hogy a levegőbe emelkedik.

A nézők egy pillanatig túlságosan megkövültek ahhoz, hogy bármit is tegyenek, Regis kivételével, aki saját hitetlenkedő ábrázatára csapott a tenyerével, és észrevétlenül az asztal alá kúszott.

A kövér fickó annyit nyomott, mint három rendes ember, a barbár mégis könnyedén saját hét lábnyi magasságába emelte, sőt, még ennél is feljebb, teljesen kinyújtott karral.

A kövér ember tehetetlen dühében ordítva szólította támadásra a társait. Wulfgar türelmesen várta az első ellenséges mozdulatot.

Mintha az egész tömeg egyszerre ugrott volna. Wulfgar a tapasztalt harcos hidegvérével megkereste a legkeményebb magot: három embert, és feléjük hajította emberi lövedékét. Még látta rémült arcukat, ahogy a roppant hájtömeg hátralökte és maga alá temette őket. A négy ember együttes lendülete elsöpörte a sötét egy jókora darabját, és leverte lábáról a szerencsétlen kocsmáros is, aki épp a legjobb borait őrző állványnak esett.

Wulfgar derűsége azonban kérészeletűnek bizonyult, mert már rajta is volt a többi gazember. Jól megvetette hát a lábát ott, ahol volt, eltökélte, hogy nem hagyja kimozdítani magát, aztán hatalmas öklei csapásával félresöpörte ellenfeleit, akik a terem különböző sarkaiba repültek.

A csetepaté az egész kocsmában fellángolt. Olyanok is egymásnak estek, akik különben akkor sem mozdították volna a kisujjukat sem, ha az orruk előtt ölnek meg valaki. A kiömlött italok és a rombadőlt söntés látványa a legvadabb tombolásra gerjesztett mindenkit.

A kövér ember pártfogóit azonban nem rettentette el az általános felbuzdulás. Hullámokban rontottak Wulfgarra. A barbár azonban jól tartotta magát, hisz senki sem tudta őt elég ideig lefoglalni ahhoz, hogy az erősítés megérkezzen. Mégis, épp annyi ütés érte, mint amennyit ő maga kiosztott. Hűvös nyugalommal tűrte a csapásokat, büszkesége és szívóssága legyőzte a fájdalmat, és nem engedte, hogy veszítsen.

Regis új helyéről, az asztal alól figyelte az eseményeket az itókáját szűrösölve. Most már a kocsmai cseléd lányok is javában verekedtek, ráugrottak némelyik jobb sorsra érdemes küzdő hátára, és körmeikkel szép, csíkos mintát szántottak az áldozat arcára. Regis kezdettől fogva tudta, hogy neki kell majd kihúznia nagy darab barátját a csávából, és gyakorlott szeme most észrevette az előre várható fémes csillanást. Egy gazfickó közvetlenül Wulfgar ellenfelei mögött pengét rántott.

– A mindenségit! – morogta Regis. Letette a poharát és a köpenye ráncai közül elővette a buzogányát. Az ilyen akciók mindig rossz szájját hagytak benne.

Wulfgar félrecsapta két ellenfelét, amivel szabad utat nyitott a késes támadónak. Az előrelendült, szemeit a barbár fejének magasságába emelte. Észre sem vette a Wulfgar hosszú lábai mellől kirontó Regist, ütésre emelt buzogányával. A csapás a térdkalácsán érte a támadót, aki előretartott karddal vetődött Wulfgar felé.

Wulfgar az utolsó pillanatban lépett el a döfés elől, és roppant markát a merénylő kezére fonta. A lendületben a barbár ledöntötte az asztalt, és a falnak repült. Egy szorítással szétroppantotta a támadó kezét a tör markolatán, a másik kezével pedig megragadta a fickó arcát, és felemelte a földről. A barbárt felbőszítette a fegyver használata: Tempushoz, a harc istenéhez intézve dühkiáltását; a fal deszkapalánkjába vágta az ember fejét és úgy hagyta beszorulva, a lábával a padló fölött kalimpálva.

Ez látványos akció volt, de Wulfgar időt veszített. Mikor visszafordult, számtalan táncadó ököl- és rúgászáporában találta magát.

– Itt jön – suttogta oda Bruenor Drizztnak, mikor látta Suttogót visszatérni, bár a drow éles érzékei már jóval előbb jelezték a nő közeledését. Suttogó alig egy fél órája ment el, Drizzték azonban sokkalta hosszabbnak érezték ezt az időt a sikátorban, kiszolgáltatva a közelben ólálkodó nyílpuskások és csavargók tekintetének.

Suttogó magabiztosan lépett oda hozzájuk. – Itt a térkép, amit kértél – mondta Bruenornak, és felmutatott egy összetekert pergament.

– Hadd nézzem – mondta a törpe, és már lépett is Suttogó felé. A nő hátrált, és visszahúzta a tekercset. – Megemelkedett az ára – jelentette ki szintelenül. – Tízszer annyi, mint amit ajánlottál.

Bruenor fellobbanó tekintete nem ijesztette meg. – Nincs más választásod – sziszegte. – Senki mást nem találsz, akitől megkaphatnád. Fizesd ki az árát, és végeztünk!

– Egy pillanat – mondta Bruenor váratlan nyugalommal. – Ehhez a barátomnak is lenne egy-két szava – Kissé arrébb húzódtak Drizzttel.

– Megtudta, kik vagyunk – szólt a drow. bár Bruenor magától is eljutott erre a következtetésre. – És azt is, mennyit tudunk fizetni.

– Megvegyük? – kérdezte Bruenor.

Drizzt bólintott. – Nem lehet oka rá, hogy veszélyben higgye magát, legalábbis itt nem. Van annyi pénzed?

– Igen – felelte a törpe. – De hosszú út áll még előttünk, és attól tartok, hogy nem fogja futni abból, ami nálam van.

– Akkor hát rendben – felelete Drizzt. Bruenor észrevette azt a bizonyos lángot Drizzt bíbor szemeiben. – Mikor először beszéltünk ezzel a nővel, tisztességesen megalkudtunk vele – folytatta. – Amit be kell tartanunk.

Bruenor ezt értette és elfogadta. Érezte, hogy buzogni kezd benne a várakozás izgalma. Visszafordult a nőhöz, és azonnal észrevette, hogy Suttogó most tört tart a kezében a tekercs helyett. Láthatóan tisztában volt azzal, kikkel áll szemben.

Drizzt is észrevette a fém csillanását; hátrébb húzódott Bruenortól, hogy Suttogó ne érezze fenyegetve magát, pedig valójában bizonyos gyanús repedéseket akart jobban szemügyre venni a falban – repedéseket, melyek akár egy titkos ajtót is jelezhetnek.

Bruenor szélesre tárta üres tenyerét, úgy lépett a nő elé. – Ha ez az ár – dörmögte – akkor nincs más választásunk, mint hogy fizessünk. De előbb hadd lám a térképet!

Mivel bízott abban, hogy ha kell, ki tudja szűrni Bruenor szemét, mielőtt a törpe akár csak a fegyveréért is nyúlna, Suttogó kissé megnyugodott, és szabad kezével a köpenye alá nyúlt a tekercsért.

De alábecsülte ellenfelét.

Bruenort tömzsi lábai a levegőbe lökték, elég magasra ahhoz, hogy sisakjával a nő arcába fejljen, eltörje az orrát, és a falhoz koppantsa a fejét. Felmarkolta a térképet, Suttogó ernyedt testére ejtette az eredeti drágaköves erszényt, és azt morogta: – Ahogy megalkudtunk.

Drizzt is akcióba lendült. Ahogy a törpe támadott, a drow veleszületett mágikus képességéhez folyamodott, és sötétségömböt idézett a nyílpuskás lövést rejtő ablak elé. Nem érkezett lövés, a két íjász dühödt ordítása azonban jól hallhatóan visszhangzott a sikátorban.

Aztán kinyíltak a falrepedések, épp ahogy Drizzt várta, és Suttogó védőinek második vonala rontott elő. A drow készen, szablyával a kézben várta őket. A pengék csak életlenebbik felükkel dolgoztak, de olyan pontossággal, hogy így is lefegyverezték a kilépő zömök testőrt. Aztán lapjukkal a fickó arcába csaptak, és ugyanezzel a mozdulattal Drizzt már változtatott is a fogáson, és egyik, majd másik kardgombjával is a férfi halántékára sújtott. Mire Bruenor végzett a térképpel, már tisztavolt az út előttük.

Bruenor őszinte tisztelettel csodálta meg a drow művét.

Aztán egy nyílpuska-lövedék koppant a falnak alig egy ujjnyira a fejétől.

Ideje mennünk – vélte Drizzt.

Szakállas gnóm legyek, ha nem állták el a kivezető utat – mondta Bruenor, mikor a sikátor kijárata felé közeledtek. Aztán hörgő morgást és emberi sikolyokat hallottak a mellettük levő épületből; ez némileg megnyugtatta őket.

– Ez Guenhwyvar – mondta Drizzt, mikor két köpönyeges alak rontott ki előttük az utcára fejvesztett menekülésben.

– Jól elfeledkeztem arról a macskáról! – rikkantotta Bruenor.

– Örülj, hogy Guenhwyvarnak jobb emlékezőtehetsége van, mint neked – nevetett Drizzt, és Bruenor minden ellenszenve dacára vele kacagott. A sikátor végénél megálltak, és az utcát fürkészték. Semmilyen ellenségnek nem látszott nyoma, bár a sűrű köd jó fedezéket adhatott egy rajtaütéshez.

– Csak lassan – mondta Bruenor. – Úgy kevésbé keltünk feltűnést. .

Drizzt már éppen helyeselt volna, de ekkor újabb lövedék érkezett valahonnan a sikátor mélyéről, és beleállt egy fagerendába kettejük között.

– Ideje mennünk! – jelentette ki Drizzt most már nyomatékosabban, nem mintha Bruenornak további nógatásra lett volna szüksége. Már is sietve szedte kurta lábait a ködben.

Kanyarogva haladtak Luskan zezugos patkánylabirintusában, Drizzt kecsesen szökkent át az akadályokon, Bruenor meg egyszerűen átgázolt rajtuk. Egy idő után úgy vélték, hogy senki sincs a nyomukban, és lassítottak.

Mosoly fehérlett ki Bruenor vörös szakállából, miközben a válla fölött elégedetten hátrapillantott. De mikor megint előre fordította a tekintetét, hirtelen oldalra húzódott, és megmarkolta a fejszóját.

Szemtől szemben állt a varázslatos macskával. Drizzt képtelen volt visszatartani feltörő nevetését. – Vidd el innen ezt a dögöt! – követelte Bruenor.

– Lehetne jobb a modorod, törpe – szólt vissza a drow.

– Ne feledd, hogy Guenhwyvar tisztította meg előttünk az utat.

– Tüntesd el! – lengette meg a fejszóját újfent Bruenor.

Drizzt megsimogatta a macska izmos nyakát. – Ügyet se vess arra, amit mond, barátom – mondta a macskának. – Törpe; nem tudja értékelni a mágia finomságait.

– Bah! – kaffogta Bruenor, bár némiképp könnyebben lélegzett, mikor Drizzt elbocsátotta a macskát és visszatette a zsebébe az ónix szobrocskát.

Hamarosan kiértek a Félhold Utcára, de megálltak az utolsó mellékutcánál, hogy egy esetleges rajtaütés jeleit keressék. Azonnal tudták, hogy valami történt, hisz megannyi sebesült tántorgott el a saját lábán, vagy mások segítségével a sikátor előtt.

Aztán meglátták a Zsiványkardot, és két ismerős alakot pillantottak meg az utcán a kocsmá előtt

– Mit csináltok itt kint? – kérdezte Bruenor, amikor odaértek.

– A mi nagyra nőtt barátunk, úgy látszik, ököllel válaszol a sértegetésre – mondta Regis, aki egy karcolást sem szerzett a dulakodásban, Wulfgar arca azonban tisztességesen fel volt dagadva, össze volt karmolva, és az egyik szemét nem igen tudta kinyitni. Alvadt vér – részint a sajátja – száradt a ruhájára és a kezére.

Drizzt és Bruenor összenéztek: nem voltak túlságosan meglepve.

– És a szobáink? – dörmögte Bruenor.

Regis megcsóválta a fejét. – Nem nagyon bízom benne. – És a pénzem?

A félszerzet megint csak a fejét ingatta.

– Bah! – szortyintott a törpe, és elszántan elindult a Zsiványkard bejárata felé.

Én a helyedben... – kezdte Regis, de aztán csak vállat vont, és hagyta, hadd menjen Bruenor a saját feje után.

Bruenor döbbenete teljes volt, mikor benyitott az ivóba. Törött asztalok, üvegek és eszméletlen vendégek heverték mindenfelé. A kocsmáros a romokban heverő söntéspulton feküdt, egy szolgálólány éppen a fejét kötözte. Az a fickó, akit Wulfgar beleállított a falba, még most is ott lógott ernyedten, halkan nyöszörögve, és Bruenor nem tudta kacagás nélkül elnézni a barbár művét. Az egyik cseléd lány, aki el-elment a szegény ember előtt, minden alkalommal meglökte egy kicsit, hogy a hintázásában gyönyörködjék.

– Kárba vészett a jó pénz – vélte Bruenor, és kiment, még mielőtt a fogadós ráuszíthatta volna a lányokat.

– A kutyafáját! – mondta Drizztnek, mikor visszaért a többiekhez. – Mindenki benne volt?

– Egyvalakit kivéve – felelte Regis. – Egy katonát.

– Egy luskani katona itt? – kérdezte Drizzt. Meglepte ez a nyilvánvaló furcsaság.

Regis bólintott. – És ami még különösebb – folytatta – hogy ugyanaz az őr volt, az a Jierdan, aki beeresztett minket a városba.

Drizzt és Bruenor aggodalmasan néztek össze.

– Bérgyilkosok vannak a hátunkban, előttünk egy romokban heverő kocsmában, meg egy katona, aki jobban érdeklődik irántunk, mint kellene – foglalta össze a helyzetet Bruenor.

– Ideje mennünk – jegyezte meg Drizzt, immáron harmadszor. Wulfgar csodálkozva nézett rá.

– Hány embert terítettél le? – kérdezte tőle Drizzt, hogy felbecsülje a veszély nagyságát. – És közülük hányan lesnek az alkalomra, hogy hátbaszúrjanak?

– Különben is – tette hozzá Regis, mielőtt még Wulfgar válaszolhatott volna. – Semmi kedvem egy olyan utcában aludni, ami teli van patkánnyal!

– Akkor irány a kapu – mondta Bruenor.

De Drizzt a fejét rázta. – Az nem lesz jó, ha az a katona ennyire érdeklődik irántunk. A falon át menjünk, senki se tudjon róla, hogy eltűntünk.

Egy óra múltán már könnyed tempóban lépkedtek a nyílt mezőn, és megint érezték a szelet, amit Luskan falai eddig megtörtek.

Regis mindnyájuk gondolatát kimondta: – Egyetlen estét voltunk ebben a városban, és kijátszottunk egy csomó gyilkost, levertünk egy csapat gazfickót, és felkeltettük az őrség figyelmét. Biztató kezdet!

– Viszont itt van ez! – kiáltott fel Bruenor, aki most már alig várta, hogy rábukkanjanak elveszett hazájára, hisz az első akadályt – a térkép dolgát – már legyőzték.

De azt sem ő, sem a barátai nem tudták, hogy az olyannyira áhított térkép számos halálosan veszedelemes helyet jelez, melyek egyike majd képességeik határáig – sőt, még azon is túl – próbára teszi őket.

4. A szellemidézés

Valami csoda fémjelezte a Hajók Városának közepét, egy különös építmény, mely erőteljes mágiát sugárzott magából. Az Elfeledett Birodalmak épületeitől eltérően a Misztika Vendégtornya szó szerint olyan volt, mint egy kőből rakott fa, öt büszke toronnyal, melyek közül a középső volt a legnagyobb, a többi négy pedig a tölgyágakhoz hasonló kecses ívben nőtt ki a törzsből. Sehol sem látszott falazás nyoma; a kicsit is hozzáértő szemlélő számára nyilvánvaló volt, hogy ezt a műremeket nem kétkezi munka, hanem mágia révén készítették.

A Főmágus, a Vendégtorony senki által nem vitatott ura a központi toronyban székelt, míg a másik négy torony a rangban utána következő négy mágusnak adott otthont. Ezek a kisebb tornyok, melyek a négy égtáj felé mutattak, a törzs egy-egy oldalát uralták, és az illető varázsló volt a felelős azokért az eseményekért, melyek az előtte elterülő irányban lejátszódtak. Így a nyugati oldali varázsló egész nap a tengert figyelte, a kereskedőhajókat és kalózoikat, akik kifutottak Luskan kikötőjéből.

Az északi toronyban aznap elhangzó beszélgetés igencsak érdekelte volna a tizvárosi vándorokat.

– Jó munkát végeztél, Jierdan – mondta Sydney, a Vendégtorony egyik alacsonyabb rangú, fiatal varázslója, aki azonban elég tehetséget mutatott ahhoz, hogy a céh egyik leghatalmasabb varázslójának tanoncává lehessen. Sydney nem volt csinos lány, nem túlságosan adott a külsejére, ehelyett minden energiáját a hatalomszerzésnek szentelte. Élete huszonöt évének nagy részét egyetlen cél szolgálatában töltötte el – a Varázsló címének megszerzése volt ez a cél –, elszántsága és ügyessége miatt pedig a környezete nem túlságosan kételkedett benne, hogy ezt el is fogja érni.

Jierdan értő bólintással fogadta a dicséretet, kihallotta a szavakból a leereszkedést. – Csak úgy tettem, ahogy az utasításod szólt – felelte alázatosságot színélve, és lopva a törékeny, foltpettyes barna köpönyeges férfi felé pillantott, aki a szoba egyetlen ablakán bámult kifelé.

– Miért jöhettek ide? – suttogta magának a varázsló. Hátrafordult: a másik kettő önkéntelenül hátrahőkölt a pillantásától. A Foltos Dendybar volt, az Északi Torony Mestere, és bár messziről nézve gyengének tűnt, a tüzetesebb vizsgálódás olyan erőt mutatott benne, ami hatalmasabb volt a dagadozó izmokénál. Az volt a híre, hogy az életet jóval kevesebbre becsüli, mint a tudás megszerzését, és ez mindenkit félelemmel töltött el, aki elébe járult. – Adtak valami magyarázatot, hogy miért jöttek ide?

– Igen, de az nem nagyon hihető – felelte Jierdan nyugodtan. – A félszerzet a piac felderítéséről beszélt, de én...

– Ez nem valószínű – szakította félbe Dendybar, inkább magának, mint a többieknek beszélve. – Azok négyen komolyabb dologban járnak egyszerű kereskedelmi körútnál

Sydney tovább faggatta Jierdant, hogy megerősítse kedvező pozícióját az Északi Torony Mesterénél. – Most hol vannak? – kérdezte.

Jierdan nem mert szembeszállni a lánnyal Dendybar előtt. – A dokkoknál... valahol – mondta, aztán vállat vont.

– Szóval nem tudod? – sziszegte a fiatal varázslónő.

– Úgy volt, hogy a Zsiványkardban szállnak meg – felelt vissza Jierdan. – De a verekedés miatt az utcára kerültek.

– Neked pedig követned kellett volna őket! – torkollta le Sydney.

– Még egy örkatona se nagyon járhat egyedül a mólóknál éjszaka – vágott vissza Jierdan. – Nem számít, hol vannak most. Figyeltetem a kapukat és, a mólókat. Nem hagyhatják el Luskant az én tudtom nélkül!

– Meg kell találni őket! – adta ki a parancsot Sydney, de Dendybar elhallgattatta.

– Hagyd meg az őrseget – mondta Jierdannek. – Nem mehetnek el az ÉN tudomásom nélkül. Elmehetsz. És csak akkor gyere legközelebb, ha valami jelentenivalód van.

Jierdan vigyázzba merevedett, és megfordult. Még egy utolsó pillantást vetett vetélytársára a varázsló kegyeiért vívott harcban, aztán kiment. Ő csak egyszerű katona volt, nem varázslótárs, mint Sydney, de Luskanban, ahol a Misztika Vendégtornya volt valódi, titkos erő a város teljes hatalmi struktúrája mögött, egy katona jól tette, ha a varázslók kegyeit kereste. Az őrség kapitányai kizárólag a Vendégtorony előzetes beleegyezésével nyerhették el pozíciójukat és kiváltságukat.

– Nem hagyhatjuk, hogy szabadon kószáljanak – kezdett vitatkozni Sydney, mikor az ajtó becsukódott a távozó katona mögött.

– Pillanatnyilag nem jelentenek veszélyt – felelte Dendybar. – Még ha a drow birtokában is van a varázstárgy, évekbe fog telni, mire rájön a hatalmára. Türelem, barátom, nekem megvannak a magam módszerei arra, hogy megtudjam, amire szükségünk van. A mozaik darabjai hamarosan összeállnak majd.

– Szinte fáj, hogy ekkora hatalom van szinte karnyújtásnyira tőlünk – sóhajtott a mohó ifjú varázslólány. – Ráadásul egy kezdőnél!

– Türelem – ismételte meg az Északi Torony Mestere.

Sydney meggyújtotta az összes gyertyát, amik a különleges kamra szélét jelezték, és lassan a magányos tűzűst felé lépett, ami háromlábú állványán a padlóra rajzolt varázskör mellett állt. Csalódottsággal töltötte el, hogy ha majd az üstben is fellobban a láng, neki mennie kell. Kiélvezett minden egyes pillanatot, amit ebben a ritkán kinyitott szobában töltött, melyet a

legjobb varázsszobának tartottak az egész északi vidéken. Sydney már számtalanszor könyörgött, hogy bent maradjon.

De Dendybar mindig kiharcolta, és megmagyarázta, hogy a lány elkerülhetetlen kérdései túlságosan elvonnák a figyelmét. Ha pedig az alsóbb világokról van szó, a figyelem lanyhulása végzetes lehet.

Dendybar keresztbetett lábakkal ült a mágikus körben, mély meditatív transzba kántálta magát, még Sydney ténykedésének sem volt tudatában, aki épp végzett az előkészületekkel. Minden érzékével befelé nézett, egész lényét végigvizslatta, hogy meggyőződjön róla: tökéletesen fel van készítve a feladatra. Elméjének csak egyetlen ablakát hagyta nyitva a külvilág felé, csak tudatának egy töredéke figyelt az egyetlen jelre: a távozó Sydney után becsukódó ajtó kattánására.

Nehéz szemhéjai felpattantak, keskeny látómezeje az üst tüzére koncentrált. Ezekből a lángokból lesz a megidézett szellem élete, ezek adnak majd neki tapintható formát arra az időre, amíg Dendybar az anyagi síkon tartja őt.

– *Ey vesus venerais dimin dou* – kezdte a mágus, először lassan, majd egyre ritmusosabban. Magával sodorta a varázslás állandó vonzása, mintha a varázslat, mely egyszer megkapta az élet szikráját, saját maga gördülne a beteljesülés felé. Dendybar könnyedén haladt a különféle hajlítások és misztikus szótagok során, a homlokán kiütőző veríték inkább volt a mohóság, mint az idegességjele.

A foltos varázsló nagyon élvezte a megidézést, azt, ahogy pusztán figyelemreméltó mentális ereje révén uralkodni tudott a halandó világon kívüli lények akaratán. Ez a szoba jelentette tanulmányainak szívét, hatalma széles határainak vitathatatlan bizonyítékát.

Ezúttal kedvenc informátorát idézte meg, egy lelket, ami őszintén megvetette őt, de nem szegülhetett szembe a hívással. Dendybar elérkezett a varázslat csúcspontjához: a név kimondásához. Morkai – mondta halkán.

Az üst tüze csak egy pillanatra csapott fel.

– Morkai! – kiáltotta most már a mágus, és kiszakította a szellemet abból a másik világból. Az üst lángjai kis tűzgömbbe egyesültek, aztán elhalványultak: a lángok egy férfi alakját öltötték fel Dendybar előtt.

A varázsló elmosolyodott. Milyen különös iróniája a sorsnak, gondolta, hogy épp az az ember lett a legfontosabb információ-forrása, akit ő öletett meg.

Morkai, a Vörös alakja elszántan és büszkén állt előtte, méltóan a hatalmas varázslóhoz, aki valaha volt. Épp ő volt az, aki ezt a szobát létrehozta még akkor, amikor az Északi Torony Mestere volt. De aztán Dendybar és társai összefogtak ellene, és a tanoncával ölették meg, akiben megbízott. Így Dendybar előtt megnyílt a felemelkedés útja a rég vágyott pozíció felé. Ez a gyilkosság egy másik, talán még ennél is jelentősebb eseményláncolatot is elindított, mert ugyanez a tanonc, Akar Kessell volt az, aki végül a Kristályszilánk birtokába jutott. Dendybar úgy gondolta, hogy a hatalmas erejű varázstárgy most Drizzt Do'Urdennél van. A Tízvárosból Akar Kessell végső csatájáról ideszivárgott hírek a sötét elfet jelölték meg Kessell legyőzőjeként.

Dendybar nem tudhatta, hogy a Kristályszilánk több száz tonnányi jég és szikla alatt hever a Jeges Szelek völgyében a Kelvin Halma néven ismert hegy oldalában: beleveszett a lavinába, ami megölte Akar Kessellt. Ő csak annyit tudott, hogy Akar Kessell, ez a szálnalmas tanonc majdnem meghódította a Jeges Szelek völgyét a Kristályszilánkkal, és hogy Drizzt Do'Urden látta utoljára élve Akar Kessellt.

Dendybar mindannyiszor mohón dörzsölgetni kezdte a kezét, mikor arra a hatalomra gondolt, amit egy ilyen tárgy hozhat egy tanultabb varázslónak.

– Üdvözöllek, Morkai, a Vörös – nevetett Dendybar. – Milyen kedves tőled, hogy elfogadtad a meghívásomat.

– Nem hagyok ki egyetlen lehetőséget sem, hogy láthassalak, Dendybar, a Gyilkos – felelte a képmás. – Így majd biztosan rád ismerek, amikor a Halál bárkáján behajózol a sötét birodalomba. Akkor majd megint egyenlőek lesznek az esélyeink...

– Hallgass! – parancsolta Dendybar. Bár ezt ön maga előtt sem ismerte be, a foltos varázsló igencsak félt attól a naptól, amikor majd megint szemtől szembe kerül a hatalmas Morkai-jal. – Célja van annak, hogy ide hoztalak – mondta a jelenésnek. – Nincs időm az üres fenyegetéseidre.

– Akkor hát mondd a feladatot, amit végre kell hajtanom – sziszegte a képmás. – Aztán hadd menjek el. Zavar a jelenléted.

Dendybar magában füstölgött, de nem folytatta a vitát. A megidézés varázslatánál az idő a varázsló ellen dolgozik, mert elszívja az erejét az, hogy az anyagi síkon tartsa a lelket, és minden egyes másodperccel tovább gyengül. Ennek a varázslatnak az volt a legnagyobb veszélye, ha a megidéző túl sokáig akarta tartani az irányítást, míg aztán túl gyenge nem lett ahhoz, hogy uralja a megidézett entitást.

– Egyetlen egyszerű válaszra van csak szükségem, Morkai – mondta Dendybar, gondosan megválogatva a szavait. Morkai észrevette ezt az óvatosságot, és gyanította, hogy Dendybar titkol valamit.

– Mi lenne az a kérdés? – kérdezte a jelenés.

Dendybar gondosan mérlegelt minden szót, mielőtt kimondta volna. Nem akarta, hogy Morkai bármit is megtudjon arról, miért keresi ő a drow-t, mert biztosan továbbítaná az információt a síkokon keresztül. Számos hatalmas lény, talán maga Morkai szelleme is utánaeredne egy ilyen hatalmas varázstárgynak, ha lenne valami fogalmuk arról, hol van.

– Négy utazó, köztük egy drow elf, érkezett ma ide a Jeges Szelek Völgyéből – magyarázta a foltos varázsló. – Mi dolguk van a városban? Miért vannak itt?

Morkai elgondolkodott, próbált rájönni a kérdés lehetséges okára. – Ezt inkább a városi őrsegtől kéne megkérdezned – felelte. – Biztosan előadták jövetelük célját, mikor beléptek a kapun.

– De én téged kérdezlek! – rikoltotta Dendybar hirtelen dühkitöréssel. Morkai húzta az időt, és minden egyes múltó pillanat a foltos varázsló rovására ment. Morkai lényege nem sokat veszített erejéből a halálban, és makacsul küzdött a varázs köteléke ellen. Dendybar meglepettetten előtte egy pergament.

– Már egy tucatnyi másolatom van belőle – fenyegetőzött.

Morkai visszahőkölt. Ismerte az írás természetét: a tekeresen a lényé magjának valódi neve volt. Ha ezt valaha felolvassák, akkor lefoszlik a titok leple a névről, lelke legbensőbb titkai maradnak pőrén, és Dendybar felkeltheti az írás valódi erejét, ellentétes hajlítással eltorzíthatja Morkai nevét, felboríthatja Lelke harmóniáját, tönkretelheti lényének magját.

– Mennyi ideig keressem a választ? – kérdezte Morkai.

Dendybar mosollyal nyugtázta győzelmét, bár az ereje egyre fogyott. – Két óráig – felelte habozás nélkül. Már a megidézés kezdete előtt gondosan meghatározta az időtartamot, hogy Morkainak elég lehetősége legyen eredményt elérni, de arra már ne legyen ideje, hogy többet tudjon meg, mint amennyit kéne.

Morkai elmosolyodott: sejtette a döntés mögött rejlő indítékokat. Hirtelen visszahúzódott és már el is tűnt egy füstfelhőben. A testét alkotó lángok visszacsendesedtek az üstbe, hogy várják a visszatérését.

Dendybarnak ez azonnali megkönnyebbülést hozott. Bár még mindig koncentrálnia kellett, hogy a helyén tartsa a síkok közti kaput, az akaratának ellenszegülő erő és az energiája

fogyatkozása jelentősen lecsökkent, mikor a szellem eltűnt. Morkai akaratereje kis híján megtörte őt a találkozáskor, és Derdybar hitetlenkedve esőválta a fejét, hogy az öreg mester még halálában is ilyen erős. Borzongás futott végig a gerincén, és el kellett gondolkodni azon, hogy bölcsen cselekedett-e, amikor ilyen hatalom ellen szövetkezett. Valahányszor előhívta Morkait, arra kellett gondolnia, hogy egyszer az ő napja is eljön majd.

Morkainak nem sok gondot okozott megtalálni a négy vándort. Ami azt illeti, már kezdettől fogva sokat tudott róluk. Meglehetősen érdeklődött Tízváros iránt, még mint az Északi Torony Mestere, és kíváncsisága nem halt meg a testével együtt. Még most is gyakran ránézett a Jeges Szelek Völgyére, és aki az elmúlt hónapokban foglalkozott Tízvárossal, az feltétlenül tudomást szerzett a négy hősről.

Morkai folyamatos érdeklődése a maga mögött hagyott világ iránt nem volt szokatlan vonás a szellemi világban. A halál megváltoztatta a lélek törekvéseit, az anyagi vagy társadalmi előnyök keresésének helyébe a tudás iránti örökös vágy lépett. Némely szellem már számtalan évszázad óta figyelte a Birodalmakat, pusztán gyűjtötte az információkat és figyelte az élők ténykedését. Talán irigység volt ez a testi érzékek iránt, melyeket ők már elvesztettek. De bármi is volt az ok, az egyetlen szellemben felhalmozódott tudás gyakorta felülmúlta a Birodalmak összes könyvtárának együttes bölcsességét.

Morkai sok mindent megtudott a Dendybar által megszabott két óra alatt. Most rajta volt a sor, hogy óvatosan válogassa meg a szavait. Kénytelen volt teljesíteni a megidéző parancsát, de szándékában állt, hogy a lehető legtitokzatosabb és kétértelműbb módon válaszoljon.

Dendybarnak felcsillant a szeme, mikor látta, hogy az üst lángjai megint jellegzetes táncba kezdenek. Már eltelt volna a két óra? – tűnődött, hisz sokkal rövidebbnek vélte pihenésének idejét, és úgy érezte, hogy még nem regenerálódott teljesen az első találkozás után. De a lángok kérlelhetetlenül csaptak fel. Dendybar kihúzta magát és közelebb húzta magához a bokáit, hogy feszítettebbé és biztonságosabbá tegye keresztbe tett lábú meditatív ülését.

A tűzgömb szétpukkant, és megjelent Morkai. A képmás engedelmesen visszahúzódott, nem mondott magától semmit sem, míg Dendybar konkrétan rá nem kérdezett. A négy barát luskani látogatásának teljes története csak vázlatosan állt Morkai rendelkezésére, viszont sok mindent megtudott a küldetésükről, többet, mint amennyit Dendybarnak kíváncsi volt tudnia. Még mindig nem tudta a foltos varázsló kérdezősködése mögött álló indokokat, de abban biztos volt, hogy Dendybar valami rosszban töri a fejét, bármi legyen is a célja.

– Mi a látogatás célja? – kérdezte Dendybar. Kezdte idegesíteni Morkai halogató taktikája.

– Te magad idéztél meg – felelte Morkai ravaszul. – Kénytelen voltam megjelenni.

– Ne játszadozz velem! – hörögte a foltos varázsló. Vadul a képmásra meredt, és nyílt fenyegetéssel babrálni kezdte a pergamentekercset. A betű szerinti válaszaikról hírhedt, más síkról érkezett lények gyakorta vezették félre megidézőjüket azzal, hogy eltorzították a kérdés pontos szavainak mellékjelentését.

Dendybar elmosolyodott, megadta magát a jelenés egyszerű logikájának, és pontosította a kérdést. – Mi a Jeges Szelek Völgyéből érkezett négy vándor luskani látogatásának célja?

– Különféle céljaik vannak – felelte Morkai. – Az egyik az ősei hazáját keresi.

– A drow? – kérdezte Dendybar. Valahogy próbálta sejtéseit összekapcsolni azzal, hogy Drizzt vissza akar térni szülőhelyére a Kristályszilánkkal. Talán a drow elfek fel akarnak lázadni a kristály segítségével? – A . drow keresi a hazáját?

– Nem – felelte a jelenés. Örült, hogy Dendybar rossz ösvényre tévedt, mert ez elvette az időt a pontosabb és veszedelmesebb kérdésektől. A múltó percek hamarosan meggyengítik Dendybar hatalmát a szellem fölött, és Morkai reménykedett benne, hogy valami módon meg tud

szabadulni a foltos varázslótól, mielőtt még többet kéne elárulnia Bruenor csapatáról. – Drizzt Do'Urden teljesen elhagyta az otthonát. Sosem fog többé visszatérni a föld gyomrába, különösen nem a barátaival együtt!

– Akkor ki az?

Egy másik a négy közül valami veszély elöl fut jegyezte meg Morkai, hogy eltérítse a kérdést.

– Ki keresi a hazáját? – kérdezte Dendybar, ezúttal nyomatékosabban.

– A törpe, Harcpöröly Bruenor – felelte Morkai kénytelen-kelletlen. – A szülőhelyét kutatja, Mithril Csarnokot, a barátai pedig vele tartanak a keresésben. Miért érdekel ez téged? Semmi közük nincs Luskanhoz, és semmiféle fenyegetést nem jelentenek a Toronyra.

– Nem azért hívtalak ide, hogy kérdezősködj! – feddte ingerülten Dendybar. – Most pedig azt mondd meg, ki menekül a veszedelem elöl. És mi az a veszedelem?

– Íme! – szólt a jelenés. Keze egyetlen intésével Morkai egy képet küldött a foltos varázsló elméjébe, egy fekete köpenyes alakot, amint vadul vágat át a tundrán. A ló kantárja fehér volt a habtól, a lovas mégis kíméletlenül hajszoa tovább hátsát.

– A félszerzet menekül, ez elöl az ember elöl – magyarázta Morkai. – Bár a lovas szándéka rejtélyes előttem

– A jelenés már ezt sem szívesen mondta el Dendybarnak, de engedelmeskednie kellett a parancsnak. Mindazonáltal érezte a varázsló gúzsbakötő akaratának gyengülését, és sejtette, hogy a megidézés a végéhez közeledik.

Dendybar szóltanul mérlegelte a kapott információt. Abból, amit Morkaitól hallott, semmi sem kapcsolódott a Kristálysziánkhoz, de legalább azt megtudta, hogy a négy barát nem szándékozik sokáig Luskanban maradni. És felfedezett egy lehetséges szövetségest is, egy további információforrást. A feketeköpenyeges lovas nagyon jelentős ellenfél lehet, ha a félszerzet veszedelmes bandája hanyatt-homlok menekül előle.

Dendybarban éppen kezdett kirajzolódni, mi legyen a következő lépése, mikor Morkai makacsellenállásának egy hirtelen, erős lökése megtörte koncentrációját. Vad haraggal meredt a jelenésre, és kezdte kigöngyölni – a tekercset. – Arcátlan! – hörögte, és bár képes lett volna még egy kis ideig tartani a jelenést, ha energiáit az akaratok harcába feszítette volna, elkezdte felolvasni az írást.

Morkai visszahátrált, pedig tudatosam provokálta eddig a pontig Dendybart. Belenyugodott az eseményekbe, mert ez a kihallgatás végét jelentette. És Morkai örült, hogy Dendybar nem kényszerítette a Luskanon kívüli események elmondására, melyek még a völgyben történtek, Tízváros határa mellett.

Ahogy Dendybar hangja belefacsart lelkének harmóniájába, Morkai átvitte koncentrációjának fókuszpontját több száz mérfölddel távolabbra, vissza a kereskedőkaravánhoz, ami egy napja indult el Brémából, a legközelebb kereskedőkaravánhoz, városból, és melynek tagja volt egy bátor fiatal lány is, aki csatlakozott a kalmárokhoz. A szellemet megnyugtatta a tudat, hogy a lány, ha csak időlegesen is, megmenekült a foltos varázsló faggatásától.

Nem mintha Morkai önzetlen lett volna; sosem vádolhatta senki azzal, hogy túlteng benne ez a tulajdonság. Egyszerűen csak elégedettséggel töltötte el az, hogy minden lehetséges módon hátráltatja azt a gazembert, aki kitervelte az ő meggyilkolását.

Catti-brie vörösbarna fürtjei a vállán táncoltak. Magasan fent kuporgott annak a kereskedőkaravánnak az első kocsiján, ami előző nap indult el Tízvárosból Luskan felé. Ügyet sem vetett a fagyos szélre, szemét le nem vette volna az előttük húzódó útról: valami jelet keresett, amiből megtudhatja, merre ment a bérgyilkos. Értesítette Cassiust Entreriről, ő pedig

majd szól a törpéknek. Catti-brie nem tudta, hogy helyesen cselekedett-e, amikor megszökött a karavánnal, mielőtt a Harcpöröly Klán megszervezte volna az üldözést.

De csak ő látta a gyilkost munkában. Jól tudta, hogy ha a törpék frontális támadással mennek ellene, és sutba dobják az óvatosságot Fenderék halálának bosszújáért, akkor még sokan meghalnak a klánból.

Catti-brie, talán önző módon, eldöntötte, hogy a bérgyilkos az ő ügye. Megfélemlítette őt, évek fegyelmét és edzését törölte ki belőle egy szempillantás alatt, és ijedt, remegő gyerekké alacsonyította őt. Pedig már nő, nem kislány. Személyesen kell elégtételt vennie ezért az érzelmi megaláztatásért, különben a sebek haláláig gyötörni fogják, mindörökre megbénítják őt az élet igazi lehetőségeinek keresésében.

Megkeresi a barátait Luskanban, és figyelmezteti őket a hátuk mögött közelgő veszedelemre, aztán majd együtt elbánnak Artemis Entrerivel.

– Erős iramban haladunk – nyugtatta meg őt a kocsis, aki átérezte, mennyire sietni akar.

Catti-brie nem nézett rá, egyre csak a láthatárt fürkészte. – A szívemnek mégsem elég gyorsan mondta szomorúan.

A kocsis furcsálkodva pillantott rá, de több esze volt annál, mintsem faggatózni kezdjen. A lány már induláskor értésükre adta, hogy magánügyben jár. És mivel Harcpöröly Bruenor fogadott lánya volt, meg jóhírű harcos, a kereskedők jó szívvel fogadták, és tiszteletben tartották a titokzatosságát. Meg aztán, ahogy az egyik kocsis oly ékesszólóan megjegyezte az indulás előtti összejövetelen: "Szerintem ha az embernek egy ökör farát kell bámulnia háromszáz mérföldön keresztül, akkor csak jó, ha az a lány ott van társaságnak!"

Még az indulási időt is előrehozták miatta.

– Ne aggódj, Catti-brie! – nyugtatta meg a kocsis. – Odaérünk!

Catti-brie kirázta repkedő haját az arcából, és a láthatáron vöröslő napba nézett. – Nem lesz akkor már túl késő? – kérdezte halkan, választ nem várva. Tudta, hogy suttozását szétfoszlana a szél, ahogy a szavak elhagyják ajkait.

5. A kőszirtek

Drizzt állt az élre, mikor a négy utazó a Mirar folyó mentén gyalogolt tovább. Igyekeztek, hogy minél jobban eltávolodjanak Luskantól. Bár már rég nem aludtak, a Hajók Városában történt események valamennyiüket, felpezsdítették, egyikük sem érezte magát fáradtnak.

Valami varázs volt a levegőben azon az éjszakán, valami ropogós bizsergés, amit még a legfáradtabb utas sem akart volna alvással elszalasztani. A tavaszi olvadástól sebes és bővizű folyó csak úgy szikrázott az éjszakai derengésben, a fehér habokon megcsillant a csillagok fénye, és briliáns-cseppek fröccsentek a levegőbe.

Az utazók most levetették szokásos óvatosságukat. Nem éreztek semmilyen veszedelmet a közelben, csak a tavaszi éj éles, frissítő üdeségét és az ég rejtelmes hívását. Bruenor belemerült álmodozásába a Mithril Csarnokról, Regis Calimportról ábrándozott, de még Wulfgarban is felizzott valami, pedig őt eléggé elcsüggesztette szerencsétlen találkozása a civilizációval. A nyílt tundra hasonló éjszakáira gondolt, mikor még arról álmodozott, hogy vajon mi lehet a láthatáron túl. Most a láthatáron átjutva, Wulfgarnak csak egyvalami hiányzott. Nagy meglepetésére, és az ilyen kellemes gondolatokat nem tűrő kalandozó ösztönök dacára azt kívánta, bár csak itt lenne vele most Catti-brie, az egyetlen nő, akit a szívébe zárt, és megosztaná vele ennek az éjszakának a csodáját.

Ha a többiek nem lettek volna annyira elfoglalva a saját gondolataikkal, észrevehették volna Drizzt lépteinek a szokásosnál is rugalmasabb lendületét. A drow számára ezek a mágikus

éjszakák, mikor az égi kupola lenyúlt a láthatár mögé, megerősítette őt élete legfontosabb és legnehezebb döntésében, abban, hogy elhagyja népét és hazáját. Menzoberranzan, a drow elfek sötét városa fölött nem ragyogtak csillagok. Semmilyen megmagyarázhatatlan vonzás nem, pendítette meg a szívek húrjait a hatalmas barlangok fénytelen mennyezete felől.

– Mennyit veszít a népem azzal, hogy a sötétben jár – suttogetta bele Drizzt az éjszakába. A végtelen ég rejtelseinek hívása felderítette a lelkét és megnyitotta elméjét az univerzumok megválaszolhatatlan kérdései előtt. Elf volt, és bár a bőre fekete, lelkében megmaradt valami a felszíni rokonokra jellemző harmonikus derűből. Elgondolkozott azon, hogy ez az érzés vajon mennyire általános igazából a népében? Vajon megmaradt minden drow szívében? Vagy annyira elnyomták oly sok éven keresztül, hogy ki is aludtak a lélek lángjai? Drizzt szemében talán az volt a legnagyobb veszteség, amit népe a föld alá költözéssel szenvedett, hogy többé nem tudtak pusztán a gondolkodás kedvéért eltöprengeni a lét szellemiségén.

A Mirar csillámló felszíne lassan elhomályosult, ahogy a világosodó hajnal kioltotta a csillagokat. Valami ki nem mondott csalódottság ülte meg őket, mikor egy védett helyen a patak mellett tábornok vertek.

– Ritkák az ilyen éjszakák – jegyezte meg Bruenor, mikor a nap el sugarai feltűntek a keleti láthatáron. Valami csillogás látszott a szemében, jelölve annak a csodás álmódzásnak, melyben az amúgy gyakorlatias törpének oly ritkán volt része.

Drizzt észrevette ezt a révült ragyogást, és eszébe jutottak azok az éjszakák, amiket a törpével töltöttek Bruenor Kilátójánál, magán-találkozóhelyükön, még a törpék völgyében. – Túlágoston is – helyeselt.

Lemondó sóhajjal láttak munkához: Drizzt és Wulfgar a reggelit készítette, míg Bruenor és Regis nekiültek a Luskanban szerzett térképnek.

Bármennyire zsörtölődött és morgott is a félszerzet miatt, Bruenor nagyon is jó okkal hagyta, hogy velük jöjjön – már a barátságon kívül – és bár jól leplezte érzéseit, őszintén örült, mikor Regis nagy szuszogva és kacsázva beérte őket Tízváros felől.

Regis mindöjüknél jobban ismerte a Világ Hátától délre fekvő vidéket. Bruenor maga majdnem két évszázada nem járt a Jeges Szelek Völgyén kívül, azelőtt pedig csak szakálltalan törpeifjanc volt. Wulfgar még sosem járt a völgyön túl, Drizzt útja a felszínen pedig jobbára éjszakai kaland volt, lopózás árnytól árnyig, kerülve azokat a helyeket, ahol barátainak kutakodnia kell; ha meg akarják találni Mithril Csarnokot.

Regis végigfuttatta ujjait a térképen, izgatottan idézte fel Bruenornak a feltüntetett helyeken szerzett élményeit. Különösen Mirabarról, az északi, gazdag bányászvárosról, és Vízmélyről, a Pompa Városáról beszélt, mely lent, a déli partvidéken volt található.

Bruenor is végighúzta ujját a térképen, a terep domborzatát tanulmányozta. – Mirabar inkább valószínű – mondta végül, és a város ábrájára bökött a Világ Hátának déli lejtői közt. – A Mithril Csarnok hegyben van, ennyi biztos, és nem a tenger mellett.

Regis csak egy pillanatig gondolkodott el a törpe megfigyelésén, aztán egy harmadik helyre tette az ujját, mely a térkép léptéke szerint több mint száz mérföldre volt Luskantól a szárazföld belseje felé. – Hosszúnyereg – mondta. – Félúton Ezüsthald felé, Mirabar és Vízmély között. Épp alkalmas arra, hogy kitudakoljuk az utat.

– Ez város? – kérdezte Bruenor, mert a térképen csupán egy kis fekete pont látszott.

– Inkább falu – helyesbített Regis. – Nem sokan lakják, de évek óta él itt egy Harpell nevű varázsló-família, és ők – mindenkinél jobban ismerik az északi földeket. Örömmel segítenek majd nekünk.

Bruenor az állat vakargatta, aztán bólintott. – Szép kis út. Mi látnivaló van közben?

– A köszirtek – vallotta be Regis. Kissé inába szállt a bátorsága, mikor eszébe jutott az a hely.
– Vad vidék, és tele van orkokkal. Szívből örülnék, ha lenne másik út, de még mindig Hosszúnyereg tűnik a legjobb megoldásnak.

– Északon minden út veszélyes – emlékeztette őt Bruenor.

Tovább tanulmányozták a térképet, és Regisnek egyre több dolog jutott eszébe, ahogy belemelegedtek. Egy sor szokatlan és megmagyarázatlan jel – különösen három, melyek szinte nyílegyenes vonalban húzódtak Luskan

keleti széle felé a Les-erdőtől déli folyórendszerhez – keltette fel Bruenor figyelmét.

– Ősi halmok – magyarázta Regis. Az Uthgardtok szent helyei.

– Uthgardtok?

– Barbárok – felelte Regis komoran. – Mint azok a völgybeliek. Talán tanultabbak a civilizáció szokásaiban, de nem kevésbé vadak. Különálló törzseik élnek északon mindenfelé, és a vad vidéket járják.

Bruenor felmordult. Értette a félszerzet félelmét, hisz ő maga is a kelleténél jobban ismerte a barbárok féktelenségét és harci ügyességét. Akkor már inkább az orkok.

Mire befejezték a megbeszélést, Drizzt már a hús árnyékban hevert egy folyó fölé nyúló fa alatt, Wulfgar pedig a harmadik adag reggelije felénél tartott.

– Úgy látom, még mindig nem laktál jól – rikkantotta oda Bruenor, mikor meglátta a serpenyőben árválkodó szerény adagokat.

– Az éjszaka teli volt kalanddal – felelte Wulfgar vidoran, és barátai örömmel látták, hogy a kocsmai verekedés nem tett kárt a lelkében. – Egy jó evés, egy jó alvás, és megint útra készen állok!

– Azért még ne nagyon helyezd kényelembe magadat! – mondta Bruenor. – A mai örökös harmada a tiéd!

Regis meghökkenve nézett körül: mindig hamar felfigyelt arra, ha több munkát akartak rálőcsölni. – Harmada? – kérdezte. – Miért nem a negyede?

– Az elf szemei él-szakára valók – magyarázta Bruenor. – Hadd legyen pihent, mikor majd meg kell látnia az utat, ha lement a nap.

– És merre van az az út? – kérdezte Drizzt mohavánkosáról. – Eldöntöttétek, hová megyünk?

– Hosszúnyereg – felelte Regis. – Kétszáz mérföld keletre és délre, Telenincs Erdejét megkerülve, a köszirteken át.

– Nem ismerem azt a helyet – mondta Drizzt.

– Harpellék laknak ott – magyarázta Regis. – Egy varázsló-család, akik jóindulatukról és vendégszeretetükről híresek. Voltam náluk egy ideig, mikor Tízvárosba tartottam.

Wulfgar prüszkölt az ötletre. A Jeges Szelek Völgyének barbárjai megvetették a varázslókat, a fekete művészeteket szerintük csak gyávák űzhetik. – Nem akarok oda menni – jelentette ki.

– És téged meg ki kérdezett? – reccsent rá Bruenor, mire Wulfgar elhatározása visszaszorult, mint a gyereké, aki nem akar ragaszkodni makacs érveihez a feddő apával szemben.

– Nagyon jól fogod magad érezni Hosszúnyergen biztatta őt Regis. – Harpellék nem alaptalanul tettek szert vendégszerető hírükre, és Hosszúnyereg csodái mágia egy olyan oldalát fogják feltárni előtted, amire soha nem is gondoltál. Ő befogadnak még egy... – Önkéntelenül Drizzt felé mozdult a keze, de aztán zavarában elhallgatott.

A sztoikus drow azonban csak somolygott. – Ne félj, barátom – nyugtatta meg Regist. – A szavaidban igazság van, én pedig már megtanultam elfogadni a helyzetemet ebben a világban – Elhallgatott, és külön-külön szembenézett minden társa feszengő pillantásával. – Felismerem a barátokat, és elküldöm az ellenségeimet – jelentette ki aztán olyan véglegességgel, mely eloszlatott minden aggodalmat.

– Méghozzá karddal – tette hozzá Bruenor halk kuncogással, de Drizzt fülei még a suttogást is meghallották.

– Ha kell – ismerte el a drow mosolyogva. Aztán befordult, hogy aludjon egy kicsit. Tökéletesen megbízott abban, hogy a barátai jól őrzik.

Átlustálgodták a napot a folyópart árnyas fái alatt. Késő délután Drizzt és Bruenor evett, aztán megbeszélték az útvonalat. Regist és Wulfgart hagyták aludni, legalábbis addig, amíg jól nem laktak.

– Még egy éjszakán át megyünk a folyó mentén mondta Bruenor. – Aztán délkeletre a nyílt mezőn. Így elkerüljük az erdőt, és egyenes út áll előttünk.

– Talán jobb lenne, ha egy pár napig csak éjszaka mennénk – javasolta Drizzt. – Nem tudhatjuk, milyen szemek követnek minket a Hajók Városából.

– Valóban – felelte Bruenor. – Akkor hát induljunk. Hosszú az út, és azután még hosszabb következik majd.

– Túláságosan hosszú – mormogta Regis álomittas szemekkel.

Bruenor veszedelmes pillantást lövellt rá. Izgatta az út sikere, meg az, hogy a barátait ilyen veszedelmes vállalkozásra hozta, és mintegy védekezéséppen minden panaszkodást a szívére vett.

– Úgy értem, hogy gyalog – tette hozzá gyorsan Regis. – Ezen a környéken vannak tanyák, tehát lovaknak is lennie kell.

– A lovak nagyon sokba kerülnek errefelé – felelte Bruenor.

– Meglehet. – mondta a félszerzet ravaszul, és barátai azonnal sejtették, mire gondol. A szemöldökráncolások általános helytelenítést jeleztek.

– A kőszirtek között kell átmennünk! – érvelt Regis. – A lovak le tudnák futni az orkokat, de nélkülük biztos, hogy minden lépésnél harcolni kell majd. Amellett csak kölcsönvenném. Visszavihetjük őket, ha végeztünk.

Drizzt és Bruenor nem helyeselték a félszerzet javaslatát, de nem tudták megcáfolni logikáját. A lovak kétségtelenül a segítségükre lennének az útnak ezen a szakaszán.

– Keltsétek fel a fiút – morogta Bruenor.

– És mi lesz a tervemmel? – kérdezte Regis.

– Majd akkor döntünk, ha előttünk lesz a lehetőség.

Regis elégedett volt. Bízott benne, hogy társai végül is a ló mellett voksolnak majd. Teletömté a hasát, aztán összekapargatta a vacsora maradványait, és elment felkelteni Wulfgart.

Hamarosan már újra úton voltak, és nem sok idő elteltével egy kis település fényeit pillantották meg a távolban.

– Vigyél minket oda – mondta Bruenor Drizztnek. – Talán érdemes megpróbálkozni Bendőkorgi tervével.

Wulfgar, aki a táborban kimaradt a beszélgetésből, nem nagyon értette a dolgot, de nem vitatkozott, még csak nem is kérdezősködött. A Zsiványkard-béli incidens után belenyugodott abba, hogy most vissza kell húzódnia, hagynia kell, hogy a többi három döntse el, merre menjenek. Panaszszó nélkül fog utánuk menni, szükség esetére készenlétben tartott kalapáccsal.

A szárazföld belseje felé indultak a folyótól, mikor néhány mérföldnyire számos kis tanyát találtak egy csokorban, közös fakerítéssel körülvéve.

– Itt. kutyák vannak – jegyezte meg Drizzt éles hallása alapján.

– Akkor Bendőkorgi megy be egyedül – mondta Bruenor.

Wulfgar zavart képet vágott, főleg amikor látta, hogy a félszerzet egyáltalán nincs elragadtatva az ötlettől. – Ezt nem engedhetem meg – mondta eltökélten a barbár.

– Ha valaki védelemre szorul közülünk, akkor az éppen ez a kis szerzet. Én nem fogok itt lapulni a sötétben, amíg ő egymagában indul a veszélybe!

– Egyedül fog menni – ismételte meg Bruenor. – Itt most nem harcról van szó, fiú. Bendőkorgi néhány lovat fog szerezni nekünk.

Regis tehetetlenül elmosolyodott: nyakig benne csücsült a csapdában, amit Bruenor felállított neki. Bruenor megengedi, hogy eltulajdonítsa a lovakat, ahogy akarta, de a kelletlen engedéllyel együtt a nyakába sózott egy csomó felelősséget is. A törpe szokása szerint nem kívánt belekeveredni a sötét ügyekbe.

Wulfgar makacsul kitartott elhatározása mellett, hogy megvédi a félszerzetet, de Regis tudta, hogy a fiatal harcos csak terhére lesz ennél a kényes feladatnál. – Itt maradsz a többiekkel – mondta a barbárnak. – Egyedül is meg tudom csinálni.

Összeszedte a bátorságát, megrántotta az övét a hasán, és a tanya felé vetet útját.

Számos kutya fenyegető morgása fogadta, mikor a kerítés kapujához ért. Felmerült benne, hogy vissza kéne fordulnia – a rubinfüggőnek valószínűleg nem sok hasznát veszi a kutyák ellen – de aztán meglátta egy ember alakját egy avított lándzsával, mely valószínűleg nemzedékek óta öröklődhetett a családban.

– Megfáradt utazó vagyok – kezdett magyarázkodni Regis, és igyekezett a lehető legszánalmasabbnak tűnni. Ezt a mesét azonban már túl sokszor hallotta a gazda.

Tűnj el innen! – vakkantotta.

– De... ,

Hordd el magad!

Kissé távolabb, egy domb mögül a három másik látta a találkozást, de csak Drizzt szeme volt elég éles ahhoz, hogy a homályban lássa, valójában mi történik. A drow látta a gazda feszültségét, ahogy a lándzsát szorította, és az arcán ülő hajthatatlan kifejezésből érezte mély elszántságát.

De ekkor Regis előhúzott valamit a mellénye alól, és a gazda fogása szinte azonnal meglazult a fegyverén. Aztán kitért a kapu, és Regis besétált.

A három barát aggódva várakozott órákon keresztül, de Regisnek nyoma sem volt. Már kezdték fontolgatni, hogy maguk is meglátogatják a gazdát, hátha a félszerzet valami aljas árulásnak esett áldozatul. De végül megjelent a kapunál Regis, két szép lóval és két pónival. A gazdák és a háznép szívélyesen integettek utána, és szavát vették, hogy feltétlenül benéz hozzájuk, ha megint erre jár.

– Hihetetlen – nevetett Drizzt. Bruenorék csak a fejüket csóválták.

Regis elejétől fogva gondolta, hogy a barátai aggódni fognak a késedelme miatt. A gazda ragaszkodott hozzá, hogy vacsorázzon velük, mielőtt leülnének megbeszélni, hogy miért jött Regis. És mivel Regis nem akart udvariatlan lenni (meg aztán aznap még csak egyszer vacsorázott), beleegyezett, bár udvariasságában a negyedik kínálást már nem fogadta el. Ezek után már igazán gyerekjáték volt megszerezni a lovakat. Csak azt kellett megígérnie, hogy ott hagyja az állatokat Hosszúnyergen, mikor a barátaival tovább indulnak onnan.

Regis biztosra vette, hogy a barátai nem bírják sokáig a bizonytalanságot. Egy fél éjszakán keresztül hagyta őket várakozni és aggodalmaskodni, terve azonban több nappal megrövidíti majd a veszedelmes utat. Tudta, hogy egy vagy két órai lovaglás után a balzsamos szélben a többiek hamar elfeledkeznek neheztelésükről. De még ha nem is bocsátanak meg ilyen könnyen, egy jó vacsora akkor is megért egy kis kényelmetlenséget Regisnek.

Drizzt szándékosan vezette inkább kelet, mint délkelet felé a csapatot. Nem talált egyetlen jelzést sem Bruenor térképén, amiből megbecsülhette válna a Hosszúnyereg felé vezető egyenes

utat. Ha toronyiránt próbálkozik, és téveszt, bármilyen kissé is, akkor a mirabari útra lyukadnak ki, és lehetetlen lesz majd eldönteni, hogy északra vagy délre forduljanak. Ha egyenesen keletre mentiek, a drow biztos lehetett abban, hogy Hosszúnyeregűtől északra futnak bele az útba. Ez néhány mérfölddel meghosszabbítja ugyan az utat, de több napi tévelygést takaríthat meg.

Másnapi és éjszakai útjuk akadálytalan volt, így Bruenor úgy döntött, hogy Luskantól ilyen távol már visszatérhetnek a normális kerékvágásba. – Most már mehetünk nappal is – jelentette be második lovas napjuk kora délutánján.

– Én jobb szeretem az éjszakát – mondta Drizzt. Éppen most ébredt fel, és izmos fekete csődörét csutakolta.

– Én viszont nem – szólt Regis. – Az éjszaka alvásra való, a lovak pedig nem látják meg a gödröket meg a köveket, amiben elbotolhatnak.

– Akkor az lesz a legjobb – vetette közbe nyújtózkodva Wulfgar – ha dél után indulunk, hogy a nap már Drizzt háta mögött legyen, és késő éjszakáig megyünk.

– Jó gondolat, fiú – nevetett Bruenor. – Ami azt illeti, már most is elmúlt dél. Lóra! Ideje indulni!

– Megtarthatad volna magadnak a gondolataidat vacsora utánig – morogta Regis Wulfgarnak, és kelletlenül felkapaszkodott kis fehér pónija nyergébe.

Wulfgar segített ügyetlenkedő barátjának. – De akkor elvesztettünk volna egy egész napi lovaglást – felelte.

– Az pedig nagy kár lett volna – dünnyögte Regis.

A luskani indulástól számított negyedik napon az utasok elérték a szirteket: egy keskeny sávot töredezett sziklával és dombokkal. Valami nyers, féktelen szépség uralta ezt a helyet, a vadság mindent elnyomó érzése, mely minden utazónak a hódítás érzését adta: talán ő az első, aki megpillantja ezt a helyet. És ahogy ez a vadonokkal általában lenni szokott, a kalandos izgalommal együtt járt a veszély is. Alig mentek be az első völgyecskébe a dimbes-dombos részen, mikor Drizzt jól ismert nyomokat pillantott meg: menetelő ork horda tappancsainak lenyomatát.

– Alig egnapos a nyom – mondta aggódó társainak. – Hányan vannak? – kérdezte Bruenor.

Drizzt vállat vont. – Legalább egy tucatnyian, de talán kétszer annyian is.

– Maradjunk ezen az úton – javasolta a törpe. – Előttünk vannak, és ez még mindig jobb, mint ha mögöttünk lennének.

Napnyugtakor, az aznapra kiszabott út felénél kissé megpihentek, a lovakat kicsapták legelészni egy kis rétre.

Az ork nyomok még mindig előttük voltak, Wulfgar azonban utóvédként hátra is figyelt.

Követnek minket – felelte társai kérdő tekintetére.

Orkok? – kérdezte Regis.

A barbár megrázta a fejét. – Nem úgy tűnik. Ahogy látom, ravaszul és óvatosan jönnek utánunk.

– Lehet, hogy az itteni orkok jobban alkalmazkodtak a jószándékú népek szokásaihoz, mint a völgybeliek – mondta Bruenor, pedig nem orkokra gyanakodott, és nem is kellett Regisre pillantania ahhoz, hogy tudja: a félszerzetnek is hasonló aggodalmai vannak. Az első Regis szerint ősi halmot jelentő térképpel már nem lehetett messze onnan, ahol voltak.

– Vissza a lovakhoz mondta Drizzt. – Ha továbbmegyünk, talán javítunk a helyzetünkön.

– Menjünk addig, míg le nem száll a hold. – vélte Bruenor is. – És álljunk meg, ha találunk egy olyan helyet, amit tartani tudunk, ha megtámadnak. Az az érzésem, hogy ez az éjszaka nem fog harc nélkül elmúlni!

Lovaglás közben egyetlen kézzelfogható jelet sem tapasztaltak. Még az ork csapás is elkanyarodott észak felé, tiszta út állt előttük. Wulfgar azonban váltig állította, hogy hangokat hall a hátuk mögül, és mozgást is észrevett.

Drizzt szere volna teljesen maguk mögött hagyni a szirteket, de a kemény terepen a lovak teljesen kimerültek. Felkaptattak egy kis ligetbe valami emelkedő tetejére, sejtették, hogy több irányból is ellenséges tekintetek követik őket.

A többiek még le sem szálltak a nyeregből, Drizzt már fent is volt az egyik fán. Szorosan összeterelték a lovakat, és körbevették őket. Még Regis sem tudott aludni, pedig megbízott Drizzt éjszakai látásában. A szíve máris hevesebben vert a várakozástól.

Bruenor, száznyi harc veteránja eléggé megbízott a saját képességeiben. Kényelmesen egy fának támaszkodott, rovátkolt fejszóját a mellkasának támasztotta.

Wulfgar azonban más előkészületeket is tett. Azzal kezdte, hogy összeszedett némi rőzsét, törött ágakat, és kihegyezte a végüket. Stratégiai pozíciókban leszurkálta őket maga körül, a hegyüket a támadók irányába állította. Más nyársakat úgy helyezett el, hogy azok ravaszul rejtve maradjanak, de felcsapódjanak, mielőtt még az orkok elérik őt.

Regis, aki a legidegesebb volt, csak nézte mindezt, és figyelte barátai különböző taktikáját. Érezte, hogy ő keveset tehet, hogy erre a harcra felkészüljön, így leginkább arra törekedett, hogy ne legyen láb alatt, és ne akadályozza a többieket. Talán alkalma adódhat egy meglepetésszerű csapásra, de most nem ez volt a legfőbb gondolata. A bátorság mindig magától buzgott csak fel a félszerzetben. Sosem előre tervelte ki.

Az idegességük levezetését szolgáló készülődés után szinte megkönnyebbültek, amikor félelmeik valóra váltak. Drizzt lesuttogott, hogy valami mozgást lát a réten, a liget alatt.

– Hányan vannak? – kérdezte Bruenor.

– Négyszer-, vagy talán többször annyian is, mint mi – felelte Drizzt.

A törpe Wulfgarhoz fordult. – Készen állsz, fiú?

Wulfgar meglengette a kalapácsát. – Négyen egy ellen? – kacagott. Bruenornak tetszett az ifjú harcos önbizalma, bár tudta, hogy az arányok valójában sokkal kedvezőtlenebbek lesznek ennél, hisz Regis nem igen fog nyílt harcba bocsátkozni.

– Engedjük be őket, vagy csapjunk rájuk a réten? – kérdezte Bruenor Drizztet.

– Hadd jöjjenek be – felelte a drow. – A lopakodásuk azt mutatja, hogy azt hiszik, meglephetnek minket.

– És egy visszajára fordított meglepetés még jobb – fejezte be Bruenor. – Mikor elkezdődik a tánc, intézd el ijjal, amit lehet. Aztán várunk rád!

Wulfgar elképzelte a drow bíbor szemében felcsapó lángot, a halálos izzást, ami mindig meghazudtolta Drizzt harc előtti nyugalma. A barbár kissé megnyugodott, mert a drow harci vágya még az övéénél is erősebb volt, és a barbár még sosem látta, hogy a táncoló szabályokat valaki is le tudta volna győzni. A kalapácsára csapott, és lekuporodott egy gödörbe az egyik fa gyökerei mellett.

Bruenor beoldalt két természetes ló közé, és feltette a lábát a felé eső kengyelekbe. Regis, miután kitömte a hálósákokat, hogy az ellenség azt higgye, alszanak, az egyik fa mélyre csüngő ágai alá bújt.

Az orkok gyűrűbe fogták a táborn, láthatóan könnyű győzelemre számítottak. Drizzt reménykedő mosollyal látta a réseket a gyűrűn, a nyitott szárnyakat, melyek lehetetlenné teszik az elszigetelt csoportok gyors megtámogatását. Az egész banda egy időben éri majd el a liget széleit, Wulfgar pedig nagy valószínűséggel magához ragadja a kezdeményezést.

Az orkok egyre sunyítottak közelebb, az egyik csapatuk a lovak, a másik a hálózások felé tartott. Négyen elmentek Wulfgar mellett, de a barbár kivárt egy pillanatig, hogy a többiek elég közel jussanak a lovakhoz, és Bruenor elérje őket.

Aztán véget ért a rejtőzködés ideje.

Wulfgar előugrott bűvőhelyértől, és már lendítette is Égisz-agyart, mágikus kalapácsát. – Tempus! – fohászkodott harci istenéhez, és első csapásával mindjárt két orkot terített le.

A másik csapat gyorsan el akarta kötni a lovakat, hogy elvágja a menekülés lehetőségét.

De egy vicsorgó törpe és csengő fejszéje fogadta őket.

Mikor a meglepett orkok nyeregbe pattantak, Bruenor kettészelte az egyiket, a másiknak pedig a fejét választotta le a nyakáról. A másik két orknak közben még el sem jutott a tudatáig, hogy támadás érte őket.

Drizzt a támadás alatt álló csoportokhoz legközelebbi orkokat szemelte ki célpontul, hogy a lehető legtovább visszatartsa barátai ellen irányuló erősítést. Íjhúrja egyszer, kétszer, háromszor pendült, és épp ugyanennyi ork hanyatlott a földre a gyilkos nyílvevesszőket markolászva.

A meglepetésszerű csapás alaposan megritkította az orkok sorait. A drow előrántotta szablyáit, és leugrott leshelyéről: úgy látta, hogy társai segítségével hamar – végeznek a maradékkal. De a mosoly le is hervadt az arcáról, mert miközben lefelé mászott, újabb mozgást vett észre a réten.

Drizzt épp három ork közé ugrott, a pengéi már akkor vagdalkoztak, mikor még földet sem ért a lába. Az orkokat nem érte teljes meglepetésként az érkezése – egyikük látta őt mászás közben – de Drizzt kibillentette őket az egyensúlyukból, és védekezésre kényszerítette őket.

A drow villámcsapásszerű vágásaival szemben a legkisebb késlekedés is a biztos halált jelentette, és Drizzt volt az egyetlen a kavargó testek rengetegében, aki tudta, mit csinál. Szablyái gyilkos pontossággal vágták és szúrták az ork hifist.

Wulfgar hasonlóan jól végezte a dolgát. Két orkkal került szembe, akik bár vad harcosok voltak, nem bírtak a hatalmas barbár erejével. Az egyik hitvány fegyverével háritani próbálta Wulfgar csapását, de Égisz-agyar elsöpörte az akadályt, és még csak le sem lassult, úgy zúzta ízzé-porrá a fegyvert és a nyomorult ork koponyáját.

Bruenor került elsőként: szorult helyzetbe. Az első támadásai tökéletes sikert hoztak, csak két ellenfele maradt – ez az arány már jobban tetszett a törpének. De az izgalomban a lovak rugdalózni kezdtek, hányták-vetették magukat, és letépték a kantárjukat a bokrok ágairól. Bruenor a földre hemperedett, és még mielőtt feltápáskodhatott volna, fejberúgta a saját pónija. Az egyik ork hasonló sorsra jutott, az utolsó azonban ki tudott szabadulni a kavarodásból, és sietett elintézni a kábult törpét, ahogy a lovak arrébb szökkentek.

Szerencsére Regisre éppen ebben a pillanatban jött rá a bátorság-roham. Kimászott az ágak alól, és hangtalanul az ork mögé került. Az ork szokatlanul magas volt, és Regis még lábujjhegyre állva sem tudott volna jól a fejébe szúrni. Lemondó vállrándítással úgy döntött, hogy más módszert választ.

Mielőtt az ork lecsaphatott volna Bruenorra, a félszerzet buzogánya felcsapott a két lába között, az ágyékába fúródott, és felemelte a földről. A nyűszítő áldozat a sebéhez kapott, a szemei fennakadtak. Minden érdeklődését elvesztette a további harc iránt.

Mindez egyetlen szempillantás alatt játszódott le, a győzelem azonban még nem volt biztos. Újabb hat ork jelent meg a színen, és elvágta Drizzt útját Regis és Bruenor felé, míg hárman siettek a barbárral küszködő egy szál társuk segítségére. Egy pedig, aki ugyanarra kúszott, mint Regis, a gyanútlan félszerzetet igyekezte becserkészni.

Ugyanabban a pillanatban, amikor Regis meghallotta a drow figyelmeztető kiáltását, egy husáng vágott a lapockái közé, kinyomta a levegőt a tüdejéből, és a földre nyekkentette.

Wulfgar négy oldalról volt körülvéve, és a csata előtti hengegés ellenére most nem nagyon volt elemében. Csak a háritásra koncentrált és reménykedett benne, hogy a drow elér hozzá, mielőtt még késő lenne.

Túl sokan voltak ellene.

Egy ork penge a bordájába döfött, egy másik a karját vágta meg.

Drizzt tudta, hogy le tudná győzni azt a kettőt, aki előtte áll, de akkor nem érne oda, időben barbár barátjához. Meg a félszerzethez. És a mezőről csak jött az erősítés.

Regis az oldalára hengeredett, Bruenor mellé, és a törpe nyöszörgéséből megértette, hogy számukra a csata véget ért. Aztán az ork már fölötte is volt, feje fölé emelt husánggal, és gonosz mosoly terült: szét undok pofáján. Regis lehunyta a szeméi: nem kívánta látni a gyilkos csapást.

Aztán hirtelen csattanást hallott... még a feje fölött.

Döbbenet nyitotta ki a szemrét. Egy balta állt ki támadója mellkasából. Az ork meghökkenve bámult. Husángja a háta mögé hanyatlott, aztán ő is holtan rogyott össze.

Regis nem értette a dolgot. – Wulfgar? – kérdezte a levegőtől.

Ekkor egy Wulfgarhoz hasonló méretes alak ugrott át fölötte, rávetette magát az orkra, és vadul kitépte belőle a baltát. Ember volt, barbár bőroket: viselt, de a Jeges Szelek Völgyének barbárjaitól eltérően neki fekete volt a haja.

– Ó, ne – nyögött fel Regis, mert eszébe jutottak saját figyelmeztetései, Bruenor számára az Uthgardt-barbárokról. Ez az ember megmentette az életét, de a vad nép hírére ismerte Regis kételkedett benne, hogy bármi jó sülni ki ebből a találkozásból. Fel akart ülni, hogy hangot adjon őszinte hálájának, és eloszlasson minden ellenséges gondolatot, amit a barbár esetleg táplál ellene. Még arra is gondolt, hogy a rubin függőt is beveti a barátságos érzület előmozdítására.

De a hatalmas termetű ember észrevette a mozdulatát, hirtelen megfordult, és arcbarúgta.

Regis zuhanni kezdett a sötétségbe.

6. Égi pónik

Harci lázban ordító fekete hajú barbárok özönlöttek el a ligetet. Drizzt azonnal tudta, hogy ezek a nagydarab harcosok voltak azok, akiket az ork vonalak mögött mozogni látott, a szándékaikban azonban nem lehetett biztos.

Érkezésük azonban tagadhatatlan rémületet keltett a megmaradt orkokban. Drizzt két ellenfelében azonnal lelohadt mindenféle lelkesedés, és testtartásuk hirtelen változásából látni lehetett, hogy legszívesebben véget vetnének a tusának, és futásnak erednének. Drizzt hagyta őket, hisz tudta, hogy úgysem juthatnak messzire, meg azt is érezte, hogy ő is jobban teszi, ha eltűnik szem elől.

Az orkok hanyatt-homlok elrohantak, de üldözőik hamar beérték őket, és újabb csata bontakozott ki a ligeten túl. Drizzt, aki kevésbé látványosan menekült, észrevétlenül kúszott vissza a fára, ahol az íját hagyta.

Wulfgar azonban nem tudta ilyen könnyen lelohasztani magában a harci kedvet. Két barátját a földön látva csak még jobban szomjazott az ork vérre, és az új csapat, akik beléptek a harcba, Tempushoz, az ő hadistenéhez kiáltottak. A hirtelen fejleményektől megzavarodott orkok gyűrűje kissé meglazult Wulfgar körül, aki azonnal le is csapott.

Egy ork elfordította a fejét, és Égisz-agyar leszakította az arcát, mielőtt vissza tudott volna nézni a harcra. Wulfgar áttört a résen, és útközben lecsapott még egy orkot. A két másik sarkon fordult, és menekülésre fogta a dolgot, de Wulfgar a nyomukban maradt. Kalapácsával kiverte az életet az egyikből, aztán ráugrott a másikra, és pusztá kézzel szorította ki belőle a szuszt. Mikor

végzett és meghallotta a nyakcsigolya végső roppanását, Wulfgarnak eszébe jutottak a barátai. Felugrott és elhárta a fák felé.

A feketehajú barbárok tartották a távolságot, tisztelettel adóztak harci képességeinek, de Wulfgar nem lehetett biztos abban, mire készülnek. Szemével keresni kezdte a barátait. Regis és Bruenor a lovak hült helyén hevert: nem lehetett megmondani, hogy élnek-e még. Drizztnek nyoma sem volt, de a harc folytatódott a fákon túl.

A harcosok széles félkört alkottak körülötte, elvágta a menekülés minden lehetséges útját. De hirtelen megmerevedtek rendezkedésükben: Wulfgar kezébe visszatért Égisz-agyar.

Ennyi ember ellen nem győzhetett, de ez a gondolat nem csüggesztette el. Küzdelemben hal meg, ahogy az igazi harcoshoz méltó, és haláláról megemlékeznek majd. Ha a feketehajú barbárok rárontanak, akkor lesz egy pár, aki soha többet nem tér vissza a családjához. Keményen megvetette a lábát, és megmarkolta a kalapácsot. – Essünk túl rajta – morogta bele az éjszakába.

– Megállj! – hallatszott egy halk, de parancsoló suttogás fentről. Wulfgar azonnal felismerte Drizzt hangját, és elernyed. – Ragaszkodj a becsületedhez, de ne feledd, hogy nem csak a te életed forog kockán!

Wulfgar ebből azt vette ki, hogy Regisék valószínűleg még életben vannak. A földre tette kalapácsát, és odakiáltott a harcosoknak: – Üdvözöllek benneteket.

Amazok nem válaszoltak, de egyikük, aki majdnem olyan magas és izmos volt, mint Wulfgar, kilépett a sorból, és megállt előtte. Az idegen egyetlen pántot viselt hosszú hajában, mely az arca mellett egészen a válláig lógott. Arcára fehérrel szárnyak voltak festve. Tartásának keménysége és arcának fegyelmezett vonásai kegyetlenül nehéz életről tanúskodtak; és ha nem lettek volna hollószínű fürtjei, Wulfgar a Jeges Szelek Völgye törzsbélijének nézte volna.

A sötéthajú férfi hasonlóan. méregette Wulfgart, de jobban ismerve az északi népeket, nem volt annyira meglepődve a hasonlóságon. – A völgyből jöttél – mondta, törve a közös nyelvet. – A hegyeken túlról, ahol a hideg szél fúj.

Wulfgar bólintott. – Wulfgar vagyok, Beornegar fia, a Jávorszarvas Törzséből. Közös az istenünk, mert én is Tempustól kérek erőt és bátorságot.

A feketehajú végignézett a halott orkokon. – Az isten teljesítette a kérésedet, völgybéli harcos.

Wulfgar büszkén elvigyorodott. – És az orkokat is egyformán gyűlöljük – folytatta. – De ezen kívül semmit sem tudok a népedről.

– Majd fogsz – felelte a sötéthajú ember. Kinyújtott keze a kalapácsra mutatott. Wulfgar büszkén kihúzta magát: nem állt szándékában behódolni, még túlerővel szemben sem. Aztán a feketehajú oldalra pillantott, magával húzva Wulfgar tekintetét is. Két harcos felnyalabolta Bruenort meg Regist, a vállukra vetették őket, míg a többiek az elkóborolt lovakat fogták be és hozták vissza.

– A fegyver – mondta súlyosan a feketehajú férfi. – Az engedélyünk nélkül léptetek a földünkre, Wulfgar, Beornegar fia. Ez olyan bűn, aminek halál a büntetése. Végig karod nézni, ahogy végrehajtjuk az ítéletet a kis barátaidon?

A kölyök Wulfgar most lecsapott volna, és mindnyájukat elveszejtette volna dicső haragjában. Ez a Wulfgar azonban sok mindent megtanult új barátaitól, főképp Drizzttől. Tudta, hogy Égisz-agyar vissza fog térni a hívására, és azt is tudja, hogy Drizzt nem hagyja cserben őket. Ez nem a harc ideje.

Még azt is hagyta, hogy összekössék a kezeit, pedig ez olyan megaláztatás volt, amit a Jávorszarvas Törzsének egyetlen harcosa sem tűrt volna el. De Wulfgar bízott Drizztben. A kezei újra szabadok lesznek majd. És akkor az övé lesz az utolsó szó.

Mire elérték a barbárok táborát, Regis és Bruenor is magukhoz tértek. Megkötözött kézzel lépkedtek barbár barátjuk mellett. Bruenor hajába alvadt vér száradt, és a sisakját is elveszítette, de törpe-szívóssága átszegítette ezen a baleseten is.

Megkerültek egy kiemelkedést, és egy sátorgyűrű szélére jutottak, ahol tábortüzek pislákolnak. A visszatérő csapat Tempushoz intézett harci kiáltásaival felverte a tábor, és diadalmas érkezésüket előre jelzendő, maguk előtt gurítottak néhány ork fejet. A táboron belüli felhajtás hamarosan vetekedett a visszatérők lelkesedésével. Először a három foglyot taszigálták be.

– Mit esznek? – kérdezte Bruenor, inkább gúnyosan, mint aggódva.

– Mindegy, csak gyorsan etesd meg őket – felelte Regis, mire kapott egyet a fejére figyelmeztetésül, hogy maradjon csendben.

A foglyokat és a lovakat a tábor közepére terelték, és a törzs győzelmi táncot ropott körülöttük. Ork fejeket rugdostak a porban és torkuk szakadtából énekeltek a hadifoglyok számára ismeretlen nyelven, Tempust és Uthgart – ősi hősüket – dicsérték a hadi sikerért.

Ez majdnem egy órán keresztül így ment, aztán egycsapásra félbeszakadt, és minden szem egy nagy és cifra sátor leeresztett bejárata felé fordult.

Egy hosszú pillanatig teljes csend volt, míg a sátorlap fel nem csapódott. Egy öreg ember ugrott elő, aki csontsovány volt, mégis energikusabbnak látszott, mint az látható élemedettsége alapján várható lett volna. Arcát ugyanolyan festés ékesítette, mint a harcosokét, bár finomabban kidolgozva, és egyik szemén zöld drágaköves kötés volt. Köpenye makulátlan fehér anyagból készült, a ruhaujjai pedig tollas szárnyakként lengtek, valahányszor felemelte a karját. Végigtáncolt a harcosok sorai között, és mindenki visszatartotta a lélegzetét, mikor az öreg elhaladt előtte.

– Ez a főnök? – suttogta Bruenor.

A sámán magyarázta Wulfgar, aki járatosabb volt a törzsi élet szokásaiban. Az a tisztelet, amit a harcosok az öreg iránt tanúsítottak, csakis olyan félelemből táplálkozhatott, melyet halandó ellenfél – még törzsfőnök sem – nem tud ébreszteni.

A sámán megpördült és épp a három fogoly elé szökött. Épp csak egy pillanatra tekintett Regisre és Bruenorra, aztán teljes figyelmét Wulfgarnak szentelte.

– A Látó Valric vagyok – sipított fel hirtelen. – Az Égi Pónik követőinek papja! Uthgar gyermekei!

– Uthgar! – visszhangozták a harcosok, és fapajzsaikra vertek baltáikkal.

Wulfgar megvárta, míg elül az izgalom, aztán bemutatkozott: – Én Wulfgar vagyok, Beornegar fia, a Jávorszarvas Törzséből.

– Én pedig Bruenor, a... – kezdte a törpe.

– Csend! – csattant fel Valric a dühtől remegve. – Nem vagyok kíváncsi rátok.

Bruenor becsukta a száját, és vérszomjas képeket képzelt maga elé a fejszéje és Valric fejének találkozásáról.

– Mi nem rossz szándékkal jöttünk kezdte Wulfgar, de Valric fölemelt kézzel elhallgattatta.

– Nem érdekelnek a céljaitok – mondta nyugodtan, de aztán azonnal újjáéledt az izgalma. – Tempus hozott titeket hozzánk, ennyi az egész! Érdemes harcos? – nézett végig az emberein, és a válaszok azt mutatták, hogy a törzsbeliek alig várják a küszöbön álló leszámolást.

– Hányat öltél meg? – kérdezte Wulfgart.

– Heten estek el a kezemtől – felelte büszkén az ifjú barbár.

Valric jóváhagyólag bólintott. – Magas és erős – jegyezte meg. – Lássuk, veled van-e Tempus? Érdemes vagy-e arra, hogy az Égi Pónikkal fuss?

Kiáltozás kezdődött, és két harcos sietett oda Wulfgarhoz, hogy kioldozza kötelékeit. Egy harmadik pedig – a támadó csapat vezére, aki a ligetben beszélgetett Wulfgarral – letette baltáját, pajzsát; és belépett a körbe.

Drizzt a fán várta ki, amíg az utolsó barbár is felhagyott a negyedik ló gazdájának keresésével. Mikor mindenki elment, a drow összeszedett néhány elszórt dolgot: a törpe fejszójét és Regis buzogányát. Összeszorult a szíve, amikor meglátta Bruenor véres, horpadt sisakját: vajon életben van még a barátja?

A zsákjába süllyesztette a sisakot, és lopva a csapat után indult óvatos távolságban.

Megkönnyebbülés hullámozott végig rajta, amikor megpillantotta három barátját, főleg Bruenort, aki nyugodtan lépkedett Wulfgar és Regis között. Drizzt kissé megnyugodva tette félre érzelmeit és minden zavaró gondolatát, minden figyelmét az előtte álló feladatra összpontosította. Támadási tervet készített barátai kiszabadítására.

A sötéthajú harcos Wulfgar felé nyújtotta üres tenyerét, arra ösztönözve szöke ellenfelét, hogy belecsapjon a kezébe. Wulfgar még sosem találkozott ilyesfajta kihívással, egészében véve azonban a szertartás nem sokban különbözött a saját népénél szokásos erőpróbáktól.

A lábaid nem mozdulhatnak! – mondta Valric. – Ez az erő kihívása! Mutassa meg Tempus, mennyit érsz!

Wulfgar kifejezéstelen arca nem árulta el, hogy biztos benne: bárki embert legyőz egy ilyen próbában. Kezét ellenfele kezének magasságába emelte.

A másik dühösem megragadta, és viczorogva meredt az idegenre. Wulfgar még szinte meg sem vetette a lábát, a sámán már rögtön kezdést kiáltott, mire a feketehajú előrenyúlt, és a csuklóját megrántva előrehajlította Wulfgar hátát. Kiáltások szakadtak fel a sokaságból. A feketehajú felmordult és teljes erővel húzni kezdett, de az első meglepetés elmúltával Wulfgar is a tettek mezejére lépett.

Megfeszültek nyakának és vállának kötélizmai, karjai pedig kivörösödtek az ereibe áramló vértől. Tempus valóban megáldotta őt; még erős ellenfele is csak hápogni tudott a döbbenettől ekkora erő láttán. Wulfgar egyenesen a szeme közé nézett, és elszánt pillantása az elkerülhetetlen győzelem előhírnöke volt. Aztán Beornegar fia előrelendült, megállította ellenfele kezdeti lendületét, és visszanyomta annyira a kezét, hogy az normális szöget zárjon be a csuklójával. Ahogy kiegyenlítődött az állás, Wulfgar azonnal átlátta, hogy egy hirtelen lökéssel épp olyan kellemetlen helyzetbe tudja hozni a feketehajút, mint amilyenben ő maga volt az előbb. Onnan a másíknak nem sok esélye lehet már.

Wulfgar mégsem igyekezett hamar véget vetni a küzdelemnek. Nem akarta megalázni ellenfelét – ezzel csak ellenséget szerzett volna magának – és ami még fontosabb, tudta, hogy Drizzt a közelben van. Minél jobban el tudja nyújtani a próbát, és le tudja foglalni a törzs figyelmét, Drizztnek annál több ideje van arra, hogy valamit csináljon.

Pillanatokig álltak így, és Wulfgar önkéntelenül elmosolyodott, amikor a szeme sarkából egy sötét alakot pillantott meg a lovak között lopózni a lenyűgözve bámuló örök háta mögött, a tábor túlsó végében. Talán csak a képzelete játszott vele, de mintha két izzó bíborszín szemet látott volna a sötétben. Úgy döntött, hogy még néhány pillanatot kívár, bár ezzel kockáztatta a próba sikerét. A sámán holtversenyt hirdethet ki, ha túl sokáig állnak.

Aztán vége szakadt a feszültségnek. Wulfgar karján kidagadtak az izmok és erek, vállai még feljebb emelkedtek. – Tempus! – hörögte, újabb győzelemért fohászkodva istenéhez, aztán egy hirtelen, vad lökéssel térdre kényszerítette a feketehajút. A táborban szinte tapintható lett a csered, még a sámánnak is elállt a szava a mutatvány láttán.

Két ör lépett bizonytalanul Wulfgar mellé.

A legyőzött harcos talpra kecmergett, és Wulfgar elé állt. Semmiféle düh nem látszott az arcán, csak szintisza csodálat. Az Égi Pónik becsületes nép voltak.

– Üdvözöllek sorainkban – mondta Valric. – Legyőzted Torlint, Farkasölő Jerek, az Égi Pónik törzsfőnökének fiát. Torlinon eddig még senki sem tudott felülkerekedni!

És mi lesz a barátaimmal? – kérdezte Wulfgar.

Ők nem számítanak! – vakkantotta Valric. – A törpét szabadon engedjük, és rávezetjük egy útra, ami kivezet a földünkről. Semmi bajunk sincs vele vagy a fajtájával, és nem is akarunk velük érintkezni.

A sámán ravasz pillantást vetett Wulfgarra. – A másik gyenge puhány – jelentette ki. – Ő lesz a belépőd a törzsbe, áldozatod a szárnyas lónak.

Wulfgar nem felelt azonnal. Az előbb az erejét tették próbára, most a hűségét. Az Égi Pónik a lehető legnagyobb megtiszteltetésben részesítették azzal, hogy helyet kínáltak neki a törzsükben, de csak azzal a feltétellel, ha minden kétséget kizáróan tanúságot tesz elkötelezettségéről.

Wulfgar a saját népére gondolt, arra, ahogy évszázadok óta élnek a tundrán. A Jeges Szelek Völgyének barbárjai közül sokan még ma is elfogadták volna a feltételeket, és feláldozták volna Regist, mert a félszerzet életét semmiségnek tartották volna egy ilyen megtiszteltetésért cserébe. Ezért ábrándult ki Wulfgar az övéiből: erkölcsi kódexük elfogadhatatlannak bizonyult az ő belső törvényeivel szemben.

– Nem – felelte szervrebbenés nélkül Valricnak.

– De hát gyenge! – érvelt Valric. – Csak az erősek érdemlik meg, hogy éljenek!

– Én nem határozhatok a sorsáról – felelte Wulfgar. – De te sem..

Valric intett a két örnek, mire azok nyomban újra megkötötték Wulfgar kezét.

– Nagy veszteség ez a népünknek – mondta Torlin Wulfgarnak. – Köztünk megbecsült helyed lett volna.

Wulfgar nem válaszolt. Hosszan állta Torlin pillantását: kölcsönös tisztelet volt a tekintetükben, és annak a tudata, hogy törvényeik túlságosan különböznek egymástól. Mindketten elképzelték azt a lehetetlen jelenetet, ahogy egymás oldalán harcolnak, kaszabolják az orkokat, és új legendákra ihletik a bárdokat.

Elérkezett az idő, hogy Drizzt lecsapjon. A drow megállt a lovaknál, hogy lássa a vetélkedés kimenetelét, és hogy jobban felmérje az ellenséget. Inkább hatásosnak, mint pusztítónak szánta támadását, nagyjelenetre készült, hogy elbizonytalanítsa a félelmet nem ismerő harcosokat, és a barátai kitörhessenek a gyűrűből.

A barbárok kétségtelenül hallottak a sötét elfekről. És ahhoz sem férhetett kétség, hogy a történetek egytől egyik hátborzongatóak voltak.

Drizzt csendesén a két másik ló mögé kötötte a pónikat, aztán felmászott a lovakra, egyik lábával az egyik, a másik lábával a másik állat kengyelén. Felállt közöttük, és hátrahúzta a csuklyáját. Bíbor szemében fenyegető izzással hajtotta be a lovakat a körbe, szétszórva a legközelebb álló barbárokat.

Dühös ordítások hallatszottak a meglepett harcosok soraiból, de a kiáltások jellege inkább rémültté változott, amikor megpillantották az ébenfekete bőrű alakot. Torlin és Valric szembefordult a vágató veszedelemmel, még ha nem is tudták, hogyan bánjanak el egy életrekelt legendával.

És Drizzt tartogatott még valamit a tarsolyában. Fekete kezének intésére bíbor lángok nyaldosták körül Torlint és Valricot, melyek nem égettek, viszont eszelős rettegésbe taszították a babonás törzsbelieket. Torlin térdre hullott, és hitetlenkedve csapta össze a kezét, míg a sámán a földre vetette magát, és hemperegni kezdett a mocsokban.

Wulfgar kihasználta a lehetőséget. Megfeszítette a karját, mire szétpattantak a csuklóit rögzítő bőrszíjak. A kezei tovább emelkedtek a lendületben, és szájonkapták a mellette álló két őrt.

Bruenor is tudta, mi a dolga. Keményen rátaposott annak a barbárnak a lábára, aki közte és Regis; között állt, és amikor a harcos lehajolt, hogy felkapja sérült lábát, Bruenor lefejelte. A fickó épp olyan könnyen dőlt fel, mint Suttogó a luskani síkátorban.

– Érdekes, a sisak nélkül is milyen jól megy! – csodálkozott Bruenor.

– De csak egy törpe fejével! – jegyezte meg Regis, amikor Wulfgar mindkettejüket nyakonragadta, és a pónikra emelte.

Aztán Wulfgar már fent is termett Drizzt mellett, és átvágtattak a tábor másik oldalán. Mindez túl gyorsan zajlott le ahhoz, hogy a barbárok közül akár egy is elővegye a fegyverét.

Drizzt a pónik mögé húzódott a lovával, hogy hátulról fedezze őket. – Gyerünk! – csapkodta a hátasok farát a kardja lapjával. A másik három diadalmasan kurjongatott, mintha már teljesen megmenekültek volna, de Drizzt tudta, hogy ez még csak a könnyebbik része volt a dolognak. Vészesen közeledett a hajnal, és a dimbes-dombos, ismeretlen terepen az idevalósi barbárok könnyen elkapathatják őket.

Belovagoltak a hajnal előtti csendbe, a legegyszerűsebb és legkönnyebb utakat választották, hogy minél messzebbre jussanak. Drizzt állandóan figyelt hátrafelé, rohanvást közeledő üldözőkre számított. De a táborban támadt felbolydulás a szökés után szinte azonnal lecsillapodott, és a drow nem látta semmi jelét hajszáának.

Aztán egy hang vált hallhatóvá: Valric ritmikus kántálása valami ismeretlen nyelven. Wulfgar iszonyodó arckifejezése megállásra készítette a többieket. – Egy sámán nagyon erős – magyarázta a barbár.

A táborban Valric egyedül állt Torlinnal a körben, kántálva és táncolva végezte az örök szertartást: a törzs Szellemállatának megidézését. A drow elf megjelenése teljesen felkavarta a sámánt. Megálljt parancsolt minden üldözésnek, és berohant a sátrába a szertartáshoz szükséges bőriszáékért. úgy döntött, hogy a szárnyas ló szellemének, a Pegazusnak kell leszámolni a betolakodókkal.

Valric Torlint jelölte ki a szellem alakjának befogadására. Jerek fia higgadt méltósággal várta, hogy a szellem megszállja. Gyűlölte a szertartást, mert az megfosztotta őt a saját személyiségétől, de mindenben engedelmeskedett sámánjának.

Valric már elejétől fogva sejtette, hogy izgalmában eltúlozta a szertartást. Torlin felsikoltott és a földre rogyott: szörnyű kínok közt fetrengett. Szürke felhő vette körül, kavargó gőzei összeolvadtak a harcos alakjával, és átformálták vonásait.

Torlin arca felpuffadt és megcsavarodott, és egyszercsak egy lófej alakját öltötte fél. Törzse is átalakult valami nem emberivé. Valric csak Pegazus lelkének erejéből akart átvinni valamit Torlinba, de maga az entitás jött, teljesen megszállta a barbárt, és a saját képére formálta a testét.

Torlin megszűnt létezni.

A helyén egy szárnyas ló kísérteties alakja állt. A törzs egy emberként borult le előtte, még maga Valric is: nem volt képes a Szellemállat elé állni. Pegazus azonban ismerte a sámán gondolatait, és megértette, mire van szüksége gyermekeinek. Orrlikaiból füst gomolygott elő. A paripa a levegőbe emelkedett, hogy a betolakodók nyomába eredjen.

Drizzték kissé kényelmesebb, de azért még mindig gyors iramra sarkallták lovaikat. Kötelékeiktől megszabadulva, a hajnallal maguk előtt, üldözők nélkül kissé megnyugodtak. Bruenor a sisakjával babrált, igyekezett annyira kinyomni a legutóbb szerzett horpadást, hogy megint fel tudja venni fejfedőjét. Még Wulfgar is – aki nemrég úgy megrettent, mikor hallotta a sámán hangját – mintha lecsillapodott volna.

Csak Drizzt nem hitte el ilyen könnyen, hogy megmenekültek. És ő volt az, aki először megérezte a veszély közeledtét.

A sötét városokban a drow-k gyakran folyamodtak másvilági lényekhez, és az évszázadok alatt kifejlesztették magukban az ilyen lények mágikus kisugárzásának érzékelését. Drizzt hirtelen visszafogta a lovát, és megfordult.

– Mit hallasz? – kérdezte Bruenor.

– Semmit – felelte Drizzt, és ide-oda tekingetett. – Pedig valami van itt.

De még mielőtt a többiek válaszolhattak volna, az ég szürke homálya lecsapott rájuk. Lovaik féktelen rettegéssel hányták-vetették magukat, és a zűrzavarban Drizzték nem tudták kideríteni mi történik. Aztán Pegazus alakot öltött éppen Regis előtt. A félszerzet halálos hideglelést érzett a csontjaiba hatolni. Felsikoltott és lefordult hátsáról.

Bruenor, aki Regis mellett lovagolt, félelem nélkül rohamozta meg a szellem alakot. De lecsapó fejszéje csak füstfellegbe hasított a jelenés helyén. Aztán épp ily hirtelenül az alak már vissza is tért, és Bruenor is érezte érintése jeges hidegét. Ő azonban keményebb volt, mint a félszerzet; megmaradt a póniján.

– Mi van? – kiáltott hiábavalóan Drizzt és Wulfgar felé.

Égisz-agyar süvített el mellette a célpont felé. De Pegazus megint füstté vált, és a mágikus kalapács akadálytalanul zúgott át a kavargó ködön.

Aztán visszatért megint, és lecsapott Bruenorra. A törpe pónija a földre hemperedett kétségbeesett erőfeszítésében, hogy elkerülje a támadást.

– Nem tudjátok megütni! – kiáltotta Drizzt Wulfgar után, aki a törpe segítségére sietett. – Ezen a síkon nem létezik teljesen!

Wulfgar összeszorította a combját rémült lova oldalán, és ahogy Égisz-agyar visszaröppent a kezébe, már ütött is.

De a kalapács megint csak ködöt talált.

– Akkor mit csináljunk? – rikkantotta oda Drizztnek, miközben szemével az újra alakot öltő szellemet kereste.

Drizzt kutatni kezdett az elméjében. Regis még mindig sápadtan és mozdulatlanul feküdt a földön, Bruenor pedig, aki komolyan megsérült, amikor a lova lerántotta, szédültnek látszott, és minden ízében reszketett a földöntúli hidegtől. Drizzt kétségbeesett tervhez nyúlt. Előhúzta a párduc ónix figuráját a zsebéből, és szólította Guenhwyvart.

A szellem visszatért, és újult dühvel támadott. Először Bruenorra ereszkedett, beborította a törpét fagyos szárnyaival. – Takarodj vissza Abyssba, átkozott! – dörögte Bruenor merész daccal.

Az előrerontó Wulfgar teljesen elvesztette szem elől a törpét, de kalapácsa megint csak ártalmatlanul merült a füstködbe.

Aztán a barbár lova megtorpant, és semmiféle biztatás ellenére nem volt hajlandó közelebb menni a természetfeletti bestiához. Wulfgar lepattant a nyeregből, és rohanást ment tovább, egyenesen át a felhőn, mielőtt a szellemköd teljesen alakot ölthetett volna. Lendülete őt is, Bruenort is átsodorta a ködös formán. Mikor visszanéztek, a szellem megint eltűnt.

Bruenor szemhéjai súlyosan csukódtak le, bőre csúnya kékes színű volt, és életében először érezte úgy, hogy nincs kedve a harchoz. Wulfgart is megérintette a fagy szele, mikor átment a szellemen, ő azonban mohón várta az újabb támadási lehetőséget.

– Nem tudunk harcolni ellene! – zihálta Bruenor fogvacogva. – Lecsap, aztán már el is tűnik, mielőtt visszavághatnánk!

Wulfgar dacosan rázta a fejét. – Kell lennie valami lehetőségnek! – makacszkodott Wulfgar, bár igazat kellett adná a törpének. – De a kalapácsom tehetetlen felhőkkel szemben!

Guenhwyvar megjelent gazdája oldalán, és mélyen lekuporodott. Kereste a jelenést, ami barátját fenyegeti.

Drizzt átlátta a macska szándékát. – Ne! – parancsolta. – Ne itt – A drow-nak eszébe jutott valami, amit Guenhwyvar hónapokkal ezelőtt csinált. Hogy megmentse Regist a rombadőlő torony alól, Guenhwyvar magával vitte a félszerzetet a létsíkokon keresztül. Drizzt belekapaszkodott a párdúc vastag bundájába.

– Vigyél el engem a szellem hazájába – adta ki az utasítást. – A saját síkjára, ahol fegyvereim képesek megsebezni valós lényét.

A szellem megint megjelent, amikor Drizzt és a macska belevesztek a saját ködükbe.

– Mozogj! – mondta Bruenor a társának. – Bánj úgy vele, mintha füst lenne, ne hagyj, hogy utolérjen!

– Drizzt és a macska eltűntek! – kiáltott fel Wulfgar.

– A szellem hazájába mentek – felelte Bruenor.

Drizztnek nem kevés időre volt szüksége, mire összeszedte magát. Más valóságok közé került, egy olyan dimenzióba, ahol minden, még a saját bőre is ugyanolyan szürke árnyalatú volt. Az alakokat csak egy halvány fekete körvonal alapján lehetett megkülönböztetni. A mélységérzékelésnek itt semmi hasznát nem vette, mert nem voltak árnyalatok, nem voltak megkülönböztethető fényforrások. És földet sem érzett. Semmi szilárd nem volt a lába alatt, nem tudta, merre van a fölfelé és lefelé. Itt nem volt helyük ilyen fogalmaknak:

Ki tudta venni Pegazus mozgó alakját, ahogy ide-oda szökell a létsíkok között, de sosincs teljesen az egyik vagy a másik helyen. Megpróbálta megközelíteni, és észrevette, hogy a hajtóerő egyszerűen az elméje: teste automatikusan követi az akarata parancsait. Megállt a mozgó vonalak előtt, mágikus szablyáját vágásra emelte, mikor a célpont teljesen megjelent.

Pegazus alakja kiteljesedett, és Drizzt belemerítette pengéjét a fekete vonalba, ami formáját kirajzolta. A vonal elmozdult és meghajolt, de a szablya körvonalai is megremegtek, mert itt még a fém tulajdonságai is mások voltak. Az acél azonban erősebbnek bizonyult, a szablya visszanyerte görbületét, és átszúrta a szellem körvonalát. Hirtelen megremegett a szürkesség, mintha Drizzt vágása megzavarta volna a sík egyensúlyát, a szellem körvonala pedig vadul rezgett haláltusájában.

Wulfgar hirtelen meglátta a füstfelhőt; ami már majd nem magára öltötte a szellem alakját, de hirtelen szétszórt. – Ez Drizzt! – kiáltotta Bruenornak. – Egyenlő feltételek között találkozott a szellemmel!

– Akkor készülj! – felelte Bruenor aggodalmasan, bár tudta; hogy az ő szerepe a csatában véget ért. – A drow talán visszahozza annyi időre, hogy te is rácsaphass egyet! – Bruenor az oldalát tapogatta, próbálta csontjaiból kirázni a halálos fagyot. Odatámolygott a félszerzet mozdulatlan testéhez.

A szellem Drizzt felé fordult, de a szablya újra lecsapott. Guenhwyvar is bevetette magát a küzdelembe: roppant karmai beletéptek ellenfele fekete körvonalába. Pegazus elhúzódott tőlük, látta, hogy a saját síkján nincs előnyben. Csak annyit tehetett, hogy visszahúzódott az anyagi síkra.

Ahol Wulfgar már várta.

Ahogy a felhő alakot öltött, Égisz-agyar belecsapott. Wulfgar érezte, hogy egy pillanatig kemény testbe talált, és tudta, hogy sikerrel járt. Aztán a füst eloszlott előtte.

A szellem megint Drizztéknél volt, marások és vágások kereszttüzében. Aztán visszahúzódott, akkor meg Wulfgar csapott le rá. Nem volt hová visszavonulnia: mindkét síkon záporoztak rá az ütések. Valahányszor materializálódott Drizzt előtt, a drow észrevette, hogy egyre ritkásabb, és egyre kevésbé áll ellen a csapásainak. És valahányszor a felhő újra alakot öltött Wulfgar előtt,

mindig szellősebb lett. Győztek, és Drizzt elégedetten látta, hogy Pegazus lénye elválik anyagi testétől, és elszáll a szürkességben.

– Vigyél haza – mondta a drow Guenhwyvarnak. Egy szempillantás múlva már ott is voltak Bruenor és Regis mellett.

– Megmarad – felelte Bruenor tompán Drizzt kérdő pillantására. – Inkább csak elájult.

Kissé távolabb Wulfgar is egy fekvő alakot vizsgálgatott, ami eltorzulva és megcsavarodva hevert: megrekedt az átalakulásban valahol ember és állat között. – Torlin, Jerek fia – mondta Wulfgar. Visszanézett a barbárok tábora felé. – Ez Valric műve. Torlin vére az ő kezén szárad!

– Nem lehet, hogy Torlin maga döntött így? – kérdezte Drizzt.

– Soha! – jelentette ki Wulfgar. – Mikor szemben álltam vele a próbán, becsületet láttam benne. Igazi harcos volt. Sosem hagyta volna ezt! – Arrébb lépett a holttesttől. A torz maradványok ékes bizonyítékai voltak a szellem-megszállás iszonyatának. Dermedt halotti pózában Torlin arca félig visszanyerte emberi vonásait, félig a szörnyeteg pofájára emlékeztetett.

– A főnökük fia volt – magyarázta Wulfgar. – Nem szegülhetett ellen a sámán kérésének.

– Bátor tett volt tőle, hogy szembenézett ezzel a sorssal – jegyezte meg Drizzt.

– A törzsfőnökük fia? – szortyogott Bruenor. – Úgy tűnik, szereztünk egy jó csomó ellenséget a hátunkba. Ezt nem fogják megtorlatlanul hagyni.

– De én sem! – jelentette ki Wulfgar. – A te lelkedre száll a vére. Látó Valric! – kiáltotta a messzeségnek. Hangja visszhangot vetett a köszirtek között. Wulfgar visszanézett a barátaira, és izzó haraggal, sötéten mondta: – Megbosszulom Torlin gyalázatát!

Bruenor helyeslően bólintott: ez illett Wulfgar elveihez.

– Dicső elhatározás – vélte Drizzt is, és kardjával kelet felé mutatott, Hosszúnyereg, következő úticéljuk felé. – De majd máskor.

7. Tőr és pálca

Entერი egy magas dombon állt a Hajók Várasától néhány mérföldnyire. Regis és barátai ugyanitt álltak meg, mielőtt bementek volna Luskanba, és a bérgyilkos

tűzet is abban a gödörben rakott, ahol ők. Ez azonban korántsem véletlen egybeesés volt. Entერი utánozta Regis csapatának minden mozdulatát azóta, hogy elindultak a Világ Hátától délre: Úgy mozgott, ahogy ők mozogtak, hogy jobban megértse az akcióikat.

Entერი azonban nem a várost fürkészte. Több tábornőz gyulladt éjszaka északon, a Tízvárosból erre vezető útnál. Nem ez volt az első alkalom, hogy a fények megjelentek mögötte, és a bérgyilkos úgy érezte, hogy valaki őt is követi. Lassított kegyetlen tempóján, mert úgy vélte, hogy könnyedén be tudja hozni lemaradását, míg az utasok a dolgaikat intézik Luskanban. Biztosítani akarta a hátát mindenféle veszéllyel szexisben, mielőtt a felszerzetet törbe csalja. Entერი még áruló jeleket is hagyott hátra, hogy közelebb csálja. üldözőit.

Letaposta a tűz parázsát, és visszamászott a nyeregbe, mert úgy döntött: jobb egy karddal szembeállni, mint tört kapni a hátába.

Magabiztosan lovagolt az éjszakában. Ez volt az ő ideje, amikor minden árny csak növelte annak az előnyét, aki az árnyak közt járt.

Kipányvázta a lovát elég közel a tábornőzökhöz ahhoz, hogy gyalog is be tudja fejezni az utat. Most vette észre, hogy ez egy kereskedőkaraván, ami nem szokatlan dolog az évek ebben a szakában Luskan felé. Mégis felébredt benne a veszély érzete. Évek tapasztalata élezte ki ösztöneit a túlélésre, és bölcsőbb volt annál, mintsem egy ilyen figyelmeztetést figyelmen kívül hagyjon.

A legkönnyebb úton lopózott be a kocsik közé. A kereskedők mindig sok őrszentet állítottak a táboraik szélére, de még az igáslovak is gondot jelentettek, meri őket szorosan a kocsik mellé kötözték.

A bérgyilkos mégsem akarta, hogy fáradozása kárba vesszen. Ha már eljött idáig, ki akarta deríteni, mi a célja a követőknek. A hasán kúszva jutott el a tábor széléig, és körözni kezdett a kocsik körül a védőgyűrű alatt. Még a legéberebb fülek sem hallhatták meg, úgy csúszott el az örök előtt. Aztán a lovak alá mászott. Az állatok félve hátracsapták a fülüket, de csendben maradtak.

Már félig megkerülte a kört, és már majdnem megnyugodott, hogy ez csak egy közönséges kereskedőkaraván, amikor ismerős női hang ütötte meg a fülét.

– Azt mondtad, láttál valami fényfoltot a távolban.

Entreri megdermedt, hisz ismerte a beszélőt.

– Igen, arrafelé – felelte egy férfi.

Entreri becsusszant a két következő kocsi közé, és kikukkantott. A beszélgetők nem messze álltak tőle, a következő kocsi mögött, és a tábor felé néztek. Mindketten harci öltözékben voltak, a nőnél kard volt.

– Alábecsültelek – suttogta magában Entreri, mikor szemügyre vette Catti-brie-t. Ékköves tőre már a kezében volt. – Ezt a hibát nem követhetem el még egyszer tette. hozzá, aztán lekuporodott, és utat keresett célpontja felé.

– Kedves tőletek, hogy ilyen gyorsan hoztok – mondta Catti-brie. – Sokkal tartozom nektek, ahogy Regisék is.

– Akkor mondd hát meg – biztatta a férfi. – Miért a sietség?

Catti-brie küszködött a bérgyilkos emlékével. Még mindig nem dolgozta fel magában azt a rettegést a félszerzet házában, és tudta, hogy nem is fogja, míg meg nem bosszulta két törpe barátjának halálát, és fel nem oldja saját megaláztatását. A szája megfeszült, és nem válaszolt.

– Ahogy gondolod – szólt lemondóan a férfi. – Abban nem kételkedünk, hogy jó okod van a sietségre. Ha faggatunk, az csak annak a jele, hogy minél jobban szeretnénk segíteni neked.

Catti-brie szembefordult vele, és őszinte, elismerő mosoly ült ki az arcára. Mindketten eleget mondtak. Némán figyelték az üres láthatárt.

Ugyanilyen néma volt a közeledő halál is.

Entreri kisurrant a kocsi alól, hirtelen közöttük termett, és elkapta őket egy-egy kezével. Úgy megszorította Catti-brie nyakát, hogy a lány ne tudjon sikoltani, a férfit pedig a törével hallgattatta el örökre.

Entreri válla fölött átpillantva Catti-brie látta a társa arcára fagyott iszonytató kifejezést, de nem értette, hogy a másik miért nem kiált, amikor nincs befogva a szája.

Entreri kissé hátrább lépett, és ekkor Catti-brie megértette. Csak a köves tör markolata volt látható, a penge belemélyedett a férfi nyakába, és elérte az agyát, mielőtt még felfogta volna a veszedelmet.

Entreri a markolat segítségével hangtalanul a földre húzta áldozatát, aztán kirántotta a fegyvert.

A lány megint megbénult Entreri jelenlétében. Érezte, hogy ki kéne tépnie magát, és fel kéne lármáznia a tábor, még ha Entreri meg is öli. Vagy kardot kéne rántania, és legalább meg kéne próbálkoznia az ellenállással. Mégis tehetetlenül nézte, ahogy Entreri elszedi tőle a törét, és magával rántja őt lefelé, miközben kicseréli a tört a férfi halálos sebében.

Aztán elvette a lány kardját is, betuszkolta őt egy kocsi alá, és kivonszolta a táboron kívülre.

Miért nem vagyok képes sikoltani?, kérdezgette magától Catti-brie újra és újra, hisz a bérgyilkos, bízva saját rémületkeltő képességében, be sem fogta a száját. Tudta, ahogy maga Catti-brie is, hogy a lány nem kockáztatja ilyen ostobán az életét.

Végül, mikor már biztonságos távolban voltak a tábortól, szembefordította magával – és a törrel – a lányt. – Követsz engem? – nevetett az arcába. – Mit akartál elérni vele?

A lány nem válaszolt, de érezte, hogy belső ereje némileg visszatért.

Ezt Entreri is észrevette. – Ha kiáltasz, megöllek – jelentette ki tompán. – És aztán, erre szavamat adom, visszamegyek a kereskedőkhöz, és őket is megölöm!

Catti-brie nem kételkedett a szavában.

– Gyakran utazom a kereskedőkkel – hazudta, elnyomva hangja remegését. – Ez Tízváros katonájaként rangbéli kötelességem.

Entreri megint nevetett. Aztán a távolba pillantott, tekintete belső tusáról árulkodott. – Talán ez az éjt; malmomra hajtja a vizet – mondta szónokiasan. Egy terv körvonalai kezdtek kirajzolódni a fejében.

Catti-brie aggodalmasan fürkészte. Lehet, hogy a bérgyilkos talált valami módot arra, hogy kirándulását a barátai ellen fordítsa.

– Nem öllek meg – egyelőre – mondta a férfi. – Ha megtaláljuk a félszerzetet, a barátai nem fogják megvédeni. Miattad.

Én nem fogok segíteni neked! – fröcsögte Catti-brie. Semmiben!

– Pontosan – sziszegte Entreri. – Semmit sem fogsz csinálni, mert ott lesz egy kés a nyakadon... – emelte fel, a törő – ... és belekarcol sima bőrödbe. És ha elvégeztem a dolgom, bátor kislány, akkor elmegyek, te pedig ott maradsz a szégyenettel és a büntudatoddal. És kereskedők kérdéseivel, akik azt fogják hinni, hogy te ölted meg a társukat – Valójában Entreri egy pillanatilag sem hitte, hogy a törő trükk félrevezeti majd a kereskedőket. Ez pusztán lélektani fegyver volt a lány ellen, amivel kételyeket ébreszthet benne, és még mélyebb érzelmi örvénybe taszítja.

Catti-brie semmilyen érzelmi reakciót nem mutatott a bérgyilkos szavaira. Nem, mondogatta magának, ez nem így lesz!

De a lelke mélyén nem tudta, hogy elszántsága nem csak a félelmeit álcázza-e, annak a tudatát, hogy Entreri jelenlétének iszonyata megint hatalmába keríti, és hogy a helyzet épp úgy fog alakulni, ahogy a bérgyilkos megjósolta.

Jierdannek nem sok nehézséget okozott a tábor meglelése, Dendybar a mágiája segítségével végigkövette a rejtélyes lovas egészen a hegyektől, és megmutatta a katonának a helyes irányt.

Jierdan feszülten és kivont karddal közelített. A táborhely elhagyatott volt, de nem régóta. A luskani katona még néhány lábnyi távolságról is érezte a tábortűz haldokló melegét. Lekuporodott, hogy alakja ne legyen feltűnő a horizonton, a tűz melletti zsák és pokróc felé kúszott.

Entreri lassan lovagolt vissza a táborába, számított rá, hogy amit hátrahagyott, az látogatókat csalogat oda. Catti-brie előtte ült a nyeregben, gondosan összekötözve, betömött szájával, bár undorodva érezte, hogy a rettegése miatt még a kötelékekre sem lenne szükség.

Az óvatos bérgyilkos észrevette, hogy valaki járt a táborban, még mielőtt a közelébe érték volna. Lecsusszant a nyeregből, és magával vonszolta. foglyát. – Ideges ló – magyarázta Catti-brie-nek kajánul, miközben a ló hátsó lábához kötözte a lányt. – Ha vergődsz, kirúgja belőled a lelket is.

Aztán Entreri eltűnt. Úgy beleolvadt az éjszakába, mintha maga is a sötétség része lenne.

Jierdan csalódottan a földre ejtette a zsákot, hisz csak általános utazófelszerelés volt benne, és semmi sem utalt a tulajdonosra. A katona sok hadjárat veteránja volt, és sok embert, orkot

győzött le, most mégis ideges volt. Valami szokatlant, valami halálhozót érzett a lovas körül. Ha valaki van olyan bátor, hogy egyedül vág neki az útnak a Jeges Szelek Völgyéből Luskanba, az nem lehet zöldfülű kezdő.

Jierdan aztán meglepődött, bár meg nem döbbsent, mikor egy penge hegye nyomódott a nyaka hátuljának, épp a koponyája alatt. nem mozdult, nem is szólt. Remélte, hogy a lovas talán kikérdezi, mielőtt leszúrja.

Entreri látta, hogy a zsákját átkutatták, de felismerte a szőrmés egyenruhát is, és tudta, hogy ez az ember nem tolvaj. – Túl vagyunk, a városod határain – mondta.

– Mi dolgod van a táboromban, Luskan katonája?

– Jierdan vagyok, az északi kaputól – felelte a katona.

Azért jöttem, hogy találkozzam egy lovassal, aki a Jeges Szelek Völgyéből jött.

– Miféle lovassal?

– Veled.

Entrerit megzavarta és elbizonytalanította a katona válasza. Ki küldte ezt az embert, és honnan tudta, hol keresse őt? A bérgyilkos első gondolata azonnal Regis csapata volt. Talán a félszerzet gondoskodott valami segítségről a városi őrségnél. Entreri visszacsúsztatta a kést a tokjába. Tudta, hogy úgyis egykettőre elő tudja venni, ha harcra kerül a sor.

Jierdan is látta a mozdulatban rejlő higgadt önbizalmat, és azonnal letett arról, hogy bármiféle támadással próbálkozzon. – A gazdám látni kíván – mondta, aztán úgy érezte, hogy ezt jobban ki kell fejtenie. – A találkozás kölcsönös előnyökkel járna.

– A gazdád? – kérdezte Entreri.

– Magas állású polgár – magyarázta Jierdan. – Hallott az érkezéséről, és úgy véli, hogy segíteni tud a küldetésedben.

– Mit tudhat ő az én feladatomról? – vakkantotta Entreri dühösen, amiért valaki kémkedik utána. De meg is könnyebbült, mert egy városon belüli másik hatalmi szervezet megjelenése sok mindent megmagyarázott, és nagy valószínűséggel kizárta azt a logikus feltételezést, hogy a félszerzet áll a találkozás hátterében.

Jierdan vállat vont. – Én csak a futára vagyok. De én is a segítségedre lehetek. A kapunál.

– Pokolba a kapuval – viczorogta Entreri. – A fal számomra nem jelent akadályt. Ez sokkal rövidebb út oda, ahova igyekszem.

– Még ha így is áll a dolog, és ismerem azokat a helyeket, és azokat az embereket, akik irányítják őket.

A tör megint előkerült, és Jierdan torka előtt állt meg. – Sokat tudsz, de keveset mondasz. Veszélyes játékot játszol, luskani katona.

Jierdannek a szeme se rebbent. – Négy hős érkezett Luskanba Tízvárosból öt nappal ezelőtt: egy törpe, egy félszerzet, egy barbár és egy fekete elf – Még Artemis Entreri sem tudta, tökéletesen leplezni izgalmát gyanú inak beigazolódására, és Jierdan figyelmét ez nem kerülte el. – A pontos helyzetüket nem ismerem, de tudom, merrefelé rejtőznek. Érdekel a dolog?

A tör visszatért a tokjába. – Várj itt – mondta Entreri. – Van egy társam, aki velünk jön.

– A gazdám azt mondta, hogy egyedül jársz – akadékoskodott Jierdan.

Entreri gonosz vigyorába beleborsódzott a katona háta. – útközben fogtam a lányt – magyarázta. – Ő az enyém, és ennél többet nem is kell tudnod.

Jierdan nem feszegette tovább a dolgot. Hallhatóan felsóhajtott megkönnyebbülésében, amikor Entreri eltűnt.

Catti-brie kötelékek és szájszecek nélkül utazott Luskanba, Entreri hatalma azonban épp eléggé gúzsba kötötte. A figyelmeztetés velős és egyértelmű volt: – Egy ostoba mozdulat, és meghalsz. Méghozzá azzal a tudattal, hogy a törpe, Bruenor meglakol majd engedetlenségéért.

A bérnyilkos semmi többet nem mondott róla Jierdannak, a katona pedig nem kérdezett, pedig a lány erősen felkeltette a kíváncsiságát. Tudta, hogy Dendybar úgymint megtalálja majd a válaszokat.

Dél előtt érkeztek be a városba, az Északi Kapu Nappali Őrének gyanakvó pillantásai alatt. Jierdannak egy heti zsoldjába került átvesztegetni magukat, és a katona tudta, hogy még tartozik, amikor este visszajön, hisz az eredeti egyezség egy kinti beengedéséről szólt, a nőről szó sem volt. De ha Jierdan tettei elnyerik Dendybar kegyét, akkor megérte az ár.

A város szabályainak megfelelően leadták lovaikat az istállóba a fal belső oldalán. Jierdan pedig vezetni kezdte Entreriéket a Hajók Városának zezugos utcáin az álmos tekintetű kereskedők és árusok mellett, akik hajnal óta fent voltak.

A bérnyilkos nem volt meglepve, amikor egy óra múltán hosszú fenyőligetbe érkeztek. Sejtette, hogy Jierdannak valami köze van ehhez a helyhez. Átvágtak a fák közt, és megálltak a város legmagasabb épülete, a Misztika Vendégtornya előtt.

– Ki a gazdád? – kérdezte Entreri sötéten.

Jierdan kuncogni kezdett. Visszaadta a bátorságát Dendybar tornyának látványa. – Hamarosan találkozni fogsz vele.

– Én most akarom tudni – dörögte Entreri. – Különben vége a találkozásunknak. Most már bent vagyunk a városban, katona. Már nincs szükségem a segítségedre.

– Megtehettem volna, hogy kikergettetlek az örökkel! – vágott vissza Jierdan. – Vagy még rosszabbat is.

De az utolsó szó Entrerié volt. – Sosem találják meg a holttestedet – ígérte, és hangjának jéghideg magabiztosságába Jierdan belesápadt.

Catti-brie igencsak aggódott a katonáért a beszélgetés alatt, és azon tűnődött, hogy valamikor talán még a saját javára fordíthatja majd fogvatartói bizalmatlan természetét.

A foltos Dendybart szolgálom, az Északi Torony Mesterét – mondta Jierdan, és mentora nevének kimondása némi erőt öntött belé.

Entreri már hallotta ezt a nevet. A Vendégtorony a luskani és környékbeli pletykák kedvelt témája volt, Foltos Dendybar neve pedig gyakran felmerült az efféle beszélgetésekben, mindig törekvő hatalomvágyóként emlegették, és gyakran célozgattak egyéniségének arra a baljós és sötét oldalára, melynek révén mindig elérte, amit akart. Veszedelmes ember, de hasznos lehetséges szövetséges. Entreri elégedett volt. – Most azonnal vigyél hozzá – mondta Jierdannak. – Lássuk, hogy tudunk-e üzletet kötni, vagy sem.

Sydney már várt rájuk, hogy bekísérje őket a Vendégtorony előcsarnokából. Nem mutatkozott be, és nem is várt bemutatkozást, csak végigvitte őket a kanyargós folyosókon és titkos ajtókon, melyek a Foltos Dendybar fogadótermébe vezettek. A varázsló teljes pompájában várt rájuk, a legjobb köntösét viselte, és előtte mesebeli lakoma volt felterítve.

– Üdvözöllek, lovas – mondta Dendybar a hallgatás kényelmetlen, de szükséges pillanatai után, míg a felek felmérték egymást. – A Foltos Dendybar vagyok, mint azt már bizonyára tudod. Velem tartanál gyönyörű társnőddel együtt az asztalomnál?

Reszelős hangja szinte sértette Catti-brie idegeit, és bár semmit sem evett előző este óta, nem volt inyére ennek az embernek a kínálása.

Entreri előrelökte. – Egyél – parancsolta.

A lány tudta, hogy Entreri ezzel őt is, és a varázslót is próbára teszi. De Entreri próbájának is eljött az ideje. – Nem – mondta Catti-brie, és belenézett a bérgyilkos szemébe.

Entreri pofonja a padlóra vetette. Jierdan és Sydney önkéntelenül mozdultak, de mivel Dendybar nem csinált semmit, megtorpantak, és visszahúzódtak. Catti-brie elkúszott a bérgyilkostól, és védekezően összekuporodott.

Dendybar rámosolygott Entrerire. – Választ adtál néhány kérdésemre a lánnyal kapcsolatban – mondta derűs mosollyal. – Mi a szándékom veled?

– Szükségem van rá a céljaimhoz – Entreri csak ennyit felelt.

– Hát persze. És a nevedet megtudhatnám?

Entreri arckifejezése mit sem változott.

– Tudom, hogy a tízvárosi négy vándort keresed – folytatta Dendybar, mivel esze ágában sem volt huzakodni. – Én is keresem őket, de biztos vagyok benne, hogy egészen más okokból.

– Semmit sem tudsz az én okaimról – felelte Entreri.

– És nem is érdekel – nevetett a varázsló. – Segíthetünk egymásnak különböző céljaink elérésében. Én csak ezzel törődöm.

– Nekem nem kell segítség.

Dendybar megint felkacagott.

– Jelentős erőt képviselnek együtt, lovas. Alábecsülsz őket.

– Meglehet – felelte Entreri. – De te megkérdezted, mi az én célom, viszont nem mondtad meg a sajátodat. Mi dolga lehet a Vendégtoronynak tízvárosi utazókkal?

– Jogos a kérdés – felelte Dendybar. – De a válasszal inkább várnék addig, amíg nyélbe nem ütöttük a megállapodásunkat.

– Egész éjjel nem fogok tudni aludni az aggodalomtól – fröcsögte Entreri.

A varázsló újra nevetni kezdett. – A vége előtt még meggondolhatod magad – mondta. – Amit most mondok, azt vedd jószándékom jelének. Az utasok a városban vannak. A dokkoknál. A Zsiványkardban készültek megszállni. Tudtad ezt?

Entreri bólintott. Most már nagyon is érdekelte az, amit a varázsló mond.

– De nyomukat vesztettük a nyugati síkátorokban – magyarázta Dendybar, és szúrós pillantást vetett Jierdanra, mire a katona feszengeni kezdett.

– És mi az ára ennek az információnak? – kérdezte Entreri.

– Semmi – felelte a mágus. – Magamnak segítek azzal, hogy ezt elmondtam. Te megkapod azt, ami neked kell, és az, amit én akarok, megmarad nekem.

Entreri elmosolyodott: megértette, hogy Dendybar vérebként akarja felhasználni a zsákmány kiszimatolására.

– A tanoncom majd kivezet – mutatott Dendybar Sydneyre.

Entreri már indult kifelé, de megállt, hogy elkapja Jierdan pillantását. – Vigyázz, merre járok, katona! – figyelmeztette a bérgyilkos. – A macskák nyomában gyakran keselyűk lakmároznak!

– Ha elvezetett a drow-hoz, fejét veszem – vicsorogta Jierdan, mikor elmentek.

Jobban teszed, ha távol maradsz tőle – vélte Dendybar.

Jierdan zavarodottan nézett rá. – De hát figyeltetni akarod.

– Igen – ismerte el Dendybar. – Csak éppen Sydneyvel, és nem veled. Ne dühöngj – mondta neki Dendybar, látva dühös grimaszát. – Az életedet mentem meg ezzel. Büszke vagy, kiérdemelted a feladatot. De a te képességeidet meghaladja, barátom. Úgy vágná el a torkodat, hogy észre sem vennéd.

Kint Entreri egy szó nélkül elvezette a toronytól Catti-brie-t. Magában számtalanszor újrajátszotta és áttekintette a találkozót, mert tudta, hogy nem utoljára látta Dendybart és kíséretét.

Catti-brie örült a csendnek, és saját gondolataiba merült. Miért keresi a Torony egyik varázslója Bruenort meg a többieket? Bosszúra vágyik Akar Kessellért, az örült varázslóért, akinek bukását a barátai okozták? Visszanézett a faforma épületre, aztán a mellette lépkedő gyilkosra. Meglepetéssel és félelemmel töltötte el, hogy a barátai mennyire a figyelem középpontjába kerültek.

Aztán leásott saját szívébe, újjáélesztette lelkesedését és bátorságát. Drizztnak, Bruenornak, Wulfgarnak és Regisnek szüksége lesz majd a segítségére még a végkifejlet előtt. Nem hagyhatja cserben őket.

Második könyv Szövetségesek

8. A madarak, akik alacsonyan szállnak

Az utasok nagy megkönnyebbülésükre délután kikeveredtek a szirtek zezugai közül. Beletelt egy kis idejükbe, mire összeszedték az összes lovat a Pegazus-eset után, főleg a félszerzet póniját, ami már a csata elején elszaladt, mikor Regis leesett. Ami azt illeti, nem is lovagoltak rajta, túl ijedős lett, és Regis nem is volt olyan állapotban, hogy lóra üljön. Drizzt azonban ragaszkodott hozzá, hogy minden lovat és pónit megkeressenek, mert eszébe jutott kötelezettségük a gazda felé, főleg azután, ahogy elvitték az állatokat.

Regis most Wulfgar előtt ült a barbár paripáján, mögójük kötve baktatott a pónija, Drizzt és Bruenor pedig kissé hátramaradt, hogy fedezze őket. Wulfgar a félszerzet köré fonta hatalmas karját, biztonságot adó fogása elég erős volt ahhoz, hogy Regis aludjon egy kicsit, amire most nagyon nagy szükség volt.

– A lenyugvó nap mindig a hátatok mögött legyen – szólt előre Drizzt a barbárnak.

Wulfgar visszakialtott, hogy rendben, és visszanézett.

– Bendőkorgi az egész Birodalomban nem található volna ennél biztonságosabb helyet – jegyezte meg Bruenor a drow-nak.

Drizzt elmosolyodott. – Wulfgar jó munkát végzett.

– Bizony – értett egyet a törpe elégedetten. – Bár nem tudom, meddig hívhatom még fiúnak. Látnod kellett volna a Zsiványkardot, elf – kacarászott. – Egy hajórakomány nekivadult kalóz sem csinálhatott volna nagyobb pusztítást!

– Mikor otthagytuk a völgyet, aggódtam, hogy Wulfgar elég felkészült-e már ennek a vad világnak a különféle helyzeteire – felelte Drizzt. – Most már inkább attól tartok, hogy a világ nincs felkészülve őrá. Büszke lehetsz magadra!

– A te munkád épp annyira benne van, mint az enyém – mondta Bruenor. – De akkor is az én fiam, jobban, mintha magam nemzettem volna. Eszébe sem jutott, hogy magáért féljen. Sosem láttam még emberben ekkora bátorságot. Várta – és én mondom, remélte! – hogy az a nyomorult bestia visszajön, és jól rácsaphat a fejére, amiért bántott engem, meg a félszerzetet.

Drizzt élvezte a törpe ellágyulásának eme ritka pillanatát. Csak néhányszor látta Bruenort durva kérge nélkül, még a Jeges Szelek Völgyében, amikor a törpe Mithril Csarnokra és gyerekkorának csodás emlékeire gondolt.

– Igen, büszke is vagyok – folytatta Bruenor. – És azon kapom magam, hogy szívesen követem őt, és megbízom a döntéseiben.

Drizzt ezzel csak egyetérthetett, hisz ő maga is hasonló következtetésre jutott, amikor hónapokkal ezelőtt Wulfgar egyesítette a Jeges Szelek Völgyének népeit, barbárokat és

tízvárosiakat egyaránt a közös ellenséggel szemben a kemény tundrai télben. Még mindig aggódott amiatt, hogy a fiatal barbárt a luskanizhoz hasonló helyzetbe hozzák, mert jól tudta, hogy a Birodalmak legnagyobb személyiségei közül is súlyos tanulópénzt fizettek, amikor először találkoztak a céhekkel és a városok földalatti hatalmi szervezetivel. Tudta, hogy Wulfgart becsületessége és jólelkűsége miatt könnyen manipulálhatják.

Az úton, a vadonban azonban keresve sem lehetett nála jobb társat találni.

Aznap már semmilyen más baj nem érte őket, és másnap elérték a főutat, a Vízmélyből Mirabarba vezető országutat, mely elment Hosszúnyereg mellett is. Semmilyenjelzés nem segítette őket, ahogy Drizzt gondolta, de mivel eddig inkább kelet felé tartottak, nyilvánvaló volt, hogy délre kell fordulniuk.

Regis már sokkal jobban volt, és már alig várta, hogy Hosszúnyergen legyenek. A csapatból egyedül ő fordult már meg a varázsló Harpell-család otthonában, és szeretne volna megint látni azt a furcsa, néha bosszantó helyet.

Izgatott fecsegése azonban növelte Wulfgar aggodalmát, hisz a barbár bizalmatlansága a fekete tudományokkal szemben nagyon mélyen gyökerezett. Wulfgar népe a varázslókat gyáva és gonosz csalóknak tartotta.

– Meddig kell ott maradnunk? – kérdezte Drizztéket, akik a szirteket maguk mögött hagyva most már mellettük lovagoltak a széles úton.

– Míg választ nem kapunk – felelte Bruenor. – Vagy amíg nem találunk egy jobb helyet – Wulfgarnak meg kellett elégednie ezzel a válasszal.

Hamarosan elhaladtak a külső gazdaságok mellett, és kíváncsi pillantások tucatjait vonták magukra a mezőn dolgozó emberek részéről, akik kapájukra, gereblyéjükre támaszkodva bámulták meg a csapatot. Hamarosan összetalálkoztak az úton öt fegyveressel, akik Hosszúlovasoknak nevezték magukat, és a város külső őrségét képviselték.

– Legyetek üdvözlölve – mondta az egyik udvariasan. – Megkérdezhetjük, mi a szándékotok errefelé?

– Talán... – kezdte Bruenor, de Drizzt felemelt kézzel beléfojtotta a gúnyos megjegyzést.

– Harpellékhez jöttünk – felelte Regis. – Célunknak nincs köze a városotokhoz, csak a család bölcs tanácsaira van szükségünk.

– Akkor jöjjetek – mondta a lovas. – A Borostyán Udvarház néhány mérfölddel arrébb van innen az úton, még Hosszúnyereg városa előtt – Mikor észrevette a drow-t, hirtelen elhallgatott. – Elkísérhetünk benneteket, ha akarjátok – ajánlotta fel, és megköszönte a torkát, hogy udvariasan leplezze meghökkenését a sötét elf láttán.

– Nem szükséges – felelte Drizzt. – Magunk is eltalálunk oda, és nincs semmiféle rossz szándékunk Hosszúnyereg népével szemben.

– Jól van – A Lovas arrébb léptetett paripájával, és utat engedett nekik.

– De ne térjetelek le az útról – kiáltotta utánuk. – A gazdák aggódnak, hogy idegenek járnak a földjeik mellett.

– Kedves nép – mondta Regis a többieknek, miközben folytatták útjukat. – És bíznak a varázslóikban.

– Kedvesek, de óvatosak – mutatott Drizzt egy távoli mezőre, ahol egy lovas ember alakját lehetett éppen csak látnia távoli erdősávnál. – Figyelnek minket;

– De nem háborgatnak – mondta Bruenor. – És ennél többet nem kívánhatunk azok után, amikben eddig részünk volt.

A Borostyán Udvarház dombján három épület állt, melyek közül kettő a parasztházak alacsony faépületeire emlékeztetett. A harmadik viszont semmihez sem hasonlított, amit valaha is láttak. Falai meredek szögekben fordultak néhány lépésenként, fülkéket alkotva a fülkében, a

sokszögletű tetőből pedig tucatnyi torony meredt ki, melyek közt nem lehetett két egyformát találni. Ezernyi ablak látszott már ebből az irányból is, némelyik óriási, némelyik épp csak hasadék.

Semmiféle átfogó tervet vagy stílust nem lehetett felfedezni itt. Harpellék háza önálló ötletek és mágikus kísérletek egyvelege volt. Mégis volt valami szépség ebben a káoszban, valami szabadság-érzés, ami vendégszeretet benyomásával párosult.

Az épületegyüttest kerítés fogta körül, amit a négy barát kíváncsian, ha ugyan nem izgatottan közelített meg. Kapu nem volt, csak egy nyílás ott, ahol az út betorkollott. A kerítés mögött egy lócán kövér, szakállas, kárminvörös köpönyeges férfi üldögélt.

Jöttükre felriadt. – Kik vagytok, és mit akartok? – kérdezte sötéten: Dühös volt, amiért megzavarták a meditációban.

– Megfáradt utazók vagyunk – felelte Regis. – A híres Harpellek bölcs tanácsai miatt jöttünk. A férfi nem hatódott meg. – És? – kérdezte.

Regis tehetetlenül fordult, Drizzték felé, de azok csak a vállukat vonogatták, fogalmuk sem volt, mit kéne tenniük. Bruenor előrelépett a pónijával, hogy még egyszer előadja a csapat szándékát, de ekkor egy másik köpenyes alak suhogott ki a házból.

Néhány halk szót váltott a kövér mágussal, aztán feléjük fordult. – Üdvözöllek benneteket – mondta. – Nézzétek el a dolgot szegény Regweldnek... – veregette meg a kövér varázsló vállát ... de mostanában üldözi a balszerencse a kísérleteinél. Nem mintha nem lehetne rendbehozni a dolgokat, de persze ez beletelik majd némi időbe.

– Regweld igazán Jó varázsló – folytatta újabb vállveregetéssel. – A lovak és békák keresztezésére irányuló ötlete pedig csöppet sem haszontalan. Egy ki robbanás ide vagy oda! Egy alkimista műhelyt könnyen újjá lehet építeni!

Az utasok csak ültek a lovaikon, és döbbsen hallgatták az összevissza fecsegést. – Gondoljatok csak arra, milyen hasznos lenne a folyóátkelésnél! – kiáltotta a köpenyes. De hagyjuk. Harkle vagyok. Miben segíthetek nektek?

Harkle Harpell? – kuncogott Regis. A férfi meghajolt.

Én Bruenor lennék, a Jeges Szelek Völgyéből – jelentette ki Bruenor, amikor visszatért a hangja. – A barátaimmal azért jöttem többszáz mérföldnyi távolból, hogy kikérjem Hosszúnyereg varázslóinak tanácsát... – Észrevette, hogy Harkle ügyet sem vet rá: a drow-t bámulja. Drizzt szándékosan hátravetette a csuklyáját, hogy lássa Hosszúnyereg állítólag tanult népének reakcióját. A Hosszúlovas az úton meglepődött ugyan, de nem lett haragos, és Drizztnek meg kellett tudnia, hogy a város mint olyan általában is jobban megtűri-e a fajtáját?

– Fantasztikus – motyogta Harkle. – Egyszerűen hihetetlen – Ekkor már Regweld is észrevette a sötét elfet, és most először látszott rajta valamiféle érdeklődés.

– Bemehetünk? – kérdezte Drizzt.

– Ó, persze. Kérlek, lépjetek be – felelte Harkle, hiábavalóan igyekezőn „palástolni” izgalmát az etikett kedvéért.

Wulfgar került előre, és megindult az úton.

– Ne arra – mondta Harkle. – Ne az úton. Persze nem is igazi út. Vagyis hogy az, csak nem tudtok menni rajta.

Wulfgar visszafogta a lovát. Elég a handabandázásból!

– Itt nincs semmi csapda, biztosíthatlak – mondta Harkle, hogy megőrizze a barátságos hangnemet. De Regweld közbevágott.

– Ő is közülük való – mondta Regweld. – Harcos, akit arra tanítottak, hogy gyűlölje, amit nem ért. Gyerünk, harcos, vedd le azt a nagy kalapácsot a hátadról.

Wulfgar tétovázott: most már látta, hogy haragja oktan volt. Segélykérően a barátaira nézett. Nem akarta elrontani Bruenor terveit kicsinyességével.

– Rajta makacskodott Regweld, és az út közepére állt. – Emeld csak fel a kalapácsod és hajítsd ide rám. Engedj szívbeli vágynak, hogy leleplezd egy varázsló csalását! És közben még le is csapod. Kedvező ajánlat, nem igaz? – Az állára bökött. – Ide – ingerkedett. '

– Regweld – sóhajtotta Harkle. Kérlek, tedd, amit mond, harcos. Csálj egy kis mosolyt lehervadt ábrázatára.

Wulfgar megint a barátaira nézett, de most sem kapott választ. Regweld elintézte helyette a dolgot. – Te rénszarvas-fattyú!

Égisz-agyar már süvített is a levegőben, mielőtt a kövér mágus befejezte volna a sértést, és; egyenesen célja felé tartott. Regweld meg sem rezdült, Égisz-agyar pedig, mikor a kerítés vonalához ért, hirtelen valami láthatatlan, mégis sziklakemény falba ütközött. A láthatatlan fal megzendült, mint egy ünnepi gong, és hullámok futottak át rajta, melyet a döbrent szemlélők csak a fal mögötti kép torzulásából érzékeltek. Csak most vették észre, hogy a kerítés nem valódi, inkább csak egy festmény az átlátszó fal felületén.

Égisz-agyar a porba hullt, mintha minden erő kiszállt volna belőle, és csak egy idő múlva tért vissza Wulfgar kezébe.

Regweld nevetése nem annyira derűs volt, mint inkább kárörvendő, Harkle azonban a fejét csóválta. – Mindig mások kárára – feddte. – Nincs jogod ehhez.

– Nem ártott neki a lecke – vágott vissza Regweld. – Az alázat egy harcosnak is csak a javára válik.

Regis beharapta a száját, ameddig tudta. Végig tudott a láthatatlan falról, de most kirobant belőle a kacagás. Drizzték sem tehettek mást, minthogy követték a Télszerzet példáját, és miután magához tért a megrázkódtatásból, Wulfgar is elmosolyodott a saját ostobasága felett.

Persze Harkle is csatlakozott hozzájuk. – Gyertek be – kérte őket. – A harmadik kerítéscövek valódi, ott találjátok a kaput. De először szálljatok le a lóról, és szerszámozzatok le.

Wulfgarnak egycsapásra visszatért minden gyanakvása, a mosolya is lehervadt. – Miért? – kérdezte mogorván Harkle-t.

Drizzték már a földön álltak, kíváncsian, de csöppet sem tartva a barátságos Harkle-től. Wulfgar tehetetlenül

széttárta a kezét, és követte példájukat. Leszerszámozta aranyderesét, és Regis pónijával együtt vezetni kezdte a többiek után.

Regis könnyen meglegelte a bejáratot, és szélesre tárta a többiek előtt. Félelem nélkül léptek be, amikor hirtelen fényvillanás vakította el őket.

Mikor megint kitisztult a látásuk, azt látták, hogy lovaik és pónijaik macska-nagyságúra zsugorodtak össze!

– Micsoda? – robbant ki Bruenorból, de Regis megint csak nevetett, Harkle pedig úgy viselkedett, mintha semmi különös nem történt volna.

– Vegyétek fel őket, és gyertek – mondta. – Lassan vacsoraidő van, és ma este különösen finom lakoma lesz a Spicces Botban!

Elvezette őket a furcsa udvarház mellett egy hídhoz. Bruenor és Wulfgar nevetségesnek érezte magát, ahogy a lovakat cipelték, Drizzt azonban egy mosollyal napirendre tért a dolog felett, Regis pedig kifejezetten élvezte az egészet. Ő már megtanulta első látogatásakor, hogy Hosszúnyeregben semmit sem kell komolyan venni, és a szórakozás oldaláról kell nézni a varázslók különkségeit.

Regis tudta, hogy az előttük álló híd is erre az elméletre lesz bizonyíték. Bár a híd íve nem volt hosszú a folyó fölött, láthatóan nem támasztotta semmi, és a korlát is hiányzott.

Újabb köpönyeges Harpell – ezúttal egy hihetetlenül öreg ember – üldögélt egy lócán, állát a tenyerébe támasztva. Magában motyogott, és látszólag észre sem vette az érkezőket.

Mikor, Wulfgar, aki Harkle mellett ment, elért a folyópartra, döbbenet hápogva hőkölt hátra. Regis kuncogott: tudta, mit lát, a barbár, és hamarosan Drizzték is megtudták.

A folyó FÖLFELÉ folyt a dombon, aztán eltűnt a csúcs előtt, pedig hallották, hogy ott folyik előttük. Aztán a patak újra megjelent a csúcs mögött, és lefolyt a másik oldalon.

Az aggastyán hirtelen felpattant, és odasietett Wulfgarhoz. – Mit jelenthet ez? – kiáltotta kétségbeesetten. – Hogy lehet ez? – csapott a barbár mellkasára elkeseredésében.

Wulfgar körülnézett, hogy merre meneküljön. Nem akart még véletlenül sem kárt tenni törékeny öregapóban. De a vénség épp oly hirtelen, mint ahogy felugrott, vissza is ült a lócára, és ismét néma elmélkedésbe sülyedt.

– Ez meg a szegény Chardin – mondta Harkle. – A maga idejében nagyon nagy volt. Ő fordította a folyót dombnak fölfelé. De körülbelül húsz éve már csak a híd alatti láthatatlanság titkát kutatja megszállottan.

– Miért olyan más ez a folyó, mint a fal? – tűnődött Drizzt. – Ez a varázs nyilván nem ismeretlen a varázslók között.

– Igen, de azért van különbség – Harkle sietve válaszolt, mert örült, hogy végre talált valakit a falon kívülről, aki láthatóan érdeklődik a munkájuk iránt. – A láthatatlan tárgyak nem ritkák, a láthatatlansági mezők azonban... – mutatott a folyóra. – Ami érintkezik a folyóval, az átveszi ezt a tulajdonságát – magyarázta. – De csak arra az időre, amíg a mezőben marad. Ha pedig valaki benn van a bűvös területen – tudom, mert magam is kipróbáltam – annak számára a mezőn túli terület láthatatlan, a folyó és a halak viszont normálisnak tűnnek. Ez ellentmond ismereteinknek a láthatatlanság természetéről, és elképzelhető, hogy valójában egy teljesen ismeretlen létsík szövetébe jelent behatolást! – Látta, hogy izgalmaiban túlhaladta a drow társainak érdeklődését és tudását, így, lecsillapította magát, és udvariasan témát váltott.

– A lovaitokat abban a házban helyezzük el – mutatott az egyik alacsony faépületre. – Az alhídon átjuthattok oda. Nekem most más dolgom van. Talán később találkozunk majd a kocsmában.

Wulfgar, aki nem teljesen értette az útmutatást, könnyedén a híd első deszkáira lépett, de azon nyomban visszalökte valami láthatatlan erő.

– Azt mondtam, az alhídon – kiáltotta Harkle, és a híd alá mutatott. – A felhídon erre nem mehettek át, az csak a visszaútra való! Megoldja az átkelési vitákat – magyarázta.

Wulfgarnak kételyei voltak egy olyan híddal szemben, amit nem lát, de nem szeretett volna gyávának látszani a varázsló és a barátai előtt. A híd íve mellé lépett, és óvatosan a faépítmény alá dugta a lábát, hogy kitapogassa a láthatatlan átjárót. De csak levegőt talált, a lába alatt pedig ott csörgedezett a víz. Wulfgar habozott.

– Menj csak – biztatta Harkle.

Wulfgar előre lépett, már készült rá, hogy a vízbe esik. Határtalan meglepetésére azonban nem zuhant le.

Fölfelé esett!

– Hoááá – bömbölte, ahogy felcsapódott a híd aljára, fejjel előre. Aztán jó ideig csak hevert a hátán a deszkák aljához tapadva, és képtelen volt elrendezni maga körül a világot.

Drizzt ment másodiknak. Könnyed szökkenéssel ugrott a varázsos területre, és lábon ért földet a barátja mellett.

– Jól vagy? – kérdezte.

– Az út, barátom – nyögte Wulfgar. – Bárcsak az úton lennénk, az orkok között. Ott sokkal biztonságosabb!

Drizzt talpra segítette, mert Wulfgar elméje még a gondolat ellen is tiltakozott, hogy fejfel lefelé álljon egy híd alatt, feje felett egy rohanó folyóval.

Bruenornak is voltak fenntartásai, de a félszerzet magával vonszolta, így hamarosan mind a négyen a valódi gyepen hemperegtek a folyó másik partján. Két épület emelkedett előttük. A kisebbik felé indultak, amelyiket Harkle mutatott.

Egy kékköpenyes nő fogadta őket az ajtóban. – Négy? – kérdezte teljesen feleslegesen. – Igazán üzenhettetek volna előre.

– Minket Harkle küldött – magyarázta Regis. – Nem vagyunk idevalósiak. Bocsásd meg, hogy nem ismerjük a szokásaitokat.

– Nos, jól van – mondta a nő. – Gyertek be. Tulajdonképpen elég kevés a vendég az évszakhoz képest. Biztosan találunk helyet a lovaitoknak – Bevezette őket az épület fő helyiségébe, egy szögletes terembe. Mind a négy fal padlótól mennyezetig kalitkákkal volt teleaggatva, melyek akkorák voltak, hogy egy macskanagyságú ló kényelmesen elfért bennük. Soknak volt lakója, ezeken névtábla mutatta, hogy a Harpell család melyik tagjának vannak fenntartva. A nő azonban talált üres helyeket, és ide tette Drizzték lovait.

– Bármikor levezethetitek őket – mondta, és mindegyiküknek odaadta a lovához tartozó kulcsot. Mikor Drizzt-hez ért, megtorpant, és tüzetesen szemügyre vette a jóvágású drow-t. – Na nézd csak – mondta változatlanul nyugodt, monoton hangon. – Nem hallottam róla, hogy jössz, de biztos vagyok benne, hogy sokan szeretnének majd beszélni veled, mielőtt elmész. Sosem láttunk még fajtádbélit.

Drizzt csak bólintott, de nem válaszolt. Egyre jobban feszélyezte ez az újfajta figyelem. Ez valahogy mintha jobban lealacsonyította volna, mint a tudatlan parasztok fenyegetései. Mindazonáltal megértette a kíváncsiságot, és úgy vélte, hogy néhány órányi beszélgetéssel legalább tartozik a varázslóknak.

A Spicces Bot az udvarház mögött foglalt el egy kör alakú termet. A söntés közepén volt, mint a kerékagy, a pult pedig még közrefogta a szintén kör alakú konyhát. Egy hatalmas karú, szőrös, de kopasz ember törölgette fáradhatatlanul a tükörfényes pultot, inkább időtöltési, mint tisztogatási céllal.

Hátul egy emelvényen hangszerek játszottak magukon, egy fehérhajú, feketeteruhás, pálcát szorongató varázsló hadonászására. Valahányszor a zeneszerszámok hangja crescendóba csapott, a varázsló kinyújtotta pálcáját, a másik kezével csettintett, mire színes szikraszökőkút csapott fel a pódium mind a négy sarkából.

Drizzték úgy ültek le, hogy lássák a produkciót. Válogathattak a helyekben, mert csak néhány, törzsvendégnek tűnő alak lézengett a helyiségben. Az asztalok is kör alakúak voltak, jóféle fából készültek, és a közepükön soklapúra csiszolt, zöld ékkő díszelgett ezüsthálózatban.

– Ennél furább helyről még csak nem is hallottam – zsémbelt Bruenor, aki a híd óta kényelmetlenül érezte magát, de meghajolt a szükség előtt: a varázslókkal beszélniük kell.

– Én sem – felelte a barbár. – Jobb is lesz, ha minél hamarabb elmegyünk innen.

– Mind a kettőtöknek be van gyöpösödve az agya – mondta Regis. – Ezt a helyet élvezni kell – és tudhatjátok, hogy itt semmiféle veszély nem fenyeget – Mikor Wulfgarra nézett, hunyorított. – Legalábbis semmi komoly.

– Hosszúnyereg pihenést kínál nekünk, amire nagy szükségünk van – tette hozzá Drizzt. – Itt biztonságban

kigondolhatjuk az út további részét, és felfrissülve mehetünk tovább. Két hétig mentünk a völgyből Luskanba, és majdnem még egyszer ennyit onnan idáig, pihenés nélkül. A fáradtság

pedig lankasztja a figyelmet, és meggyengíti még a legjobb harcost is – itt célzatosan Wulfgarra nézett. – Aki fáradt, az hibázik. És ezen az úton a legtöbb hiba végzetes.

– Tehát lazítsunk, és élvezzük Harpellék vendégszeretétét – mondta Regis.

– Rendben – nézett körül Bruenor. – De ne sokáig. És hol a kilenc pokolban van a felszolgáló? Vagy itt mindenki magának szerez enni– meg innivalót?

– Ha kell valami, csak kérj – hallatszott egy hang az asztal közepe felől. Wulfgar és Bruenor egyszerre pattantak fel, mintha hirtelen tüzessé vált volna alattuk a szék. Drizzt azonban észrevette a zöld kő villanását, és kezdte sejteni, merről fúj a szél. A válla fölött visszanézett a kocsmárosra, aki mellett egy ugyanilyen kő volt.

– Távolbalátó eszköz – magyarázta a barátainak, pedig addigra már azok is rájöttek, és nagyon ostobán érezték magukat, ahogy fegyverrel a kezükben, támadóállásban ácsorognak egy üres kocsmá közepén.

Regis leszegte a fejét, de a válla is hullámozott a visszafojtott nevetéstől.

– Bah! Te egész végig tudtad! – reccsent rá Bruenor. – Jókat szórakozol a rovásunkra, Bendőkorgi! Nem tudom, meddig lesz még helyed mellettünk az úton!

Regis felnézett a törpére: a tekintete egyszeriben megkeményedett. – Több mint négyszáz mérföldet tettünk meg együtt! – vágott vissza. – Hideg szelekben, orkok közt, szellemek ellenében! Hadd érezzem most egy kicsit jól magam! Ha te meg Wulfgar egy kicsit lazítanátok, épp ugyanennyit nevezhetnének ti is!

Wulfgar el is mosolyodott. Aztán hirtelen hátravetette a fejét és elbődült, kivetett magából minden dühöt, minden előítéletet, hogy megfogadhasa a felszerzet tanácsát, és nyílt elmével nézhesse Hosszúnyerget. Még a zenevarázsló is megállt egy kicsit, hogy szemtanúja legyen Wulfgar lélektisztító ordításának.

Mikor végzett, Wulfgar elnevette magát. Ez nem valami szórakozott kis kacagás volt, hanem gyomorból jövő, zengő, teliszájú nevetés.

– Sört! – mondta bele Bruenor a zöld kőbe. Erre szinte azonnal megjelent a pult fölött egy kék, repülő fénykorong, rajta annyi erős sörrel, ami egész éjszakára elegendőnek látszott. Néhány perccel később az út minden feszültsége kiengedett már, mindenki vidáman emelgette a kupákat.

Csak Drizzt maradt tartózkodó. Az italát kortyolgatta, és éberén figyelt. Nem érzett közvetlen veszélyt, csak készen akart állni a varázslók elkerülhetetlenül várható próbájára.

Hamarosan Harpellék és a barátaik is elkezdtek szállingózni a Spicces Botba. Drizzték voltak aznap az egyetlen újonnan érkezettek, így minden vacsorázó körük húzta az asztalát, történetek és hosszú barátsági fogadalmak hangzottak el a finom étel, majd a meleg kandalló mellett. Harkle-lel az élen sokan érdeklődtek Drizzt és a népe sötét városai iránt, ő pedig nagyjából mindenre készségesen felelt.

Aztán jött a kérdezősködés az ide vezető útról. Ami azt illeti, ezt Bruenor kezdeményezte. Felugrott az asztalra, és elkurjantotta magát: – Mithril Csarnok, atyáim hona, az enyém leszel megint!

Drizzt aggódni kezdett. Az egybegyűltekből kérdéseiből kiviláglott, hogy Bruenor ősi hazájának neve errefelé nem ismeretlen, ha máshogy nem, legendákból. A drow nem tartott semmiféle ellenséges akciótól a Harpellek részéről, egyszerűen csak nem szeretne volna, ha küldetésük célja a nyomukban jár, vagy ami még rosszabb, előttük. Másokat is érdekelhet az ősi törpe-erősség helye, melyet a mesékben úgy emlegetnek: "a bányák, ahol ezüsfolyók csörgedeznek".

Drizzt félrevonta Harkle-t. – Későre jár. Találunk valahol szobát a faluban?

Ugyan már – fortyant föl Harkle. – Természetesen az én vendégeim vagytok, és itt maradtok. A szobákat már előkészítették.

– És mivel tartozunk érte?

Harkle félretolta Drizzt erszényét. – A Borostyán Udvarházban egy-két jó mese a fizetség, az, ha valaki némi színt hoz szürke hétköznapijainkba. Te és a barátaid már legalább egy évre előre fizetettek!

– Köszönjük – felelte Drizzt. – Azt hiszem, ideje, hogy a társaim lepihenjenek. Sokat lovagoltunk, és még hosszabb út áll előttünk.

– Ami az előttetek álló utat illeti, mondta Harkle elintéztem, hogy találkozhattok DelRoy-jal, aki most a legidősebb Harpell itt Hosszúnyergen. Ő mindnyájunknál többet segíthet nektek.

– Az nagyon jó lesz – hajolt oda Regis, hogy hallja, mit beszélnek.

– Ennek a találkozásnak van egy kis ára – mondta Harkle Drizztnak. – DelRoy szeretne négyszemközt beszélni veled. Évek óta kutatja a drow-kat, de errefelé nem sok mindent lehet megtudni rólatok.

– Rendben – felelte Drizzt. – Most pedig ideje megkeresni az ágyunkat.

– Majd én odavezetlek benneteket.

– Mikor találkozunk DelRoy-jal? – kérdezte Regis.

– Reggel – válaszolta Harkle.

Regis nevetett, aztán az asztal másik oldala felé hajolt, ahol Bruenor ült szálfamereven, kimeredt szemmel, kezében egy kupát szorongatva. Regis egy kicsit meglökte, mire a törpe egy hang nélkül eldőlt, mint a zsák. – Talán jobb lenne az este – jegyezte meg a félszerzet, egy másik asztal felé mutatva.

A bútordarab alatt Wulfgar hevert.

Harkle Drizztre pillantott. – Legyen este – bólintott. – Majd beszéllek DelRoy-jal.

A következő napot a négy barát regenerálódással és a Borostyán Udvarház csodáinak szemlélésével töltötte. Drizztet korán elhívták DelRoy-hoz, ezalatt a többiek Harkle végigvezette a hatalmas házban, tucatnyi alkimista műhelyen, látószobákon, meditációs kamrákon, és több lezárt szoba mellett, melyeket speciálisan másvilági lények megidézésére építettek. Egy bizonyos Matherly Harpell szobra különösen érdekes volt, mivel a tulajdonképpen maga a varázsló volt a műalkotás. Egy szerencsétlenül sikerült varázssítáltól szó szerint megkövesedett.

Aztán ott volt Bidderdoo, a családi kutya, aki valaha Harkle másod-unokatestvére volt – ismét csak egy sikerületlen varázssítal volt a bűnös.

Harkle semmit sem titkolt a látogatók előtt, elmesélte a klánja egész történetét, az eredményeket, és a gyakorta katasztrofális kudarokat. Mesélt nekik a Hosszúnyerget környező vidékről, az Uthgardt barbárokról, és más törzsekről, melyekkel még találkozhatnak az úton.

Bruenor örült, hogy a pihenéshez némi információszerzés is járult. Célja állandóan ösztökelte előre, és amikor egy kis időt nem a Mithril Csarnok felkutatásának szentelt, még ha elengedhetetlen pihenésről volt is szó, őt már mardosta a lelkiismeret. " Teljes szíveddel kell akarnod ", feddte önmagát nem egyszer.

Harkle azonban értékes útmutatással látta el őket a környékről, ami kétségtelenül a segítségükre lesz majd az elkövetkezendő napokban, így Bruenor elégedetten huppant le vacsorájához a Spicces Botban. Drizzt itt csatlakozott hozzájuk. Mogorva volt és szótlan, nem igen mondott semmit, amikor a találkozásról faggatták.

– Gondoljatok inkább a most következő találkozóra – felelte a drow Bruenornak. – DelRoy nagyon idős és tanult ember. Ő lehet a legjobb reményünk arra, hogy valaha is meglegjünk az utat a Mithril Csarnokhoz.

És Bruenor valóban gondolkozni kezdett.

Drizzt szótlanul ült a vacsora alatt, és azokra a történetekre, képekre gondolt, amelyeket elmesélt DelRoy-nak. Menzoberranzan páratlan szépségére emlékezett.

És a gonosz szívekre, amelyek mindezt megrontották.

Hamarosan Drizzt, Bruenor és Wulfgar elindultak az öreg varázslóhoz – Regis kikönyörögte magát egy buli kedvéért a kocsmában. Egy apró, fáklyafényes, árnyas kamrában találkoztak DelRoy-jal. A táncoló fények csak még titokzatosabbá tették az agg mágus arcát. Bruenor és Wulfgar azonnal egyetértettek Drizzt jellemzésével: DelRoy arcába láthatóan évtizedek tapasztalata és tudása véste bele a nyomát. A teste már hanyatlott, szeme csillogása azonban belső eleveneségről és tagadhatatlanul éles elméről árulkodott.

Bruenor kitergette a térképét a kerek asztalon, a könyvek és tekercsek között, amiket DelRoy hozott magával. A vén mágus egy ideig némán tanulmányozta a térképet, ujjával végigkövette a megtett utat. – Mire emlékszel az ősi csarnokokból, törpe? – kérdezte. – Milyen terepjelekre vagy szomszédos népekre?

Bruenor a fejét csóválta. – Vannak bennem képek mély csarnokokról és műhelyekről, hallom az üllőnek kalapált vas csengését. A klánom a hegyekből indult: csak ennyit tudok.

– Észak földje hatalmas – jegyezte meg Harkle. – Sok nagy hegység van, ami az erősséget rejtheti.

– Ezért nem találták még meg Mithril Csarnokot, hiába volt híres gazdagságáról – felelte DelRoy.

– Ez a mi gondunk is – mondta Drizzt. – Azt sem tudjuk, hol kezdjük a keresést.

– De hát már el is kezdtétek – felelte DelRoy. – Nagyon helyesen úgy döntöttetek, hogy a szárazföld belseje felé indultok. Mithril Csarnokról a legtöbb legenda tőlünk keletről érkezik, a tengerparttól még ennél is messzebből. Valószínűnek látszik, hogy célotok valahol Hosszúnyereg és a Nagy Sivatag között van, bár hogy északra vagy délre-e, azt nem tudom. Jól csináltátok.

Drizzt bólintott, és nem szólt többet, hogy a mágus tovább vizsgálgathassa a térképet, stratégiai pontokat jelöljön be. Többször is fellapozta a halomban álló könyvek némelyikét. Bruenor odaoldalazott DelRoy mellé. Izgatottan várta az esetleges tanácsokat vagy felfedezéseket. Pedig a törpék türelmes nép voltak, emiatt voltak jobb mesteremberek sok más fajnál. Bruenor is igyekezett nyugodt maradni: nem szerette volna sürgetni a varázslót.

Egy idő után, mikor DelRoy úgy vélte, hogy mindent összeszedett, amit lehet, újra megszólalt: – Hová mennétek innen – kérdezte Bruenort – ha semmilyen tanácsot nem kapnátok?

A törpe visszanézett a térképére, Drizzt is odapillantott a törpe válla fölött. Bruenor kelet felé húzott egy vonalat tömpe ujjával. Mikor elért egy bizonyos pontot, amit még korábban beszéltek meg az úton, Drizztre nézett. A drow jóváhagyólag bólintott. – Adbar Citadellájába – jelentette ki a törpe a térképre bökve.

– A törpeerődbe – mondta DelRoy, mint aki nincs túlságosan meglepve. Jó választás. Harbromm király és törpéi sokat segíthetnek nektek. Számtalan századig éltek a Mithril Hegyekben. Adbar már akkor is régi volt, amikor még csengetek az üllők a Mithril Csarnokban.

– Akkor hát Adbar Citadelláját javaslod? – kérdezte Drizzt.

– Ezt ti választottátok, de van olyan jó, mint amit én mondanék – felelte DelRoy. – De hosszú oda az út: öt hét, ha minden jól megy. A Sundabaron túli keleti úton pedig ez nem valószínű. Mégis van esélyetek, hogy odaérjeteek még a tél első hidegei előtt, bár kétlem, hogy jövő tavasz előtt ki tudnátok szedni Harbrommból, amit akartok, és folytathatnátok az utat.

– Akkor hát világos a dolog – jelentette ki Bruenor. – Fel Adbarra!

– Azért van még valami, amit tudnotok kell – mondta DelRoy. – És ez igazi jótanács, amit fogadjatok meg: ne vakítson el benneteket útközben a cél reményteljes víziója. Eddig egyenes utakon jöttetek, először a Jeges Szelek Völgyéből Luskanig, aztán Luskanból ide. Eddig a szörnyeken kívül nem igen volt semmi, ami eltéríthetett volna benneteket. De Adbar felé elhaladtok majd Ezüsthald, a bölcsesség és törvény városa mellett, ahol Alustriel úrnő lakozik, és

a Bölcsök Boltozata, észak legjobb könyvtára található. Ebben a gyönyörű városban sokan lehetnek több segítségekre, mint én vagy akár Harbromm király.

– Ezüsthaldon túl pedig ott van Sundabar, maga is ősi törpe erősség, ahol Helm, a törpék közismert barátja uralkodik. Kapcsolata a népeddel nagyon mélyen gyökerezik, Bruenor, sok nemzedék mélyén. Talán a te klánnal is.

– Micsoda lehetőségek! – Harkle szinte ragyogott.

– Megfogadjuk bölcs tanácsodat, DelRoy – felelte Drizzt.

– Bizony – helyeselt a törpe lelkesen. – Mikor elindultunk a völgyből, fogalmam sem volt, hogy Luskan után hová menjünk. Arra gondoltam, hogy majd a sejtéseim után megyek, még ha tudtam is, hogy ezzel valószínűleg nem sokra jutok. A félszerzet jól tette, hogy ide hozott minket, mert itt nyomokra bukkantunk! És a nyomok újabb nyomokra vezetnek! – Végignézett az izgatott csapaton, Drizzten, Harkle-en és DelRoyon, aztán észrevette Wulfgart, aki keresztbetett kézzel, mindenféle lelkesedés nélkül ücsörgött. – És te, fiú? – kérdezte Bruenor. – Neked van valami ötleted?

Wulfgar előrehajolt, és az asztalra könyökölt. – Nem én tudom, mit keresünk, és nem hazai földön vagyok – magyarázta. – Én követlek benneteket, megbízom a döntéseitekben. – És örülök, hogy így örültök – tette hozzá csendesen.

Bruenor befejezettnek vette a magyarázatit, és visszafordult DelRoy-hoz meg Harkle-hez, hogy részletesebben megbeszélje az utat. Drizzt azonban nem volt ennyire meggyőződve a barbár utolsó mondatának őszinte voltáról. Állhatatosan fürkészte az ifjú barbárt, és észrevette a pillantást, ahogy Bruenorra nézett.

Bánat?

Két további nyugalmas napot töltöttek el az udvarházban, csak Drizztet abajgatták állandóan a kíváncsi Harpellek, akik mindent tudni akartak ritka népéről. Ő udvariasan fogadta a kérdéseket, mert látta a jószáradékot, és tőle telhetően mindenre megfelelt. Mikor Harkle az ötödik nap reggelén jött, hogy kikísérje őket, frissek és tettekresek voltak. Harkle megígérte, hogy gondoskodik a lovak visszajuttatásáról a jogos tulajdonosoknak, és azt mondta: ez a legkevesebb, amit tehet értük, hisz annyi érdekességet vittek a város életébe.

Pedig a jövevények ennél sokkal többet kaptak. DelRoy és Harkle értékes információkkal látta el őket, és ami talán még fontosabb, újra felélesztette bennük a reményt a küldetés sikerében. Bruenor már hajnalban sürgőlni kezdett az utolsó nap, már alig várta, hogy újra úton legyen, hisz most már tudta, merre megy.

Búcsúzkodva és szomorú hátrapillantásokkal hagyták el az udvarházat, még Wulfgar is, aki oly szilárd ellenszenvvel érkezett ide.

Átmentek a felhídon, búcsút intettek Chardinnak, aki nagy elmélyülésében észre sem vette őket, aztán észrevették, hogy a miniatűr istálló mellett kísérleti gazdaság működik. – Ez meg fogja változtatni az egész világ arculatát! – lelkendezett Harkle, ahogy az épület felé kormányozta őket. Drizzt már akkor tudta, mire gondol, amikor még be sem léptek: már hallatszott a magashangú bégetés és a vékony csipogás. Az istállóhoz hasonlóan a gazdaság is egyetlen szoba volt, bár egy része fölött nem volt tető: ez valójában egy fallal körülvett mező volt. Macskaméretű tehenek és birkák legelésztek békésen, a lábaik közt pedig egérnagyságú csirkék szaladgáltak.

– Persze ez még csak az első év, és nem láttuk az eredményeket – magyarázta Harkle – de magas hozamot várunk a befektetett kevés erőforráshoz képest.

– Milyen ügyes – nevetett Regis. – Kevesebb táp, kevesebb hely kell, aztán mikor meg akarjátok enni, elég csak felnagyítani.

– Pontosan! – mondta Harkle.

Aztán az istállóba mentek, ahol Harkle kiválasztott nekik néhány hátast: két szép lovat és pónit. Ez ajándék, magyarázta Harkle, akkor hozzátok vissza, amikor akarjátok. – Ez a legkevesebb, amivel egy ilyen nemes küldetéshez hozzájárulhatunk – hajolt meg mélyen Harkle, hogy elejét vegye mindenféle tiltakozásnak Bruenor és Drizzt részéről.

Az út kanyarogva ereszkedett le a dombról. Harkle egy ideig zavart arccal vakargatta az állát. – A hatodik cövek – motyogta – de jobbra, vagy balra?

Egy ember sietett a segítségére, aki egy létrán dolgozott. (Különös látvány volt, ahogy egy látra áll a kerítés fölött, a semminek támasztva.) – Már megint elfelejtetted? – nevetett Harkle-ra. – A hatodik balra!

Harkle lerázta magáról zavarát, és elindult.

Az utasok kíváncsian figyelték a munkást, miközben lefelé mentek a dombon, lovuk még mindig a hónuk alatt. Az embernek vödre volt meg rongya, és barnásvörös foltokat dörgölt le a láthatatlan falról.

– Alacsonyan repülő madarak – magyarázta Harkle szégyenlősen. – De ne aggódjatok, Regweld már dolgozik a megoldáson.

– Most pedig találkozásunk véget ér, de a Borostyán Udvarházat még évek múlva sem fogjátok elfelejteni! Az út egyenesen Hosszúnyereg faluján át visz benneteket. Ott felfrissíthetitek a készleteiteket – mindent elintéztünk.

– A legmélyebb üdvözetem neked és a rokonaidnak – hajolt meg Bruenor. – Hosszúnyereg valóságos gyöngyszeme ennek a kietlen útnak! – A többiek siettek ezzel egyetérteni.

– Akkor hát jó utat, Csarnok Vándorai – sóhajtott Harkle. – A Harpellek szeretnének egy apró emléktárgyat, ha majd megtaláljátok Mithril Csarnokot, és újra felszítjátok az ősi műhelyek tüzeit!

– Egy király kincse lesz ott! – mondta neki Bruenor, amikor elindultak.

Még dél előtt elhagyták Hosszúnyereg határát, lovaik könnyedén ügettek a tömött zsákok alatt.

– Na, melyik jobb, elf? – kérdezte később Bruenor. – Egy dühös katona lándzsája, vagy egy kíváncsi varázsló orra?

Drizzt védekezően elkacagta magát, amikor belegondolt a kérdésbe. Hosszúnyereg olyannyira különbözött minden más helytől, és mégis olyan hasonló volt. A bőre színe mindig furcsasággá tette, és őt nem annyira az általános ellenségesség zavarta, inkább annak a zavarbaejtő tudata, hogy mindig is más, különböző lesz.

Csak Wulfgar hallotta, amit az orra alatt mormogott:

– Az út.

9. Nincs becsület

Miért jöttök a kapuhoz hajnal előtt? kérdezte az Északi Kapu Éjjeli Óre a falak alá érkező kereskedőkaraván küldöttét. Jierdan az Éjjeliőr oldalán különös érdeklődéssel figyelt. Biztos volt benne, hogy ez csapat Tízvárosból jött.

– Nem szegnénk meg a város szabályait, ha ügyünk nem lenne sürgető – felelte a küldött. – Nem pihentünk két napja – Egy másik férfi bukkant fel a kocsik felől, vállán egy ernyedtet hozott.

– Útközben ölték meg – magyarázta a küldött. – A csapat egy másik tagját pedig elrabolták. Catti-brie-t, magának Harcpöröly Bruenornak a lányát!

– Egy törpelányt? – kottyantott közbe Jierdan, pedig sejtette, hogy más a helyzet. Izgalmát azonban leplezte, nehogy elárulja magát.

– Nem, ő nem törpe. Ember – siránkozott a küldött. – A legcsinosabb teremtes az egész völgyben, talán az egész északon is. A törpe árvagyerekként vette magához, és a sajátjaként nevelte.

– Orkok voltak? – kérdezte az Éjjeliőr, akit jobban aggasztottak a lehetséges veszedelmek, mint egy nőcske sorsa.

– Nem orkok csinálták – felelte a küldött. – Csellel, lopózva rabolták el Catti-brie-t, és ölték meg a kocsist. Másnap reggelig észre sem vettük a dolgot.

Jierdannek nem kellett több. Még Catti-brie külsejét sem kellett leírni neki, hogy összeálljon a kép. A lány kapcsolata Bruenorral megmagyarázza Entreri érdeklődését iránta. Jierdan a keleti láthatárra nézett. Már alig várta, hogy leváltsák szolgálatból, csak hogy minél hamarabb jelentést tehessen Dendybarnak. Ez a kis hír talán lecsillapítja a varázsló dühét, amiért elvesztette a drow nyomát a dokkoknál.

– Nem találta meg őket? – sziszegte Dendybar Sydney-nek.

– Csak hideg nyomokat talált felelte a fiatalabbik mágus. – He még mindig a dokkoknál vannak, akkor nagyon jól álcázzák magukat.

Dendybar végiggondolta a tanonc jelentését. Valami nem stimmel a dologban. Négy ilyen jellegzetes alak egyszerűen nem tűnhet el. – És a bérgyilkosról vagy a társáról megtudtál valamit?

– A sikátorok csavargói félnek tőle. Még a rablógyilkosok is messze elkerülik.

– Tehát a csatornatöltelékek ismerik a mi kis barátunkat – tűnődött Dendybar.

– Szerintem felbérelte valaki – vélte Sydney. – Valószínűleg délen – talán Vízmélyen, bár ha ez volna a helyzet, többet tudnánk róla. Akkor talán még ennél is délebbre, ahová már nem látunk el.

– Érdekes – felelte Dendybar. Megpróbált egy olyan elméletet összehozni, amibe minden változó illeszkedik. – És a lány?

Sydney vállat vont. – Nem hinném, hogy szabad akaratából követi, bár nem próbált megszökni tőle. És amikor Morkai víziójában láttad, egyedül lovagolt.

– Elfogta – hallatszott váratlanul a válasz az ajtóból. Jierdan lépett be.

– Micsoda? Bejelentés nélkül? – hűledezett Dendybar.

– Híreim vannak – nem várhattam – felelte merészen Jierdan.

– Elhagyták a várost? – kérdezte Sydney azonnal, hogy gyanújával még jobban növelje a varázsló haragját.

Sydney jól átlátta a dokkvidék nehézségeit és veszélyeit: szinte sajnálta Jierdant, hogy ilyen reménytelen szituációban kelti fel a kegyetlen Dendybar haragját. Jierdan azonban versenytársa volt a varázsló kegyeiért vívott harcban, így nem hagyhatta, hogy az együttérzés ambíciója útjába álljon.

– Nem – vakkantotta Jierdan. – Híreim nem a drow csapatára vonatkoznak – nézett vissza Dendybarra. – Egy karaván érkezett ma Luskanba – egy nőt keresnek.

– Kit? – kérdezte Dendybar hirtelen támadt érdeklődéssel, elfeledkezve haragjáról

– Harcpöröly Bruenor örökbe fogadott lányát – felelte Jierdan. – Cat...

– Catti-brie-t! Hát persze! – szisszent fel Dendybar. Ismerte a legjelentősebb tízvárosi családokat. – Gondolhattam volna! – Sydneyhez fordult. – Tisztelem rejtélyes lovasunk iránt egyre nő. Keresd meg, és hozd vissza élém!

Sydney bólintott, bár tartott tőle, hogy Dendybar kérése nehezebbnek bizonyulhat, mint ahogy a foltos mágus hiszi. Talán nem is lesz képes végrehajtani.

Sydney az egész éjszakát a sikátorok és a dokkok átkutatásával töltötte, hajnalig. De még kapcsolatai és mágikus trükkjei segítségével sem bukkant Entreriék nyomára. Senki sem volt hajlandó továbbadni olyan információt, ami segített volna neki.

Fáradtan és csalódottan tért vissza a Vendégtoronyba. Elment Dendybar szobájának ajtaja előtt, pedig Dendybar megparancsolta neki, hogy visszatérve azonnal jelentsen neki. Sydney azonban nem volt olyan hangulatban, hogy hallgassa a foltos varázsló dörgedelmeit a kudarc miatt.

Belépett kicsiny szobájába, mely az északi ág tövéénél volt, az Északi Torony Urának szobái alatt. Bezárta az ajtókat, és egy varázslat segítségével mindenféle nemkívánatos külső behatolástól elszigetelte.

Alig hanyatlott az ágyába, amikor kedvenc látótükrének felszíne felizzott és kavarogni kezdett. – Légy átkozott, Dendybar – hördült fel Sydney, feltételezve, hogy ez a foltos mágus műve. Fáradtan a tükörhöz vonszolta magát, és mélyen belebámult, elméjét ráhangolta a kavargásra, hogy tisztábbá tegye 'a képet. Nagy megkönnyebbülésére nem Dendybart pillantotta meg, hanem egy távoli város varázslóját, egy reménybeli udvarlóját, akit a szenvedélytelen Sydney mindig kecségtetett egy morzsányi reménnyel, csak hogy kedve szerint manipulálhassa.

– Üdvözöllek, szép Sydney – mondta a varázsló. Remélem, nem álmodban zavartalak meg, de fontos híreim vannak.

Sydney normális esetben tapintatosan meghallgatta volna a mágust, érdeklődést színlelt volna, és udvariasan kitért volna a találkozás elől. De most Dendybar parancsával a nyakán nem volt türelme ilyesmihez. – Most nem alkalmas az idő! – vakkantotta.

A mágus, akit teljesen lekötöttek fontos hírei, mintha nem vette volna észre a határozott elutasítást. – Fantasztikus dolog történt a városunkban – motyogta.

– Harkle! – kiáltotta Sydney, hogy megakassza a fecsegő lendületet.

A mágus szárnyaszegetten hallgatott el.

– De Sydney! – mondta.

– Majd máskor – makacsodott Sydney.

Az ember azért akkor sem lát minden nap drow elfet folytatta Harkle.

– Én nem... – Sydney hirtelen elhallgatott: eljutott az agyáig, amit Harkle mondott. – Drow elfet? – hápogta.

– Igen – Harkle szinte sugárzott a büszkeségtől. Beleborzongott a tudatba, hogy imádott Sydney-jét láthatóan érdeklik a hírei. – Név szerint Drizzt Do'Urdent. Alig két napja ment el Hosszúnyeregéből. Előbb is szólhattam volna, de az egész udvarház felbolydult.

– Mondd tovább, drága Harkle – dorombolta Sydney csábosan. – Mondj el mindent.

– Információra van szükségem.

Fennakadt a suttogás a váratlan hang hallatán: azonnal sejtette, ki szól. A nő tudta, hogy a gyilkos a városban van, és azt is tudta, hogy csak ő képes átcsúszni a védelmén, be a titkos kamráiba.

– Információra ismételte Entreri, és kilépett az árnyékból, egy öltözőparaván mögül.

Suttogó a zsebébe csúsztotta a gyógykenőcsös üveget, és végigmérte a férfit. A szóbeszéd szerint az egyik legveszedelmesebb bérnyilkos, a nő pedig, túlságosan is jól ismervén a gyilkosokat, azonnal látta, hogy a pletykák igazat szóltak. Érezte Entreri erejét, mozgása könnyed koordinációját. – Az én szobámba nem jönnek férfiak meghívás nélkül – figyelmeztette a gyilkost bátran.

Entreri egy jobb helyre lépett, hogy szemügyre vehesse a merész teremtményt. Ő is hallott már Suttogóról, a durva utcák túlélőjéről, aki gyönyörű és veszedelmes. De most alulmaradhatott: az orra szét volt kenődve.

Suttogó érezte a pillantást. Kihúzta magát, és büszkén hátravetette a fejét. – Csak egy szerencsétlen feladat – sziszegte.

– Engem ez nem érdekel – mondta Entreri. – Én információért jöttem.

Suttogó elfordult, hogy folytassa a kenegetést. Igyekezett úgy tenni, mintha mi sem történt volna. – Magasak az árait – mondta hidegen.

Visszafordult Entrerihez. A férfi átható, rémitően hűvös tekintete elárulta neki, hogy itt csak az életét kaphatja fizetségül.

– Négy utast keresek – mondta Entreri. – Egy törpét, egy drow-t, egy fiatal embert, meg egy félszerzetet.

Suttogó nem volt szokva ilyen helyzetekhez. Most nem vigyázta nyílpuska, nem várták az intését testőrök. Igyekezett megőrizni a hidegvérét, de Entreri tudta, mennyire fél. A nő kuncogva az orrára mutatott: – Találkoztam a törpéddel és az elfeddel, Artemis Entreri – Jól megnyomta a nevet, hátha a bérgyilkost kissé megriasztja azzal, hogy ismeri.

– Hol vannak? – kérdezte Entreri rezzenetlenül. – És mit akartak tőled?

Suttogó vállat vont. – Ha Luskanban maradtak, nem tudom, hol vannak. De valószínűbb, hogy elmentek: a törpének van egy térképe az északi területről.

Entreri elgondolkodott. – A híred alapján többre tartottalak – mondta gúnyosan. Így meg tudtak sebezni, és még azt is hagyod, hogy kicsússzanak a kezedből?

Suttogó szeme összeszűkülte haragjában. – Én jól megnézem, hogy kivel kezdek harcba – sziszegte. – Ez a négy túl veszélyes egy könnyelmű bosszúhoz. Menjenek csak, amerre akarnak. Én többet nem akarom látni őket.

Entreri fagyos arca kissé megereszkedett. Már járt a Zsiványkardban, és hallott Wulfgar működéséről. Most pedig ez. Egy ilyen nőt, mint Suttogó, nem lehet egykönnyen megfélemlíteni. Talán valóban újra kell értékelnie véleményét az ellenfelek erejét illetően.

– A törpe nem ismer félelmet – mondta Suttogó, mert érezte Entreri elbizonytalanodását, és jól esett neki, hogy tovább ijesztgetheti. – És vigyázz a drow-val, Artemis Entreri – sziszegte célzatosan. – Az árnyak közt jár, ahol mi nem láthatjuk, és a sötétből csap le. Démont idéz fekete macska formájában, és...

Entreri megfordult és kiment. Nem akarta hagyni, hogy Suttogó több előnyre tegyen szert.

Suttogó a győzelemben kéjelegve nem állhatta meg, hogy ki ne lőjön még egy utolsó nyilat: – Az én szobámba nem jönnek férfiak meghívás nélkül – mondta még egyszer. Entreri átment egy szomszédos szobába, és Suttogó hallotta a sikátorba vezető ajtó csukódását.

És jól megnézem, kivel kezdek harcba – suttogta az üres szobának, hogy némileg helyreállítsa megingott büszkeségét.

Egy kis öltözőasztalhoz lépett, és elővette a gyógykenőcsöt. Meglehetősen elégedett volt magával. A sebtét vizsgálta az asztalka tükreben. Nem is olyan veszélyes. A gyógyír eltünteti majd, ahogy azt a sok más sebet is, ami a munkájával járt.

Akkor döbbsen rá ostobaságára, amikor meglátta a tükörképe mögött elsuhanó árnyat, és érezte a hátán a légmozgást. A foglalkozása nem engedett meg hibát, nem adott második lehetőséget. Suttogó életében először és utoljára hagyta, hogy a büszkesége felülkerekedjen a józan eszén. Utoljára nyögött fel, amikor az ékköves tör a hátába fúródott.

– Én is jól megválogatom az ellenfeleimet – suttogta a fülébe Entreri.

A másnap reggel egy olyan épület előtt érte Entrerit, ahová eszébe sem volt bemenni: a Misztika Vendégtornya előtt. Tudta, hogy egyre kevesebb lehetősége van. Most, hogy meggyőződött róla: az utasok elhagyták Luskant, a bérgyilkosnak szüksége volt némi mágikus

segítségre, hogy újra felvehesse az üldözés fonalát. Majdnem két évébe tellett, mire kiszimatolta, hogy a félszerzet Tízvárosban van, és fogytán volt a türelme.

Catti-brie kelletlenül, de engedelmesen ment mellette a torony felé. Azonnal bekísérték Entrerit Dendybar fogadótermébe, ahol a foltos varázsló és Sydney már várták.

– Elhagyták a várost – mondta Entreri sötéten, minden üdvözlést mellőzve.

Dendybar elmosolyodott, hogy jelezze: most ő a jobb. – Már vagy egy hete – felelte nyugodtan.

– És te tudod, hogy hol vannak – következtette ki Entreri.

Dendybar bólintott, beesett arcán még mindig mosoly ült.

A bérgyilkos cseppet sem élvezte a játékot. Hosszasan méregette ellenlábasát, valami utalást keresett a varázsló szándékait illetően. Dendybar hasonlóan cselekedett. Még mindig vonzotta a szövetség gondolata a veszedelmes gyilkossal – persze csak kedvező feltételekkel.

– Mi az ára az információnak? – kérdezte Entreri.

– Még a nevedet sem tudom – válaszolta Dendybar. Ez jogos, gondolta Entreri. Mélyen meghajolt. – Artemis Entreri – mondta. Elég magabiztos volt ahhoz, hogy igazat mondjon.

– És miért keresed a négy utast, miközben magaddal cipeled a törpe lányát? – faggatta Dendybar. Kijátszotta a kártyáit, hogy egy kis aggodalmat okozzon a bérgyilkosnak.

– Az az én dolgom – sziszegte. Entreri. Összeszűkülő szeme jelezte, hogy Dendybar tudása igencsak zavarja.

– Az enyém is, ha szövetkezni akarunk ebben az ügyben! – ordította Dendybar, és vészjóslóan felállt ültéből, hogy megfélemlítse Entrerit.

A bérgyilkos nem sokat törődött a varázsló handabandázásával: lefoglalta a szövetség előnyeinek latolgatása. – Semmit sem kérdezek arról, mi dolgoz velük – felelte végül Entreri. – Csak annyit mondj, hogy téged melyikük érdekel.

Most Dendybaron volt a töprengés sora. Szerette volna a saját soraiban tudni Entrerit, ha másért nem, azért, hogy a bérgyilkos ne ellene dolgozzon. Az is tetszett neki, hogy semmit sem kellene elárulnia a varázstárgyról, amit keres. – A drow-nál van valami, ami az enyém, vagy legalábbis tudja, hol találhatom meg – mondta. – Vissza akarom szerezni.

– Az enyém pedig a félszerzet – mondta Entreri. – Hol vannak?

Dendybar Sydney felé intett. – Áthaladtak Hosszúnyergen – mondta. – és Ezüsthald felé indultak, ami több mint kétheti út kelet felé.

Ezek a nevek semmit sem mondtak Catti-brie-nek, de örült, hogy a barátai jól haladnak. Időre volt szüksége ahhoz, hogy valami tervet eszeljen ki, bár kételkedett benne, hogy bármi is hatásos lehet ilyen erős rabtartók ellen.

– És mit ajánlasz? – kérdezte Entreri.

– Szövetséget – felelte Dendybar.

– De hát én már megkaptam az információt, amire szükségem van – nevetett Entreri. – Mit nyernék a szövetséggel?

– Az én hatalmam elvihet hozzájuk, és segíthet neked legyőzni őket. Korántsem gyengék. Mindketten jól járnánk.

– Te meg én, az úton? Te jobban illesz könyvek és íróasztal mellé, varázsló.

Dendybar rezzenetlen tekintettel meredt az öntelt bérgyilkosra.

– Biztosíthatlak, hogy könnyebben eljuttathatlak bárhová, mint hinnéd – vicsorogta. De hagyta gyorsan elillanni haragját, mert jobban érdekelte az üzlet nyélbeütése. – De én itt maradok. Sydney megy veled helyettem, és Jierdan, a katona kíséri őt.

Entrerinek nem nagyon tetszett az ötlet, hogy Jierdannel menjen, de úgy döntött, hogy nem vitatkozik. Érdekes – és hasznos – lehet bevenni a vadászatba a Misztika Vendégtornyát. Beleegyezett a feltételekbe.

– És vele mi lesz? – mutatott Catti-brie-re Sydney.

– Jön velem – felelte gyorsan Entreri.

– Hát persze – helyeselt Dendybar. – Semmi értelme elkótyavetyélni egy ilyen értékes túszt.

– Hárman vagyunk négy ellen – mondta Sydney. – Ha a dolgok nem mennek olyan könnyen, ahogy ti ketten gondoljátok, akkor a lány lehet a veszünk.

– Velünk jön! – jelentette ki Entreri ellentmondást nem tűrően.

Dendybar már kifundálta a megoldást. Szárazon Sydneyre mosolygott:

– Vidd Bokot – kacagott.

Sydney arca elkomorult a javaslatra, mintha Dendybar parancsa elsöpörte volna vadászkedvét.

Entreri nem tudta, hogy szeresse-e ezt az új fejleményt.

Látva a bérgyilkos bizonytalanságát, Dendybar egy lefüggönyözött fülke felé intette Sydneyt.

– Bok – mondta a lány halkan, mikor odaért. Kissé mintha remegett volna a hangja.

A dolog kilépett a függöny mögül. Teljes nyolc lábnyi magas volt, a válla három láb széles. Merev léptekkel ment a lány mellé. Hatalmas termetű embernek látszott, és a varázsló valóban felhasznált emberei testrészeket több darabjához. Bok nagyobb és szögletesebb volt bármilyen élő embernél, és mágikus úton a természetesnél jóval nagyobb erővel ruházták fel.

– Gólem – magyarázta büszkén Dendybar. – A saját alkotásom. Egy szempillantás alatt meg tudna ölni mindnyájunkat. Még a te pengéd sem használna ellene, Artemis Entreri.

A bérgyilkos ebben nem volt ilyen biztos, mégsem tudta teljesen elleplezni döbbenetét. Dendybar nyilvánvalóan a saját javára tolta el a szövetséget, de Entreri tudta, hogy ha visszalépne, akkor maga ellen uszítaná a varázslót és szolgáit, versenytársa támadna a törpe csapatával szemben. Ezenfelül heteibe, talán hónapjaiba kerülne, amíg normál módon utolérné az utasokat, míg Dendybar kétségtelenül sokkal hamarabb oda tud érni.

Catti-brie-nek hasonló kellemetlen gondolatok jártak a fejében. Egyáltalán nem kívánta a szörnyeteg társaságát, de arra gondolt, milyen mélysárlást találna, ha végül utolérná Bruenort meg a többieket, ha Entreri úgy dönt, hogy kiszáll a szövetségből.

– Ne félj – nyugtatta meg Dendybar. – Bok ártalmatlan. Képtelen bármiféle önálló gondolkodásra, mert mint látod, nincs agya. A gólem az én parancsomat hajtja végre, vagy Sydneyét, és akár a tűzbe is belesétál, hogy porrá égjen, ha mi erre kérjük!

– El kell intéznem még valamit a városban – mondta Entreri. Nem kételkedett Dendybar szavaiban, és nem óhajtott ennél többet hallani a gólemről. – Mikor indulunk?

– Az éjszaka a legalkalmasabb – vélte Dendybar. – Gyere vissza a ligetbe a torony mellé, mikor a nap leszállt. Ott találkozunk, és útnak indítalak benneteket.

Dendybar egyedül volt a szobájában Bokkal. Szeretettel simított végig a gólem izmos vállain. Bok volt a titkos aduja. a védelme a drow csapata, vagy Artemis Entreri árulása ellen. Mégsem tudott könnyen megválni a szörnyetegtől, mert itt, a Vendégtoronyban is védte őt a törekvő utódjelöltektől. Dendybar finoman, de határozottan elterjesztette a figyelmeztetést a többi varázsló között, hogy aki ellene fordul, annak Bokkal kell szembenéznie, még ha Dendybar halott is.

Az, út azonban hosszúnak bizonyulhat, és az Északi Torony Ura nem hanyagolhatja el kötelességeit. Főleg nem most, amikor a Főmágus csak egy ürügyre vár, hogy megszabadulhasson tőle, látva Dendybar nem titkolt törekvését a központi toronyra.

– Semmi sem állíthat meg téged, kis kedvencem – mondta Dendybar a szörnyetegnek. Valójában csak saját félelmeit próbálta eloszlatni, amiért egy tapasztalatlan kis varázslót küldött

maga helyett. Nem kételkedett ugyan sem Sydney, sem Jierdan hűségében, Entrerit és a völgybeli kalandorokat azonban nem lehetett félvállról venni.

– Varázserőt adtam neked – magyarázta Dendybar, és a földre dobta a tekercstartót, meg az immár érdektelen pergament. – A drow a célpontod, és most már bármilyen távolságból megérzed a jelenlétét. Vissza ne térj Drizzt Do'Urden nélkül!

Torokhangú morgás tört elő Bok kék ajkai közül, az egyetlen hang, melynek kiadására az agyatlan gépezet képes volt.

Entreri és Catti-brie már készen találta a varázsló csapatát, mikor este visszatértek a Vendégtoronyhoz.

Jierdan magában állt, kissé arrébb. Láthatóan nem volt túlságosan elragadtatva attól, hogy részt vehet a kalandban, de nem volt más választása. A katona félt a gólemtől, Entreriben pedig nem bízott. Dendybartól azonban még ennél is jobban félt, és nyugtalansága az út veszedelmeivel kapcsolatban meg sem közelítette aggodalmát a biztos veszélyek iránt, melyek a foltos varázsló részéről fenyegetik, ha nem megy el.

Sydney otthagyta Bokot és Dendybart, hogy találkozzon társaival. – Üdvözöllek benneteket! – mondta. Most inkább békíteni próbálta veszedelmes társát, nem versengeni akart vele. – Dendybar már készíti a hátasainkat. Valóban gyors lesz az utunk Ezüstholdig!

Entreri és Catti-brie a foltos varázslóra néztek. Bok ott állt mellette, kezében egy összetekert pergamennel, míg Dendybar füstszerű folyadékot öntött serlegből egy fehér tollra, és a varázslat szavait kántálta.

Köd támadt a varázsló lábánál, majd kavargva és sűrűsödve alakot kezdett öltetni. Dendybar magára hagyta átalakulásában, és megismételte a szertartást egy kicsit arrébb. Mire az első mágikus ló megjelent, a varázsló már a negyediket, az utolsót csinálta.

Entreri felhúzta a szemöldökét. – Négy? – kérdezte Sydneye. – De hisz öten vagyunk.

– Bok nem tud lovagolni – felelte a lány. Mulatságosnak találta a gondolatot. – Futni fog – Megfordult, és visszament Dendybarhoz, otthagyva Entrerit a gondolataival.

– Hát persze – motyogta magában Entreri. Valahogy egyre kevésbé örült a természetellenes teremtmény jelenlétének.

Catti-brie azonban kezdte kissé másképp szemlélni a dolgokat. Dendybar nyilván azért küldte velük Bokot, hogy előnyre tegyen szert Entrerivel szemben, nem azért, hogy legyőzze vele az ő barátait. És ezt Entreri is biztosan tudja.

A varázsló, tudtán kívül, éppen olyan feszült légkört hozott létre, amiben Catti-brie reménykedett, egy olyan kényes helyzetet, amit valahogy majd a hasznára tud fordítani.

10. A hírnév kötelez

A nap fényesen ragyogott az első napon, miután elhagyták Hosszúnyerget. Az utasok felfrissülve, erős iramban haladtak, de így is élvezni tudták a tiszta időt és a jó utat. A terep lapos és jellegtelen volt, egyetlen fa vagy hegy sem volt a közelben.

– Három, vagy talán négy nap Nesme-ig – mondta Regis.

– Inkább három, ha az idő kitart – szólt Wulfgar.

Drizzt mozgolódni kezdett a csuklyája alatt. Bármilyen kellemesnek is tűnt ez a reggel, még mindig a vad vidéken jártak. Három nap nagyon hosszú is lehet.

– Mit tudsz erről a helyről, erről a Nesme-ről? – kérdezte Bruenor Regist.

– Csak amit Harkle mondott – felelte Regis. – Elég nagy város, kereskedőnépek lakják. De óvatosak. Én még sosem jártam ott, de az Örökmocsarak szélén lakó bátor népek történetei messzire eljutottak északon.

– Kíváncsi vagyok ezekre az Örökmocsarakra – mondta Wulfgar. – Harkle nem nagyon sokat mondott róla, csak a fejét csóválta és borzongott, ha erről kérdeztem.

– Biztosan nem olyan ijesztő, mint a neve – mondta Bruenor nevetve. – Hát lehet rosszabb, mint a völgy?

Regis vállat vont, nem egészen győzték meg a törpe érvei. – A Trollmocsarak meséi – mert ezt a nevet kapta az a vidék – lehetnek eltúlzottak, de azért mutatnak valamit. Észak minden városa tisztelettel adózik Nesme népének, amiért a Surbrin menti kereskedelmi utat ilyen megpróbáltatások között is fenntartják.

Bruenor megint nevetett.

– Nem lehet, hogy a mesék Nesme-ből erednek, hogy erősebbnek mutassák magukat, mint amilyenek?

Regis nem vitatkozott.

Ebédidőre magasan ülő köd homályosította el a napot. Északon fekete felhősáv tűnt fel, ami feléjük kúszott. Drizzt nem lepődött meg. A vadonban még az időjárás is ellenség.

Délutánra a dübörgő sáv elérte őket, és esőt meg jeget zúdított a nyakukba. A jég szemek vidáman kopogtak Bruenor sisakján. Hirtelen villámfények szabdalták az elsötétült égboltot, egy mennykőcsapás pedig kishíján leverte őket a lovaikról. De ők csak tocsogtak tovább a mélyülő sárban.

– Ez aztán igazi próbája az útnak! – ordította a többieknek Drizzt az üvöltő szélben. – Több utazót győzött már le a vihar, mint amennyit orkok, csak mert nem gondolnak a veszélyre, amikor nekiindulnak!

– Bah! Egy kis nyári zivatar! – szorityintotta dacosan Bruenor.

Mintegy büszke válaszként alig néhány yardnyira tőlük lecsapott a villám. A lovak megugrottak, és rugdalózni kezdtek. Bruenor pónija a földre vetette magát, a sárban fetrengett, és majdnem összenyomta a döbbent törpét.

Regis pónija is megvadult, de a Télszerzet kiugrott a nyeregből, és arrébb hemperedett.

Bruenor feltérdelt, és a sarat törölgette a szeméből. Fennhangon káromkodott. – A pokolba! – köpött ki, miközben a pónit nézte. – Ez sánta!

Wulfgar megnyugtatta a saját lovát, és Regis ugrabugráló pónija után akart indulni, de a jég szemcsék verdesték, elvakították, zavarták a lovát, így megint csak arra kellett figyelnie, hogy irányítása alatt tartsa az állatot.

Újabb villám sújtott le. Aztán még egy.

Drizzt halkán suttogott, és köpenyével beborította a lova fejét, hogy nyugtassa az állatot, miközben lassan a törpe mellé léptetett.

– Sánta! – ordította megint Bruenor, de Drizzt még így is alig hallotta.

Drizzt csak tehetetlenül megrázta a fejét, és Bruenor fejszéjére mutogatott.

Újabb mennykő villant, és újabb szélhökés érkezett. Drizzt a lova oldalához tapadt, hogy védje magát. Tudta, hogy már nem sokáig tarthatja kordában az állatot.

A jégdarabok egyre nagyobbban lettek, és úgy vágtak, mint a parittyakövek.

Driztet rémült lova levetette magáról, és hátraugrott: ki akart menekülni a viharból.

Drizzt gyorsan Bruenorhoz ugrott, de minden tervezgetésük kútba esett: Wulfgar támolgyott feléjük.

Alig bírt menni, a szél erejére támaszkodott. A szeme leragadt, az állkapcsa rángatózott, és az esővíz vérrel keveredve csorgott le az arcáról. Üres tekintettel nézett barátaira, mintha nem is tudná, mi történik vele.

Aztán arccal előre a sárba zuhant, a lábuk elé.

Éles füttyszó hasított bele a szél szürke falába, az egyetlen halvány reménysugár az erősödő viharban. Drizzt hallotta meg, mikor Bruenorral felszedték barátjukat a sárból. A füttty nagyon távolinak tűnt; de Drizzt tudta, hogy a viharok sokszor torzítják a távolságbecslést.

– Mi az? – kérdezte Bruenor, amikor látta, hogy a drow hirtelen felkapja a fejét. Ő nem hallotta a hangot.

– Regis! – felelte Drizzt. Elkezdte Wulfgart a hang irányába vonszolni, mögötte Bruenor. Még arra sem volt idejük, hogy megállapítsák, egyáltalán él-e még Wulfgar.

A gyorseszű félszerzet mentette meg őket aznap. Tisztában lévén a Világ Háta felől feléjük gomolygó felhősáv gyilkos természetével, Regis körbenézett az üres tájon valami menedék után. Egy dombocska oldalában egy üregre bukkant, ami valaha talán farkasodú lehetett, de most üres volt.

A fütttye hangját követve Drizzt és Bruenor hamarosan rátaláltak.

– Előnti az esővíz, mind megfulladunk! – rikoltotta Bruenor, de azért segített Drizztnek bevonszolni Wulfgart, és nekitámasztani a barlang hátsó falának. Aztán együtt nekiláttak, hogy zsákjaikból és földből gátat építsenek a rettegett áradat ellen.

Wulfgar felnyögött. Regis azonnal odasietett hozzá. – Él! – jelentette be a félszerzet. – És a sebei sem látszanak annyira súlyosnak!

– Szívósabb ez, mint a borz! – jegyezte meg Bruenor.

Hamarosan he nem is kényelmessé, de tűrhetővé tették a barlangot, és még Bruenor is felhagyott a panaszkodással.

– Az út igazi próbája – mondta megint Drizzt Regisnek, hogy megpróbálja felvidítani nyomorultul festő barátját, ahogy ültek a sárban. A szél szakadatlan zúgása és a jég kopogása emlékeztette őket, milyen törékeny a biztonság.

Regis válaszul egy egész vödörre való vizet öntött ki a csizmájából.

– Mit gondolsz, hány mérföldet tettünk meg? – morogta oda, Bruenor Drizztnek.

– Talán tizet – felelte a drow.

– Ilyen tempóban jó, ha két hét alatt odaérünk Nesmebe – motyogta Bruenor, összefonva karját a mellkasán.

– El fog menni a vihar – mondta Drizzt reménykedve, de a törpe már nem figyelt rá.

A következő nap esőmentesen kezdődött, de vastag szürke felhők sűrűsödtek alacsonyan az égen. Wulfgar reggelre már jól volt, de még mindig nem értette, mi történt vele. Bruenor ragaszkodott hozzá, hogy azonnal induljanak, pedig Regis jobban örült volna, ha az odújukban maradnak, amíg a vihar biztosan el nem vonul.

Az élelmiszerünk nagy része elveszett – emlékeztette Drizzt a félszerzetet. – Amíg el nem érjük Nesme-t, be kell érned egy kevés száraz kenyérrel.

Regis már kint is volt a lyukból.

Elviselhetetlen nedvesség és sáros talaj lassította a haladásukat. Hamarosan megfájdult a térdük az erőfeszítéstől. Átázott ruhájuk kényelmetlenül tapadt rájuk, és súlyával lehúzta őket minden lépésnél.

Megtalálták Wulfgar lovát: elszenesedett, füstölgő hulla hevert a földön, félig sárral borítva. – Agyoncsapta a villám – jegyezte meg Regis.

Mind a hárman barbár barátjukra néztek: nem tudták elhinni, hogy túlélhetett egy ilyen csapást. Wulfgar is döbbenet bámult: rájött, mi vetette ki a nyeregből előző este.

– Szívósabb, mint egy borz! – mondta megint Bruenor Drizztnek.

A nap időnként kikacsintott a felhők hasadékain. De ez a fény nem volt különösebben átható, és délre kifejezetten sötétebb lett. Távoli dübörgés volt egy újabb kínos délután előhírnöke.

A vihar már kitombolta gyilkos erejét, de aznap semmilyen menedéket nem találtak átázott ruhájukon kívül. Valahányszor egy-egy villámtól kivilágosodott az ég, négy görnyedt alakot lehetett látni a sárban ücsörögve, lehorgasztott fejjel, ahogy tehetetlen belenyugvással tűrik sorsukat.

Két további napon át szenvedtek az esőtől és szélről. Úgysem volt más választásuk, hát mentek tovább előre. Wulfgar bizonyult a csapat megmentőjének ebben a csüggedt időszakban. Felkapta Regist a felázott földről, könnyedén a vállára vette a felszerzetet, miközben kifejtette, hogy plusz súlyra van szüksége az egyensúlya megőrzéséhez. Miután imígyen megkímélte a felszerzet büszkeségét, még a makacs törpét is sikerült rávennie, hogy egy kicsit vállon utazzon. És Wulfgar mindig hajthatatlan volt. – Valóságos áldás, én mondom nektek – nézegette a szürke fellegeket. – A vihar távol tartja a bogarakat – és az orkokat! És vízben sem lesz hiányunk!

Nagyon igyekezett, hogy a többiekben tartsa a lelket. Egyszer jól megfigyelt egy villámot, és kiszámította az időkülönbséget a villanás meg a dörgés között. Éppen egy rég halott fa elszenesedett váza. felé közeledtek, amikor felvillant egy villám és Wulfgar bevetette trükkjét. "Tempus!", rikkantotta, meglendítette a kalapácsát, és épp abban a pillanatban vágott a fatörzsbe, amikor a villám eldőrdült. A barátai kissé felderülve nézték, fi ahogy büszkén, égne emelt tekintettel és karral áll ott, mintha istene személyesen felelt volna fohászára.

Drizt az egész megpróbáltatást szokásos sztoicizmusával viselte. Magában gratulált fiatal barátjának, és egyre erősödött benne a hit, hogy jól döntöttek, amikor Wulfgart magukkal hozták. A drow tudta, hogy neki pedig az a feladata, hogy szakadatlanul őrködjön ezekben a nehéz időkben, még ha az ifjú barbár azt is mondja, hogy biztonságban vannak.

Aztán a vihart végre elfújta ugyanaz az élénk szél, ami hozta. A ragyogó napsütés és a kék ég hihetetlen mértékben felderítette a kis csapatot másnap reggel. Megint tudtak arra gondolni, ami előttük áll.

Főleg Bruenor. A törpe előredőlve menetelt, épp úgy, mint amikor elindultak a völgyből.

Ruganyos léptekkel, röpködő vörös szakállal tört ismét egyetlen célja felé. Visszatért őshazája álmai közé, látta maga előtt az ezüsteres falakon táncoló fáklyafényt, és a népe csodálatos alkotásait. Az elmúlt néhány hónapban erősebben koncentrált a Mithril Csarnokra, ettől az emlékek kitisztultak benne, sőt, újabb képek is eszébe jutottak. Évszázadok óta először megint emlékezett Dumanthoin Termére.

Mithril Csarnok törpéi jól megélték a munkáik eladásából, a legjobb darabokat azonban mindig megtartották maguknak, a legértékesebb kívülről érkező ajándékokkal együtt. Egy nagy és díszes csarnokban, amitől minden látogatónak elállt szeme-szája, tartották Bruenor őseinek örökségét, ösztönzésül a klán jövőendő művészeinek.

Bruenor halkan felkacagott a csodás terem és a fantasztikus műremek gondolatára, melyek leginkább fegyvereket és páncélokat jelentettek. Wulfgarra és a hatalmas kalapácsra nézett, amit előző évben készített. Ha Bruenor klánja még mindig a Mithril Csarnokban élt volna, ez a kalapács méltó helyet kapott volna Dumathoin Termében, biztosítva Bruenor halhatatlanságát a népe örökségében.

Másnap még jobbra fordultak a dolgok. Nem sokkal táborbontás után rájöttek, hogy a viharos napokban nagyobb utat tettek meg, mint gondolták, mert ahogy mentek, a táj körülöttük enyhé, de kétségtelen változáson ment keresztül. A kócos, elszórt fücsomók és a sártenger helyett dúsabb mezőt és szilfaligeteket találtak. Mikor felértek egy domb tetejére, gyanújuk végleg igazolást nyert, mert előttük ott nyújtózott Dessarin völgye. Néhány mérföldnyire előttük, az olvadásoktól és a vihartól felduzzadva egy hatalmas folyó hömpölygött dél felé.

Errefelé hosszú tél uralkodott, de a rövid meleg idején a növények páratlan szépséggel nőttek és virágoztak itt. A tavasz változatos színei ölelték körül őket, ahogy lefelé indultak a lejtőn, a

folyó felé. A gyepszőnyeg olyan vastag volt, hogy levetették csizmáikat, és meztélláb tapodták a puha, friss pázsitot. Mindent áthatott a természet életerege.

– Látnotok kellene a csarnokokat – jegyezte meg hirtelen Bruenor. – A karotoknál vastagabb, szintiszta mithril-telérek! Ezüsfolyók, melyek szépségét csak azok a dolgok múlják felől, amiket a törpék készítenek belőlük!

– Ezért a látványért megyünk egyenesen bele mindenféle bajba – felelte Drizzt.

– Bah! – szortyintott Bruenor jóindulatúan. – Itt vagy, mert trükkel idecsaltalak. Most már nincs okod rá, hogy visszatarts a kalandtól!

Wulfgarnek muszáj volt felkuncognia. Ő is benne volt az összeesküvésben, amivel rávették Drizztet, hogy vegyen részt az úton. A tízvárosi nagy csata után Akar Kesselrel szemben Bruenor halálos sebesülést színlelt, és ál-halálos ágyán megkérte a drow-t, hogy tartson vele ősei hazájába. Mivel Drizzt azt hitte, hogy a törpe halálán van, nem utasíthatta vissza a kérést.

– És te! – dörögte Bruenor Wulfgarnek. – Én tudom, miért jöttél le, még ha te nem is tudod azzal a vastag koponyáddal.

– Kérlek, mondd meg! – felelte Wulfgar mosolyogva.

– Szöksz! Pedig úgysem menekülhetsz! – rikkantotta a törpe. Wulfgar derűje egycsapásra lehervadt.

– A lány megbabonázta, elf – magyarázta Bruenor Drizztnek. – Catti-brie olyan hálóba kerítette, amit nem tud eltépni, bármilyen izmos.

Wulfgar is együtt nevetett Bruenor sötét megállapításával, nem sértődött meg. A szavak azonban előhoztak benne néhány képet Catti-brie-ről, egy napnyugtáról Kelvin Halmán, a hosszú beszélgetésekről Bruenor Kilátóján, és a fiatal barbár kénytelen volt elismerni, hogy van némi igazság a törpe megállapításában.

– És mi a helyzet Regis-szel? – kérdezte Drizzt Bruenortól. – Az ő indítékát kitaláltad? Talán azért jött velünk, mert imádja a térdig érő sarat?

Bruenor elkomolyodott. – Nem tudom – felelte pár pillanat múlva. – Csak annyit tudok, hogy ha Bendőkorgi a vándorlást választotta, akkor a sár meg az orkok sokkal jobbak annál, mint amit maga mögött hagyott – Bruenor kis barátját nézte, hogy valamit le tudjon olvasni róla.

Regis lehajtott fejjel gázolt át a zöld szőnyegen, és szőrös lábfejét tanulmányozta, mely hónapok óta először most ismét jól látható volt leapadt pocakja előtt.

Egy világ választja el a bérgyilkostól, Entreritől, gondolta ő.

Néhány mérfölddel feljebb a parton látták meg az első elágazást a folyón, ahol a Surbrin vize érkezett északkeletről a nagy folyóhálózat északi ágába.

Drizzték valami átkelőt kerestek a nagyobb folyón, a Dessarinon, hogy bejussanak a két folyóág közé. Nesme, utolsó állomásuk Ezüsthald előtt, feljebb volt a Surbrinon, és bár a város tulajdonképpen a folyó keleti partján helyezkedett el, Harkle Harpell tanácsát megfogadva úgy döntöttek, hogy a nyugati parton haladnak felfelé, és elkerülik az Örökmocsarak veszedelmeit.

Különösebb gond nélkül keltek át a Dessarinon, hála a drow hihetetlen ügyességének, aki egy fa kinyúló ágáról ellendülve megkapaszkodott a másik part hasonlóan kiálló ágaiban. Hamarosan már mindnyájan a Surbrin másik partján ballagtak, élvezték a napsütést, a langyos szellőt, és a folyó dallamos csobogását. Drizztnek még egy szarvast is sikerült leterítenie az íjával, ami remek vacsorát ígért, és felfrissítette leapadt készleteiket.

Közvetlenül a víz mellett táboroztak le, négy éjszaka óta először most csillagos ég alatt. Körbeülték a tüzet, és hallgatták Bruenor meséit az ezüst csarnokokról és azokról a csodákról, melyek az út végén várnak rájuk.

De az esti vidámságnak reggel vége szakadt, mert az utasok csatazajra ébredtek. Wulfgar azonnal felmászott egy közeli fára, hogy kilesse, merre folyik a harc.

– Lovasok! – kiáltotta, leugrott a fáról, és még földet sem ért, már a kezében volt a kalapácsa. – Néhányan már fekszenek is! Valami szörnyetegekkel küzdenek, amiket nem ismerek! – Már rohant is észak felé, Bruenor a sarkában, Drizzt pedig kerülővel a folyó mentén. Regis kevésbé lelkesen hátramaradt, előrántotta apró buzogányát, de nem éppen azért, hogy nyílt harcba keveredjen.

Wulfgar érkezett elsőként a helyszínre. Hét lovas még, tartotta magát, de hiábavalóan próbálták lovaikat védekező alakzatba manőverezni. Az ellenfelek gyorsak voltak, és nem féltek a lovak patáitól. A szörnyetegek alig három lábnyiak voltak, de akarjuk kétszer ilyen hosszú volt. Kicsiny fákra emlékeztettek, viszont mozogtak, ide-oda csapkodtak husángszerű karjukkal, és ahogy azt egy szerencsétlen lovas megtapasztalta éppen Wulfgar érkezésekor, hajlékony végtagjaikat ellenfelük köré fonták, és így rántották le a lóról.

Wulfgar két lény közé vetette magát, szétcsapott köztük, és nekiugrott annak, amelyik éppen az imént rántotta le a lovast. De alábecsülte a szörnyeket, mert azok gyökérforma lábaikkal hamar visszanyerték egyensúlyukat, hosszú karjukkal pedig hátulról elkapták, mielőtt két lépést tehetett volna.

Bruenor is megérkezett. A törpe fejszéje belehasított a szörnyetegekbe, úgy aprította' őket, mint a tűzifát. Nagy darabokat szelt ki belőlük.

Aztán Drizzt is felbukkant, izgatottan, de összeszedetten, mint mindig, azzal a mindent átható érzékenységgel, ami megmentette az életét az eddigi harcokban. Oldalt ment, a folyó partja alatt, ahol rögtönzött deszkahidat talált a Surbrin fölött. A szörnyetegek építették, ezt Drizzt tudta: látszott, hogy nem értelem nélküli állatok.

Drizzt kipillantott a part fölött. A lovasok a váratlanul érkezett erősítés körül kavarogtak, de az egyiket – éppen Drizzt előtt – megragadta egy szörnyeteg, és már rángatta is le a lováról. Látván a lények fa-szerű természetét, Drizzt megértette, miért forgatnak a lovasok mind fejszét, és eltűnődött rajta, hogy vajon saját szablyái mennyire lesznek hatásosak.

De cselekednie kellett. Előugrott rejtekéből, és mindkét szablyájával a szörnyeteg felé döfött. A pengék lepattantak a lényről: nem volt nagyobb hatásuk, mintha Drizzt egy fa törzsébe szúrt volna.

A drow próbálkozása azonban így is megmentette a lovast. A szörnyeteg még egyet csapott bunkójával áldozatára, hogy elkábítsa, aztán elengedte, hogy szembenézessen Drizzttel. A drow gyorsan gondolkodni kezdett, és másféle támadási módszer mellett döntött, miközben szablyáival a husángforma végtagok támadásait hárította. Aztán mikor a lény megrohamozta, Drizzt levetődött a gyökéryszerű lábakhoz, kirántotta őket a földből, és a folyópart felé kezdte görgetni a törzset. Szablyáját beleakasztotta a kéregszerű bőrbe, úgy lökte előre a szörnyeteget, bele a Surbrinba. A lénynek azonban sikerült megkapaszkodnia a parton, mielőtt a vízbe esett volna. Drizzt már cselekedett is. Jól elhelyezett rúgások záporával a folyóba taszította a szörnyeteget, amit magával sodort a rohanó víz.

Ekkora a lovas már visszamászott nyergébe, és némileg magához tért. Lovával a parthoz léptetett, hogy köszönetet mondjon megmentőjének.

Aztán megpillantotta a fekete bőrt.

– Drow! – rikoltotta, és már csapott is a fejszéjével.

Drizztet váratlanul érte a támadás. Gyors reflexei segítségével az egyik szablyát még eléggé fel tudta emelni ahhoz, hogy elhárítsa a fejsze élet, a fegyver lapos része azonban fejbekólintotta. Megtántorodott. Az ütés lendületével a földre vetette magát, és gurult, hogy minél messzebbre kerülhessen támadójától. Tudta, hogy az ember megölné, mielőtt össze tudná szedni magát

– Wulfgar! – sipította Regis a saját rejtekhelyéről kissé arrébb a folyóparton. A barbár végzett az egyik szörnyeteggel: egyetlen hatalmas csapással szinte kettéhasította, aztán megfordult, épp amikor a lovas a sebesült Drizzt után indult.

Wulfgar dühödt ordítással hagyta ott saját harcát, és még fordultában elkapta a ló kantárját. Ló és lovas együtt bukott a földre. A ló azonnal felállt, megrázta a fejét, és idegesen topogott, a lovas azonban fekvé maradt: szétzúzódott a lába a ló sulya alatt.

A maradék öt lovas most már együtt dolgozott: belerohantak a szörnyetgek csoportjaiba és szétszórták őket. Bruenor vadul csapkodott, miközben végig egy ősi favágódalt dudorászott, amit még gyerekként tanult:

– Vágd a fát, de szaporán, Hadd főjön a vacsoránk! – zümmögte, ahogy módszeresen aprította a szörnyeket, egyiket a másik után.

Wulfgar Drizztet védte. Hatalmas kalapácsa egyetlen csapással szétzúzott minden szörnyeteget, ami a közelbe merészkedett.

A harcnak gyakorlatilag vége volt: a néhány életben maradt szörnyeteg fejvesztve menekült az összetákolt hídon.

Három lovas hevert holtan, egy negyedik súlyos sebekkel, kimerülten támaszkodott a lovának, az pedig, amelyiket Wulfgar lerántotta, eszméletét veszítette a fájdalomtól. Az öt megmaradt lovas azonban nem ment oda a sebesültekhez. Félkört formáltak Wulfgar és Drizzt körül, aki éppen most kezdett talpra állni, és felemelt fejszével szorították őket a folyópartnak.

– Hát így mondtok köszönetet a megmentőiteknek? – reccsent rájuk Bruenor, és félrelökött egy lovat, hogy odaférjen a barátaihoz. – Fogadni mernék, hogy még senki sem sietett a segítségetekre kétszer!

– Rossz társaságba keveredtél, törpe! – vágott vissza az egyik lovas.

– A barátod halott lenne, ha nem lenne ez a rossz társaság! – felelte Wulfgar, az ájultan heverő lovasra mutatva. – Erre pengével fizeti vissza a drow-nak!

– Nesme Lovasai vagyunk – mondta a lovas. – Az a kötelességünk, hogy harcban haljunk meg a népünk védelmében. Szívesen vállaljuk ezt a sorsot.

– Gyere csak közelebb, és teljesül a kívánságod! – figyelmeztette Bruenor.

– Igazságtalan az ítéleted – vitatkozott Wulfgar. – Mi éppen Nesme-be igyekszünk. Békében és barátsággal jöttünk.

– Márpedig nem jöhettek be – legalábbis vele nem! – fröcsögte a lovas. – A gonosz drow elfek aljasságai közismertek. És még azt akarjátok, hogy tárt karokkal fogadjuk?

– Ostoba vagy, és az anyád is az volt – morogta Bruenor.

– Vigyázz a szavaidra, törpe – intette a lovas. – Öten vagyunk hármatok ellen, ráadásul lóval.

– Próbáljátok csak meg – vágott vissza Bruenor. – A héjáknak amúgy se sok ennivalójuk lett ezekkel a járkáló fákkal – Végighúzta ujját a fejsze élén. – Hadd kapjanak valami jobbat.

Wulfgar könnyedén meglegette Égisz-agyart. Drizzt nem mozdult, mégis talán az ő nyugalma volt a legijesztőbb a lovasok számára. Szószólójuk mintha már kevésbé tűnt volna magabiztosnak fenyegetése kudarca után, de ragaszkodott a fölény színleléséhez. – De nem vagyunk hálátlanok a segítségetekért. Szabadon elmehettek. Tűnjetek el, és soha többet ne gyertek errefelé.

– Oda megyünk, ahová akarunk – vicsorogta Bruenor.

– És nem akarunk harcolni – tette hozzá Drizzt. – Nem célunk, és nem is kívánságunk, hogy ártsunk nektek vagy a városotoknak. Átme gyünk itt, tesszük a dolgunkat, és hagyunk titeket is a dolgotokra.

– Az én városomnak még a közelébe se mész, sötét elf! – rikoltotta egy másik lovas. – Levághatsz minket a harc mezején, de százan vannak mögöttünk, és még háromszor annyian

ömögöttük! Most pedig tűnj el! – Társai kissé bátorságra kaptak hangzatos kijelentésétől. Lovaik idegesen topogtak a zablák hirtelen feszülésére:

– Nekünk kijelölt útirányunk van – mondta Wulfgar.

– Hagyd őket! – dörögte váratlanul Bruenor. – Már így is túl sokat láttam a bandájukból! Ott egye meg a fene a városukat. Vigye el a víz! – A barátaihoz fordult. – Szívességet tettek nekünk. Több mint egy napot megtakarítunk azzal, hogy egyenesen Ezüstholdba megyünk.

– Egyenesen? – kérdezte Drizzt. – Az Örökmocsarakon keresztül?

– Hát lehet rosszabb bármi is a völgnél? – felelte Bruenor. Visszafordult a lovasok felé. – Örüljetek a városotoknak, meg a fejeteknek – mondta. – Mi itt átmegyünk a hídon, és megszabadulunk tőletek meg egész Nesme-től!

– A Trollmocsarakban a gyökérlábúaknál is borzalmasabb lények járnak – vigyorgott a lovas. – Azért jöttünk, hogy lerontsuk ezt a hidat. Felégetjük mögöttetek.

Bruenor vigyorgva bólintott.

– Tartsatok kelet felé – figyelmeztetett a lovas. – Minden lovas tudni fog rólatok. Ha meglátnak benneteket Nesme környékén, meghaltok.

– Vigyétek a fekete barátotokat, és táguljatok innen – höbörgött egy másik – mielőtt a fejszém meg nem kószolja egy sötét elf véré! Bár akkor el kéne dobnom, mert bemocskolódná! – Minden lovas csatlakozott a gúnyos' nevetéshez.

Drizzt még csak nem is hallotta ezt. Egy lovasra figyelt a csoport hátsó részén, egy csendes alakra, aki észrevétlenségéből előnyt kovácsolt. Íját szedett le lassan a válláról, és még lassabban nyúlt a tegez felé.

Bruenor befejezte a beszélgetést. Wulfgarral együtt elfordultak a lovasoktól, és a híd felé indultak.

– Gyere, elf – mondta a törpe Drizztnek, mikor elmentek mellette. – Jobban alszom, ha távol vagyok ezektől az ork-fajzat kutyáktól.

Drizztnek azonban volt még valami üzenőnivalója, mielőtt hátat fordított volna a lovasoknak. Egyetlen villámgyors mozdulattal lekapta a hátáról az íját, előrántott egy vesszőt a tegezből és már lőtte is ki. A nyílvevő befűródott a leendő nyíllövő bőrsisakjába, szétválasztotta a haját, aztán egy fában állt meg rezegve közvetlenül a lovas mögött.

– Elfogadom tévedésen alapuló sértéseiteket, még számítottam is rájuk – mondta Drizzt a megrettent lovasnak. – De nem viselem el, ha a barátaimat bántják, és magamat is megvédem. Figyelmeztetlek, de csak egyszer: ha még valamit tesztek ellenünk, meghaltok – Hirtelen sarkonfordult, és hátra sem nézve indult le a hídra.

A döbönt lovasoknak már nem állt szándékukban tovább akadályozni a drow csapatát. Az elvetélt íjász még a sisakját sem kezdte el keresni.

Drizzt elmosolyodott annak az iróniáján, hogy képtelen megszabadulni a népe Legendáitól. Bár egyik oldalról megdöbönt és megrémült, a másik oldalról a sötét elfeket övező rejtélyes légkör elég erős blöff-alapot adott neki legerősebb ellenfeleinek elriasztásához.

Regis a hídnál csatlakozott hozzájuk, és egy kis kődarabot dobált a kezében. – Összeszedtem egy csomót – magyarázta meg rögtönzött fegyverét. A folyóba hajította a követ. – Ha arra került volna a sor, az enyém lett volna az első lövés.

– Ha arra került volna a sor – mondta Bruenor – bepíszkíttad volna a lyukat, ahol lapultál!

Wulfgarnak eszébe jutott a lovas figyelmeztetése. – Trollmocsarak – visszhangozta komoran, és felnézett a lejtőn az előttük elterülő elátkozott vidékre. Harkle mesélt nekik erről a helyről. A kiégett vidék a feneketlen lápokkal. Trollok, és még ki tudja, miféle szörnyetegek, amiknek még nevük sincs.

– Több mint egy napot megtakarítunk! – ismételte Bruenor makacsul.

Wulfgar erről nem volt ennyire meggyőződve.

– Elmehetsz – mondta Dendybar a jelenésnek.

Ahogy a lángok lecsillapodtak az üstben, és megfosztották őt anyagi alakjától, Morkai elgondolkodott ezen a második találkozáson. Milyen gyakran fogja majd szólítani Dendybar?, tűnődött. A foltos varázsló még nem teljesen szedte össze magát első találkozásuk óta, mégis ilyen hamar hívni merte újra. Dendybarnak valóban sürgős dolga lehet a törpe csapatával! Emiatt Morkai még jobban kezdte megvetni saját kém-szerepét

Mikor újra egyedül maradt a szobában, Dendybar kinyújtózott, és gonoszul elmosolyodott, amikor eszébe jutott a kép, amit Morkai mutatott neki. Az utasok elveszítették lovaikat és az egész észak legundokabb területe felé haladtak. Még egy nap, és a saját csapata a mágikus paripákon harminc mérfölddel eléjük kerül.

Sydney jóval a drow csapata előtt ér majd Ezüstholdba.

11. Ezüsthold

Az út Luskanból valóban gyors volt. Entreri és kísérete bármilyen szemlélő előtt csak elmosódó, rohanó foltnak tűnt volna az esti szélben. A varázslóvak nem hagytak nyomot, és semmilyen élőlény nem előzhette meg őket. A gölem, mint mindig, fáradhatatlanul ment mögöttük hatalmas, merev lépteivel.

Dendybar mágikus hatásain olyan könnyű és kényelmes volt a haladás, hogy egészen reggelig, aztán a következő nap végig száguldani tudtak, alig néhány rövid pihenővel. Így aztán mikor első teljes úti napjuk után, napnyugtakor tábort vertek, már maguk mögött hagyták a szirteket.

Catti-brie azon az első napon hatalmas belső tusától szenvedett. Semmi kételye sem maradt afelől, hogy Entreri és új szövetségesei megelőzik Bruenor. Ahogy a helyzet állt, Catti-brie csak rontott a barátai helyzetén: Entreri kedve szerint kijátszhatta őt ellenük.

De Catti-brie nem segíthetett ezen. Ha nem is tudott tőle teljesen megszabadulni, de valahogy csökkentenie kellett a rettegést, amivel a bérgyilkos fogvatartotta. Azt az első napot összpontosítással töltötte, amennyire csak lehetett, kizárta magából a külvilágot, és kereste magában azt a belső erőt, bátorságot, amire szüksége lesz.

Bruenor sok mindent adott neki az évek során egy ilyen harchoz: olyan önfegyelmet és önbizalmat, ami már sok nehéz helyzeten átsegítette. A lovaglás második napján így már sokkal jobban érezte magát, és jobban oda tudott figyelni fogvatartóira. Felettébb érdekeseek voltak azok a pillantások, amiket Jierdan és Entreri vetettek egymásra. A büszke katona nyilvánvalóan nem felejtette el azt a megaláztatást, amit azon első éjszakán, Luskan mellett elszenvedett. Entreri tökéletesen tudatában volt ennek a neheztelésnek, és még tápot is adott neki, hogy kenyértörésre vigye a dolgot.

Ez az erősödő feszültség lehet a legigéretesebb – vagy talán az egyetlen – reménye a menekülésre, gondolta Catti-brie. Láttá, hogy Bok elpusztíthatatlan, agytalan pusztítómasina, melyet ő képtelen manipulálni, és azt is hamar átlátta, hogy Sydneyre nem számíthat.

Catti-brie próbált beszélgetni a fiatal varázslóval második nap, Sydney érdeklődése azonban túl beszűkült volt ilyen hiábavalóságokhoz. Nem lehetett sem eltéríteni, sem lebeszélni mániájáról. Tudomást sem vett Catti-brie üdvözléséről, amikor leültek ebédelni. És mikor Catti-brie tovább próbálkozott, Sydney kérte Entrerit, hogy "tartsa már távol ezt a cawkát".

De a zárkózott varázsló még visszautasításával is segített Catti-brie-nek, de ezt akkor még egyikük sem sejtette. Sydney nyílt megvetése és sértései arculcsapásként érték Catti-brie-t, és kikristályosítottak benne valamit, ami segíthetett legyőzni a rettegés bénultságát: a haragot.

Túljártak már az út felén a második napon. A táj valószínűtlenül futott mellettük, ahogy száguldottak. Nesme-től északkeletre táboroztak le a kis dombok között. Luskan városa immár teljes kétszáz mérföldre volt mögöttük.

Tábortüzek hunyorogtak a távolban, nesme-i őrzőjé, vélte Sydney.

– Oda kéne menni, és megtudni, amit lehet – javasolta Entreri, aki már alig várta, hogy megtudjon valamit célpontjáról.

– Menjünk mi ketten – mondta Sydney. – Kevesebb mint fél éjszaka alatt megjárjuk.

Entreri Catti-brie-re nézett. – És vele mi lesz? – kérdezte a mágust. – Nem szívesen hagynám itt Jierdannel.

– Azt hiszed, hogy akar tőle valamit? – felelte Sydney. – Bízhat benne: becsületes.

– Nem emiatt aggódom – vicsorogta Entreri. – Nem Harepöröly Bruenor lánya miatt aggódom. Ő szabadulna meg a te becsületes katonádtól, és eltűnne az éjszakában, mire visszajövünk.

Catti-brie nem örült a bóknak. Tudta, hogy Entreri megjegyzése inkább Jierdan felé szánt sértés volt, aki épp tűzifát gyűjteni volt. A bérnyilkos váratlan elismerése azonban csak még nehezebbé tette Catti-brie dolgát. Nem örült neki, hogy Entreri veszélyesnek, mi több, találékonynak tartja őt, mert így mindig éberem fogja figyelni.

Sydney Bokra nézett. – Elmegyek – mondta a gólemnek, olyan hangosan, hogy Catti-brie jól hallja. – Ha a fogoly szökni próbál, fogd , el és öld meg! – Ördögi vigyorral nézett Entrerire. – Így már jó lesz?

A gyilkos viszonzta a mosolyt, és a távoli tábor felé intett.

Jierdan visszatért, és Sydney elmondta neki is a tervet. A katona nem volt elragadtatva attól, hogy Sydney és Entreri együtt mennek el, de egy szóval sem próbálta lebeszélni a varázslót. Catti-brie jól megfigyelte őt, és tudta, mi az igazság. Feltételezte, hogy Jierdan nem az zavarja, hogy egyedül kell maradnia vele meg a gólemmel, hanem attól tartott, hogy valamiféle barátság szövődik két útítársa között. Catti-brie értette ezt az aggodalmat, számított is rá, hisz Jierdan volt a legrosszabb pozícióban a három közül – Sydneynek alárendeltje volt, Entreritől pedig félt. Ha azok ketten szövetkeznek, és esetleg kihagyják az egészről Dendybart és a tornyot, akkor vagy otthagyják, vagy megölik.

– Sötét ügyleteik ellenük dolgoznak – suttogta Catti-brie, amikor Sydney és Entreri elhagyta a tábor, hogy erősítse saját önbizalmát.

– Segíthetek – mondta Jierdannek, aki a tábor építette.

A katona rámeredt. – Még hogy segítesz? – morogta. – Megcsinálthatnám az egészet veled.

– Tudom, hogy dühös vagy – próbálkozott Catti-brie együttérzően. – Én is sokat szenvedtem Entreri aljasságától.

Sajnálata felmérgette a büszke katonát. Jierdan fenyegetően lépett oda hozzá, Catti-brie azonban meg se rezzent. – Ez a munka rangodon aluli.

Jierdan hirtelen megtorpant. Haragja egycsapásra szertefoszlott: kíváncsivá tette a bók. Nyilvánvaló volt a csel, Jierdan sebzett önbizalmára azonban túlságosan enyhítő gyógyír volt a fiatal lány elismerése.

– Mit tudhatnál te az én rangomról? – kérdezte.

– Tudom, hogy Luskan katonája vagy – felelte Catti-brie. – Egy olyan csapat tagja, melyet az egész észak fél. Nem kéne neked csinálnod a piszkos munkát, míg a mágus meg az árnyvadász játszadoznak az éjszakában.

– Csak bajt keversz! – vicsorogta Jierdan, de azért a dolog szöveget ütött a fejében. – Te állítod fel a tábor – parancsolta végül. Jót tett az önértékelésének, hogy legalább a lány fölött uralkodhat. De Catti-brie nem bánta. Azonnal munkához látott, panaszszó nélkül játszott

alárendelt szerepét. Egy terv kezdett testet öltetni benne, és ez azt kívánta meg, hogy szövetségest szerezzen ellenségei között, de legalábbis olyan helyzetbe kerüljön, hogy elültesse a féltékenységgel magvát Jierdanban.

Elégedetten hallgatta, ahogy a katona magában morogva elvonul.

Mielőtt Entreriék elég közel érhetek volna, hogy szemügyre vegyék a tábornok, rituális kántálás ütötte meg a fülüket. Rögtön tudták, hogy ez nem nesze-i karaván. Még óvatosabban araszoltak tovább, hogy megtudják az igazságot.

Magas, hosszú sötét hajú barbárok táncoltak tollas ünnepi ruhában egy fa griffotem körül.

– Uthgardtok – magyarázta Sydney. – A Griff törzs. Közel vagyunk Csillámfehérhez, az ősi halmukhoz – Elhátrált a fénykörtől. – Gyere – suttozta. – Itt semmit sem tudunk meg.

Entreri követte őt visszafelé. – Nem kéne továbbmennünk? – kérdezte, amikor már biztonságos távolban voltak. – Hogy eltávolodjunk ezektől a barbároktól?

– Szükségtelen – felelte Sydney. – Az Uthgardtok egész éjjel táncolni fognak. Az egész törzs részt vesz a szertartásban. Kétlem, hogy akár csak őrszemeket is állítottak volna.

– Sokat tudsz róluk – jegyezte meg vádló színezettel a bérnyílász. Arra a rejtett gyanújára célzott, hogy valami külső összeesküvés irányítja körülöttük a dolgokat.

– Felkészülten erre az útra – mondta Sydney. – Az Uthgardtok nem titkolóznak: általánosan ismertek a szokásaik. Aki északon utazik, az jól teszi, ha ismeri őket.

– Szerencsém van, hogy ilyen nagytudósú útítársam lehet. – hajolt meg gúnyos tisztelettel Entreri.

Sydney előreszegezte a tekintetét, és nem felelt.

Entreri azonban nem hagyta ilyen könnyen elhalni a társalgást. Módszeres volta gyanakvásában. Tudatosan választotta épp ezt az időt, hogy kijátssza kártyáit, és hangot adjon bizalmatlanságának, még mielőtt megpillantják a tábornok. Először voltak kettesben, Catti-brie és Jierdan nélkül, akik csak bonyolították volna a helyzetet. Entreri vagy a gyanútól, vagy a mágustól akart megszabadulni.

– Mikor kell meghalnom? – kérdezte sötéten.

Sydney meg sem rezdült. – Amikor a sors jónak látja. Ahogy mindnyájan.

– Hadd tegyem fel akkor másképpen a kérdést – folytatta Entreri. Elkapta a nő karját, és magafelé fordította őt. – Mit mondott, mikor ölj meg engem?

– Mi másért küldött volna Dendybar egy gólemet? – érvelt Entreri. – A varázsló nem sokat törődik a szövetséggel vagy a becsülettel. A legelőnyösebb anódon igyekszik elérni céljait, aztán elteszi láb alól azokat, akikre már nincs szüksége. Mikor már nem vagyok értékes a számotokra, megölik. Ami persze nehezebb lesz, mint gondolnátok.

– Jó megfigyelő vagy – felelte Sydney hidegen. – Jól mérted fel Dendybar jellemét. Egyszerűen megölt volna, hogy elkerüljön minden esetleges bonyodalmat. De nem vetted figyelembe az én szerepemet. Én intéztem el, hogy Dendybar az én kezembe tegye a sorsodat – Egy pillanatra elhallgatott, hogy Entreri mérlegelhesse a szavait. Mindketten jól tudták, hogy Entreri most könnyedén megölhetné őt, de a gyilkossági szervezkedés őszinte beismerése elejét vette az azonnali akciónak, arra készítette Entrerit, hogy meghallgassa a lányt.

– Megvagyok győződve arról, hogy különböző okokból üldözzük a törpe csapatát – magyarázta Sydney így nem áll szándékomban elpusztítani egy jelenlegi, talán jövőbeli szövetségest.

Örökké gyanakvó természete dacára Entreri tökéletesen megértette a lány érvelését. Sydneyben sok szervpontból magára ismert. A lány kíméletlen volt, semmit sem hagyott az útjába állni, de nem is tért le erről az útról semmi kedvéért, bármennyire vonzották is az érzelmei.

Entreri elengedte a lány karját. – De a gólem velünk jött – mondta színtelenül; és a sötétség felé fordult. – Dendybar azt hiszi, hogy szükségünk lesz rá a törpe és a társai ellen?

– Az én mesterem szinte semmit sem bíz a véletlenre – felelte Sydney. – Bok azért jött, hogy biztosítsa Dendybar igényét arra, amit meg akar szerezni. Védelem a váratlan veszedelmek ellen. És ellened.

Entreri még egy lépéssel továbbvitte a lány gondolatmenetét. – Valóban nagyon értékes dolog lehet, amire a varázsló vágyik – következtetett.

Sydney bólintott.

– Egy fiatal varázsló számára is kétségtelenül vonzó lehet.

– Mire célzol? – kérdezte Sydney. Dühös lett, hogy Entreri kétségbe vonta hűségét Dendybar iránt.

A bérgyilkos magabiztos mosolya kényelmetlen érzéssel töltötte el. – A gólem feladata az, hogy megvédje Dendybart a váratlan veszedelemtől... tőled.

Sydney hebegni kezdett: nem talált szavakat. Ez a lehetőség eszébe sem jutott. Próbálta logikai úton elvetni Entreri kívülálló következtetését, a bérgyilkos következő megjegyzése azonban teljesen elhomályosította a gondolkodási képességét.

– Egyszerűen azért, hogy elkerüljön minden lehetséges bonyodalmat – mondta komoran, korábbi szavait visszhangozva.

Feltételezéseinek logikája szinte arcucsapta Sydneyt. Hogy is hihette magát magasabbrendűnek Dendybar fondorlatával szemben? A felismerésbe beleborsózott a háta, de nem állt szándékában úgy megkeresni a válaszokat, hogy Entreri ott áll mellette. – Bízunk kell egymásban – mondta Entrerinek. – Be kell látnunk, hogy mindketten hasznot húzunk ebből a szövetségből, és hogy egyikünknek sem kerül semmibe.

– Akkor küldd el a gólemet – felelte Entreri.

Sydney agyában megszólalt a vészcsengő. Entreri vajon csak azért próbált kételyt kelteni benne, hogy előnyre tegyen szert a kapcsolatukban?

– Nincs szükségünk rá – folytatta Entreri. – Nálunk van a lány. És még ha a törpe és csapata ellenkezik, akkor is elég erősek vagyunk, hogy elvegyük, ami kell nekünk – viszonzta a mágus gyanakvó pillantását. – Még te beszélsz bizalomról?

Sydney nem felelt, hanem visszaindult a táboruk felé. Talán el kéne küldenie Bokot. Ez a tett valószínűleg megszüntetné Entreri vele kapcsolatos kételyeit, bár kétségtelenül előnyhöz is juttatná a gyilkost, ha bármi baj történne. A gólem elküldése viszont választ adhat néhány felettébb zavaró kérdésre, ami nyomasztóan nehezedett rá: a Dendybarral kapcsolatos kérdésekre.

A következő nap az út legnyugodtabb és leggyümölcsözőbb napja volt. Sydneyben vadul kavarogtak a gondolatok a gólem jelenlétének okáról. Arra a következtetésre jutott, hogy el kell küldenie Bokot, ha másért nem is, azért, hogy bebizonyítsa magának gazdája bizalmát.

Entreri érdeklődéssel figyelte tusakodásának áruló jeleit. Tudta, hogy eléggé sikerült meggyengítenie a Sydney és Dendybar közti köteléket ahhoz, hogy megszilárdíthassa saját pozícióját a fiatal mágusnál. Most csak várnia és figyelnie kellett a következő alkalmat, amikor maga felé fordíthatja a társait.

Catti-brie is erősen figyelt, hogy lássa szárba szökkenni a magvakat, melyeket elültetett Jierdan gondolatai között. Azok a vicsorgó grimaszok, amiket a katona Entreri és Sydney háta mögött vágott, ígéretes kezdetet mutattak.

Másnap röviddel dél előtt érték el Ezüstholdat. Ha Entrerinek maradt volna bármi kételye a varázsló csapatához történő csatlakozással kapcsolatban, ezek azonnal elenyésztek, ha villámgyors újtukra gondolt. A fáradhatatlan mágikus paripákon majdnem ötszáz mérföldet tettek

meg négy nap alatt. És a kényelmes, könnyű vágta szinte kis sem fárasztotta őket, mire a bűvös várostól nyugatra fekvő dombok lábához érkeztek.

– A Rauvin folyó – kiáltotta vissza Jierdan előről. – És egy örbódé.

– Menj el mellette – felelte Entreri.

– Ne – mondta Sydney. – Ők a Holdhíd kalauzai. Át fognak engedni, és segítségük nagyban megkönnyíti utunkat a városba.

Entreri visszanézett Bokra, aki végig ott baktatott mögöttük. – Mindnyájunkat? – kérdezte hitetlenkedve.

Sydney nem feledkezett el a gólemről. – Bok – mondta, mikor a gólem felzárkózott hozzájuk. – Tovább már nincs szükségünk rád. Térj vissza Dendybarhoz, és mondd meg nekik, hogy minden rendben halad.

Catti-brie szeme felcsillant a gondolatra, hogy megválnak a szörnyetegtől. Jierdan meglepetten, növekvő aggodalommal tekintett hátra. Catti-brie újabb előnyt látott meg ebben a váratlan fordulatban. Azzal, hogy elküldte a gólemet, Sydney megerősítette a katonában elültetett félelmet, hogy Sydney és Entreri szövetkezni akarnak.

De a gólem nem mozdult.

– Azt mondtam, menj! – parancsolta Sydney. A szeme sarkából látta, hogy Entreri egyáltalán nincs meglepve.

Átkozott – mormolta magában. Bok még mindig nem moccant.

– Milyen jó megfigyelő vagy – vicsorgott Sydney Entrerire. – Akkor hát maradj itt – sziszegte a gólemnek.

Napokig a városban leszünk – Lecsusszant nyergéből, és elindult, hátában a gyilkos száraz mosolyával.

– Mi lesz a lovakkal? – kérdezte Jierdan.

– Csak Ezüsthoidig voltak csinálva, tovább nem – felelte Sydney. Alig indultak el, a lovakat jelentő derengő fények tompa kék izzássá halványultak, majd teljesen elenyésztek.

Gond nélkül átjutottak az őrségen, főleg amikor Sydney a Misztika Vendégtornya képviselőjének adta ki magát. A barátságtalan észak legtöbb városával ellentétben, ahol majdhogynem paranoiába hajlóan tartottak az idegenektől, Ezüsthoidban nem voltak falak és őrszázadok. Ennek a városnak a népe a saját kultúrája gazdagodását látta az idegenekben, nem pedig fenyegetést.

Az Ezüstlovagok – a Rauvin melletti örök – egyike a Holdhíd elejéhez vezette az utasokat: egy láthatatlan, íves építményhez, mely a város főkapuja előtt emelkedett a folyó fölött. Az idegenek tétovázva, nyugtalanul haladtak rajta, hisz nem láttak szilárd anyagot a lábuk alatt. Hamarosan azonban már a varázsos város kanyargós utcáin jártak. Járásuk önkéntelenül meglassúdott, átragadt rájuk az itteni lustaság, a nyugodt, elmélkedő légkör, ami még Entreri beszűkült céltudatossága mögé is beszívargott.

Magas, csavart tornyok és különös alakú építmények üdvözölték őket minden fordulónál. Ezüsthoidban nem volt uralkodó építészeti stílus, hacsak az nem, hogy minden építő félelem nélkül élhette kis személyes kreativitását. Az eredmény a csodák városa volt, mely nem a számolható kincsekben volt gazdag, mint Vízmélye vagy Mirabar, a két legnagyobb szomszéd, hanem szépségben. A Birodalmak korai idejére emlékeztetett, amikor az elfeknek, törpéknek és embereknek bőséges helyük volt a nap és a csillagok alatt, nem kellett félniük attól, hogy valamely ellenséges királyság láthatatlan határvonalába ütköznek. Ezüsthoid nyíltan dacolt a világ hódítóival és zsarnokaival. Itt senki nem nyomott el senkit.

Mindenféle jóindulatú faj tagjai jártak itt szabadon és félelem nélkül, minden utcán és sikátorban, még a legsötétebb éjszaka közepén is. Ha az idegen úgy ment el valaki mellett, hogy

nem kapott üdvözlő szót, akkor az csak azért lehetett, mert az illető túlságosan belemerült meditatív gondolataiba.

– A törpe csapata alig egy hete hagyta el Hosszúnyerget – szólta Sydney, amikor a városban jártak. – Még napokig várhatunk.

– Hová menjünk? – kérdezte Entreri, aki nagyon úgy érezte, hogy nem illik erre a helyre. Azok az értékek, amelyek uralomra jutottak ebben a városban, egészen mások voltak, mint mindenhol máshol, ahol megfordult; a saját mohó, sötét világától pedig teljességgel idegenek voltak.

– Számtalan fogadó van az utak mellett – felelte Sydney. – Sok itt a vendég, és mindenkit szívesen fogadnak.

– Akkor hát nem lesz könnyű megtalálni őket, ha megérkeznek – nyögte Jierdan.

– Dehogynem – felelte Sydney szárazon. A törpe információért jön Ezüstholdba. Ha megérkeznek, hamarosan felkeresik a Bölcsék Boltozatát, egész észak leghíresebb könyvtárát. Entreri hunyorított. – Mi pedig ott fogjuk üdvözölni őket.

12. A Trollmocsarak

Elfeketedett föld és ködös lápok vidéke volt ez, ahol a rothadás és a veszély mindent átható érzete elsötétítette még a legragyogóbb napot is. A táj folyamatosan emelkedett és lejtett, az emelkedők tetején pedig, melyekre mindenki azzal a reménnyel küzdött fel magát, hogy most már vége lesz az elátkozott tájnak, csak kétségbeesés volt, és ugyanaz a változatlan látkép.

A bátor Nesmei Lovasok minden tavasszal bemerészkedtek a mocsarakba, hogy hosszú sorban tüzeket gyűjtsanak és elűzzék a vad vidék szörnyetegeit városuk határaitól. Már későre járt az évszak, és sok hét telt el a legutolsó égetés óta, de az alacsonyan fekvő völgyek most is tele voltak nehéz füsttel, és a hatalmas tüzek hóhullámai még mindig ott izzottak a levegőben a legnagyobb perzselt farakások körül.

Bruenor a lovasok iránti makacs dachból vezette társait a Trollmocsarakba, és el volt szánva arra, hogy eljut Ezüstholdig. De az első nap után már ő is kezdeti kételkedni a döntése bölcsességében. Állandóan ébernek kellett lenniük, meg kellett állniuk minden kiégett fa mellett, mert a fekete, levéltelen ágak kellemetlenül emlékeztettek a fa-szörnyetegekre. Az iszamos föld sokszor változott hirtelen mély sárgödörre a lábuk alatt, és csak a többiek segítségén múlt, hogy ne tapasztalják meg személyesen, milyen mélyek is valójában ezek a gödrök.

Állandó szél fújt a mocsarakban, melyet a forró talaj és a hideg láp hőmérsékletkülönbsége táplált, és amely nem csak a füst és hamu szagát hordta, hanem egy édeskés, zavaróan ismerős szagot is – trollbűzt.

Ez az ő birodalmuk volt, és semmiféle mese, vagy szóbeszéd, amin a Spicces Botban még nevettek, nem készíthette volna fel őket a valóságra, ami hirtelen a nyakukba szakadt.

Bruenor úgy számolta, hogy öt nap alatt kijutnak a mocsárból, hajó iramban haladnak. Az első napon meg is tették a szükséges távolságot, de a törpe nem látta előre az állandó visszakanyarodásokat, hogy a szörnyfákat elkerüljék. Hiába mentek húsz mérföldet aznap, alig tíz mérföldre távolodtak onnan, ahonnan elindultak.

Trollokkal azonban nem találkoztak, sem más ellenséggel, és csendes optimizmust tettetve ütöttek tábornak este.

– Öröksz? – kérdezte Bruenor Drizztet, mert tudta, hogy egyedül az ő érzékei olyan élesek, mint amilyenre most szükség van.

Drizzt bólintott. – Egész éjszaka – felelte, és Bruenor nem vitatkozott. A törpe tudta, hogy egyikük sem fog tudni aludni, akár öröklik, akár nem.

A sötétség hirtelen érkezett, és mindent elborított. Bruenor, Regis és Wulfgar nem látták a saját kezüket sem, hiába emelték az orruk elé. A sötétséggel együtt támadtak fel az iszonyat hangjai is. Cuppogó, csoszsanó léptek közeledtek mindenfelől. Éjszakai köddel keveredett füst hömpölygött a levéltelen fák törzsei között. A szél nem erősödött, az állott bűz azonban igen, és most már a mocsár nyomorult lényei elkínzott lelkének nyöszörgését hozta.

– Szedjétek össze a dolgaitokat – suttozta Drizzt a barátainak.

– Mit látsz? – kérdezte halkan Bruenor.

– Tisztán semmit – érkezett a válasz – De érzem őket körös-körül, ahogy ti is. Nem engedhetjük, hogy ültünkben lepjenek meg. Mozognunk kell közöttük, hogy ne foghassanak körbe minket.

– Fáj a lábam – panaszkodott Regis. – És fel van dagadva. Talán még a csizmámat sem tudom visszahúzni.

– Segíts neki, fiú – mondta Bruenor Wulfgarnak. – Az elfnek igaza van. Viszünk, ha kell, Bendőkorgi, de itt nem maradunk!

Drizzt állt az élre, és néha meg kellett fognia Bruenor kezét – azoknak meg egymásét – hogy a társai le ne tévedjenek az ösvényről, amit választott.

Mindnyájan érezték a körülöttük mozgó sötét alakokat, a trollok szagát. Drizzt tisztán látta a körülöttük gyülekező csapatot, csak ő tudta, hogy igazából milyen bizonytalan is a helyzetük. Olyan gyorsan húzta magával a többieket, ahogy csak tudta.

De a szerencse velük volt, mert felkelt a hold, mely kísérteties ezüsttakaróvá változtatta a ködöt, és mindenki számára láthatóvá tette a nyomasztó veszedelmet. Most már futottak.

Hórihorgas, leselkedő alakok derengtek fel a ködben mellettük, és karmos ujjakkal utánuk kaptak. Wulfgar felzárkózott Drizzt mellé, és Égisz-agyar hatalmas csapásaival oszlatta szét a trollokat, míg a drow arra koncentrált, hogy a helyes irányba vigye őket.

Órákon keresztül rohantak, a trollok mégis csak egyre jöttek. Hiába voltak fáradtak, hiába fáj a lábuk, azzal a tudattal futottak, hogy biztos halál vár rájuk, ha csak egy pillanatra is megállnak. Félelmük elnyomta a testük tiltakozó kiáltásait. Még a kövér, elpuhult Regis is olyan fürgén szedegette kurta lábait, hogy még ő is tartotta a többiek iramát, sőt, nagyobb tempóra sarkallta őket.

Drizzt átlátta rohanásuk hiábavalóságát. Wulfgar kalapácsa is lelassult, mindnyájan egyre többször botlottak meg. Az éjszakából még több óra volt hátra, és még a hajnal sem garantálta üldöztetésük végét. Hány mérföldet tudnak még futni? Mikor fordulnak olyan útra, ami feneketlen mocsárba vezet, a hátukban száznyi trollal?

Drizzt stratégiát változtatott. Már nem csak a menekülésre gondolt, hanem elkezdett keresni egy védhető földdarabot. Észrevett egy kis halmot, melyet a látható három oldalán meredek, szinte függőleges lejtő határolt. Magányos fácska nőtt előtte. Megmutatta a helyet Wulfgarnak, aki azonnal megértette a tervet, és arrafelé kanyarodott. Két troll bukkant fel, hogy elállja az útjukat, de Wulfgar a haragtól vicsorogva rontott rájuk. Égisz-agyar kétszer csapott le, ezalatt a többiek el tudtak osonni Wulfgar mögött a halomig.

Wulfgar sarkonfordult és utánuk sietett. A makacs trollok tömegesen vették üldözőbe.

Regis a hasa ellenére is meglepően ügyesen kúszott fel a fáról a dombra, Bruenor azonban megküzdött minden lábnyi magasságért.

– Segíts neki! – kiáltotta oda Drizzt Wulfgarnak, hátát a fának vetve, karddal a kézben. Aztán menj fel! Én addig tartom őket.

Wulfgar nehezen, zihálva szedte a levegőt, és vércsík szivárgott a homlokán. A fánk ütközött, és elindult a törpe után. Gyökerek szakadtak fel együttes súlyuk alatt. Szinte nem is látszottak

haladni. Végül Regisnek sikerült megragadnia Bruenor kezét, és felsegítette a csúcsra, Wulfgar pedig igyekezett utána. Ők pillanatnyilag biztonságban voltak, de aggódva néztek le barátjukra.

Drizzt három– szörnyeteggel küzdött, de egyre több közeledett. Wulfgar gondolt rá, hogy leugrik a fáról, és a drow mellett hal meg, de Drizzt, aki időnként hátranézett, hogy lássa a barátai haladását, észrevette a barbár tétozását, és kitalálta a gondolatát. – Menj tovább! – kiáltott rá. – Nem tudsz segíteni!

Wulfgar megfontolta a dolgot. Bizalma és tisztelete Drizzt iránt visszatartotta attól, hogy ösztönös érzéseitől vezetve belerohanjon a harcba. Küszködve felhúzta magát Regisék mellé a kis tetőre.

Trollok indultak, hogy bekerítsék a drow-t, mocskos karmaik mindenfelől kapdostak utána. Hallotta, ahogy barátai arra biztatják, hogy törjön ki és másszon utánuk, de tudta, hogy a szörnyetegek már mögé kerültek, és elvágták a visszavonulását.

Mosoly terült szét az arcán. Fellángolt a tekintete.

De Regis-éknek sem volt sok idejük a drow esélyein töprengeni, mert hamarosan látták, hogy minden oldalról trollok veszik körül őket, és vadul kapdosnak utánuk.

Mindenki a maga oldalát védte. Szerencsére a domb hátsó része még meredekebb volt, néha vissza is hajlott; így a trollok hátulról nem tudtak hatásosan támadni.

Wulfgar volt a legjobb: kalapácsa minden csapásával egy-egy trollt ütött le a domb oldaláról. De még levegőt sem vett, már újabb szörnyetegjött.

Regis apró buzogányával csapkodva kevésbé jól ténykedett. Minden erejével csapkodta a trollok ujjait, könyökét, fejét, ahogy a szörnyek felkapaszkodtak, de nem tudta eltántorítani őket céljuktól. Vagy Bruenornak, vagy Wulfgarnak kellett mindig odafordulnia, hogy lecsapják a bestiákat.

Tudták, hogy ha eltévesztenek egy ütést, már ott is van mellettük egy troll a halom tetején.

A katasztrófa alig néhány perc múlva beütött. Bruenor megpördült, hogy segítsen Regisnek, mikor egy újabb szörnyeteg húzta fel magát a tetőre. A törpe fejszéje tisztán belehasított.

Talán túl tisztán is. Belevágott a troll nyakába, és lefejezte a bestiát. De a fej hiába hullott le, a test jött tovább. Regis iszonyodva húzódott hátra.

– Wulfgar! – kiáltotta Bruenor.

A barbár megpördült, ideje sem volt szemügyre venni a fej nélküli ellenfelet, csak csapott, és leverte a halomról.

Két újabb kapaszkodó kéz jelent meg a peremen. Wulfgar oldalán egy újabb troll mászott fel már majdnem félig. Mögöttük pedig, Bruenor részén egy harmadik már fel is ért, és célbavette a tehetetlen félszerzetet.

Azt se tudták, hol kezdjék. A halom elveszett. Wulfgar még arra is gondolt, hogy leugrik az alanti tolongásba, és igaz harcosként pusztul el, magával visz az ellenségeiből is annyit, amennyit tud, hogy ne kelljen néznie, ahogy két barátját darabokra szagatják.

De a félszerzet fölé tornyosuló troll hirtelen megingott, mintha valami húzná hátulról. Az egyik lába összezsugorlott, és hátrazuhan az éjszakába.

Drizzt Do'Urden kihúzta a pengéjét a bestia lábszárából, ahogy az átesett rajta, aztán ügyesen felhemperedett, a halom tetejére, és éppen a döbönt félszerzet mellett pattant fel. Köpenye cafatokban lógott, és vércsíkok festették sötétre a ruháját.

De a mosoly nem hervadt el az arcáról, a tűz is töretlenül izzott bíbor szemében: ebből barátai látták, hogy még nem tekinti befejezettnek a dolgot. Elrohant a leesett állú törpe meg a barbár mellett, és gyorsan lelökte a következő trollt.

– Hogyhogy? – kérdezte Bruenor hápogva, pedig miközben visszasietett Regishez, tudta, hogy úgysem fog választ kapni az elfoglalt drow-tól.

Drizztnak merész lenti hadmozdulata előnyt adott ellenfeleivel szemben. A trollok kétszer akkorák voltak, mint ő, és akik hátrébb voltak, nem tudták, hogy jön. Tudta, hogy nem sok tartós kárt tett a bestiákban – a sebek hamar begyógyulnak, a megcsontított végtagok kinőnek – de a merész húzás időt adott neki, hogy megszabaduljon az áradó hordától, és cirkálni kezdjen a sötétben. Mikor megszabadult üldözőitől, a halom felé indult, hasonló villámsebességgel aprítva a mit sem sejtő trollokat. Mikor a domb aljához ért, a fürgesége mentette meg, mert szinte felrohant a halom oldalán, túl gyorsan ahhoz, hogy a meglepett szörnyetegek elkapassák.

A halom védelme most már megerősödött. Bruenor fejszéjével, Wulfgar kalapácsával és Drizzt táncoló pengéivel szemben a mászó trolloknak nem volt könnyű dolguk. Regis a kis tető közepén maradt, néha-néha egy csapással segítette barátait, ha egy troll túl közel talált merészkedni.

De a trollok egyre csak jöttek, a lenti tolongás percről percre nőtt. Drizzték tisztán látták a harc elkerülhetetlen kimenetelét. Az egyetlen esély az volt, ha áttörnek a lenti sokaságon, és elmenekülnek, de túlságosan el voltak foglalva a pillanatnyi védekezéssel ahhoz, hogy a megoldást keressék.

Kivéve Regist.

Szinte teljesen véletlenül történt. Egy kapingáló kéz kúszott a tető belseje felé, amit előzőleg Drizzt vágott le. Regis undorodva kezdte csépelni a buzogányával. – Nem akar meghalni! – visította, ahogy a dolog tovább tekergőzött, és megragadta apró fegyverét. – Nem akar meghalni! Segítsen valaki! Vágja le valaki! Égesse meg valaki!

A másik három túl elfoglalt volt ahhoz, hogy reagáljon a félszerzet kétségbeesett könyörgésére, az utolsó mondat azonban magának Regisnek adott ötletet. Ráugrott a tekergő végtagra, hogy egy pillanatra egyhelyben tartsa, amíg a tűzszerszámaikat keresgéli.

Remegő kezével alig tudta összeütni a köveket, de a legkisebb szikra is elvégezte gyilkos munkáját. A trollkéz lángralobbant, és fényes tűzgömbbé zsugorodott. Mivel nem akarta elmulasztani a remek lehetőséget, Regis felkapta a lángoló kart, és Bruenorhoz rohant. Félretolta a törpe fejszéjét, és szólt Bruornak, hogy hagyja a következő trollt felmászni a tető széle fölé.

Mikor a troll felhúzta magát, Regis az arcába csapott a tűzzel. A bestia feje azonnal lángkapott, és troll visszahanyatlott a dombról, magával rántva a gyilkos tüzet a társai közé.

A trollok nem féltek a kalapácstól, fejszétől, kardtól. Az ilyen fegyverek ütötte sebeik gyorsan begyógyultak, még a levágott fej is hamarosan visszánőtt. Az ilyen esetek még segítettek is a nyomorult fajzat elterjesztésében, mert egy troll visszánövesztette levágott karját, a levágott karból viszont egy másik troll nőtt ki! Nem egy vadászó macska és farkas lakmározott troll testekből, hogy aztán szörnyű végzetére egy új szörnyeteg, nőjön a gyomrában.

De még a trollok sem éltek teljesen félelem nélkül. Az ő vesztük a tűz volt, és az Örökmocsarak trolljai jó ismerték ezt a bajt. Az égett sebek nem gyógyultak be, és a tűzben elpusztult troll nem támadt fel többé. Mintha az istenek szándékosan így tervezték volna: a trollok száraz bőrébe úgy kapott a láng, mint a taplóba.

A Bruenor oldalán igyekvő szörnyek elszaladtak, vagy megperzselődve hullottak el. Bruenor hátbaveregette a félszerzetet, és némi remény csillant törődött tekintetében.

– Fa – mondta Regis. – Fára van szükségünk.

Bruenor lecsúsztatta a hátáról a zsákját. – Itt a fád, Bendőkorgi – nevetett, és a fácskára mutatott a halom mellett. – És van olaj is nálam! – Odaszaladt Wulfgarhoz. – A fát, fiú! Segíts a félszerzetnek! – Csak ennyit mondott, mikor elrohant a barbár előtt.

Ahogy Wulfgar hátrafordult, és meglátta az olajosflaskával babráló Regist, azonnal megértette, mi a szerepe. A halomnak ahhoz az oldalához még nem jöttek vissza a trollok, és az égett hús bűze szinte elviselhetetlen volt lent. Az izmos barbár egyetlen mozdulattal gyökerestül

kirántotta a fácskát, és felhúzta Regisnek. Aztán visszament segíteni a törpének, hogy Bruenor fát is apríthasson a fejszéjével.

Hamarosan lángoló lövedékek kezdtek záporozni a halom körül, és hullottak a trollok közé gyilkosan pattogó szikrákkal. Regis újabb olajosüveggel rohant a tető szélére, és szétlocsolta a folyadékot a legközelebbi

trollokra. A domb alatti terület percek alatt megtisztult, és az éjszaka további óráiban Drizzték semmilyen mozgást nem észleltek az égett testek rángásán és tekergésén túl. Drizzt borzongó csodálattal tűnődött azon, milyen sokáig képesek életben maradni a trollok nem gyógyuló, égett sebeikkel.

Hiába voltak halálosan kimerültek, nem aludtak aznap éjszaka. Mikor kihajnalodott, és egyetlen élő trollt sem láttak, Drizzt ragaszkodott hozzá, hogy menjenek tovább.

Otthagyták erődjüket és mentek, mert nem volt más lehetőségük, és mert nem voltak hajlandók megadni magukat ott, ahol mások talán elbuktak volna. Semmivel nem találkoztak, de továbbra is érezték magukon a mocsár tekintetét, a nyomott csendet, mely katasztrófát jósolt.

Dél előtt, ahogy a süppedős földön mentek, Wulfgar hirtelen megtorpant, és elhajította Égisz-agyart egy kis facsoportba. A gyökérlábú – mert hisz valójában az volt Wulfgar célpontja – védekezően összefonta a karjait maga előtt, de a mágikus kalapács olyan erővel csapódott bele, hogy kettéhasította. A gyökérlábú rémült társai – majdnem egy tucatnyian – elmenekültek, és eltűntek a mocsárban.

– Honnan tudtad? – kérdezte Regis, mert biztos volt benne, hogy a barbár csak tippelt.

Wulfgar megrázta a fejét: valóban nem tudta, mi vezette. Drizzték értették őt. Mindnyájan az ösztöneikkel éltek most, kimerültségük miatt az agyuk már képtelen volt logikus, racionális gondolkodásra. Wulfgar reflexei megőrizték villámgyors pontosságukat. Talán egy apró mozdulatot kapott el a szeme sarkából, olyan kicsit, hogy a tudatos énje talán nem is vett tudomást róla. A túlélési ösztönök azonban cselekedtek. A törpe és a drow egymásra néztek: most már nem voltak meglepve a barbár egyre nyilvánvalóbb harcosi érettségén.

A nap elviselhetetlenül meleg kezdett lenni, ami csak rátett egy lapáttal a bajaikra. Legszívesebben összerogytak volna, hogy a kimerültség végre erőt vehessen rajtuk.

Drizzt azonban húzta őket előre, újabb védhető helyet keresett, bár kételkedett benne, hogy találhatnak olyan jót, mint az előző. De még volt elég olajuk, hogy átvészeljének egy újabb éjszakát, ha a lehető leghatékonyabban gazdálkodnak a tűzzel. Bármilyen kis domb, vagy akár facsoport megfelelt volna.

Ehelyett egy újabb mocsárba botlottak, ami minden irányba a láthatárig nyúlt, mérföldekre.

– Fordulhatnánk észak felé – javasolta Drizzt. – Talán eléggé eljöttünk már keletre, hogy Nesme hatókörén kívül keveredjünk ki a mocsárból.

– A parton ér majd minket az éjszaka – mutatott rá Bruenor komoran.

– Át is kelhetünk – vélte Wulfgar.

– A trollok bírják a vizet? – kérdezte Bruenor kíváncsian. A drow vállat vont.

– Akkor megér egy próbálkozást! – jelentette ki Bruenor.

– Gyűjtsetek fát – mondta Drizzt. – Összekötözni most nem kell – majd ráérünk, ha kiértünk.

A fadarabokat tutajként úsztatva maguk mellett, belegázoltak a nagy láp hideg, nyugodt vizébe.

Bár nem volt kellemes az a cuppogó szívás, ami minden lépésnél le akarta húzni őket, Drizzt és Wulfgar rájöttek, hogy sok helyen el tudnak menni a rögtönzött tutaj segítségével. Regis és Bruenor, akik túl kicsik voltak, a fadarabokon feküdtek. Egyre jobban megszokták a mocsár kísérteties állapotát, és szinte pihenésként fogadták a vízi utat.

De a kegyetlen valóság hamar rájuk rontott.

A víz felkavarodott körülöttük, és három trollféle alak csapott le rájuk lesből. Regis, aki már majdnem elaludt a tutajon, a vízbe repült. Wulfgar is kapott egyet a mellkasába, mielőtt megfoghatta volna Égisz-agyart, de ő nem félszerzet volt, még a szörnyeteg figyelemreméltó ereje sem tudta hátralökni. Az a szörny, amelyik az éber drow előtt merült fel, már kapta is a két pengét az arcába, pedig még kint sem volt az egész feje.

A harc épp oly gyorsan folyt le, ahogy elkezdődött. A mocsarak állandó támadásai már annyira kihozták őket a sodrúkból, hogy tízszeres dühvel küzdöttek. A drow trollja széthasítva hanyatlott vissza, még mielőtt felállhatott volna, Bruenor pedig elég ideje volt arra, hogy felkészüljön az ellen a szörny ellen, amelyik leborította Regist.

Wulfgar trollja hiába vitt be egy második ütést is, olyan vad tombolással találta szembe magát, amire nem számított. Mivel nem volt túl intelligens teremtmény, korlátozott gondolkodása és haditapasztalata alapján úgy vélte, hogy ellenfelének nem lett volna szabad állva maradnia és visszatámadnia két ilyen erős találat után.

Ez a gondolat azonban nem sokat segített rajta, amikor Égisz-agyar visszadöngölte a felszín alá.

Regis ekkor bukkant fel a víz tetejére, és megkapaszkodott a tutajban. Az arca egyik oldalán megduzzadt, fájdalmasnak tűnő seb éktelenkedett.

– Ezek meg mik voltak? – kérdezte Wulfgar.

– Valamiféle trollok – vélte Drizzt, és tovább döfködte a víz alatt mozdulatlan ellenfelét.

Wulfgar és Bruenor megértették a serénykedés okát. Ők is vagdalni kezdték az ernyedtesteket. Remélték, hogy ha eléggé megcsönkítják őket, akkor ők már messze járnak majd, mire a lények újra életre kelnek.

A mocsár felszíne alatt, a sötét vizek mozdulatlan magányában a nagy kalapács- és fejszecsattogás megzavarta más lények álmát is. Egyikük már több mint egy évtizede aludt. Nem zavarták a közelben leselkedő veszélyek: biztos volt fensőbbségében.

Regis szédülten, kimerülten terült el sebeivel a tutajon: a váratlan támadás már túl sok volt a lelkének. Azon tűnődött, vajon nem ez volt-e az utolsó harca. Nem vette észre, hogy a tutaj lassan úszni kezd a meleg mocsárfuvallatban. Elkerülte egy kis fasor kiálló gyökereit, és szabadon siklott egy csendes lagúna vízirózsa-leveles területére.

Regis lustán kinyújtózkodott. Nem is nagyon volt tudatában a környezet megváltozásának. Még hallotta a barátai beszélgetését valahonnan messziről.

De már átkozta gondtalanságát, és küzdött a makacsul rátörő letargia ellen, mikor a víz kavarni kezdett előtte. Bíborszín, síkos bőrű alak tört a felszínre, és Regis látta a hatalmas, kerek száját, teli tőrszerű fogak soraival.

Regis nem kiáltott: lenyűgözte az előtte tátongó végzet látványa.

Egy óriás féreg.

– Azt hittem, hogy a víz legalább véd minket egy kicsit ezektől a bestiáktól – nyögte Wulfgar, és egy utolsót vert az alámerülő troll testre.

– Legalább a mozgás könnyebb – vetette közbe Bruenor. – Szedjétek össze a fákat, és menjünk tovább. Ki tudja, ennek a háromnak hány rokona járkal errefelé.

– Semmi kedvem itt maradni, hogy megszámolhassam felelte Wulfgar. – Körülnézett. – De hol van Regis.

A csata izgalmában most először tűnt fel nekik, hogy a félszerzet elúszott. Bruenor kiabálni kezdett, de Drizzt befogta a száját.

– Hallgass – mondta.

A törpe és Wulfgar csendben maradt, és arrafelé fülelt, amerre a drow bámult. Egy kis idő múlva meghallották a félszerzet remegő hangját.

–... tényleg nagyon szép kő – hallatszott, és azonnal tudták, hogy Regis a függő segítségével akarja kihúzni magát a bajból.

De a helyzet komolyságára azonnal fény derült, amikor Drizzt felismerte, mit lát a fák között. – Féreg! – suttogta a társainak. – A legnagyobb, amit valaha láttam! – Egy magas fát mutatott Wulfgarnak, aztán dél felé került. Útközben kirakta a zsebéből az ónix szobrocskát, és hívta Guenhwyvart. Mindenkire szükség lesz ezzel a szörnyeteggel szemben.

Wulfgar a fa felé gázolt a sekélyesben: már világos volt a helyzet. Bruenor követte, de bement a fák közé, és a másik oldalon foglalta el a helyét.

– Több is van – alkudozott Regis már hangosabban. Remélte, hogy a barátai meghallják, és a segítségére sietnek. Állandóan pörgette a hipnotizáló rubintot a láncán. Egy percig sem hitte, hogy a primitív szörny érti őt, de a férget eléggé lefoglalta a szikrázó kő ahhoz, hogy ne kebelezz be őt azonnal. A kő mágiaja valójában nem sokat ért a lénnel szemben. Az óriás férgeknek nem volt említésre méltó agyuk, így a bűbáj hatástalan volt ellenük. A roppant féreg azonban nem volt igazán éhes, és elbűvölte a fény játéka, így hagyta Regist játszani.

Drizzt a fák sorában arrébb helyezkedett el, és most már a kezében volt az íja, míg Guenhwyvar még jobban a szörny hátába került. Drizzt látta, hogy Wulfgar ugrásra készen áll magasan az egyik fán Regis fölött. A drow nem látta Bruenort, de tudta, hogy a találékony törpe kieszeli valami hatékony megoldást.

Végül a féreg belefáradt a játékba. Hirtelen savas nyál szisszent a levegőben.

Drizzt ismerte fel elsőnek a veszélyt, és azonnal cselekedett: sötétségömböt idézett a félszerzet tutájára. Regis először azt hitte, hogy a hirtelen feketeség a halált jelenti, de amikor a hideg víz az arcába csapott és elnyelte, ahogy ernyedten lefordult a tutajról, megértette a helyzetet.

A gömb egy pillanatra megzavarta a szörnyeteget; de így is kiköpte a gyilkos savat. A gonosz folyadék sisteregve érte a vizet, és lángra lobbantotta a tutajt.

Wulfgar ellökte magát az ágról, félelem nélkül süvített át a levegőn, hangos "Tempus!" ordítással. A lábai kalimpáltak, a keze azonban csapásra készen szorította harci kalapácsát.

A féreg oldalra billentett fejjel akart kitérni a barbár elől, de nem mozgott elég gyorsan. Égisz-agyar a oldalról a pofájába tépett, belevágott a bíbor irhába, kicsavarta a pofája külső peremét, és szétzúzott csontot, fogat. Wulfgar mindent beleadott ebbe a hatalmas ütésbe, és nem is volt tudatában sikerének, amikor hassal a hideg vízbe toccsant, a drow sötét gömbje alatt.

A fájdalomtól elvakultan, és sebesültebben, mint valaha is volt, a hatalmas féreg egetrengetően felordított, és mérföldekre elijesztett minden mocsári lényt. Ötvenlábnyi hossza karikába görbült, és vadul vergődni kezdett. A víz csak úgy fröcskölt körülötte.

Drizzt már a negyedik nyílát feszítette, mikor az első még célba sem ért. A féreg felhördült kínjában és a drow felé fordult. Újabb savköpet fröccsent a szájából.

A mozgékony elf azonban már rég eltűnt, mire a sav sisteregve vizet ért a hűlt helyén.

Bruenor ezalatt teljesen eltűnt a víz alatt, és vakon botorkált a fenevad felé. Majdnem a sárba döngölte a féreg eszelős tekergőzése, de sikerült épp a szörnyeteg mögött felbukkannia. A hatalmas test törzse kétszer akkora volt, mint ő, de a törpe nem tétozódott: belevágta fejszéjét a szívós irhába.

Ekkor Guenhwyvar a féreg hátára szökkent, felszaladt rajta, és megkapaszkodott a fején. A macska éles karmai belevájtak a szörnyeteg szemébe, még mielőtt . az tudatára ébredt volna az új támadásoknak.

Drizzt elhúzódott. Tegeze majdnem kiürült, és egy tucatnyi nyílvessző állt ki a szörny szájából, fejéből. A féreg úgy döntött, hogy most Bruenorra koncentrál, akinek fejszéje a legmélyebb sebeket ejtette rajta. De mielőtt rágurulhatott volna a törpére, Wulfgar kibukkant a sötétből, és meglendítette kalapácsát. Égiszagyar megint a szörny pofájába vágott, és a meggyengült csont ízzé-porrá zúzódott. Savas vér- és csontcseppek szisszentek a vízbe, és a féreg harmadszor is tiltakozóan elbódult fájdalmában.

Drizzték nem lankadtak. A drow nyilai folytonos vonalban röpködtek. A macska karmai egyre mélyebbre és mélyebbre vájtak a húspanban. A törpe fejszéje nagy darabokat szelt ki a vastag bőrből. Wulfgar pedig kalapált.

A hatalmas féreg megbillent. Képtelen volt visszavágni. A ráereszkedő szédítő sötétségben csak azzal tudott foglalkozni, hogy megőrizze ingatag egyensúlyát. Az állkapcsa eltörött, az egyik szeme már hiányzott. A barbár és a törpe csapásai áthatoltak védő irháján, és Bruenor felordított örömeiben, amikor fejszéje végre mélyen a védtelen húsba hatolt.

A féreg egy hirtelen rándulása a vízbe repítette Guenhwyvart, és ellökte Wulfgart meg Bruenort. Amazok nem is próbáltak visszajutni: tudták, hogy a harcnak vége. A féreg megremegett, és az utolsókat csapta.

Aztán a mocsárba hanyatlott egy jó hosszú alvásra – a halál végtelen álmára.

13. Az utolsó futás

A szétoszló sötétséggömb alatt ott volt Regis a tutajba kapaszkodva, amiből már csak megfeketedett roncs maradt. A félszerzet a fejét rázta. – Túlhajtottunk magunkat – sóhajtotta. – Nem fog sikerülni.

– Hidd el, Bendőkorgi – caplatott Bruenor a vízben a félszerzet felé. Történetek születnek majd ebből, amit majd a gyerekeink gyerekeinek mesélünk, és ha mi már nem leszünk, mások mesélik tovább!

– A mai napra gondoltál? – szipogott Regis. – Vagy talán ma még élünk, de nem lesz holnap.

Bruenor nevetett, és belekapaszkodott a tutajba. – Még nem, barátom – nyugtatta meg Regist mosolyogva. – Amíg a célunkat el nem értük.

Drizzt, aki a nyílvesszőit gyűjtötte össze, észrevette, hogy milyen nehézkesen támaszkodik Wulfgar a féreg hullájának. Messziről azt hitte, hogy a barbár egyszerűen csak fáradt, de közelebből már sejteni kezdte, hogy valami komolyabb dologról van szó. Wulfgar szemmel láthatóan előnyben részesítette az egyik lábát az álldogálásban, mintha a másik lába, és talán az alsó háta is megsérült volna.

Mikor Wulfgar észrevette a drow aggodalmas pillantását, sztoikusán főlegyeneseedett. – Menjünk tovább – javasolta. Elindult Bruenorék felé, és mindent megtett, hogy leplezze sántítását.

Drizzt nem faggatta. A fiatal barbárt kemény fából faragták, szívós volt, mint a téli tundra, és túl önzetlen meg büszke ahhoz, hogy bevallja sérülését, amikor ebből semmi előny nem származik. A barátai nem állhattak meg kívánni, hogy meggyógyuljon, vinni pedig nem tudták, így kénytelen volt összeszorítani a fogát, és bicegni tovább.

Pedig valóban megsebesült. Mikor a vízbe csobbant a fáról, csúnyán meghúzta a hátát. A csata hevében és izgalomában nem érezte a fájdalmat, de most minden lépés nehezebbre esett.

Drizzt ezt épp olyan tisztán látta, mint a kétségbeesést Regis máskor violám arcán, és a kimerültséget, ami miatt a törpe fejszéje ernyedten csüngött a föld felé, Bruenor optimista handabandázása ellenére. Körbenézett a mocsáron, ami végtelennek tűnt minden irányba; és először gondolt arra, hogy talán csakugyan túlerőltették magukat.

Guenhwyvar nem sérült meg a harcban, de látva a macska szűkös mozgásterét a mocsárban visszaküldte őt a saját síkjára. Pedig szerette volna most maga mellett tudni a párducot. A víz azonban túl mély volt a macskának, és Guenhwyvar csak fáról fára szökkenve tudott volna közlekedni. Drizzt tudta, hogy ez nem megy: egyedül kell továbbmenniük.

Utolsó tartalékaikhoz nyúlva tették a dolgukat: a drow a féreg fején keresgélte a nyílveesszőit, mert jól tudta, hogy valószínűleg szüksége lesz rájuk, mielőtt kikerülnek a mocsárból. A többiek a fákat és a készleteket szedték össze.

A lehető legkisebb testi erőfeszítéssel próbáltak tovább gázolni, és közben nagy igyekezettel próbáltak éberek maradni a környező veszélyekkel szemben. De a melegben – soha nem volt még ilyen forróság – és a fadarabok szelíd hintázásában egyik vándor a másik után bóbiskolt el, Drizztet kivéve.

A drow tolta a tutajt, és virrasztott: nem engedhetek meg maguknak semmiféle késedelmet vagy idővesztést. Szerencsére a lagúnán túl a víz kiszélesedett, és Drizztnek nem kellett sok akadállyal megbirkózni. Egy idő után az egész mocsár képe összefolyt előtte, fáradt szemei alig törődtek a részletekkel, csak az általános körvonalat és a hirtelen mozdulatokat látta.

De harcos volt, villámgyors reflexekkel és lankadatlan önfegyellemmel. A vizitrollok újra lecsaptak, és az szikrányi tudat, ami Drizzt Do'Urdenből maradt, időben visszahozta őt a valóságba ahhoz, hogy a szörnyek ne használhassák ki a meglepetés előnyét.

Wulfgar és Bruenor is felriadtak szendergésükből, és előkapták fegyvereiket. Most csak két troll állt eléjük, Drizzték néhány pillanat alatt végeztek velük.

Regis átaludta az egész csatát.

Megérkezett a hűvös éjszaka, és jólesően elfújta a forróság hullámait. Bruenor úgy döntött, hogy mennek tovább: ketten mindig tolnak, ketten pedig pihennek.

– Regis nem tud tolni – mondta Drizzt. – Túl kicsi, nem ér le a lába.

– Akkor üljön és örködjön, amíg én tolok – javasolta Wulfgar. – Nekem nem kell segítség.

– Akkor ti ketten jöttök most – szólt Bruenor. – Bendőkorgi átaludta az egész napot. Egy-két óráig bírnia kell.

Drizzt aznap először mászott fel a tutajra, és fejét a zsákjára hajtotta. De nem csukta be a szemét. Bruenor terve a váltásokkal jól hangzott, de nem volt gyakorlatias. A sötét éjszakában csak Drizzt tudta vezetni őket, és ő vehette észre a veszedelmeket is. Míg Wulfgaron és Regisen volt a sor, a drow többször is felemelte a fejét, beszámolt a félszerzetnek a környezetükről, és tanácsot adott, merre a legjobb menniük.

Aznap éjszaka Drizzt megint nem aludt. Megfogadta, hogy reggel majd pihen, de mikor végre virradni kezdett, a fák és a sások megint összesűrűsödtek körülöttük. A mocsár izgalma ott lebegett körülöttük, mintha az egész láp egyetlen érző lény lenne, ami figyelte őket, és tervet sző ellenük.

A széles vízfelület végül javára szolgált a csapatnak. A sima felszínen könnyebb volt a haladás, és a lappangó veszedelmek ellenére semmi ellenséges dologgal nem találkoztak a második vizitroll-támadás után. Mikor napok és: éjszakák vízi útja után újra fekete föld volt a lábuk alatt, úgy tűnt, hogy az Örökmocsarak másik oldalán esedékes út nagy részét megtették már: Mikor felküldték Regist a környék legmagasabb fájára – mert csak a félszerzet volt elég könnyű ahhoz, hogy elbírja a legmagasabb ágak, főleg, hogy jócskán bele is fogyott az útba – reményeik beigazolódtak. Messze a keleti láthatáron, de nem több mint egy vagy kétnapi járóföldre Regis fákát látott – nem satnya bükkcsoportokat vagy mohás mocsárfákat, hanem sűrű tölgy-, és szilfaerdőt.

Lépteikbe új lendület költözött, bármilyen fáradtak voltak. Újra szilárd talaj volt a lábuk alatt, és tudták, hogy még egyszer le kell táborozniuk a kósza troll hordák területén, de már bennük

volt a remény, hogy az örökmocsarak megpróbáltatásai hamarosan véget érnek. Nem akarták, hogy a nyomorult mocsárlakók épp az út végén győzzék le őket.

– Mára megállhatnánk – javasolta Drizzt, pedig a nap még egy jó órányira járt a nyugati láthatár fölött. A drow már érezte a gyülekező jelenlétet, ahogy a trollok felébredtek nappali álmukból, és idegen szagot fogtak. – Nagyon óvatosan kell megválasztani a táborhelyünket. A mocsarak keze még elér idáig.

– Több mint egy órát veszítünk – jelentette ki Bruenor, inkább csak hogy rámutasson a terv hátulütőire: nem vitatkozni akart. A törpe még túlságosan is jól emlékezett a szörnyű éjszakai küzdelemre a dombon, és semmi kedve nem volt megismételni ezt a hőstettet.

– Holnap visszanyerjük – vélte Drizzt. – Pillanatnyilag az a legfontosabb, hogy életben maradjunk.

Wulfgar szívből egyetértett: Minden egyes lépéssel erősebb a bestiák bűze – mondta. – Minden oldalról. Nem futhatunk el előlük. Harcolnunk kell.

– De a saját feltételeinkkel – tette hozzá Drizzt.

– Ott – mutatta Regis egy benőtt dombra a baljukon.

– Túl nyitott – mondta Bruenor. – A trollok épp olyan könnyen megmásszák, mint mi, és túl sokan odaférnek!

– Ha csak nem ég az egész – vigyorodott el gonoszul Regis, és társai kénytelenek voltak egyetérteni pofonegyszerű logikájával.

A nap utolsó sugarainál előkészítették a védelmet. Wulfgar és Bruenor annyi száraz fát szedett össze, amennyit csak tudott, és stratégiai vonalakban elhelyezték a támadott terület átmérőjének tágítására, míg Regis tűzvédő sáncot épített a tetőn, Drizzt pedig figyelt. A védelmi terv egyszerű volt: közel engedik a trollokat, aztán felgyújtják az egész dombot a táboruk körül.

Csak Drizzt ismerte fel a terv gyenge pontját, de nem volt jobb ötlete. Már régebben is harcolt trollokkal, és ismerte a makacsságukat. Mikor a lángok kialszanak – és akkor még messze lesz a reggel – a barátaival együtt szabad prédájává válik a trolloknak. Csak abban reménykedhetnek, hogy a tűz pusztítása elriasztja a többi ellenséget.

Wulfgar és Bruenor szerettek volna még többet tenni. A szörnyű emlékek túl élénken éltek bennük ahhoz, hogy megelégedjenek bármiféle védelemmel. De mikor leszállt az alkony, éhes tekintetek vették őket körül. Visszamentek Drizztékhez a domb tetejére a táborba, és aggodalmas várakozásba kezdtek.

Egy óra telt el – ők tíznek érezték – és az éjszaka egyre mélyült.

– Hol vannak? – kérdezte Bruenor fejszéjét babrálva, ami elárulta tapasztalt harcshoz méltatlan türelmetlenségét.

– Miért nem jönnek már? – kérdezte Regis már-már pánikban.

– Legyetek türelmesek és örüljete – mondta Drizzt. – Minél több idő telik el az éjszakából a harc előtt, annál jobb az esélyeink arra, hogy megérjük a hajnalt. Talán még nem találtak meg minket.

– Inkább gyülekeznek, hogy egyszerre rontsanak ránk – felelte Bruenor komoran.

– Az jó – mondta Wulfgar kényelmesen kuporogva, és a sötétbe meredt. – Égjen csak meg minél több!

Drizzt észrevette a hatalmas barbár erejének és elszántságának nyugtató hatását Regisre és Bruenorra. A törpe fejszéje abbahagyta ideges rángását, és nyugodtan pihent Bruenor oldalán, készen a harcra. Még Regis, a legkevésbé készséges harcos is viczorogva ragadta fel buzogányát, és elfehéredő ujjakkal szorongatta.

Újabb óra telt el.

A múlt idő nem gyengítette a figyelmüket. Tudták, hogy már nagyon közel a veszedelem – érezték a ködben, sötétben láthatatlanul sűrűsödő bűzt.

– Gyűjtsd meg a fáklyákat – mondta Drizzt Regisnek.

– Mérföldekről idevonzzuk a bestiákat! – vitatkozott Bruenor.

– Már úgyis megtaláltak minket – felelte Drizzt, és lefelé mutatott, bár a mozgolódó trollok, akiket látott, kívül estek barátaik látómezején. – A fáklyák látványa visszatartja őket, és több időt ad nekünk.

Még be sem fejezte, már jött fel az első troll. Bruenor és Wulfgar kuporogva vártak, amíg a szörnyeteg majdnem elérte őket, aztán hirtelen dühvel kiugrottak rejtekhelyükről, és fejszével, kalapáccsal vagdalkozni kezdtek. A szörnyetegnek azonnal vége volt.

Regis meggyújtotta az egyik fáklyát. Odadobta Wulfgarnak, a barbár pedig lángra lobbantotta a fekvő trolltestet. Két másik troll érkezett a domb aljára, de visszaiszkoltak a ködbe a gyűlölt lángok láttán.

– Túl hamar bevetted a trükköt! – morogta Bruenor. – Ostobák voltunk, hogy egyetlen egyet vertünk csak le, és megmutattuk a fáklyát!

– Ha a fáklyák visszatartják őket, akkor érdemes volt tüzet csinálni – vélte Drizzt, bár nem igen reménykedett ebben.

Hirtelen mintha maga a mocsár köpte volna rájuk mérgét, egy nagy csapat troll vette körül az egész dombot. Óvatosan közeledtek; nem nagyon voltak elragadtatva a tűztől. De mégis jöttek felfelé nyáladzó éhséggel.

– Türelem – mondta Drizzt a társainak. – Tartsuk őket a tűzvédő sánc mögött, de kerüljön csak minél több a tűzsávba.

Wulfgar kirohant a gyűrű szélére, és fenyegetően meglengette fáklyáját.

Bruenor mögötte állt, kezében a két utolsó olajosflaskával, melyek nyakából olajos rongyok lógtak. Szélesen vigyorgott. – Kissé nedves az évszak a tűzhöz – kacsintott Drizztre. – Kell egy kis segítség, hogy menjenek a dolgok!

Trollok nyüzsögtek mindenütt körülöttük, a horda elszántan jött feléjük, soraik egyre bővültek.

Drizzt lépett először. Fáklyával a kézben a tűzifasávhoz ugrott, és meggyújtotta. Wulfgar és Regis követték, annyi tüzet lobbantva maguk és a közelgő trollok között, amennyit csak tudtak. Bruenor átdobta fáklyáját a szörnyetegenek első sorai fölé, remélve, hogy két tűz közé szorítja őket, aztán olajosfiaskáit dobta a sűrű csoportok közé.

Lángok csaptak az éjszakai égboltra. Közvetlen környezetüket megvilágították, de messzebb csak annál mélyebb lett a sötétség. Az egymás hegyén-hátán összezsúfolódott trollok nem tudtak olyan könnyen megfordulni és elmenekülni, a tűz pedig mintha ezt tudta volna, módszeresen támadott.

Mikor az egyik lángra lobbant, vad ugrálásával még jobban szétterjesztette a tüzet a többiek között.

A hatalmas mocsár területén szerte mindenféle lény észrevette az emelkedő tűzoszlopot, és a haldokló trollok ordításait.

A domb tetején összeszorulva Drizzték számára szinte elviselhetetlen volt a forróság. A tűz azonban hamar végzett a gyúlékony trollhússal, és alábbhagyott. Égett bűz és újabb fekete, perzselt terület maradt utána a mocsarakban.

Drizzték újabb fáklyákat készítettek elő a meneküléshez. Sok troll várta a harcot még a tűz után is, és Drizzték nem remélhették, hogy tartani tudják magukat a tűz nélkül. Drizzt javaslatára kivárták az első szabad menekülési utat a domb keleti oldalán, és amikor végre megnyílt a lehetőség, egy hirtelen rohammal átvágtak a mit sem sejtő trollok első csapatain, amivel szétszórták a szörnyetegeket, és sokat fel is gyújtottak közülük.

Rohantak bele az éjszakába, vakon botorkáltak a sárban, a tüskés bokrokon át. Csak reménykedhettek benne, hogy nem lépnek valami feneketlen ingoványos gödörbe. Olyan alapos meglepetést okoztak kitörésükkel, hogy percekig nem hallottak semmilyen üldözést.

De a mocsárnak nem kellett sok idő. Morgások és rikoltások hallatszottak körülöttük hamarosan.

Drizzt állt az élre. Ösztöneire és látására támaszkodva vezette barátait hol erre, hol arra, a legkevesebb ellenállással kecsegtető részek felé, miközben megtartotta az általános keleti irányt. A szörnyetegek egyetlen félelmét kihasználva meggyújtottak mindent, ami csak éghető volt az útjukban.

Semmi nem állt eléjük, a hátuk mögött azonban állandóan hallották a morgást és a cuppogó lépteket. Hamarosan sejteni kezdték, hogy egy kollektív intelligencia dolgozik ellenük, mert hiába hagyták le mindig az üldöző trollokat, mindig újabbak és újabbak vették át a hajszát. Valami gonosz tudat hatotta át a vidéket, mintha maga a mocsár lenne az igazi ellenség. Trollok voltak mindenütt, ők jelentették a közvetlen veszélyt, de Drizzték sejtették, hogy hiába vágnának le mindenkit, a láp akkor is romlott, veszedelmes hely maradna.

Hajnalodott, de ez sem segített. – Magát a mocsarat haragítottuk magunkra! – kiáltott fel Bruenor, amikor rádöbbsent, hogy most nem ússzák meg olyan könnyen. – Nem lesz nyugtunk, amíg a határra nem érünk!

Rohantak tovább, figyelték a leselkedő hórihorgas alakokat, akik mellettük vagy mögöttük futottak. Nehéz köd ereszkedett rájuk, alig tudtak tájékozódni: ez is csak azt bizonyította, hogy maga a mocsár kelt ki ellenük.

Minden gondolon és reményen túl törtek előre, túlmentek saját testük és lelkük tűréshatárain, mert nem volt más lehetőségük.

Regis már alig volt magánál – megbotlott, és elesett. A fáklyája elgurult, de észre sem vette – azt sem tudta, hogyan álljon fel, de azt sem fogta fel, hogy egyáltalán elesett. Éhes szájak csaptak le rá a biztos lakoma reményében.

De csalódnuk kellett, mert Wulfgar bukkant fel, és hatalmas karjába kapta a félszerzetet. Félrelökte a trollokat, de ő maga talpon maradt és futott tovább.

Drizzt már felhagyott minden ravasz taktikázással: megértette a helyzetet, ami a hátuk mögött volt kibontakozóban. Nem egyszer kellett lassítani, mert Bruenor megbotlott, és tudta, hogy a félszerzettel a nyakában Wulfgar sem lehet gyors. A kimerült barbár még a kalapácsát sem tudta volna felemelni, hogy megvédje magát. Az egyetlen reményük az volt, hogy egyenesen a határ felé rohannak. Mocsarak, szurdokok ejthették csapdába őket, de még a természeti akadályok nélkül is kevés reményük volt arra, hogy sokáig kitarthatnak a trollok előtt. Drizzt már előre félt a közeledő nehéz döntéstől: fusson a saját életéért, hisz egyedül neki lehetett esélye a megmenekülésre, vagy maradjon a barátai mellett egy olyan harcban, amit nem nyerhetnek meg.

Futottak tovább, és jelentős távot tettek meg a következő órában, de maga az idő is ellenük dolgozott. Drizzt hallotta, ahogy Bruenor motyog mögötte, teljesen elmerülve gyerekkori fantáziáiban a Mithril Csarnokról. Wulfgar az ájult félszerzettel mögöttük botladozott az istenéhez fohászkodva, hogy az ima kántáló ritmusával segítse lankadó lépteit.

Aztán Bruenor elesett, lecsapta egy troll, aki befutotta őket.

A sorsszerű döntés most könnyen jött Drizztben. Hátraperdült, és előrántotta a szablyáit. Képtelen lett volna cipelni a zömök törpét, de a közelgő troll hordát sem győzhette le. – A mi történetünknek vége, Harcpöröly Bruenor! – kiáltotta. – De csatával, ahogy kell!

Wulfgar zihált és szédelgett: egyáltalán nem volt tudatos a következő lépése. Egyszerűen csak reagált a helyzetre egy olyan ember makacs ösztöneivel, aki nem hajlandó megadni magát.

Odabotladozott a fekvő törpéhez, akinek ekkor már sikerült felkönyökölnie, és szabad karjával felnyalábolta. Két troll azonban közrefogta őket.

Drizzt Do'Urden azonban ott volt a közelben, és a barbár hősies tettéből ő is erőt merített. Megint fellobbantak a lángok bíbor szemeiben, és szablyái halálos táncba kezdtek.

A két troll már nyújtotta karmait a tehetetlen áldozatok felé, de Drizzt egyetlen villámszerű mozdulata után a két bestiának már nem volt karja, amivel foghatott volna.

– Fuss tovább! – kiáltotta Drizzt. Fedezte Wulfgar hátát, és állandó biztató szavakkal ösztökelte előre a barbárt. Minden kimerültség elszállt a drow-ból a harci kedv utolsó fellobbanásában. Ide-oda szökkent, és kihívóan kiáltozott a trollok felé. De amelyik túl közel merészkedett, az megismerte a pengéi életét.

Wulfgar minden fájdalmas lépésnél felnyögött, a szemei égtek a verítéktől, de vakon tört előre. Most nem gondolt arra, hogy mennyi ideig fogja bírni a teherrel. Nem gondolt a biztos, szörnyű halálra, ami minden oldalról leselkedett rá, és talán előtte is elvágta az utat: Nem gondolt sajgó hátára, sem a szúrásra, amit mostanában kezdett el érezni a térde hátuljában. Csak arra koncentrált, hogy egyik lábát a másik elé rakja.

Átgázoltak valami bozóton, lebotorkáltak egy lejtőn, aztán megkerültek egy dombot. Mindkettejüknek megugrott a szívverésük, mert előttük ott derengett az erdő, amit Regis meglátott: az Örökmocsarak vége. Köztük és az erdő között azonban hármas sorban trollok álltak.

Az Örökmocsarak szorításából nem lehetett ilyen könnyen kitörni.

– Menj csak tovább – suttogta Drizzt Wulfgar fülébe, mint a félne, hogy a láb kihallgatja őket.
– Van még egy ötletem.

Wulfgar látta az ellenséges vonalat maga előtt, de bizalma Drizzt iránt még a mostani állapotában is úrrá lett józan eszén. Kényelmesebb fogást keresett Bruenor és Regis, aztán leszegte a fejét és vad ordítással a bestiákra rontott.

Mikor már majdnem elérte őket, a nyomában Drizzttel, maga előtt a nyáladzó, összefogózott trollokkal, Drizzt kijátszotta az utolsó kártyáját.

Mágikus lángok csaptak ki a barbárból. Nem égették sem Wulfgart, sem a trollokat, de a szörnyetegnek elég volt már csak látni is a hatalmas, lángoló vadembert rájuk rohanni, hogy amúgy rettenthetetlen szívükbe félelem költözzön.

Drizzt tökéletesen időzítette a varázslatot: a trolloknak épp csak egy töredék pillanatuk maradt reagálni a rettenetes ellenféllel szemben. Szétváltak, mint a víz a gálya orra előtt, Wulfgar pedig – aki ütközésre számítva majdnem elesett – Drizzttel a sarkában átsüvített köztük.

Mire a trollok észbekaptak, és üldözni kezdték őket, prédáik már az utolsó emelkedőn másztak ki az Örökmocsarak területéről, be az erdőbe – ez erdőbe, ami Alustriel úrnő és az Ezüstlovagok védelme alatt állt.

Drizzt az első fa alatt hátrafordult, hogy lássa, üldözik-e még. Sűrű köd kavargott lenn a lápon, mintha a gonosz vidék becsapta volna a hátuk mögött az ajtót. Egyetlen troll sem jött át rajta.

A drow kimerülten a fa mellé rogyott. Túl fáradt volt ahhoz, hogy elmosolyodjék.

14. Csillagfényű csillagfény

Wulfgar mohapárnára rakta le Regist és Bruenort egy kis tisztáson beljebb az erdőben, aztán a földre hemperedett fájdalmában. Drizzt néhány perccel később érkezett.

– Itt le kell táboroznunk – mondta a drow – bár jobb lenne, ha messzebb... – Elhallgatott, amikor észrevette a földön vergődő barátját, aki sebesült lábát markolta: szinte eszméletét vette a fájdalom. Drizzt odarohant és megvizsgálta a térdét. Elkerekedett a szeme döbbenetében és undorában.

Egy troll keze – valószínűleg azok közül az egyik, amiket Drizzt levágott, amikor Wulfgar felszedte Bruenort – kapta el a barbárt futás közben, és megkapaszkodott a térdhajlatában. Az egyik karmos ujj már mélyen bele is vajt a húsba, két másik pedig még most is ásott.

– Ne nézz oda – tanácsolta Drizzt Wulfgarnak. A zsákjába nyúlt a tűzszerszámaért, és meggyújtott egy kis ágat, azzal piszkálta meg az ocsmány kezét. Ahogy a végtag füstölögni és tekeregni kezdett, Drizzt kiszedte Wulfgar lábából, és a földre dobta. A kéz megpróbált elmászni, de Drizzt ráugrott, a földhöz szögezte a kardjával, és teljesen elégette a tüzes bottal.

Visszanézett Wulfgarra. Lenyűgözte az az elszántság, amivel a barbár képes volt kitartani ilyen csúnya sebbel. De most már nem kellett menekülniük. Wulfgaron úrrá lett a fájdalom és a kimerültség. Öntudatlanul, kiterülve hevert Bruenor és Regis mellett.

– Aludjatok jól – mondta nekik Drizzt halkan. – Megérdemlitek – Végigjárta őket, hogy megnézzé, nem komolyak-e a sebeik. Aztán mikor megbizonyosodott róla, hogy mindnyájan rendbe fognak jönni, megkezdte éber virrasztását.

De még a vitéz drow is átlépte tűrőképességének határait a meneküléskor, így hamarosan lekonyult az ő feje is, és álomba merült.

Másnap délelőtt Bruenor zsémbelésére ébredt. – Elhagytátok a fejszémet! – kiabálta a törpe dühösen. – Fejsze nélkül nem lehet trollokat aprítani!

Drizzt kényelmesen kinyújtózkodott. Némileg felfrissült, de nem tért vissza még minden ereje.

– Mondtam, hogy hozd a fejszét – szólt oda Wulfgarnak, aki szintén most ébredezett.

– Világosan megmondtam – szidta tréfásan Drizzt. – Fogd a fejszét, és hagyd ott azt a hálátlan törpét.

– Az orra zavart meg – felelte Wulfgar. – Túlságosan hasonlít egy fejsze fejéhez!

Bruenor önkéntelenül a saját orrára nézett. – Bah! – morogta. – Akkor keresek egy husángot! – Azzal elbaktatott az erdőbe.

– Nem tudnátok egy kicsit csendben lenni? – vakkantotta Regis, amikor kellemes álmainak utolsó foszlányai is elszálltak. Utálta, ha ilyen korán felébresztették: – megfordult, és a fejére húzta a köpenyét.

Még aznap eljuthattak volna Ezüstholdba, egyetlen éjszakai pihenés azonban nem törölhette el a mocsarak és az út fáradalmait. Wulfgarnak például botot kellett faragni sérült lábához és hátához, Drizzt pedig egy hét óta most először aludt. A láppal ellentétben ez az erdő szép és egészséges volt. És bár tudták, hogy még mindig a vad vidéken járnak, eléggé biztonságban érezték magukat ahhoz, hogy elnyújtsák a városba vezető utat, és Tízváros elhagyása óta először kényelmesen baktathassanak.

Másnap délben keveredtek ki az erdőből, és kezdték meg a hátralévő néhány mérföldet Ezüsthold felé. Napnyugta előtt érték az utolsó emelkedő tetejére, onnan néztek le a Rauvin folyóra és a bűvös város számtalan tornyára.

Mindnyájukat remény és megkönnyebbülés töltötte el, amikor letekintettek erre a csodálatos látványra, de főleg Drizztet. A drow az út legkorábbi ötlete óta remélte, hogy elvetődik Ezüstholdba, bár nem tett semmit azért, hogy befolyásolja Bruenor útvonalválasztását. Drizzt Tízvárosba érkezése után hallott Ezüstholdról, és ha nem talált volna némi megértésre a határvidéken, azonnal errefelé vette volna útját. Ezüsthold népe híres volt vendégszeretetéről mindenkivel szemben, aki tudást keresni jött ide, fajtájától függetlenül. Mindez igazi lehetőséget kínált a drow-nak arra, hogy valóban otthonra leljen.

Sokszor fontolgatta, hogy eljön ide, de valami – talán a hamis remény, a csalódás félelme – a Jeges Szelek völgyének biztonságában tartotta. Így mikor Hosszúnyergen megszületett a döntés, hogy Ezüstholdba mennek, Drizzt szembetalálta magát azzal, amiről álmodni sem mert volna.

Most, hogy arra az egyetlen helyre nézett le, ami talán befogadja a felszínen, bátran elűzte magától a rossz előérzeteket.

– A Holdhíd – jegyezte meg Bruenor, amikor egy szekér haladt át a Rauvinon, látszólag a levegőben úszva. Bruenor kisgyerekként hallott a láthatatlan hídról, de a saját szemével még sosem látta.

Wulfgar és Regis döbbenten szemlélték a repülő kocsit. A barbár sok félelmét levetkőzte Hosszúnyergen, és most valódi örömmel várta, hogy felfedezhesse ezt a legendás várost. Regis egyszer már járt itt, de ez mit sem csökkentett izgalmán.

Lelkesen közelítették meg a Rauvin melletti őrbódét, ugyanazt a helyet, ahol Entreri és csapata haladt át négy nappal előbb.

– Jó napot nektek – mondta Bruenor olyan hangon, ami egy törpénél már-már nyájasnak számított. – A ti szép városotok látványa új életre keltette megfáradt szívemet!

Az örök alig hallották, mert a drow-val voltak elfoglalva, aki hátrahúzta csuklyáját. Kíváncsinak tűntek, mert még sohasem láttak igazi sötét elfet, de láthatólag nem lepte meg őket Drizzt érkezése.

– Átkísérnétek a Holdhídon? – kérdezte Regis némi kényelmetlenné váló csend után. – El sem tudjátok képzelni, mennyire várjuk, hogy lássuk Ezüstholdat. Már annyit hallottunk róla!

Drizzt sejtette, mi következik. Mérges gombóc tolult a torkába.

– Menjetek el – mondta az ör csendesen. – Nem kelhettek át a hídon.

Bruenor arca elvörösödött a haragtól, de Regis elejét vette a kitörésnek. – Semmit sem tettünk, amivel rászolgáltunk volna erre a kemény ítéletre – tiltakozott a félszerzet higgadtan. – Egyszerű utazók vagyunk, nem keressük a bajt – A keze a mellénye felé vándorolt, a rubinfüggőhöz, de Drizzt egy homlokráncolása megállította tervében.

– Úgy látszik, jobb a híretek, mint amilyenek valójában vagytok – jegyezte meg Wulfgar az örök felé.

– Ne haragudjatok – felelte az egyik – de nekem megvannak a magam kötelességei, és ezeket teljesítenem kell.

– Velünk van baj, vagy a drow-val? – kérdezte Bruenor. – A drow-val – felelte az ör. – A többiek bemehetnek, de a drow nem.

Drizzt úgy érezte, hogy minden reménye összeomlik. Sosem érzett még ilyen fájdalmat, mert sosem volt még olyan helyen, ahol ne számította volna a visszautasításra. Mégis sikerült úrrá lennie hirtelen haragján, és emlékeztette magát, hogy ez Bruenor küldetése, nem az övé.

– Kutyák! – bömbölte Bruenor. – Ez az elf többet ér, mint belőletek egy tucat, és ti mégis azt mondjátok, hogy nem elég jó a silány kis városotoknak! Ti hány trollt vágtatok le a kardotokkal?

– Csillapodj, barátom – szólt közbe Drizzt tökéletes önuralommal. – Számítottam erre. Ők nem ismerhetik Drizzt Do'Urdent, csak a népem hírét. Nem lehet hibáztatni őket. Menjetek csak be. Én majd itt kint megvárlak titeket.

– Nem! – jelentette ki Bruenor ellentmondást nem tűrő hangon. – Ha te nem jöhetsz be, mi sem megyünk!

– Gondolj a célunkra, makacs törpe – feddte Drizzt. – A Bölcek Boltozata bent van a városban. Talán ez az egyetlen reményünk.

– Bah! – szortyintott Bruenor. – Az Abyssba ezzel az átkozott várossal és minden lakójával! Sundabar alig egy heti járásra van innen. Helm, a törpebarát majd szívesebben fogad.

– Be kéne menned – mondta Wulfgar is. – A haragod ne homályosítsa el a célt. De én itt maradok Drizttel. Ahová ő nem mehet, oda Wulfgar, Beornegar fia sem akar menni!

Bruenor azonban határozott lépteivel már meg is indult a visszavezető úton. Regis vállat vont, és indult a társai után: ő sem akarta cserben hagyni a drow-t.

– Táborozzatok le, ahol csak tetszik, és egyáltalán ne féljeteK – mondta az őR majd hogynem bocsánatkérően. – Az ezüstlovagok nem háborgatnak benneteket, és a szörnyeket sem engedik Ezüsthold határainak közelébe.

Drizzt bólintott. Bár a visszautasítás fájdalma nem enyhült, látta, hogy az őRnek nem áll módjában változtatni a szerencsétlen helyzeten. Lassan elindult. A nyugtalanító kérdések, melyeket oly sok évig került, újra ránehezedtek.

Wulfgar azonban nem volt ilyen megbocsátó. – Rosszul méred fel őt – mondta az őRnek, amikor Drizzt elment. – Sosem emelte a kardját olyan ellen, aki nem érdemelte meg, és ez világ, a tiéd és az enyém is, sokat nyert azzal, hogy Drizzt Do'Urden köztünk jár!

Az őR elfordította a tekintetét. Nem tudott mit felelni a szidásra.

– Inkább annak a becsületessége vonható kétségbe; aki ragaszkodik az igazságtalan parancsokhoz – jelentette ki Wulfgar.

Az őR dühös pillantást vetett a barbárra. – Az úrnő döntéseit nem lehet kétségbe vonni – felelte, és kezét a kardja markolatára tette. Együttértzett az utasokkal, de nem hagyhatta, hogy Alustriel úrnőt, imádott vezérét káromolják. – Az ő parancsai igazságosak, és bölcsességük meghaladja a mi tudásunkat! – morogta.

Wulfgar nem ijedt meg. Megfordult, és a barátai után indult.

Bruenor szándékosan alig néhány száz yarddal arrébb vert táborn a Rauvin mellett, ahonnan jól lehetett látni az őrbódét. Érezte, hogy az őRnek kellemetlen volt visszaküldeni őket, és minél jobban rá akart játszani erre a bűntudatra.

– Sundabarban majd megtudjuk az utat – mondogatta vacsora után, hogy mind a többieket, mind önmagát meggyőzze arról, hogy itteni kudarcuk nem akadály a küldetésnek. – Aztán ott van Mbar Citadellája. Ha valaki a Birodalmakban ismerheti Mithril Csarnokot, a Harbromm, Adbar törpéinek királya!

– Jó kis út lesz – jegyezte meg Regis. – Vége lesz a nyárnak, mire elérjük Harbromm király erdőjét!

– Sundabarba megyünk – mondta makacsul a törpe. – És ha kell, Adbarba is!

Így vitatkoztak egy darabig. Wulfgar nem szólt bele. A drow-ra figyelt, aki kissé elhúzódott a tábortól evés után – Drizzt alig nyúlt az ételhez – és némán figyelte a Rauvin-menti várost.

Aztán Bruenor és Regis aludni indultak. Még mindig dühöngtek, de a táborn elég biztonságosnak érezték ahhoz, hogy nyugodtan pihenjenek. Wulfgar odalépett a drow-hoz.

– Meg fogjuk találni Mithril Csarnokot – mondta megnyugtatóan, bár tudta, hogy Drizztet nem ez aggasztja leginkább.

Drizzt bólintott, de nem felelte.

– A visszautasításuk bánt – jegyezte meg Wulfgar. – Én azt hittem, hogy önként fogadtad el ezt a sorsot. Most miért van másképp?

A drow megint nem válaszolt.

Wulfgar tiszteletben tartotta magányát. – Fel a fejjel, Drizzt Do'Urden, nemes vándor, igaz barát! Meríts hitet abból, hogy akik ismernek, bármikor meghalának érted vagy veled – Távozóban Drizzt vállára tette a kezét.

Drizzt nem szólt semmit, de jólesett neki Wulfgar aggodalma. A barátságuknak már nem volt szüksége szóbeli köszönetre, és Wulfgar csak remélhette, hogy némi vigaszt nyújtott barátjának. Magára hagyta Drizztet a gondolataival.

Aztán feljöttek a csillagok, és Drizzt még mindig ott állt magányosan a Rauvin mellett. Drizzt először tette magát sebezhetővé az első felszíni napjai óta, és a mostani csalódás ugyanazokat a kételyeket ébresztette fel benne, amikről azt hitte, hogy már éveKkel ezelőtt megoldotta őket, még mielőtt elhagyta volna Menzoberranzant, a sötét elfek városát. Hogyan remélhetné, hogy valaha

is normális élete lehet a világosbőrű elfek napos világában? Tízvárosban, ahol gyilkosok és tolvajok is gyakran emelkedtek elismert, vezető pozíciókba, őt éppen csak megtűrték. Hosszúnyergen, ahol az előítélet csak másodlagos volt a Harpellek fanatikus kíváncsisága mögött, úgy kezelték, mint egy kiállítási tárgyat, egy furcsaságot, és állandóan zaklatták. És bár a varázslók nem akartak ártani neki, épp úgy nem tisztelték és értették őt, mint bármi más furcsaságot.

És most Ezüsthold – a város, ami az egyéniség és az igazságosság elveire épült, ahol minden faj képviselőit szívesen fogadnak, ha jószándékkal jön – is cserben hagyta. Úgy látszott, minden fajt elfogadnak, csak a sötét elfeket nem.

Számkivetettségének elkerülhetetlen volta még sosem világosodott meg ilyen tisztán előtte. Egyetlen más város, de még a legeldugottabb kis falucska sem kínálhatott otthont számára a Birodalmakban, de még létezni is csak a civilizáció peremén létezhetett. Lehetőségeinek – és a változás reményének – szükségése elborzasztotta.

Most ott állt a csillagok alatt, ugyanazzal a szeretettel és áhítattal, amit felszíni rokonai éreztek, mégis őszintén újraértékelte döntését a földalatti világ elhagyásával kapcsolatban.

Ellenszegült valami isteni tervnek, vagy a természetes rend korlátait hágtá át? Talán bele kellett volna nyugodnia irtózásába, és a sötét városban kellett volna maradnia, az övéi között.

Valami csillámlás vonta magára a figyelmét az égen. Egy csillag növekedett pulzálva fölötte, máris aránytalanul nagy volt. Fénye halvány derengésbe vonta a környéket, és a csillag még mindig lüktetett.

Aztán a bűvös fény kialudt, és egy nő termett Drizzt előtt, akinek a haja ezüstösen ragyogott, szemei pedig sok év tapasztalatát és bölcsességét hordozták az örök ifjúság csillogása mögött. A nő magasabb volt még Drizztnél is, a legfinomabb selyemből készült köntöst viselt, és magas, ékköves aranykoronát.

Őszinte együttérzéssel tekintett Drizztre, mintha minden gondolatában olvasna, és tökéletesen megértené azt az érzelmi zűrzavart, amin még maga Drizzt sem igazodott el.

– Béke veled, Drizzt Do'Urden – mondta. Hangja úgy csilingelt, mint a legédesebb muzsika. – Alustriel vagyok, Ezüsthold Úrnője.

Drizzt alaposan szemügyre vette, bár modora és szépsége nem sok kételyt hagyott állítása igazát illetően. – Hát te ismersz engem? – kérdezte a drow.

– Már sokan hallottak a Csarnok Vándorairól, hisz Harkle Harpell ezt a nevet adta a csapatotoknak. Egy ősei hazáját kereső törpe nem ritkaság a Birodalmakban, de ha vele van egy sötét elf is, ez biztosan felkelti mindenki figyelmét.

Nyelt egyet, és mélyen belenézett a bíbor szemekbe. – Én voltam az, aki nem engedett be a városba – vallotta be.

– Akkor most miért jössz ide? – kérdezte Drizzt inkább kíváncsian, mint dühösen. Képtelen volt elutasítóan viselkedni ezzel az asszonnyal, aki előtte állt. Alustriel igazságossága és türelme közismert volt az északi vidéken, bár Drizzt kezdett némi túlzásra gyanakodni a hírekkel kapcsolatban a kapunál történtek után. De most, ahogy meglátta az úrnőt, aki őszintén kinyilvánítja együttérzését, nem tudott kételkedni a történetekben.

– Úgy éreztem, magyarázattal tartozom – felelte a nő.

– Nem kell megindokolnod a döntésedet.

– De igen – mondta Alustriel. – Magam és az otthonom miatt épp annyira, mint miattad. Ez a visszautasítás jobban fáj nekem, mint ahogy hajlandó vagy beismerni – Közelebb lépett a drow-hoz.

– De nekem is fáj – mondta lágyan.

– Akkor miért? – kérdezte Drizzt. Haragja most áttört a nyugalom álarcán. – Ha hallottál rólam, akkor nagyon jól tudod, hogy semmi veszélyt nem jelentek a népedre.

A nő hűvös kezei végigsimítottak Drizzt arcán. Olyan erők munkálnak északon, melyek létfontosságúvá teszik az azonnali felismerést, néha az igazságosságon is túlmenően. Áldozatot kényszerítettünk rád.

– Ez az áldozat kezd nagyon jó ismerősöm lenni.

– Tudom – suttogta Alustriel. – Nesme-ből hallottuk, hogy elkergettek téged: általában ez a sorsod.

– Számítok rá – mondta hidegen Drizzt.

– De itt nem – torkolta le Alustriel. – Ezüstholdtól nem ezt vártad, és nem is kellett ezt várnod.

Érzékenysége meghatotta Drizztet. A haragja elszállt, ahogy a magyarázatot várta. Most már biztos volt benne, hogy a nőnek jó oka volt arra, amit tett.

– Sok olyan erő tevékenykedik itt, melyek téged nem aggasztanak, és nem is kell, hogy aggasztanak – kezdte Alustriel. – Háborúk és titkos szövetségek fenyegetése, alaptalan szóbeszéddek és gyanúk, melyeket értelmes ember el sem hisz. Én nem vagyok nagy barátja a kereskedőknek, bár szabadon átmehetnek ezüstholdon. Ők a mi eszméinkben és értékeinkben fenyegetést látnak a saját hatalmi szervezetükre, és ebben nem is tévednek. Nagyon erősek, és szeretnék, ha Ezüsthold egy kicsit jobban megfelelné az ő ízlésüknek.

– De elég ebből a fecsegésből. Mint mondtam, téged ez nem érint. Én csak annyit kérek tőled, hogy értsd meg: a városom vezetőjeként időnként kénytelen vagyok a közjóért cselekedni, az egyén rovására.

– Azoktól a hazugságoktól és gyanúktól tartasz, amelyek ellened támadhatnak, ha egy sötét szabadon járkál Ezüstholdban? – sóhajtott Drizzt hitetlenkedve. – Ha csak azt megengeded, hogy egy drow a néped közt – járjon, már kétes szövetségírébe keveredsz az alvilággal?

– Te nem csak egy egyszerű drow elf vagy – magyarázta Alustriel. – Hanem Drizzt Do'Urden, és ez a név egyszer az egész Birodalomban ismert lesz. Egyelőre azonban egy olyan drow vagy, akire kezdenek figyelni az északi uralkodók, de, legalábbis kezdetben, nem tudják rólad, hogy elhagytad a népedet.

– És a történet egyre bonyolultabb lesz, úgy látszik – folytatta Alustriel. – Tudod, hogy van két húgom?

Drizzt a fejét rázta.

– Storm, aki híres bárd, és Dove Falconhand, aki vándor. Mindketten érdeklődnek a Drizzt Do'Urden név után – Storm kezdődő legendát lát benne, amit megfelelően dalba kell foglalni, Dove pedig .. az ő indokait még fel kell derítenem. Azt hiszem, az ő számára hős lettél, azoknak az erényeknek a megtestesítője, amire ő, mint vándor, áhítozik. Épp ma reggel érkezett a városba, és tudott a jövedeletről.

Dove sokkal fiatalabb nálam – folytatta Alustriel. – És nem ilyen bölcs a világ ügyeiben.

– Megkereshetett volna – vélte Drizzt. Ő is megértette, mitől fél Alustriel.

– Meg is fog – felelte az úrnő. – De most, itt, Ezüstholdban ezt nem engedhetem meg – Alustriel átható tekintettel nézett rá: pillantása mélyebb, személyesebb érzelmekről árulkodott. – Nekem is beszélgetnem kellett volna veled, ahogy most meg is teszem.

Egy ilyen találkozás hordereje a városon belül most már világos volt Drizzt számára a politikai csatározások fényében, amikre Alustriel célzott. – Talán majd máskor, és máshol – mondta. – Gondot okozna?

– Egyáltalán nem – felelte mosolyogva az úrnő.

Egy csapásra elégedettség és nyugalom árasztotta el Drizztet. Visszanézett a csillagokra, és azon tűnődött; hogy vajon valaha is megérti-e teljesen, miért jött a felszíni világra, vagy az élete most már örökre a bizonytalan remény és a szétfúzott várakozások zűrzavara lesz.

Sokáig álltak némán, mielőtt Alustriel újra megszólalt.

– A Bölcsék Boltozatába jöttetek – mondta. – Hogy valami utalást találjatok a Mithril Csarnokra.

– Én biztattam a törpét, hogy menjen be – felelte Drizzt. – De nagyon makacs.

– Gondoltam – nevetett Alustriel. – De nem akarom, hogy az én cselekedeteim hiusítsák meg nemes küldetésedeket. Én magam is átböngésztetem a könyvtárat. El sem tudod képzelni, milyen hatalmas! Azt sem tudnátok, hol kezdjétek a keresést az ezernyi kötet között. Éri azonban egyike vagyok azoknak, akik a legjobban ismerik a helyet. Olyan dolgokat tudtam meg, amit te meg a barátaid hetek alatt sem találnátok meg. Valójában nagyon keveset írnak a Mithril Csarnokról, a helyéről pedig éppen csak egy nagyvonalú, futó utalást.

– Akkor talán jobb is, hogy nem mehettünk be.

Alustriel elpirult zavarában, pedig Drizzt nem szánta gúnyosnak a megjegyzését. – Az örök úgy tájékoztattak, hogy Sundabar felé indultok tovább – mondta az úrnő.

– Valóban – felelte Drizzt. – Onnan pedig Adbar Citadellájába, ha szükséges.

– Én nem tanácsolnám ezt az útvonalat – mondta Alustriel. – Mindabból, amit a könyvtárból és a régi legendákból tudok Mithril Csarnok fénykoráról, úgy sejtem, hogy nem keletre, hanem nyugatra van.

– Nyugat felől jöttünk, és utunk az ezüstös csarnokok, ismerőinek keresésében egyre keletebbre vezetett – szölt Drizzt. – Ezüstholdon túl még Heimben és Harbrommban reménykedtünk, akik mindketten keletre vannak.

– Helm talán tud mondani nektek valamit – helyeselt Alustriel. – Harbromm királytól és Adbar törpéitől azonban nem sokat fogtok megtudni. Ők maguk is megpróbálták felkutatni Bruenor rokonságának ősi hazáját néhány évvel ezelőtt, és útjuk folyamán áthaladtak Ezüstholdon is – nyugat felé. De nem jártak sikerrel, és azzal a meggyőződéssel tértek haza, hogy vagy elpusztult és mélyen eltemetve hever egy jeltelen hegyben, vagy soha nem is létezett, csak déli kereskedők meséje.

– Nem sok reményt adsz – jegyezte meg Drizzt.

– De igen – ellenkezett Alustriel. – Innen nyugatra, alig egynapi járóföldre, egy jeltelen ösvényen a Rauvintól északra a Hírnök Tornya, egy ősi bástya, tele felgyűlt tudással. A hírnök, Öreg Este talán segíthet nektek, ha más nem is. Értesítettem őt a jöveteletekről, és beleegyezett, hogy beszél veletek, bár már évtizedek óta nem voltak látogatói rajtam meg néhány kiválasztott tudóson kívül.

– Az adósaid vagyunk – hajolt meg Drizzt.

De ne legyenek túl nagy reményeitek – figyelmeztette Alustriel. – Mithril Csarnok híre csak egy szempillantásig keringett ennek a világnak a tudatában. Alig három törpenemzedék dolgozott ott, bár egy törpenemzedék jelentős hosszúságú időt ölel fel, és ők eléggé titkolózva kereskedtek. Csak ritkán eresztettek be idegent a bányáikba, már ha igazak a történetek. Az éj leple alatt hozták fel a gyártmányaikat, és törpe-ügynökök titkos láncolatán keresztül juttatták el a piacra.

– Jól védték magukat a külvilág mohósága ellen – vélte Drizzt.

– A végzetük mégis a bányákból, belülről jött – mondta Alustriel. – Valami ismeretlen veszedelem, ami talán még most is ott leselkedik: ennek tudatában kell lennetek.

Drizzt bólintott

– Mégis menni akartok?

– Engem nem érdekelnek a kincsek, bár ha tényleg olyan csodálatosak, mint amilyenek Bruenor mondja őket, akkor azért vetek rájuk egy pillantást. A törpe küldetéséről van szó, a nagyszerű kalandról. Rossz barát lennék, ha nem segítenék neki végig.

– Hát rossz barátnak aligha lehet nevezni téged, Drizzt Do'Urden – mondta Alustriel. Egy kis üvegsét húzott elő a köpenye ráncai közül. – Vidd magaddal – mondta.

– Mi ez?

– Az emlékezés varázsitala – magyarázta Alustriel. – Add oda a törpének, amikor a válaszok már csak karnyújtásnyi távolságban tűnnek majd. De vigyázz, nagyon erős! Bruenor egy ideig távoli múltjában és jelen tapasztalataiban egyaránt ott lesz.

– Ezek pedig – szedett elő egy kis erszényt – mind neked vannak. Sebgyógyító ír, és kétszersült, ami erőt ad a fáradt utazónak.

Köszönöm a barátaim nevében is – mondta Drizzt. Csekélyke kárpótlás ez azért a rettentő igazságtalanságért, amit rád kényszerítettem.

– De annak az együttérzése, aki adta, nagy ajándék felelte Drizzt. Egyenesen az úrnő szemébe nézett. – Újjáélesztetted bennem a reményt, Ezüsthöld úrnője. Emlékeztetted arra, hogy azok, akik a lelkiismeret szavát követik, valóban elnyerik jutalmukat. Sokkal nagyobb kincset kapnak azoknál a drága csecsebecséknél, melyek gyakran érdemtelen embereknek jutnak.

– Valóban – helyeselt az úrnő. – És a jövőd még sok mást is megmutat majd neked, büszke vándor. De mos már éjfél van, és neked pihened kell. Ne félj, mi éjszaka vigyáznak rád. Minden jót, Drizzt Do'Urden. Legyen utad sima és gyors.

Aztán egy intéssel beleolvadt a csillagfénybe. Drizzt ott maradt, és azon tűnődött, hogy nem álmodta-e az egész találkozást. De ekkor meghallotta az úrnő utolsó szavait a levegőben: – Minden jót, és tarts ki, Drizzt Do'Urden! Becsületed és bátorságod nem marad észrevétlen!

Drizzt egy jó ideig némán állt. Lehajolt, és tépett egy szál vadvirágot a folyópartról. Morzsolgatni kezdte az ujjai között, és azon tűnődött, hogy valóban fog-e találkozni megint Ezüsthöld úrnőjével békésebb körülmények között. És hogy vajon hova vezethet egy ilyen találkozás.

A Rauvinba hullajtotta a virágot.

– Hadd menjenek a dolgok a maguk útján – mondd eltökélten. Visszanézett a táborra és a barátaira. – Nincs szükségem képzelgésekre, ezzel csak kisebbnek látom a kincseket, amiket máris a magaménak mondhatok – Mély levegőt vett, hogy kifűjja magából az önsajnálat maradványait.

A sztoikus vándor megújult hittel tért nyugovóra.

15. A gólem szeme

Drizztnek nem került sok fáradságába, hogy rávegye Bruenort az útvonaluk megváltoztatására. Míg a törpe Sundabarba igyekezett, hogy megtudja, amit Helmtől lehet, az alig egy napi járásra lévő másik lehetőségre azonnal ráharapott.

Drizzt nem sokat mondott arról, hogyan jutott ehhez az értesülésekhez, csak annyit közölt, hogy találkozott egy magányos utassal a ezüsthöldi úton éjszaka. Bár a történetnek eléggé kitalálmány-íze volt, a többiek tiszteletből is bizalomból nem kérdezősködtek. Reggeli után azonban Regis arra számított, hogy további dolgokat tudnak meg, mert a kétszersült, amit az utazó adott Drizztnek, nagyon finom és hihetetlenül tápláló volt. Néhány harapás után a felszerzet úgy érezte, mintha egy hétig pihent volna. A varázs-ír pedig azonnal meggyógyította Wulfgar hátát és lábát, először tudott bot nélkül járni azóta, hogy elhagyták a mocsarakat.

Wulfgar gyanította, hogy Drizzt találkozása nagy horderejű lehetett, még az értékes ajándékok előkerülése előtt. Mert a drow belső sugárzása, optimizmusa, a szemében táncoló mindentudó szikra, a hajthatatlan léleknek ez a bizonyítéka, mely átsegítette őt a bajokon, most teljesen hirtelen visszatért. A barbárnak nem is kellett tudnia az illető kilétét, egyszerűen örült, hogy a barátja kilábaltsa kétségbeeséséből.

Mikor délelőtt útnak indultak, inkább új kalandra vágó csapatnak, mint fáradt útitársaknak látszottak. Füttyörészve és beszélgetve ballagtak, követték a Rauvin nyugati folyását. Minden viszontagság dacára nagyjából sértetlenül megúszták a gyilkos menetelést, és úgy tűnt, hogy jól haladnak céljuk felé. A nyári nap fényesen sütött le rájuk, és a Mithril Csarnok rejtélyének minden darabja elérhetőnek látszott.

Nem is sejtették, hogy gyilkos szemek szegeződnek rájuk.

A Rauvintól északra eső hegylábakról, magasan fentről a gólem megérezte a sötét elf jelenlétét. A Dendybar által beleültetett kereső-varázs sürgetésének engedelmességgel Bok letekintett az elhaladó csapatra. Habozás nélkül teljesítette parancsát, és elindult megkeresni Sydneyt.

Bok félretaszított egy útjában álló követ, aztán átmászott egy másikon, ami túl nagy volt. Nem volt annyi esze, hogy egyszerűen megkerülje őket. Bok útja világosan ki volt jelölve, és a szörnyeteg nem volt hajlandó erről az útról egy lépéssel sem letérni.

– Ez aztán jó nagy! – nevetett az egyik hídőr, amikor meglátta Bokot a mezőn. De alig hagyták el a szavak a száját, az őr már felismerte a közeledő veszedelmet – ez nem közönséges utas!

Bátran elébe sietett a gólemnek, kivont karddal, a háta mögött a másik őrral.

– Maradj ott, ahol vagy! – parancsolta még egyszer utoljára, amikor Bok odaért hozzá.

A gólem nem ismerte az érzelmeket, így nem is haragból ütött. El akarták állni az útját, és Bok egyetlen gondolat nélkül söpörte félre őket. Mágikus erejű karjának csapása messzire röpítette az öröket. Meg sem állva haladt tovább a folyó felé, és le sem lassult, amikor eltűnt a rohanó víz alatt.

Riadó harsant a városban, mert a szemközti part őrei látták, mi történt. A hatalmas kapukat bezárták, az Ezüstlovagok pedig várták, hogy a szörnyeteg újra felmerüljön.

Bok nyílegyenesen haladt a folyó medrében is. Könnyedén gázolt a kavicsos iszapban, és gond nélkül tartotta az irányt a folyó sodra ellenében. Mikor pontosan az örbódéval szemben felbukkant, a kaput őrző lovagoknak elállt a lélegzetük a csodálkozástól, de a helyükön maradtak, komor arccal, készenlétben tartott fegyverekkel.

A kapu kissé feljebb volt a folyón, mint amerre a Bok tartott. A gólem csak ment tovább a városfal felé, a világért meg nem változtatta volna választott útvonalát a kapuhoz.

Lyukat ütött a vastag falba, és egyenesen átsétált rajta.

Entreri aggodalmasan járkált szobájában az úti Bölcsék Fogadójában, nem messze a város központjától. – Már meg kellett volna érkezniük – vakkantotta oda Sydneynek, aki az ágyon ült, és Catti-brie kötélkei húzta szorosabbra.

Mielőtt Sydney válaszolhatott volna, egy tűzgömb jelent meg a szoba közepén, nem igazi tűz, hanem a lángoknak csak illúzióképe, mintha valami azon a helyen égne, csak egy másik síkon. A lángok megcsavarodtak, és egy köpenyes férfi alakját öltötték magukra.

– Morkai! – hebegte Sydney.

– Üdvözöllek – felelte a jelenés. – És üdvözlöm a Foltos Dendybart is.

Entreri visszahúzódott a szoba sarkába: megijesztette az alak. Catti-brie, aki mozdulni sem tudott kötélkeiben, halálos csendben ült.

Sydney, aki járatos volt a megidézés fortélyaiban, tudta, hogy a túlvilági lény Dendybar irányítása alatt áll, ezért nem félt. – Miért küldött ide a mesterem? – kérdezte bátran.

– Híreket hozok – felelte a képmás. – A csapat, amit kerestek, az Örökmocsarakba kényszerült egy héttel ezelőtt, Nesme-től délre.

Sydney behapta az ajkát, úgy várta a jelenés további híreit, de Morkai elhallgatott, és szintén várt.

– És most hol vannak? – faggatta Sydney türelmetlenül.

Morkai elmosolyodott. – Kétszer kérdeztek, de még nem kényszerítettek! – A lángok felcsaptak, és a jelenés eltűnt.

– Az Örökmocsarak – mondta Entreri. – Ez megmagyarázná a késlekedésüket.

Sydney szórakozottan bólintott: máson járt az esze. – Még nem kényszerítettek – suttogta magában, a jelenés búcsúszavait visszhangozva. Zavaró kérdések gyötörték. Miért várt Dendybar egy hetet, mielőtt ideküldte Morkait a hírekkel? És miért nem tudta kényszeríteni a varázsló a képmást arra, hogy felkutassa a drow csapatának újabb tevékenységeit? Sydney ismerte a megidézés korlátait és veszélyeit, tudta, milyen erővesztést jelent ez egy varázslónak. Dendybar mostanában legalább háromszor idézte meg Morkait – egyszer, amikor a drow csapata bement Luskanba, és legalább kétszer azóta, hogy ők elindultak. Dendybar minden óvatosságot sutba dobott volna megszállottságában, hogy megszerezze a Kristályszilánkot? Sydney érezte, hogy a foltos varázsló hatalma jelentősen meggyengült Morkai felett, és remélte, hogy Dendybar óvatos lesz a további hívásokkal, legalábbis addig, míg teljesen ki nem pihente magát.

– Hetek telhetnek még el, amíg megérkeznek – fröcsögte Entreri a hírek hallatán. – Ha ugyan megérkeznek egyáltalán.

– Igazad lehet – helyeselt Sydney. – Lehet, hogy a mocsárban pusztultak.

– És ha így van?

– Akkor utánuk megyünk – felelte Sydney habozás nélkül.

Entreri néhány pillanatig behatóan fürkészte. – Valóban értékes lehet az a dolog, amit kerestek – mondta végül.

– Nekem kötelességem van, és nem hagyhatom cserben a mesteremet – felelte Sydney élesen.

– Bok akkor is megtalálja őket, ha a legmélyebb lép mélyén hevernek.

– Hamar döntenünk kell arról, merre megyünk – vélte Entreri. Gonoszul Catti-brie-re vigyorgott. – Már fáraszt hogy mindig őt figyeljem.

– Én sem bízom benne – kontrázott Sydney. – Bár hasznunkra lehet, ha összetalálkozunk a törpével. Még várunk három napot. Aztán visszamegyünk Nesme-be, és onnan az Örökmocsarakba, ha kell.

Entreri kelletlenül bólintott. – Hallottad? – sziszegte Catti-brie-nek. – Még három napig élsz, hacsak a barátaid meg nem érkeznek. Ha a mocsarakba vesztek, többé nincs szükségünk rád.

Catti-brie semmiféle érzelmet nem mutatott a beszélgetés alatt. Eltökélte, hogy nem ad előnyt Entrerinek a gyengeségei vagy az erősségei kinyilvánításával. Hitt benne, hogy a barátai nem haltak meg. Az olyan hősök, mint Drizzt és Bruenor nem arra születtek, hogy névtelen sírban végezzék valami elhagyatott helyen. És Catti-brie nem fogadta el, hogy Wulfgar halott, amíg cáfolhatatlan bizonyítékot nem kap. Most az volt a kötelessége a barátaival szemben, hogy kifürkészhetetlen maradjon. Tudta, hogy meg fogja nyerni a saját csatáját: Entreri bénító befolyása napról napra gyengült benne. Készen fog állni a cselekvésre, ha eljön az idő. Csak arról kellett gondoskodnia, hogy Entreriék erről ne tudjanak.

Észrevette, hogy az út gondjai és a társak a bérgyilkosra hatással vannak. Entreri egyre több érzelmet mutatott ki, egyre több kétségbeesést. Alig várta, hogy elvégezze a feladatát. Lehetséges, hogy hibát követett el?

– Idejött! – hallatszott egy hang a folyosóról, mire mindhárman önkéntelenül megrezzentek. Felismerték Jierdan hangját, aki eddig a Bölcsek Boltozatát figyelte. Aztán az ajtó kicsapódott, és a katona esett be rajta zihálva.

– A törpe? – kérdezte Sydney, és megfogta Jierdan karját, hogy támogassa.

Nem! – kiáltotta Jierdan. – A gölem! Bok bejött Ezüstholdba! A nyugati kapunál kapták el. Varázslót is hívtak!

– A mindenségit! – köpött ki Sydney, amikor kifelé indult a szobából. Entreri utánalépett. Megragadta Jierdan karját, és maga felé fordította. Farkasszemet néztek egymással.

– Maradj a lánnyal – parancsolta a bérgyilkos. Jierdan rámeredt. – Ő a te gondod.

Entreri könnyen megölhette volna a katonát ott helyben, ezt Catti-brie látta. Remélte, hogy Jierdan is épp úgy kiolvassa ezt Entreri tekintetéből, ahogy ő.

– Tedd, amit mondott! – ordított Sydney Jierdanra, véget vetve a további vitának. Entrerivel együtt kimentek, a bérgyilkos becsapta mögöttük az ajtót.

– Megölhetett volna – mondta Catti-brie Jierdannak, amikor Sydneyék elmentek. – Tudod te is.

– Csend legyen – morogta Jierdan. – Elegem van a piszkálódásodból! – Ökölbesorított kézzel, fenyegetően közeledett.

– Üss csak meg – mondta Catti-brie. Tudta, hogy ha Jierdan ezt meg is tenné, katonaerkölcse nem hagyná, hogy tovább bántalmazzon egy védtelen ellenfelet. – Bár igazából én vagyok az egyetlen barátod ezen az átkozott úton.

Jierdan megtorpant. – Barátom? – vakkantotta.

– A lehető legközelebbi barátod – felelte Catti-brie. – Éppen olyan rab vagy itt, mint én – Felismerte a büszke férfiú sebezhető pontját, akit Entreriék kevélysége szolgáskorba alacsonyított. Tovább ütötte a vasat. – Meg akarnak ölni téged, most már tudod, és még ha meg is menekülnél előlük, nincs hova menned. Elhagytad a luskani társaidat, de a varázsló a toronyban amúgy is elintézne, ha visszamennél.

Jierdan megfeszült a tehetetlen haragtól, de nem ütött.

– A barátaim itt vannak a közelben – folytatta Catti-brie a figyelmeztető jelek ellenére. – Még mindig életben vannak, ebben biztos vagyok, és bármelyik nap összefuthatunk velük. Akkor dől el, katona, hogy élünk vagy halunk. Magamnak látok esélyt. Akár győznek a barátaim, akár alkuszna rám, az életem megmarad. De neked elég sötétek a kilátásaid! Ha a barátaim győznek, levágnak téged, és ha a te cimboráid nyernek... – Hagyta a levegőben lógni a baljós lehetőségeket, hogy Jierdannak minél jobban szöget üssenek a fejébe.

– Ha megkapták, amit akartak, többé nem lesz szükségük rád – folytatta Catti-brie sötéten. Észrevette, hogy Jierdan remeg, de nem a félelemtől, hanem a haragtól, és épp hogy csak képes uralkodni magán. – Talán életben hagynak – mondta ravaszul a lány. – Lehet, hogy szükségük lesz egy lakájra!

Erre Jierdan egyszer megütötte, aztán visszahúzódott.

Catti-brie panasz nélkül fogadta a pofont, még mosolygott is a fájdalmán keresztül, de azért vigyázott rá, hogy leplezze elégedettségét. Jierdan kitörése azt mutatta, hogy Entreriék lenéző bánásmódja a robbanásig szította elégedetlenségét.

És azt is tudta, hogy ha Entreri visszatér, és meglátja rajta az ütés nyomát, akkor ez a tűz még magasabbra csap.

Sydneyék rohanvást siettek Ezüsthold utcáin az izgatott hangok felé. Mikor elérték a falat, Bokot egy izzó zöld gömbbe zárva találták. Gazdátlan lovak topogtak tucatnyi sebesült katona körül, egy öregember pedig – a varázsló – a gömb előtt állt, és a szakállát vakargatva

tanulmányozta a gólemet. Egy magasrangú Ezüstlovag álldogált türelmetlenül mellette, és idegesen fogdosta a kardja markolatát.

– Pusztítsd el, és menjünk – hallotta Sydney a lovag szavait.

– Jaj, ne! – kiáltott fel a varázsló. – De hisz olyan csodálatos!

– Örökké itt akarod tartani? – vágott vissza a lovag. – Csak nézz körül...

– Elnézéseketek kérem, jó urak – szólt közbe Sydney. – Én Sydney vagyok, a luskani Misztika Vendégtornyából. Talán a segítségetekre lehetek.

– Örülök, hogy találkoztunk – mondta az öreg. – Mizzen vagyok, a Tudás Második Iskolájából. Ismered ennek a csodás teremtménynek a tulajdonosát?

– Bok az enyém – vallotta be Sydney.

A lovag rámeredt. El volt hűlve, hogy egy nő, vagy egyáltalán akárki irányítja ezt a szörnyeteget, ami lecsapta a legjobb harcosait, és lerombolta a fal egy részét. – Ennek súlyos ára lesz, luskani Sydney – vicsorogta.

– A Vendégtorony természetesen megtéríti a kárt – felelte a lány. – Most pedig visszaadnátok a gólememet? – kérdezte. – Bok nekem engedelmeskedik.

– Nem! – csattant fel a lovag. – Ez a dolog soha többet nem járhat szabadon.

– Nyugalom, Gavin – mondta neki Mizzen. Sydneyhez fordult: – Szeretném tanulmányozni a gólemet, ha lehet. A legkiválóbb konstrukció, amit valaha is láttam, és olyan ereje van, ami meghaladja a teremtés könyveinek elképzeléseit is.

– Sajnálom – felelte Sydney de rövid az időm. Hosszú út áll még előttem. Mondd meg, mennyi kárt okozott a gólem pénzben kifejezve, és igényeteket továbbítom mesteremnek, erre szavamat adom, mint a Vendégtorony tagja.

– Most fizetsz – mondta az ör.

Mizzen megint elhallgattatta. – Bocsásd meg Gavin haragját – mondta Sydneynek. Körülnézett. – Talán megegyezésre juthatnánk. Végül is senki sem sérült meg súlyosan.

– Három emberemet elsodorta! – ellenkezett Gavin. – Legalább egy ló lesántult, és el kell pusztítanunk.

Mizzen intett, mintha lekicsinylené a panaszokat. – Meg fognak gyógyulni – mondta. – Meg fognak gyógyulni. A falat pedig amúgy is meg kellett volna már javítani – Sydneyre nézett, és megint vakargatni kezdte a szakállát. – Halld az ajánlatomat. Ennél méltányosabbat még biztosan nem kaptál. Add nekem a gólemet egyetlen éjszakára, csak egyre, és én helyrehozom a kárt, amit okozott. Csak egyetlen éjszakáról van szó.

És nem szeded szét – jelentette ki Sydney.

– Még a fejét sem? – könyörgött Mizzen.

Még a fejét sem – mondta Sydney. – És a hajnal első sugaránál jövök érte.

Mizzen megint a szakállába túrt. – Csodálatos munka – motyogta a mágikus börtönre tekintve. – Akkor hát megegyeztünk!

Ha ez a szörnyeteg... – kezdte Gavin vészjóslóan.

– Hol a kalandvágyad, Gavin? – vágott közbe Mizzen, mielőtt a lovag a figyelmeztetés végére érhetett volna. – Jussanak eszedbe a város alapelvei! Azért vagyunk itt, hogy tanuljunk! Ha értenéd, milyen lehetőségek rejlenek egy ilyen teremtményben)

Otthagyták Sydneyt: már ügyet sem vetettek rá. A varázsló egyre duruzsolt Gavin fülébe. Entreri előlopózott egy közeli ház árnyékából.

– Miért jött a gólem? – kérdezte Sydneyt.

A lány megrázta a fejét. – Csak egy lehetőség van.

– A drow miatt?

– Igen. Bizonyára követte őket a városba.

– Ez valószínűtlen – vélte Entreri. – Bár valóban láthatta őket. Ha Bok a drow és barátai után tört volna be, akkor ők is itt lennének, hogy segítsenek szembeszállni vele.

– Lehet, hogy még kint vannak.

Vagy talán éppen elhagyták a várost, amikor Bok meglátta őket – szökött Entreri. – Érdeklődni fogok a kapuőröknél., Ne félj, közel a zsákmány!

Órák múlva értek vissza a szobájukba. A kapuőröktől megtudták, hogy a drow csapatát nem engedték be. Most már nagyon sürgős lett nekik, hogy visszaszerezzék Bokot, és útnak induljanak.

Sydney elkezdte sorolni utasításait Jierdannek a reggeli indulással kapcsolatban, Entreri azonban felfigyelt Catti-brie véraláfutásos szemére. Ellenőrizte a kötelékeket, és miután látta, hogy érintetlenek, kivont törrel perdült Jierdan felé.

Sydney azonnal felmérte a helyzetet, és rászólt: – Ne most! – parancsolta. – A cél alig egy karnyújtásira van. Ezt most nem engedhetjük meg magunknak!

Entreri ördögi kacajt hallatott, és eltette a törte. – Ezt még majd megbeszéljük – ígérte viczorogva Jierdannek.

– Többet hozzá ne nyúlj a lányhoz.

Tökéletes, gondolta Catti-brie. Jierdan nézőpontjából a bérnyilkos akár azt is mondhatta volna egyenesen, hogy megöli.

Olaj a lángokra.

Mikor másnap reggel visszaszerezte Mizzentől a gólemet, Sydney megbizonyosodott róla, hogy Bok tényleg a drow csapatát látta. Azonnal elindultak Ezüstholdból. Bok ugyanazon az úton vezette őket, amin Bruenor és csapata haladt előző nap.

És mint Bruenorékat, őket is figyelték.

Alustriel kisöpörte szálló haját az arcából, és a reggeli napfény szikrát vetett zöld szemében, ahogy egyre növekvő kíváncsisággal nézte a különös csapatot. A kapuőröktől tudta, hogy valaki kérdezősködött a sötét elf után.

Még nem tudta, hogy ez a csapat milyen szerepet játszik a küldetésben, de gyanította, hogy rosszban járnak. Alustriel már régen kielégítette kalandvágyát, most mégis azt kívánta, bárcsak valahogy segíteni tudna a drow-nak és barátainak nemes küldetésükben. Az államügyek azonban súlyosan nehezettek a vállára, nem volt ideje ilyesmire. Arra gondolt, hogy kiküld egy őrzőcsapatot a második csapat után, kifürkészni a szándékaikat.

Aztán visszafordult a város felé, és emlékeztette magát, hogy ő csak egy jelentéktelen szereplő a Mithril Csarnok utáni kutatásban. Csak annyit tehet, hogy bízik Drizzt Do'Urden és a barátai ügyességében.

Harmadik könyv **Új utak**

16. Régi napok

Zömök kőtorony állt egy kis völgyben egy meredek hegyoldal alján. Mivel be volt nőve borostyánnal és mindenféle növényzettel, aki éppen csak arra járt, nem is biztos, hogy észrevette az épületet.

A Csarnok Vándorai azonban nem véletlenül jöttek erre. Ez volt a Hírnök Tornya, ahol talán megtalálják a megoldást.

– Biztos vagy benne, hogy ez az a hely? – kérdezte Regis Drizztet, miközben kifelé lestek egy szirt mögül. Az ősrégi torony valóban inkább csak romnak tűnt. Semmi sem mozdult a környéken, még állatok sem motoztak, mintha valami kísérteties, ünnepélyes némaság uralná a helyet.

– Biztos – felelte Drizzt. – Érezd csak, milyen régi. Évszázadok óta itt áll.

– És mióta üres? – kérdezte Bruenor, bár kissé csalódott volt, mikor meglátta a romot.

– Nem üres – felelte Drizzt. – Hacsak nem tájékoztattak tévesen.

Bruenor felugrott és megkerülte a szirtet. – Talán igazad van – morogta. – Lehet, hogy tényleg figyel minket bentről egy troll vagy egy yeti. Fogadni mernék, hogy már alig vár minket! Csak úgy csorog a nyála! Essünk túl rajta! Sundabar messze van!

A többiek csatlakoztak a törpéhez a gyommal benőtt csapáson, ami valaha a toronyhoz vezető út lehetett. Óvatosan közelítettek az ősrégi ajtóhoz, kezükben fegyver.

Az ajtót moha fedte: láthatólag évek óta nem nyitották ki.

– Használd a karod, fiú – mondta Bruenor Wulfgarnak. – Ha valaki ki tudja nyitni, akkor az te vagy!

Wulfgar a falhoz támasztotta Égisz-agyart, és a hatalmas ajtó elé lépett. Megvetette a lábát, és végigtapogatta a követ, hogy valami jó fogódzót találjon rajta a lökéshez.

De épp csak megnyomta egy kicsit az ajtót, az máris kinyílt, méghozzá simán és zajtalanul.

Hideg fuvallat tört elő a benti sötét csendből, idegen illatokkal és a régiség aurájával. Drizztéket szinte túlviláginak érezték a helyet, mintha egy másik időbe tartozna, és Drizzt nem minden aggodalom nélkül vezette be őket.

Könnyedén jártak, lépteik mégis visszhangoztak a sötétben. Az ajtón túli napfény nem sok vigaszt nyújtott: mintha valami korlát lett volna a torony és a külvilág között.

– Meg kéne gyűjtanunk egy fák... – kezdte Regis, de hirtelen elhallgatott: megrémítette suttogásának váratlanul erős hangja.

– Az ajtó! – kiáltott fel Wulfgar hirtelen, mikor észrevette, hogy a zajtalan ajtószárny kezd becsukódni mögöttük. Odaugrott, hogy elkapja, mielőtt teljesen bezáródna, és teljes sötétségben maradnának, de még az ő hatalmas ereje sem tudott dacolni a mozgatóvarázssal. Az ajtó csattanás nélkül zárult be, épp csak a levegő szisszent, mintha egy óriás sóhajтана.

De nem kerültek vaksötét sírboltba, ahogy várták, mikor a nap utolsó sugara is eltűnt, mert kék izzás lobbant fel a helyiségben, mely a Hírnök Tornyának előcsarnoka volt.

Meg sem tudtak szólalni a mindent átfogó áhítatban. Egy időtlen buborék belsejéből láttak rá az Ember történetére, kiszakadva saját koruk és hovatartozásuk perspektívájából. Egy szempillantás alatt kerültek a kiemelt megfigyelők helyzetébe, saját létezésük felfüggesztődött egy másik időben és térben, és úgy néztek az emberi faj történéseire, ahogy egy isten nézhet. Finom tapéták – melyek valamikori élénk színei és határozott vonalai már elmosódtak – vitték Drizztéket egy olyan fantasztikus képforgatagba, melynek mozaikjai a faj történeteit mesélték, minden egyes darab más és más mesét ismételtetett állandóan, vagy legalábbis látszólag ismételtette változatlanul, valójában mindig megváltoztatta egy kissé, hogy különféle elveket és kimeneteleket mutasson be.

Mindenféle korokból származó fegyverek és páncélok sorakoztak a falak mentén, ezernyi rég elfeledett királyság címerei és lobogói alatt. Bölcsek és hősök mellképei – akik zömében ismeretlenek voltak még a legtanultabb tudósoknak is – meredtek le rájuk a falakról, megörökített vonásaik elég pontosak voltak ahhoz, hogy közvetítsék a megmintázott ember jellemét.

Egy másik ajtó – ez fából készült – volt a köralakú teremben, épp szembe a másikkal; nyilvánvalóan a torony mögötti hegybe nyílt. Csak amikor kezdett kinyílni, akkor tudták kivonni magukat Drizzték a hely varázsa alól.

Egyikük sem nyúlt a fegyveréért, mert tudták, hogy aki, vagy ami ezt a tornyot lakja, az minden földi erőn felül áll.

Egy öreg ember lépett be a terembe, akinél vénebbet még egyikük sem látott soha. Az arca megőrizte teltségét, nem aszott össze a korral, a bőre azonban szinte fa-szerű benyomást keltett, repedéshez hasonlító vonalakkal, mintha épp úgy dacolna az idővel, mint egy vén tölgy. Járása inkább siklás volt, mely meghaladta a lépkedés definícióját. Egészen közel ment Drizztékhez, és várt. Karját, mely még a szaténszerű köpeny alatt is láthatóan vékony volt, békésen az oldala mellett lógatta.

– Te vagy a torony hírnöke? – kérdezte Drizzt.

– Öreg Este vagyok – felelte az ember derűsen éneklő hangon. – Üdvözöllek benneteket, Csarnok Vándorai. Alustriel úrnő értesített az érkezésekről, és a küldetésekről.

Wulfgar figyelmét még a pillanat ünnepélyességében sem kerülte el Alustriel említése. Drizztre nézett, és sokatmondóan elmosolyodott.

Drizzt elfordult, és 6 is mosolyogni kezdett.

– Ez az Ember Terme – jelentette ki Öreg Este. – A legnagyobb a toronyban, persze a könyvtártól eltekintve.

Észrevette Bruenor elégedetlen grimaszát. – Fajtád hagyományai mélyen gyökereznek, jó törpe, és még mélyebben az elfeké – magyarázta. – De a történelem kríziseit gyakrabban mérik nemzedékekben, mint évszázadokban. A rövidéletű emberek ledönthettek ezernyi királyságot és ezernyi újat építhettek az alatt a néhány évszázad alatt, amíg egyetlen törpe király békében uralta népét.

– Nincs türelmük! – kaffantotta Bruenor, láthatóan nyugodtabban.

– Bizony – nevetett Öreg Este. – De most gyertek, vacsorázzunk. Sok dolgunk lesz ma este.

Bevezette őket az ajtón egy hasonlóan világított folyosóra. Mindkét oldalon ajtók jelezték a különféle helyiségeket – egy-egy minden jószándékú fajnak, de még az orkok, goblinok és óriások története is helyet kapott itt.

Öreg Este és az utasok egy hatalmas, kerek asztalnál ettek, melynek fája olyan kemény volt, mint a hegyi szikla. A szélébe körbe rúnákat véstek, olyan régi, letűnt nyelveken, melyekre már maga Öreg Este sem emlékezett. Mint minden más, az ennivaló is az ősi múltat idézte. Egyáltalán nem volt állott, de íze különbözött mindentől, amit Drizzték valaha is ettek. Az italnak, a kristálytisza vörösbornak olyan gazdag bukéja volt, ami még az elfek legendás elixírjein is túltett.

Öreg Este szórakoztatta őket evés közben, régi hősök meséiről beszélt, olyan eseményekről, melyeknek szerepük volt a Birodalmak mai képének kialakításában. Drizzték türelmes hallgatóságnak bizonyultak, pedig Mithril Csarnok titka talán egy vagy két ajtóra tőlük rejtőzött.

Mikor végeztek az étkezéssel, Öreg Este felállt a helyéről, és különös, átható kíváncsisággal nézett körül. – El fog jönni a nap, talán egy évezred múlva, amikor megint szórakoztatok majd valakit. Azon a napon az egyik mesém majd a Csarnok Vándorairól és dicső küldetésükről fog szólni, ebben biztos vagyok.

A jövevények nem tudtak mit felelni erre a megtiszteltetésre. Még a hidegvérű Drizzt is meredten ült egy hosszú, hosszú pillanatig.

– Gyertek – mondta Öreg Este. – Kezdődjön meg új utatok – Egy másik ajtóhoz vezette őket, egész Észak legnagyobb könyvtárának ajtajához.

Vastag és vékony kötetek borították a falakat, 'és heverték halmokban a teremben elhelyezett asztalokon. Öreg Este rámutatott az egyik asztalra, amin egy kinyitott könyv feküdt.

– A kutatás legnagyobb részét elvégeztem helyettetek – magyarázta Öreg Este. – És az összes, törpékkel foglalkozó könyv közül ez volt az egyetlen, amiben szó volt a Mithril Csarnokról.

Bruenor a könyvhöz lépett, és remegő kézzel simított végig az oldalán. Ősi törp nyelven volt írva, Dumathoin, a Titkok Hegy Alatti Órizőjének nyelvén, mely a Birodalmakban már majdnem kiveszett. Bruenor azonban el tudta olvasni. Gyorsan átfutotta az oldalt, aztán fennhangon felolvasta a lényeges mondatokat:

– "Elmor király és népe nagy hasznot húzott Garumn és a Harcpöröly Klán munkájából, a titkos bányák törpéi azonban nem tiltakoztak Elmor nyeresége ellen. Settlestone értékes és megbízható szövetségesnek bizonyult, így Garumn belekezdhetett a titkos útb a mithrilkészítmények piaca felé." – Bruenor a megvilágosodás ragyogásával tekintett fel barátaira.

– Settlestone suttozta. – Ezt a nevet ismerem – Visszamerült a könyvbe.

– Ezen kívül nem sokat találsz – mondta Öreg Este. – A Mithril Csarnok történetei nagyon régen elvesztek. A könyv csak annyit mond, hogy a mithril folyama hamarosan elapadt, Settlestone vesztére.

De Bruenor nem figyelt. Neki magának kellett elolvasnia. Minden szót, ami elveszett örökségéről szólt, csak úgy falt a szemével, bármilyen lényegtelen volt is.

– Mi ez a Settlestone? – kérdezte Wulfgar Öreg Estét. – Valami utalás?

– Meglehet – felelte a vén hírnök. – Én mindeddig nem találtam rá hivatkozást ezen a könyvön kívül, de ez alapján hajlok arra, hogy Settlestone meglehetősen szokatlan helye volt törpevárosnak.

– A föld fölött! – vágott közbe hirtelen Bruenor.

– Igen – helyeselt Öreg Este. – Egy törpeközösség felszíni építményekben. Ez manapság is ritka eset, a Mithril Csarnok idejében pedig egyenesen példátlan. Tudomásom szerint csak két lehetőség van.

Regis megeresztett egy diadalkiáltást.

– Talán még korai a lelkesedésed – jegyezte meg Öreg Este. – Még ha meg is találjuk, hol volt valaha Settlestone, a Mithril Csarnokba vezető út még csak ott kezdődik.

Bruenor átpörgetett néhány lapot a könyvben, aztán visszatette az asztalra. – Ilyen közel! – morogta, és öklével a megkövesedett fa asztallapra csapott. – Ráadásul tudnom is kellett volna!

Drizzt odament hozzá, és egy üvegcsét húzott elő köpenye alól. – Ez egy varázssital – magyarázta, látva Bruenor meghökkent tekintetét. – Ami segít, hogy visszamenj a Mithril Csarnok régi napjaiba.

– Ez igen erős varázslat – intette őket Öreg Este. – És nem lehet irányítani. Jól gondold meg, jó törpe.

De Bruenor már cselekedett is, a felfedezés határán ingadozva. Egyetlen húzásra lenyelte a folyadékot, aztán az asztal sarkának támaszkodott az ital lórúgásszerű hatása ellen. Veríték ütött ki ráncos homlokán. Önkéntelenül összerándult, amikor az ital visszaküldte az elméjét a századok távolába.

Regis és Wulfgar odamentek hozzá. A barbár megfogta a vállát, és leültette egy székbe. Bruenorak már az egész teste fénylett az izzadságtól, és a rándulások remegéssé folytak össze.

– Bruenor – mondta Drizzt halkan. Nem tudta, helyesen cselekedett-e, amikor ilyen csábító lehetőséget kínált a törpének.

– Ne, apám! – kiáltott fel Bruenor. – Ne itt a sötétben! Gyere hát velem! Mihez kezdhetnék nélküled?

– Bruenor mondta Drizzt határozottabban.

– Nincs itt – magyarázta Öreg Este, aki ismerte a folyadékot: ezt az italt gyakran használták hosszúéletű fajoknál főleg elfeknél – a távoli múlt felderítésére. A használói azonban általában kellemesebb időkbe látogattak. Öreg Este mélységes aggodalommal nézte Bruenort, mert az ital a múltja egy rossz szakaszába vitte vissza a törpét, egy olyan emlékhez, amit az elméje eltorlaszolt, vagy legalábbis elhomályosított, hogy megóvja őt a túl erős érzelmek ellen. Ezek az érzelmek most előkerülnek, és teljes erejükkel elárasztják a törp tudatát.

– Vigyétek őt a Törpék Termébe – javasolta Öreg Este. Hadd sütkérezzen ősei tekintetében. Segíteni fogják az emlékezésben, és erőt adnak neki megpróbáltatásaihoz.

Wulfgar felemelte Bruenort, és óvatosan végigvitte a folyosón a Törpék Terméhez, aztán lefektette a kőpadló közepére. Aztán Drizzték hátrébb vonultak, magára hagyták a törpét emlékképeivel.

Bruenor csak félig-meddig látta a képeket maga körül, megrekedt a múlt és a jelen világ között. Moradin, Dumathoin, istenek és hősök képmásai tekintettek le rá a falakról, némi vigaszt nyújtva neki a tragédiában. Törpeméretű páncélzatok, míves fejszék és kalapácsok vették körül, ő pedig fürdött büszke fajtája legnagyobb dicsőségének jelenlétében.

A képek azonban nem oszlathták el a retteget, amit újra átélt; a klánja, a Mithril Csarnok és az apja végzetét.

– Napfény! – kiáltotta a megkönnyebbülés és sajnálat közt hányódva. – Apámnak is, és apám apjának is! Közel a szabadulás! Settlestone... – Egy pillanatra elvesztette az eszméletét – ...adj nekünk menedéket! Elvesztünk! Elvesztünk! Adj menedéket!

– Nagy árat fizet – mondta Wulfgar. Fájdalmasan szemlélte a törpe kínlódását.

– Ő akarta megfizetni – felelte Drizzt.

– Keserves fizetség lesz, ha semmit nem tudunk meg – mondta Regis. – Nincs semmi rendszer a motyogásában. Ülünk itt, és reméljük, amikor nincs remény?

– Az emlékei máris elvitték Settlestone-ba, és nem szólnak ez előtte megtett útról – mutatott rá Wulfgar.

Drizzt előhúzta az egyik szablyáját, és mélyen az arcába húzta a csuklyáját.

– Micsoda? – kérdezte volna Regis, de a drow már mozdult is. Odasietett Bruenor mellé, és arcát egészen közel nyomta a törpe veritékes ábrázatahoz.

– Jóbarát vagyok – suttogta Bruenornak. – Meséld el a csarnokok bukását! Szövetségeseim várnak! A bosszú a miénk lesz, hatalmas törpe a Harcpöröly Klánjából! Mutasd nekünk az utat, hogy visszaszerezzük a csarnok dicsőségét!

– Titok – zihálta Bruenor félájultan.

Drizzt tovább próbálkozott. – Rövid az idő! A sötétség terjed! – kiáltotta. – Az utat, törpe! Tudnunk kell az utat!

Bruenor érthetetlenül motyogott valamit, és a többieknek elállt a lélegzete, mert tudták, hogy a drow áttörte azt az utolsó mentális korlátot, ami visszatartotta Bruenort attól, hogy megtalálja a csarnokot.

– Hangosabban! – mondta Drizzt.

– A Negyedik Csúcs! – ordította Bruenor. – Fenn a magas úton, az Őrző Völgyébe!

Drizzt visszanézett Öreg Estére, aki bólintott, hogy ismeri. – Pihenj, nagy törpe – mondta Drizzt csillapítóan. – Megbosszuljuk a klánodat!

– A leírás alapján, amit a könyve Settlestone-ról ad, a Negyedik Csúcs csak egy helyet jelenthet – magyarázta Öreg Este Drizztéknek, mikor visszamentek a könyvtárba. Regis a Törpék termében maradt, hogy vigyázza Bruenor nyugtalan álmát.

A hírnök pergamentokat vett le egy polcról, és kitergette a benne lévő tekercset: az északi vidék közepének térképét, Ezüsthöld és Mirabar között.

– Az egyetlen föld feletti törpe település a Mithril Csarnok idejében, ami elég közel van a hegyekhez ahhoz, hogy egy hegycsúcsra lehessen hivatkozni; itt lehet mutatott a Világ Háta legdélebbi nyúlványának legdélebbi csúcsára, éppen északra Nesme-től és az örökmocsaraktól. – Ezt az elhagyatott kővárost most egyszerűen csak "Romok"-nak hívják, régebben pedig, amikor a szakállas nép itt élt, Törpefálvának ismerték. De a társad emlékei meggyőztek arról, hogy valóban ez az a Settlestone, amiről a könyv beszél.

– Akkor a könyv miért nem Törpefalva, néven említi? – kérdezte Wulfgar.

– A törpék titkolózó nép – magyarázta mindentudó kacajjal Öreg Este. – Főleg ha kincsről van szó. A Mithril Csarnok-béli Garumn eltökélte, hogy leletét elrejtve tartja a külvilág mohósága elől. Ő és Settlestone-i Elmor nyilván kidolgoztak egy megállapodást, amiben bonyolult kódok és kitalált nevek voltak a környék megnevezésére. Mindenféle dolog, ami félrevezethette a szaglászó kereskedőket. Olyan nevek, amik most szétszórtan megjelennek a törpe-történelem kötetekben. Sok tudós olvashatott már a Mithril Csarnokról, csak éppen más néven, amiről az olvasó azt hitte, hogy egy másik ősi törpehonra vonatkozik, ami örökre elveszett.

A hírnök egy pillanatra elhallgatott, hogy végiggondoljon minden fejleményt. – Azonnal indulnotok kéne – tanácsolta. – Akár a hátatokon vigyétek a törpét, ha kell, de juttassátok Settlestone-ba, mielőtt a varázsital hatása elenyészik. Az emlékei közt, járva Bruenor talán megtalálja az utat visszafelé, az Örző Völgyének hegyeibe, a Mithril Csarnok kapujához.

Drizzt a térképet tanulmányozta, és azt a helyet, amit Öreg Este Settlestone-ként jelölt meg. – Vissza nyugatra – morogta, Alustriel szavait visszhangozva. – Alig kétnapi járás innen.

Wulfgar is közelebb húzódott, hogy lássa a pergament, és várakozó, de egyben szomorú hangon tette hozzá: – Utunk végéhez közeledik!

17. A kihívás

Csillagok alatt indultak el, és nem is álltak meg addig, míg az ég megint csillagba nem borult. Bruenorak nem volt szüksége támogatásra, Söt, ellenkezőleg. Éppen a törpe volt az, aki révületéből kissé magához térve, szemét régóta keresett célja felé függesztve vezette őket, a legerősebb iramot diktálva azóta, hogy a Jeges Szelek Völgyéből elindultak. Üveges tekintettel, félig a jelenben, félig a múltban járt: megszállott célja teljesen eluralkodott rajta. Majdnem kétszáz éve álmodott erről a visszatérésről, de az út utolsó napjai hosszabbnak tündek, mint az eltelt évszázadok.

Drizzték láthatólag legyőzték legnagyobb ellenségüket: az időt. Ha a Toronyban jól okoskodtak, akkor a Mithril Csarnok alig néhány napnyi járásra van tőlük, a nyár pedig még alig haladt át a középidején. Mivel az idő már nem szorította őket, Drizzt, Wulfgar és Regis kissé mérsékeltebb tempóra számítottak a Toronytól. De mikor Bruenor felébredt, és megtudta a felfedezést, nem hagyott helyet semmilyen vitának a rohanás miatt. De erre nem is került sor, mert Bruenor amúgy is mogorva alapállása most teljesen elsötétült.

– Szedd a lábad! – reccsent rá rendszeresen Regisre, aki apró lábaival nem bírta a törpe szédületes iramát. – Maradtál volna inkább Tízvárosban a nagy hasaddal! – Aztán a törpe csendes motyogásba merült, még jobban előrehajolt igyekezetében, és rohant előre. Süket maradt mindenféle megjegyzésre, amivel Regis felelt, vagy amit Drizzték tettek a viselkedésére.

Visszakanyarodtak a Rauvinhoz, hogy a folyás iránya vezesse őket. Drizztnek sikerült rávennie Bruenort, hogy forduljanak északnyugat felé, ahogy a hegység csúcsait megpillantják. A drow nem kívánt újabb nesme-i őrzéssel találkozni, mert biztos volt benne, hogy miattuk volt kénytelen Alustriel távortartani őt Ezüstholtól.

Bruenor képtelen volt pihenni még a táborban is, pedig nyilvánvalóan több mint a fele utat megtették Settlestone romjai felé. Úgy járkált föl-alá a táborban, mint egy ketrecbe zárt állat, ököibe szorította a kezét, és magában motyogott azokról a végzetes napokról, amikor a népet kítaszították a Mithril Csarnokból, és a bosszúról, amit véghezvisz, ha visszatért.

– Ez a varázssital hatása? – kérdezte Wulfgar Drizztet, miközben a tábor szélén álltak, és a törpét figyelték.

– Talán részben igen – felelte Drizzt. is aggódott a barátja miatt. – Az ital arra kényszerítette Bruenort, hogy újraélje legfájdalmasabb élményét. És most, hogy az emlékek felkeltették az érzelmeit, felébredt benne az a bosszúvágy is, ami egészen eddig szunnyadt benne.

– Fél – figyelte meg Wulfgar.

Drizzt bólintott. – Ez élete nagy próbája. Megfogadta, hogy visszatér Mithril Csarnokba, és ebben a fogadalomban van benne minden, amit értékesnek tart az életében.

– Túlságosan erőlteti – jegyezte meg Wulfgar, és Regisre nézett, aki kimerülten rogyott össze mindjárt vacsora után. – A félszerzet nem bírja a tempót.

– Már csak egy nap áll előttünk – felelte Drizzt. – Regis túl fogja élni ezt az utat, ahogy mi is – Vállon veregette a barbárt. Wulfgar nem volt teljesen elégedett, de belenyugodott, hogy nem tudja megingatni a törpét. Ő is nyugovóra tért. Drizzt visszanézett a járkáló törpére, és sötét arcán nagyobb aggodalom tükröződött, mint amennyit bevallott fiatal barátjának.

Drizzt valóban nem féltette Regist. A félszerzet mindig megtalálta a módját, hogy előnyhöz jusson. Bruenor azonban nyugtalanította a drow-t. Emlékezett arra, amikor a törpe elkészítette Égisz-agyart, a nagyerejű harci kalapácsot. Ez a fegyver volt Bruenor kovácsmesteri pályafutásának csúcsa: legendába illő alkotás. Bruenor nem remélhette, hogy valaha is túlszárnyalhatja, vagy akár megismételheti ezt. Soha többet nem fogott a kezébe kovácskalapácsot.

Most pedig itt van a Mithril Csarnok, Bruenor életcélja. Égisz-agyar Bruenor legjobb alkotása volt, ez pedig a legmagasabb csúcsa lesz. Drizzt aggodalma tovább tekintett a keresés sikerénél vagy kudarcánál, mégis veszélyesebb volt annál: az út veszélyei mindnyájukra egyformán hatással voltak, ők pedig elfogadták ezt, mielőtt nekivágtak. Akár megtalálják az ősi csarnokokat, akár nem, felérnek a hegy tetejére. A dicsőség pillanata el fog múlni.

– Nyugodj meg, barátom – lépett Drizzt a törpe mellé. – Ez az én hazám, elf – vágott vissza a törpe, de egy kicsit összeszedte magát.

– Én megértem – felelte Drizzt. – Úgy tűnik, hamarosan meglátjuk Mithril Csarnokot, és ez olyan kérdéseket vet fel, amelyekre hamarosan válaszolnunk kell.

Bruenor kíváncsian nézett rá, pedig jól tudta, mire céloz Drizzt.

Eddig csak azzal törődtünk, hogy megtaláljuk a Mithril Csarnokot, és nem beszéltünk arról, hogy mi lesz, ha megérkezünk.

– Ősi jogon én vagyok a Termek Királya – morogta Bruenor.

– Ezt én is így gondolom – mondta a drow. De mi van a sötétséggel, ami esetleg ott maradt? Az erővel, ami kiűzte klánodat a bányákból? Négyen szálljunk szembe vele?

– Lehet, hogy magától elment, elf felelte Bruenor mogorván. Nem akart szembenézni ezzel az eshetőséggel. – A csarnok minden bizonnyal üres.

– Minden bizonnyal. De 'mégis mik a terveid, ha a sötétség ott maradt?

Bruenor egy pillanatra elgondolkozott. – Üzenek a Jeges Szelek Völgyébe – felelte. – A népem tavaszra itt lesz.

– Alig százan vannak – emlékeztette őt Drizzt.

– Akkor majd hívom Adbart, ha többre van szükség! – vakkantotta Bruenor. – Harbromm örömmel segít, ha kincset ígérünk neki.

Drizzt tudta, hogy Bruenor nem ígéreti olyan könnyen a drágaságokat, de most nem akart tovább kérdezősködni, – Aludj jól mondta a törpének. – Meg fogod találni a válaszokat, amikor majd kell.

A másnapi iram sem volt kevésbé gyilkos. A hegyek hamarosan följük magasodtak rohanásukban, és a törpében újabb változás játszódott le. Hirtelen megállt, és szédelegve imbolyogni kezdett. Wulfgar és Drizzt már ott is voltak mellett, hogy támogassák.

– Mi történt? – kérdezte Drizzt.

– Törpefalva – felelte Bruenor távoli hangon. Egy sziklakiszögellésre mutatott a legközelebbi hegy aljánál.

– Ismered a helyet?

Bruenor nem válaszolt: Botladozva indult tovább, de elutasított minden segítséget. Barátai tehetetlenül vállat vontak, és követték.

Egy óra múlva megpillantották az épületeket. Óriás kártyavárak módjára hatalmas kőlapok voltak ügyesen egymásnak támasztva, és bár a házakat több mint száz éve elhagyták, az évszakok és a szelek nem sok kárt tettek bennük. Csak a törpék voltak képesek ilyen erővel felruházni a követ. Olyan tökéletesen is össze tudták volna illeszteni a sziklákat, hogy azok olyan sokáig megmaradjanak, mint maga a hegy, nemzedékeken és bárdok dalain túl, hogy egy jövőendő faj nézze majd őket áhítattal és csodálkozással, nem tudván elképzelni sem, kik készítették az épületeket.

Bruenor emlékezett. Úgy ment be a faluba, ahogyan akkor, kétszáz évvel ezelőtt. Egy könnycsepp jelent meg

szürke szemében, teste beleremegett a sötétség emlékébe, ami lecsapott a klánjára.

A barátai hagyták járkálni egy ideig. Nem akarták megzavarni ünnepélyes érzelmeiben, melyek utat találtak kerges bőrén keresztül. Aztán amikor már a délután is a vége felé járt, Drizzt odament hozzá.

– Tudod az utat? – kérdezte.

Bruenor felnézett egy hágóra, ami a legközelebbi hegyre futott fel. – Fél nap – felelte.

– Táborozzunk itt? – kérdezte Drizzt.

– Rosszat tenne nekem – felelte Bruenor. – Sok mindenem gondolkodnom kell, elf. Ne félj, nem felejttem el az utat – Szemei összeszűkültek, mikor az útra gondolt, amin elmenekültek azon a végzetes napon. – Soha többé nem felejttem el.

Bruenor erőltetett tempója szerencséjére vált Drizzték-nek mert Bok könnyedén követte a drow nyomait Ezüsthaldon kívül, és hasonló sietséggel vezette csapatát. A Torony mellett elmentek – a mágikus védelem amúgy sem engedte volna őket még a közelbe sem –, így jelentős időt nyertek.

Mikor letáboroztak, Entreri ördögi mosollyal kémlelte a sötét láthatárt, és a fényfoltot, amiről tudta, hogy áldozata tábortüze.

Catti-brie is látta a fényt, és tudta, hogy a következő nap lesz a döntő. Élete nagy részét harcdezt törpék közt töltötte, magának Bruenorak a tanítványaként. A törpe fegyelemre és önbizalomra nevelte. Nem hencegésre, hogy elrejtse bizonytalanságát, hanem arra, hogy valóban Bízson magában, és hogy felmérje azt, mit képes és mit nem képes elérni. Ha aznap éjszaka nem tudott elaludni, az nem a kudarcától való félelme miatt volt, hanem ezért, mert már alig várta, hogy szembekerüljön a közeledő kihívással.

Korán táborot bontottak, és kora reggel értek a romokhoz. De hiába voltak épp oly izgatottak, mint a másik csapat, Bruenorék táborának csak a maradványait lelték.

– Egy vagy két órája indultak el – vélte Entreri a hamu melege alapján.

– Bok már meg is találta a nyomukat – mondta Sydney a gólemre mutatva, aki a legközelebbi hegy lába felé tartott.

Entreri arcán mosoly ömlött el, ahogy úrrá lett rajta a hajsza kellemes izgalma. Catti-brie azonban nem a bérgyilkost figyelte, hanem Jierdan arcát.

A katona bizonytalannak látszott saját magával kapcsolatban. Ő is elindult Sydney és Entreri után Bok nyomában, de erőltetett léptekkel. Nyilvánvalóan nem várta úgy a közelgő találkozást, mint Entreriék.

Catti-brie elégedett volt.

Egész reggel másztak szirteke5t és kötömböket kerülgetve. Aztán Entreri a két éve tartó üldözés kezdete óta először megpillantotta áldozatát.

A bérgyilkos felért. egy köves dombra, és lassított, hogy lemásszon egy meredek, fás szurdokba, amikor Bruenor és társai kibukkantak valami bozótból, és megindultak egy meredek lejtőn. Entreri lekuporodott, és jelzett a többieknek, hogy lassítsanak mögötte.

– Állítsd meg a gólemet – mondta Sydneynek, mert Bok már el is tűnt lent a fák közt, tehát hamarosan kiér a másik oldalon a csupasz kőterepre, ahol a' törpe csapat könnyen megláthatja.

Sydney odasietett. – Bok, gyere vissza hozzám! – kiáltotta, amilyen hangosan csak merte, mert a másik csapat hiába volt messze, a hegyoldal visszhangja felerősítette a hangot.

Entreri a sziklafalon mozgó pontocskákra mutatott. – Elkaphatjuk őket, mielőtt megkerülik a hegy oldalát – mondta Sydneynek. Visszaugrott Jierdanhoz meg Catti-brie-hez, és durván összekötözte Catti-brie kezét a háta mögé. – Ha kiabálsz, meghalnak a barátaid – mondta neki. – Aztán te is fölöttébb kínos véget érsz.

Catti-brie a lehető legrémültebb pillantását vetette rá, de közben örült, hogy a bérgyilkos fenyegetése milyen kis hatással van rá. Felülemelkedett azon a rettegésen, amit Entreri kijátszott ellene, amikor először találkoztak Tízvárosban. Catti-brie meggyőzte magát – bármennyire irtózott is a hidegvérű gyilkostól – hogy végső soron Entreri is csak ember.

Entreri a sziklafal előtti mély völgyre mutatott, aztán Bruenorékra. – Én átvágok a szakadékon – magyarázta Sydneynek – és kapcsolatba lépek velük. Te meg a gólem gyertek tovább az úton, és közelítsétek meg őket hátulról.

– És velem mi lesz? – kérdezte Jierdan idegesen.

– Te maradj a lánnyal! – parancsolta Entreri, olyan hányavetien, mintha egy szolgálával beszélve. Aztán sarkonfordult, és elindult, elvágva minden vitát.

Sydney nem is nézett Jierdanra, miközben Bok visszatértét várta. Nem volt ideje ilyen kicsinyes civakodásra, és úgy vélte, hogy ha Jierdan nem tudja megvédeni magát, akkor az ő fáradságát sem éri meg.

– Most cselekedj – súgta Catti-brie Jierdannak. – Magadért, nem értem! – A katona inkább csodálkozva, mint dühösen nézett rá. Fogékony volt minden olyan javaslatra, ami kisegíthette kínos helyzetéből.

– A varázsló már semmire sem tart, ember! – folytatta Catti-brie. – A bérgyilkos lépett a helyedre, és Sydney inkább mellette áll ki, mint melletted. Itt az alkalom, hogy tegyél valamit, még hozzá az utolsó alkalom, hajói látom! Mutasd meg a mágusnak, mit érsz, Luskan katonája!

Jierdan idegesen nézett körül. Számított rá, hogy a lány manipulálni próbálja, a szavaiban azonban elég igazság volt ahhoz, hogy kiderüljön: jól méri fel a helyzetet.

Győzött a büszkesége. Odafordult Catti-brie-hez és egy ütéssel ledöntötte a földre, aztán elrohant Sydney mellett, Entreri után.

– Hová mész? – kiáltott utána Sydney, de Jierdant már nem érdekelte a szófia beszéd.

Sydney meglepetten és zavartan fordult vissza, hogy megnézzé a foglyot. Catti-brie számított erre, és nyögve hempergett a földön, mint a katona keményen megütötte volna, pedig annyira

elhajolt Jierdan ökle elől, hogy az épp csak súrolta. Átgondoltan és tudatosan úgy számította ki a mozdulatait, hogy összekötött kezeit át tudja húzni a lábán, maga elé.

Catti-brie előadása eléggé megnyugtatta Sydneyt ahhoz, hogy figyelmét teljes egészében a közelgő összeütközésnek szentelje két útitársa között. Hallva Jierdan közeledését, Entreri kivont tőrrel és szablyával pördült hátra.

– Azt mondtam, maradj a lánnyal! – sziszegte.

– Nem azért jöttem erre az útra, hogy örösdít játsszak a foglyod mellett! – vágott vissza Jierdan, a kezében karddal.

Entreri arcán megjelent a jellegzetes mosoly. – Menj vissza – figyelmeztette még egyszer utoljára Jierdant, pedig tudta, és örömmel látta, hogy a büszke katona nem fordul vissza.

Jierdan még egy lépést tett felé.

Entreri szűrt.

Jierdan tapasztalt harcos volt, sok harc veteránja, és ha Entreri azt hitte, hogy egyetlen szűrással végezhet vele, tévedett. Jierdan kardja félrecsapta a fegyvert, és viszonzta a döfést.

Látva a nyilvánvaló megvetést, amit Entreri Jierdan felé tanúsított, és ismervén a katona büszkeségét, Sydney már az indulás óta tartott ettől az összeütközéstől. Nem aggódott azért, hogy valamelyikük meghal – gyanította, hogy Jierdan lesz az – de nem tűrhette, hogy bármi

is veszélybe sodorja a küldetését. Majd ha már biztonságban nála lesz a drow, lerendezhetik a nézeteltéréseket.

– Menj oda hozzájuk! – kiáltotta a közeledő gölemnek. – Vess véget a harcnak! – Bok azonnal megfordult, és vívók felé sietett. Sydney a fejét csóválta. Úgy gondolta, hogy a helyzet hamarosan rendeződik, és folytathatják a hajszát.

De nem látta a háta mögött Catti-brie-t.

Catti-brie tudta, hogy csak egy lehetősége van. Hangtalanul felemelkedett, és összekulcsolt kezeivel lecsapott a mágus tarkójára. Sydney a köves földre hanyatlott, Catti-brie pedig elrohant mellette, le a fák közé. A vér csak úgy lüktetett az ereiben. Elég közel kell jutnia a barátaihoz, hogy meghallják figyelmeztető kiáltását, mielőtt újra elkapják.

Alig ért be a fák közé, hallotta Sydney elhaló hangját: – Bok!

A gölem azonnal visszafordult. Le volt maradva Catti-brie mögött, de egyre közelebb került.

Még ha észre is vették őt, Jierdanék túlságosan el voltak foglalva ahhoz, hogy törődjenek Catti-brie-vel.

– Többet nem sértesz meg! – rikoltotta Jierdan az acélcsevegésben.

– De igen! – sziszegte Entreri. – Nagyon sokféleképpen meg lehet gyalázni egy holttestet, ostoba, és én mindet kipróbálom majd rothadó csontjaidon – Egyre jobban nyomult előre, csak ellenfelére koncentrált, pengéi Halálos lendületre tettek szert táncukban.

Jierdan bátran viszonzta a támadásokat, a bergyilkosnak azonban nem esett nehezére hárítani a döféseit. A katona hamarosan kimerítette cseleinek és szűrásainak tárházát, mégsem jutott a célnak még csak a közelébe sem. Előbb el fog fáradni, mint Entreri – ezt tisztán látta már most.

Tovább vívtak, Entreri vágásai egyre gyorsabbak és gyorsabbak lettek, míg Jierdan kétkezes csapásai erősen lelassultak. A katona remélte, hogy Sydney most már közbelép. Állóképessége hiányosságai hamar nyilvánvalóvá váltak Entreri számára, és Jierdan nem értette, hogy a mágus miért tűri szó nélkül a harcot. Növekvő kétségbeeséssel nézett körül. Aztán meglátta Sydneyt arccal a kövön fekvé.

Ez jó kibúvó lesz, gondolta, de inkább magáért aggódott. – A varázsló! – kiáltotta Entrerinek. – Segítenünk kell neki! – Szavai azonban süket fülekre találtak.

– És a lány! – ordította Jierdan, hogy jobban felkeltse a gyilkos figyelmét. Megpróbált kiszállni a küzdelemből. Hátraugrott, és leengedte a kardját. – Majd később folytatjuk – jelentette ki fenyegetően, bár nem állt szándékában még egyszer nyíltan szembeszállni Entrerivel.

Entreri nem-válaszolt, de ő is leeresztette a pengéit. Jierdan, az örök becsületes katona, hátrafordult, hogy odamenjen Sydneyhez.

Egy ékköves tör fúródott a hátába.

Catti-brie szánalmasan botladozott: képtelen volt rendesen megtartani az egyensúlyát összekötött kézzel. Laza kövek gurultak ki a lába alól, és többször is elesett, de macskafürgeséggel talpra ugrott megint.

Bok azonban gyorsabb volt.

Catti-brie megint elesett, és átgurult egy éles kövön. Egy veszélyes, csúszós kölejtőn indult lefelé, hallotta a nyomában csörtető gölemet, és tudta, hogy nem futhat el a szörnyeteg elől. Mégsem volt más választása. A veríték marta a sebeit, a szemét: minden remény elhagyta. Mégis futott tovább: bátorsága nem nyugodott bele a nyilvánvaló végbe.

Kétségbeesése és rettegése dacára talált magában erőt, hogy valami megoldást keressen. A lejtő még vagy húsz lábig folytatódott, mellette pedig ott állt egy rég halott fa vékony, kiszáradt törzse. Elkecseregett terv ötlött az eszébe, ami azonban elég reménnyel kecsegtetett ahhoz, hogy legalább megpróbálja. Egy pillanatra megállt, hogy, szemügyre vegye a fa gyökérzetét, és felbecsülje, milyen hatással lenne a kövekre a fa kirántása.

Néhány lépést visszahátrált a lejtőn, és összehúzta magát a lehetetlen ugrás előtt. Bok elérte a lejtő tetejét, súlyos lábának nyomán kődarabok bukfenceztek a mélybe. Éppen Catti-brie mögött volt, és feléje nyújtotta rettenetes karját.

És Catti-brie ugrott.

A kezét összefogó kötelet röptében a törzsre akasztotta, és teljes súlyával a gyökerek tartóereje ellen feszült.

Bok utána indult, nem sejtette a szándékait. Még amikor a fatörzs felborult, és a halott gyökerek hálózata kiszakadt a földből, akkor sem fogta fel a veszélyt. Ahogy a laza kövek megmozdultak és gurulni kezdtek, ő még mindig csak az áldozatán tartotta a szemét.

Catti-brie bukfencezni kezdett lefelé a köcsuszamlás szélén. Nem próbált felállni, csak gurult minden fájdalom ellenére, hogy minél messzebbre kerüljön az omló lejtőtől. Elszántságában sikerült eljutnia egy vastag tölgyhöz. A törzs mögé került, onnan nézett vissza a lejtőre:

Még éppen látta, ahogy a gölemet maga alá temeti egy tonnányi lezúduló kő.

18.

Az Őrző völgyének titka

Az Őrző Völgye – jelentette be Bruenor ünnepélyesen. Egy magas párkányon álltak, és többszáz lábnyi magasságból tekintettek le egy mély, sziklás szurdokra.

– Hogyan jutunk le? – lehelte Regis, hisz minden oldal tökéletesen függőlegesnek és simának tűnt, mintha szándékosan úgy vágták volna ki a kőből.

Természetesen volt út lefelé, és Bruenor, aki még mindig ifjúkora emlékei közt járt, jól ismerte. Körülvezette barátait a szakadék keleti peremén, és visszanézett nyugatra, a három legközelebbi hegy csúcsa felé. – A Negyedik Csúcson álltok – magyarázta – ami arról kapta a nevét, ahogy a másik három mellett elhelyezkedik.

– A három csúcsnak egy a vége – idézte a törpe a sort egy hosszabb ősi dalból, amit Mithril Csarnok minden fiatal törpéjének megtanítottak, mielőtt kieresztették volna őket a bányákon kívülre.

"Három csúcsnak egy a vége, Mögötted a hajnal fénye. "

Bruenor mozgolódni kezdett, hogy a három nyugati hegycsúcsot egyvonalba hozza, aztán lassan kiment a peremig, és kinézett. – Megérkeztünk a völgy bejáratához – mondta nyugodtan, pedig a szíve majd' kiugrott a torkán izgalmában.

Három barátja megindult utána. Közvetlenül a perem alatt egy kivésett lépcsőfokot pillantottak meg, az elsőt a sorban, ami levezetett a sziklafalon. Színe teljesen beleolvadt a sziklába, gyakorlatilag minden más szögből láthatatlan volt.

Regis megszédült, amikor lenézett. Majdnem elájult a gondolatra, hogy több száz lábnyit kell ereszkedniük egy keskeny lépcsőn, aminek nincs korlátja. – Lezuhanunk! – sivitotta, és visszahátrált.

De Bruenor most sem törődött véleményekkel és ellenérvekkel. Elindult lefelé, Drizzt és Wulfgar pedig követték. Regisnek nem maradt más választása: mennie kellett. Drizzték azért megsajnálták, és segítettek neki, amikor tudtak. Wulfgar még fel is vette, amikor elkezdett fűjni a szél.

A lefeléút óvatos és lassú volt, még Bruenor vezetésével is. Mintha órák teltek volna el, mire a szakadék alja egyáltalán közelebb került hozzájuk.

– Balra ötszáz, aztán még száz – dalolta Bruenor, amikor leértek. A törpe délnek indult a fal mentén, számolgatta a lépéseit. Hatalmas kőoszlopok, mellett jártak, egy másik kor monolitjainál, melyek felülről csak törmelékhalomoknak látszottak. Még Bruenor sem tudott semmilyen történetet ezeknek a monsthumoknak az építéséről és céljáról, pedig az ő népe évszázadokig élt itt. De bármi volt is a céljuk, némán és nagyszerűen virrasztottak a völgy felett számtalan évszázada. Már a törpék érkezésekor is ősrégiek voltak, vészjósló árnyékukban apró porszem volt csupán bárki halandó.

Az oszlopokon megtörő szél kísértetiesen, gyászosan huhogott, valami természetfeletti, időtlen színezetet adott a helynek, és eszébe juttatta a szemlélőknek halandóságukat, mintha a monolitok pusztá, kőrtalan voltukkal is gúnyt űznének a létezésből.

Bruenort nem zavarták a tornyok, csak számolt.

" Balra ötszáz, aztán még száz, Titkos ajtó, nyílik a ház. "

Aztán a falat kezdte tanulmányozni, hogy találjon valami nyomot, ami a csarnok bejáratát jelzi.

Drizzt és végigtapogatta érzékeny ujjával a sima követ. – Biztos vagy benne? – kérdezte a törpétől több pernyi keresés után. Semmiféle repedést nem érzett.

– Igen! – jelentette ki Bruenor. – Az én népem fortélyosan dolgozott, és attól tartok, nem egykönnyen találunk rá a titkos ajtóra.

Regis is bekapcsolódott a keresésbe, Wulfgar pedig, aki rosszul érezte magát a monolitok árnyékában, őrt állt mögöttük.

Alig telt el néhány másodperc, a barbár mozgást vett észre arrafelé, ahonnan jöttek, a lépcső felől. A földre lapult, és megmarkolta Égisz-agyart. – Látogatóink vannak – mondta a barátainak. Suttogása sziszegve visszhangzott, mintha a monolitok kinevetnék titkolózását.

Drizzt a legközelebbi oszlophoz ugrott, és Wulfgar tekintete alapján elindult. Bruenor dühös volt, hogy megzavarják: egy kisbaltát szedett elő, és a barbár mellé állt. Regis mögéjük húzódott.

Aztán hallották, hogy Drizzt felkiált: – Catti-brie! – Túlságosan megkönnyebbültek és megörültek ahhoz, hogy elgondolkozzanak rajta, hogy került a barátjuk ilyen messzire Tízvárostól, és hogyan bukkant rájuk.

De egycsapásra lehervadt a mosoly az arcukról, amikor meglátták a lányt, ahogy véresen és törődötten tápolyog feléjük. Elébe siettek, a drow azonban sejtette, hogy valaki a lány nyomában lehet, és az oszlopok közül körbenézett.

– Mi szél hozott ide? – kiáltotta Bruenor, és szorosan magához ölelte Catti-brie-t. – És ki bántott? Megszorongatom a nyakát!

– Én meg agyonütöm! – tette hozzá Wulfgar, akit már a gondolat is feldühített, hogy valaki bántotta a lányt. Regis kezdte sejteni, mi történt.

– Fender Mallot és Grollo meghaltak – mondta Catti-brie Bruenornak.

– Ők is jöttek veled? De miért? kérdezte a törpe.

– Nem, még Tízvárosban – felelte Catti-brie. – Egy férfi, egy bérgyilkos csinálta, aki Regist keresi. Utánamentem, hogy figyelmeztesselek benneteket, de elkapott, és magával hurcolt.

Bruenor gyilkos pillantást vetett a félszerzetre, aki még hátrébb húzódott, és lehajtotta a fejét.

– Gondoltam, hogy bajban vagy, amikor utánunk rohantál! – morgott. – Miről van szó? De semmi hazudozás!

– Entreri a neve – mondta Regis. – Artemis Entreri. Calimportból jött, Pook Pasa küldte – Regis elővette a rubinfüggőt. – Emiatt.

– De nincs egyedül – tette hozzá Catti-brie. – Luskani varázslók meg Drizztet keresik.

– Miért? – kiáltotta Drizzt az árnyak közül.

Catti-brie vállat vont. – Ügyeltek rá, hogy ne derüljön ki, de szerintem Akar Kesselrel kapcsolatban akarnak megtudni valamit.

Drizzt azonnal megértette a helyzetet. A Kristályszilánkot keresik, a varázstárgyat, ami Kelvin Halmának lavínája alá temetődött.

– Hányan vannak? – kérdezte Wulfgar. – És milyen közel?

– Hárman voltak – felelte Catti-brie. – A bérgyilkos, egy varázsló és egy luskani katona. Egy szörnyeteg is volt velük. Ők gólemnek nevezték, de én még sosem láttam ilyen szerzetet.

– Gólem – ismételte Drizzt halkan. Sok ilyen teremtményt látott a sötét elfek városában. Félelmetes erejű szörnyetegek, akik a végsőig hűségesekek készítőjükhöz. Ha a másik csapatnak van egy ilyen, akkor valóban erős ellenfelek.

– De neki vége – folytatta Catti-brie. – Üldözött, amikor elszöktem, és el is kapott volna, de kicseleztem, és egy hegyoldalnyi sziklát zúdítottam a fejére.

Bruenor megint magához ölelte. – Jól csináltad, kislányom – suttogta:

– A bérgyilkos meg a katona éppen párbajoztak, amikor eljöttem mondta tovább Catti-brie. – Azt hiszem, az egyik meghalt, és nagyon valószínű, hogy a katona az. Kár, mert becsületes fajta volt.

– Már csak azért is megöltem volna, hogy egyáltalán segített azoknak a kutyaáknak – torkollta le Bruenor. – De elég a meséből, arra majd lesz idő később. A csarnoknál vagy, te lány, tudod? A saját szemeddel fogod látni azokat a csodákat, amiről eddig csak meséltem! Pihenj egy kicsit – Hátrafordult Wulfgarhoz, de Regist találta. A félszerzetnek is megvolt a maga gondja. Lehorgasztott fejjel tűnődött, hogy nem feszítette-e túl a húrt a barátainál.

Ne félj, barátom – mondta Wulfgar, látva Regis kétségbeesését. – Te csak életben akartál maradni. Ezen nincs semmi szégyellnivaló. Bár figyelmeztethetél volna minket a veszélyre!

– Fel a fejjel, Bendőkorgi! vakkantotta Bruenor. – Nem is vártunk mást tőled, haszontalan kis csaló! Ne hidd, hogy meglepődtünk! – Bruenor haragja, ami szinte magától dagadt egyre nagyobbra, most hirtelen kirobbant. – Hogy merted ezt megtenni velünk? – ordított Regisre. Félretolta Catti-brie-t, és előrelépett. – Ráadásul épp most, hogy a hazám ajtajában állunk!

Wulfgar gyorsan közéjük vetette magát, de megdöbbenett a törpe hirtelen változása. Még sosem látta Bruenort ilyen érzelemkitörésben. Catti-brie is meglepetten figyelt.

– Nem a félszerzet hibája volt – szólalt meg. – És a varázslók amúgy is jöttek volna!

Drizzt visszament hozzájuk. – Eddig még senki sem lépett a lépcsőre – mondta, de amikor jobban szemügyre vette a többieket, látta, hogy senki sem figyelt rá.

Hosszú, kellemetlen csend telepedett rájuk, aztán Wulfgar magához ragadta a kezdeményezést. – Túl nagy utat tettünk meg ahhoz, hogy egymás közt veszekedjünk és harcoljunk! – fedtte Bruenort.

Bruenor üres tekintettel meredt rá: nem tudta, hogyan reagáljon a Wulfgartól szokatlan állásfoglalásra. – Bah! mondta végül, és tehetetlenül az égnek emelte a kezét. – Ez a bolond félszerzet megölet mindnyájunkat... de ne aggódjunk! – mondta gúnyosan, és visszalépett a falhoz, hogy tovább keresse az ajtót.

Drizzt kíváncsian nézte a mogorva törpét, de pillanatnyilag inkább Regis miatt aggódott. A félszerzet nyomorultul kuporgott, és láthatólag elvesztette minden lelkesedését az út további része iránt. – Fel a fejjel! – mondta neki Drizzt. – Bruenor haragja elszáll. Hisz itt van előtte az, amiről álmodott.

– Ami pedig a bérgyilkost illeti, aki a fejedre pályázik. – lépett hozzájuk Wulfgar – illő fogadtatásban részesítjük, mikor megérkezik, már ha idetalál egyáltalán Wulfgar megveregette a kalapácsa fejét. – Talán rá tudjuk venni, hogy meggondolja magát veled kapcsolatban!

– Ha bejutunk a bányába, nem tudnak követni minket – mondta Drizzt Bruenornak, hogy csillapítsa a törpe haragját.

– Nem fog sikerülni nekik a lépcső – mondta Catti-brie. – Még én is alig találtam meg, pedig láttam, ahogy lemásztok!

– Én inkább szembeszállnék velük! – jelentette ki Wulfgar. – Sok mindent meg kell magyarázniuk, és nem kerülhetik el a büntetésüket azért, ahogy Catti-brie-vel bántak!

Vigyázz a bérgyilkossal – intette Catti-brie. – A pengéje maga a halál, és sosem hibázik!

– A varázsló is veszélyes ellenfél lehet – tette hozzá Drizzt. – Most fontosabb feladatunk van – ne menjünk bele olyan harcba, amit ellehet kerülni.

– Nem késlekedhetünk! – mondta Bruenor. – Mithril Csarnok itt áll előttem, és én be is megyek! Jöjjenek csak utánunk, ha mernek – Visszafordult a falhoz, és odahívta Drizztet is segíteni. – Te örködj, fiú – mondta Wulfgarnak. – És gondoskodj a lányomról.

– Nincs valami nyitószó? – kérdezte Drizzt, amikor egyedül maradtak a sima falnál.

– De – mondta Bruenor. – De a varázs, ami hozzá tapad, egy idő után elszáll belőle, és egy új szót kell kinevezni. De nem járt itt senki, aki új szót adott volna.

– Akkor próbálkozz meg a régivel.

– Megpróbálkoztam, elf, vagy egy tucatszor, amióta ideértünk – csapott öklével a falra. – Kell lennie valami más módnak – morogta csalódottan.

– Eszedbe fog jutni – nyugtatta meg Drizzt. Tovább vizsgálgatták a falat.

Még egy törpe makacs elszántsága sem hoz mindig eredményt, így az éjszaka a kijárat előtt érte a vándorokat. Még tüzet sem mertek gyújtani, nehogy felkeltsék az üldözők figyelmét. Minden megpróbáltatásuk közül talán ez volt a legkínzóbb: a célhoz ilyen közel tehetetlenül várni. Bruenor kezdett kételkedni magában: talán nem is itt van az ajtó. Újra és újra végigpergette magában a gyerekkori dalt, hogy megtalálja, hol hibázhatott:

Mindenki nyugtalanul aludt, főleg Catti-brie, aki tudta, hogy egy gyilkos pengéje les rájuk. Egyáltalán nem is tudtak volna aludni, ha nem lettek volna biztosak benne, hogy egy drow elf éber tekintete örökös felettük.

Néhány mérföldnyire mögöttük hasonló tábor volt. Entreri . csendesen állt, és tábornícz fényét kereste a keleti hegyeken, bár kételkedett benne, hogy az utasok ilyen gondatlanul viselkednének, ha Catti-brie megtalálta és figyelmeztette őket. Mögötte egy pokrócba csavarva Sydney pihente ki az ütést, amit Catti-brie-től kapott.

A gyilkosnak megfordult a fejében, hogy otthagyja – ezt máskor minden további nélkül meg is tette volna – de most amúgy is időre volt szüksége, hogy rendezze a gondolatait, és eldöntse, mit tegyen.

A hajnal ugyanígy érte, mozdulatlanul és gondolataiba merülve. Mögötte lassan ébredezett a mágus.

– Jierdan! – kiáltott fel bódultan. Entreri leguggolt hozzá.

– Hol van Jierdan? – kérdezte a lány.

– Meghalt – felelte Entreri a szájalom legkisebb jele, nélkül. – És a gölem is.

– Bok? – hüledezett Sydney.

– Ráomlott egy hegy – felelte Entreri. – És a lány?

– Elment – Entreri megint keletre nézett. – Ha téged' ellátalak, elmegyek – mondta lánynak. – Ami hajszánknak vége.

De hisz a közelben vannak – ellenkezett Sydney. – Épp most adnád fel?

Entreri elvigyorodott. – A félszerzet az enyém lesz – mondta, és Sydney nem kételkedett benne, hogy ez így is lesz. – De a mi csapatunk megszűnik. Én megyek a saját utamon, és te is a tiéden. Figyelmeztetlek, hogyha elveszed, ami az enyém, te leszel a következő áldozatom.

Sydney gondosan mérlegelte a fenyegetést. – Hol volt Bok? – kérdezte hirtelen ötlettől vezérelve.

Entreri kelet felé pillantott az úton. – Egy völgyben, a fákon túl.

– Vigyél oda – mondta Sydney. – Valamit meg kell tennem.

Entreri felsegítette a varázslót, és végigvezette az ösvényen, gondolván, hogy úgyis elválík a lánytól, ha az elvégezte utolsó feladatát. Kezdte tisztelni a fiatal mágust, a kötelességtudatát, és bízott abban, hogy a lány nem csapja be. Sydney még nem kész varázsló, neki nem ellenfél, és mindketten jól tudták, hogy a tisztelet semmiben sem fogja megakadályozni Entrerit, ha a lány az útjába áll.

Sydney egy ideig tanulmányozta a sziklás lejtőt, aztán Entrerihez fordult, ajkán sejtelmes mosollyal. – Azt mondtad, hogy közös vadászatunk végetért, de tévedtél. Mi még mindig hasznodra lehetünk, bérnyilkos.

– Mi?

Sydney a lejtő felé fordult. – Bok! – kiáltotta hangosan, és a kövekre meredt.

Entreri arcán zavart kifejezés jelent meg. Ő is figyelni kezdte a lejtőt, de nem látott semmilyen mozgást.

– Bok! – kiáltotta újra Sydney, és most valóban mozgolódáskezdődött. A kövek recsegni kezdtek, egy szikladarab a levegőbe emelkedett, alatta pedig ott volt Bok, aki felemelte. Kissé viharverten és összetörten, de természetesen minden fájdalomérzet nélkül lökte félre Bok a nagy követ, és elindult gazdája felé.

– Egy gölemet nem lehet olyan könnyen elpusztítani – magyarázta Sydney. Nagy elégtételére szolgált a jobbára szenvtelen Entreri döbbenete. – Boknak még feladata van, amitől nem lehet egykönnyen eltántorítani.

– Elvezet bennünket a drow-hoz – nevetett Entreri. Gyere, útitársam mondta Sydneynek. – Folytassuk a hajszát.

Drizzték még hajnalban sem találtak semmi jelet. Bruenor csak állt a falnál és misztikus szavakat kántált, melyeknek zömmel semmi köze sem volt a nyitószavakhoz.

Wulfgar másként közelítette meg a problémát. Mivel úgy vélte, hogy egy kis kongó hang elárulja majd, hogy jó helyen próbálkoznak-e, módszeresen végigkopogtatta a falat Égisz-agyarral. A kalapács csendülése tömör követ jelzett, hangja szinte dalolva hirdette a tökéletes kovácsmunkát.

Az egyik ütés azonban nem ért falat. Wulfgar előrelendítette a kalapács fejét, de ahogy a kőfelszínhez ért, kék fényrétegbe ütközött. Wulfgar meghökkenve ugrott hátra. Repedések jelentek meg a falban: egy ajtó körvonala! A szikla tovább mozgott, és húzódott befelé, majd félrecsusszant, és mögötte feltárult a törpebirodalom előcsarnoka. Évszázadokig bezárt, régi korok illatát hordozó levegő csapta meg őket.

– Mágikus fegyver! – rikkantotta Bruenor. – Az egyetlen dolog, amit a népem elfogadott fizetségnek!

– Amikor látogatók jöttek, elkezdtek kopogtatni a falat egy mágikus fegyverrel? – kérdezte Drizzt.

A törpe bólintott, de figyelmét teljesen az ajtón túli homály kötötte le. A teremben nem volt világítás, csak a nap süttött be az ajtón, de a termen túl egy folyosóban fáklyákat láttak lobogni.

– Valaki van itt – mondta Regis.

– Nem – felelte Bruenor, és hirtelen elöntötték a rég elfeledett emlékek. – Azok a fáklyák örökké égnek, a törpék életéért – Belépett az ajtón. Kétszáz éve érintetlen porba taposott.

A barátai adtak neki egy kis időt, amíg egyedül lehet, aztán ünnepélyesen besorjáztak utána. A teremben törpék maradványai hevertek szerteszét. Véres csata zajlott itt, Bruenor klánjának utolsó csatája, mielőtt kiűzetek otthonukból.

– Hát igazak a mesék – motyogta a törpe. Aztán a barátaihoz fordult, hogy megmagyarázza: – A szóbeszéd, amik leszivárogtak Settlestone-ba hozzám és a többi fiatal törpéhez, óriási küzdelemről beszéltek az előcsarnokban. Néhányan visszamentek, hogy utánanézzenek a hírnek, de egyikük sem tért vissza többé.

Bruenor elhallgatott, és felderítő útra indultak. Törpecsontvázak hevertek ugyanabban a testhelyzetben, ahogy a halál érte őket. A portól elhomályosult, de nem rozsdálló, és letörölgetve újra csillogó mithrilpáncélok jelezték a Harcpöröly Klán halottait. Ezekkel a halottakkal összefonódva hasonló csontvázak hevertek különös páncélokban, mintha a harcban törpe törpe ellen küzdött volna. Ez a rejtély meghaladta a felszínlakók tapasztalatát, Drizzt Do'Urden azonban mindent értett. A sötét elfek városaiban szövetségesként ismerte meg a duergarokat, a gonosz szürke törpéket. A duergarok voltak a törpéknél a sötét elfek megfelelői, és mivel felszíni rokonaik sokszor mélyen leástak a földbe, az ő birodalmukba, a törpefajta közti gyűlölet még erősebb volt, mint az elfek ellentéte. A duergar csontvázak sokat elárultak Drizztnek, és Bruenor is, aki szintén felismerte a furcsa páncélokat, és aki először most értette meg, mi üzte ki a népét a Mithril Csarnokból. Ha a szürkéék még mindig a bányában vannak, akkor Bruenor csak nehéz dolga lesz, ha vissza akarja szerezni jogos örökét: ezt Drizzt is jól tudta.

A mágikus ajtó bezárult mögöttük: még sötétebb lett. Catti-brie és Wulfgar közelebb húzódtak egymáshoz, mert az ő szemük nem sokat ért a homályban, Regis azonban ide-oda rohangált, és ékköveket, kincseket keresgált a csontok között.

Bruenor is észrevett valami érdekeset. Odament két, egymásnak háttal heverő csontvázhoz. Egy egész sereg szürke törpe esett el körülöttük, és Bruenor már csak ebből is sejtette, kik lehettek, a pajzsaikon díszelgő habzó söröskupát már nem is kellett látnia.

Drizzt utánament, de tiszteletteljes távolságban maradt.

– Bongor, az apám – mondta Bruenor. – És Garumn, az apám apja, Mithril Csarnok királya. Biztos, hogy jókora pusztítást csináltak, mielőtt meghaltak!

– Épp olyan kemények lehettek, mint az utódjuk – jegyezte meg Drizzt.

Bruenor némán fogadta a bókot, és lehajolt, hogy leporolja Garumn sisakját. – Garumn még mindig Bruenor páncélját és fegyvereit viseli, a névrokonomét, aki a Klán hőse volt. Megátkozhatták ezt a helyet, mikor meghaltak – folytatta – mert a szürkék nem jöttek vissza fosztogatni.

Drizzt egyetértett ezzel a magyarázattal. Tudta, milyen hatalmas egy király átka, amikor a birodalma elesik.

Bruenor tiszteletteljesen felemelte Garumn maradványait, és egy oldalsó kamrába vitte. Drizzt nem ment utána: tiszteletben tartotta a törpe gyászát. Visszament Catti-brie-hez és Wulfgarhoz, hogy segítsen nekik megérteni, ami itt történt.

Amazok türelmesen hallgatták, miközben maguk elé képzeltek a lejátszódott hősies csatát. Szinte hallották a pajzson csattanó fejsze hangját, és a Harcpöröly Klán bátor csatakiáltásait.

Aztán Bruenor visszatért, és a képzeletbeli képek egycsapásra elszürkültek a valóság mellett. Regis megdöbbenésében elejtette azt a pár csecsebecsét, amit talált. Megijedt, hogy valami múltbeli szellem tért vissza érte.

Bruenor félredobta göröngyös pajzsát. Horpadt, egytülkü sisakja a hátizsákjára volt szíjazva. Névrokona páncélját viselte, mely tiszta, csillogó mithrilből készült, a pajzsemléma söröskupája tömör aranyból, a sisak pedig ezernyi ragyogó drágakővel ékesítve. – A saját szememmel látom, hogy a legendák igazak – kiáltotta merészen; és mithril fejszójét a feje fölé emelte. – Garumn halott, apám úgyszintén. Így engem illet a cím: én vagyok Mithril Csarnok nyolcadik királya!

19. Árnyak

Garumn Szurdoka – húzott egy vonalat Bruenor az elnagyolt térképen, amit a padlóra rajzolt. Bár Alustriel italának hatása már elenyészett, ifjúsága színhelye már önmagában is töménytelen emléket idézett fel a törpében. Az egyes termek pontos helyét nem tudta pontosan, de voltak fogalmai a hely általános elrendezéséről. A többiek köréje gyűltek, hogy lássák a rajzot a fáklya táncoló fényénél, amit Wulfgar hozott be a folyosóról.

– Ki tudunk jutni a másik oldalon – folytatta Bruenor. – Ott van egy ajtó, ami csak egy irányból nyílik, és csak kimenni lehet rajta. A hídon túl.

– Kimenni? – kérdezte Wulfgar.

– Az volt a célunk, hogy megtaláljuk Mithril Csarnokot – felelte Drizzt, és megint elmondta azt az érvet, amit már Bruenor is előadott. – Ha azok az erők, amik legyőzték a Harcpöröly Klánt, még mindig itt vannak, akkor lehet, hogy lehetetlen feladat előtt állunk. Vigyáznunk kell, nehogy a csarnok helyének titka itt haljon meg velünk együtt.

– Én arra gondoltam, hogy derítsük ki, mivel állunk szemben – tette hozzá Bruenor. – Kimehetünk azon az ajtón is, ahol bejöttünk: belülről könnyedén nyílik. De én arra gondoltam, hogy menjünk át a legfelső szinten, és nézzünk körül. Tudnom kell, mi maradt meg, mielőtt idehívom a klánt a völgyből, vagy másokat is, ha kell – Gúnyos pillantást vetett Drizztre.

Drizzt gyanította, hogy Bruenor nem csak egyszerűen "körülnézni" akar, de csendben maradt. Megelégedett azzal, hogy elültette aggodalmait a törpében; Catti-brie váratlan jelenléte pedig mérsékelni fogja a törpe kockázatos döntéseit.

– Akkor hát vissza fogsz jönni – vélte Wulfgar.

– Még hozzá sereggel a hátam mögött! – szortyintott Bruenor. Catti-brie-re nézett, és kissé alábbhagyott szemei mohó csillogása.

A lány olvasott a pillantásában. – Miattam ne fogd vissza magad! – mondta. – Harcoltam már melletted! Nem akartan veletek jönni, de ha már itt vagyok, végigcsinálom veled!

Oly sok évi tanítás után Bruenor most nem ellenkezhetett a lány döntésével, hogy végigjárja az útját. Végignézett a szerteszt heverő csontvázalton. – Akkor vegyél fel páncélt, fegyvert, és induljunk – ha ti is beleegyeztek.

– A tiéd a választás – mondta Drizzt – mert ez a te küldetésed. Mi melletted vagyunk, de nem szólunk bele, merre mész.

Bruenor elmosolyodott a kijelentés iróniáján. Halvány izzást vett észre a drow szemében, a szokásos izgatott, harcos lángolás előjelét. Talán Drizztből nem is halt ki annyira a kalandvágy.

– Én megyek – mondta Wulfgar. – Nem azért jöttem ennyit ideig, hogy visszaforduljak, amikor végre megtaláljuk az ajtót!

Regis nem mondott semmit. Tudta, hogy körülötte mindenki izgatott. Megtapogatta teli zsebét, és azokra a további kincselvre gondolt, amiket még találhat, ha a termék valóban olyan csodások, ahogy Bruenor mondta. Őszintén úgy érezte, hogy inkább elmegy a kilenc pokolba is a barátaival, minthogy visszaforduljon, és egyedül kelljen szembenéznie Artemis Entrerivel.

Amint Catti-brie-t felszerelték, Bruenor vezetésével továbbindultak. A törpe büszkén masírozott nagyapja csillogó páncéljában, oldalán a mithril fejszével, fején a királyi koronával. – Garumn Szurdokába! – rikkantotta. – Ott majd eldöntjük, hogy kifelé vagy lefelé megyünk tovább. Ó, micsoda dicsőség vár minket, barátaim!

Wulfgar mellette lépkedett, egyik kezében Égiszagyarral, a másikban fáklyával. Ugyanaz a komor, mohó kifejezés ült az arcán. Catti-brie és Regis következtek kevésbé mohón, és óvatosabban: ők belenyugodtak a kalandba, mint elkerülhetetlenbe, és igyekeztek minél többet kihozni belőle.

Drizzt mellettük ment, néha elől, néha hátal. Ritkán lehetett őt látni, hallani pedig soha, de jelenlétének megnyugtató tudatában mindnyájan könnyebben léptek.

A folyosók egyenletesek és simák voltak, mint általában a törpe építmények. Fülkék mélyedtek a falba mindkét oldalon néhány méterenként, némelyik csak néhány ujjnyi mély, mások egészen benyúltak a sötétbe, hogy más folyosórendszerekbe torkolljanak. A falak végig tele voltak kiálló részekkel meg mélyedésekkel, hogy erősítsék az örökké égő fáklyák fénytáncának látvány-hatását. Ez a titkok és rejtélyek helye volt, ahol a bárpék védett elszigeteltségben tudták elkészíteni legjobb műremekeiket.

Ez a szint is valóságos útvesztő volt. Egyetlen idegen sem ismerte volna ki magát az útelágazások és kereszteződések erdejében. Még Bruenor – akit pedig segítettek gyermekkora emlékei, és kiismerte magát a törpeépítők logikájában – is gyakrabban ment rossz, mint jó irányba, és legalább annyit mentek vissza, mint előre.

Egy dologra azonban Bruenor jól emlékezett. – Vigyázzatok, hova léptek – figyelmeztette a barátait. – Az a szint, ahol járunk, úgy van megcsinálva, hogy védje a termeket. Tele van kőcsapdákkal.

Aznapi útjuk első szakaszán szélesebb termeken is átmentek, melyek dísztelenek voltak, durván faragottak, és teljesen lakatlannak tűntek. – Ezek őrhelyiségek és vendégszobák voltak –

magyarázta Bruenor. – Leginkább Elmornak és népének, amikor feljöttek Settlestone-ból, hogy összeszedjék az eladnivaló árukat.

Egyre mélyebbre hatoltak. Nyomasztó csend vette körül őket, csak a lépteik és a fáklyák sercegése hallatszott néha, de ezek is elhaltak a mozdulatlan levegőben. Drizzt és Bruenor számára ez a környezet a felszín alatt töltött gyermekkorú idét, a többieknek azonban teljességgel szokatlan élmény volt, hogy tonnányi szikla van a fejük felett, és ez nem kevésbé nyugtalanította is őket.

Drizzt fülkétől fülkéig lépett, és gondosan ügyelt, hogy kitapogassa a padlót maga előtt. Egy kis bemélyedésben valamit érzett a lábával, és amikor jobbarc megvizsgálta, enyhe huzatot érzett egy repedésből a fal alján. Odahívta a barátait.

Bruenor lehajolt és megvakargatta a szakállát. Azonnal tudta, mit jelent a fuvallat, mert a beáramló levegő meleg volt, nem pedig hideg, mintha kívülről jönne. Lehúzta az egyik kesztyűjét és megtapogatta a követ. – A kemencék – motyogta, inkább magának, mint a barátainak.

– Akkor van lent valaki – állapította meg Drizzt.

Bruenor nem felelt. A padló csak nagyon finoman remegett, de egy törpe számára, aki rá volt hangolódva a kőre, az üzenet olyan világos volt, mintha a szikla beszélne: csúszó kövek súrlódása, a bányagépek zörgése.

Bruenor elfordította a tekintetét, és megpróbálta áthangolni a gondolatait, mert már kis híján meggyőzte magát arról, amiben reménykedett: hogy a bányákban nincs semmilyen szervezett erő, és könnyű lesz elfoglalni. De ha a kemencék égneek, akkor ezek a remények szertefoszlottak.

– Menj oda hozzájuk. Mutasd meg nekik a lépcsőt – parancsolta Dendybar.

Morkai egy hosszú pillanatig tanulmányozta a varázslót. Tudta, hogy ki tudna törni Dendybar gyengülő szorításából, és ellenszegülhetne a parancsnak. Morkai igazság szerint meg volt lepve, hogy Dendybar ilyen hamar megint hívni merte, amikor ereje még nyilvánvalóan nem tért vissza. A foltos varázsló még nem érte el a kimerültség határvonalát, ahol Morkai lecsaphatott volna rá, de Dendybar valóban sok energiát vesztett a jelenés megidézésével.

Morkai úgy döntött, hogy most még engedelmeskedik. Ameddig lehetett, játszani akarta ezt a játékos Dendybarral. Dendybar megszállottan kutatott a drow után, és bizonyos volt, hamarosan megint szólítja a varázsló szellemét. Talán Dendybar akkor már ennél is gyengébb lett.

– És hogyan jutunk le? – kérdezte Entreri Sydneyt. Bok elvezette őket az Őrző Völgyének széléig, de itt szembetalálták magukat a függőleges mélységgel.

Sydney kérdően Bokra nézett, mire a gölem elindult a perem felé. Ha nem állította volna meg, Bok lezuhan a szikláról. A fiatal mágus tehetetlen vállvonogatással nézett Entrerire.

Aztán egy villódzó tűzgömböt pillantott meg, és a jelenés, Morkai tűnt fel előtte. – Gyertek – mondta. – Mutatnom kell nektek az utat.

Morkai egyetlen további szó nélkül odavezette őket a lépcsőhöz, aztán eltűnt.

– A mestered elég nagy segítség – jegyezte meg Entreri, amikor az első fokra lépett.

Sydney félelmeit leplezve elmosolyodott. – Négyszer legalább is segített – suttogta magában, és azokra az alkalmakra gondolt, amikor Dendybar szólította a jelenést. Morkai minden alkalommal egyre fesztelenebbnek tűnt feladata végrehajtásában. Egyre erősebbnek látszott. Sydney rálépett a lépcsőre Entreri mögött. Remélte, hogy Dendybar nem szólítja megint a szellemet – mindnyájuk érdekében.

Mikor Leértek a szakadékba, Bak egyenesen a falhoz, a titkos ajtóhoz vezette őket. Mintha értette volna, milyen akadály áll előtte, türelmesen félreállt az útból, és várta a mágus további utasításait.

Entreri végigtapogatta a sima követ.

– Csak az idődet vesztegeted – jegyezte meg Sydney. – Ez az ajtó törpe gyártmány, így nem találod meg.

– Ha ugyan van ajtó – felelte a bérkyilkos.

– Van – nyugtatta meg Sydney. – Bok eddig a helyig követte a drow nyomát, és tudja, hogy a falon túl folytatódik. Semmiképpen nem téríthették le a gólemet az útvjáról.

– Akkor nyisd ki azt az ajtót – vicsorogta Entreri. – Minden pillanattal egyre távolabb kerülnek tőlünk.

Sydney mély lélegzetet vett, és idegesen összedörzsölte a kezét. A Vendégtorony elhagyása óta most először alkalmazhatta mágikus képességeit, és a felgyült energia csak úgy bizsergette belülről:

A kezével elvégzett egy bizonyos mozdulatsort, misztikus szavakat mormolt egymás után, aztán kiadta a parancsot: "*Bausin saumine!*", és kezét az ajtó felé nyújtotta.

Entreri öve hirtelen szétkapcsolódott, szabályja és töre a földre esett.

– Ez szép munka volt – jegyezte meg gúnyosan, miközben a fegyvereit szedegette.

Sydney zavartan bámulta az ajtót. – Ellenáll a varázsomnak – kommentálta a nyilvánvaló tény. – Ez nem szokatlan dolog egy törpe-ajtónál. A törpék maguk kevés mágiát használnak, de figyelemreméltó képességük van arra, hogy mások varázslatainak ellenálljanak.

– Merre menjünk? – sziszegte Entreri. – Talán van egy másik bejárat?

– Ez a mi ajtónk – makacskodott Sydney. Vicsorogva fordult Bok felé: – Törd be! – Entreri félreugrott, amikor Bok megindult.

A hatalmas kezek faltörő kosként verték a falat, Bok ügyet sem vetett sérüléseire. Másodpercekig semmi sem történt, csak a követ csapkodó ökök tompa puffanásai hallatszottak.

Sydney azonban türelmes volt. Elhallgattatta Entreri ellenkezését, és most nézte, hogyan dolgozik a lankadatlan gólem. Egy repedés jelent meg a kőben, aztán egy másik. Bok nem ismerte a fáradságot: az ütések irama mit sem lassult.

Egyre több repedés mutatkozott, aztán megjelent az ajtó világos körvonala. Entreri várakozóan hunyorgott.

Bok egy utolsó lökéssel áttörte az ajtót, és ízzé-porrá zúzta.

Aznap, és csaknem kétszáz év óta másodszor fürdött napfényben a Mithril Csarnok előszobája.

– Mi volt ez? – suttogta Regis, mikor elhaltak a dörej visszhangjai.

Drizt elég könnyen ki tudta találni, bár a sima sziklafalokról mindenfelé visszaverődő hangzavar miatt lehetetlen volt azonosítani a hang forrását.

Catti-brie-nek is megvolt a maga gyanúja: jól emlékezett a szétzúzott ezüsthöldi városfalra.

Egyikük sem mondott semmit. Állandóan veszélyeztetett helyzetükben egy távoli, Lehetséges fenyegetés visszhangjai nem sarkallták őket cselekvésre. Mentek tovább, mintha semmit sem hallottak volna, csak éppen óvatosabban lépkedtek, és a drow inkább a csapat háta mögé húzódott.

Valahol a lelke mélyén Bruenor érzekelte a körülöttük sűrűsödő veszélyt, azt, hogy valaki ugrásra készen lesi őket. Nem lehetett biztos benne, hogy félelmei megalapozottak, vagy csak abból a tudatból fakadnak, hogy a bányákban van valaki, vagy éppen a szörnyű napok emlékeiből.

Csak ment előre: ez az ő hazája volt, és nem akart újra megválni tőle.

A folyosó egy zegzugosabb szakaszán az árnyak mélyebb, mozgó homállyá hosszabbodtak.

Az egyik ilyen kinyúlt, és elkapta Wulfgart.

Halálos fagy marása borzongatta meg a barbárt. Mögötte Regis visított fel, és hamarosan mozgó sötét foltok kezdtek táncolni körülöttük.

Wulfgart, aki a döbbenettől képtelen volt mozdulni," megint találat érte. Catti-brie odarohant hozzá, és a rövidkarddal, amit az előcsarnokban szedett föl, beledöfött a sötétbe. Gyenge ellenállást érzett, mintha az, amibe beleszúrt, valahogy nem lenne teljesen ott. De nem volt ideje furcsa ellenfelek természetén gondolkodni, mert szaporán forgatnia kellett a kardot.

A folyosó másik oldalán Bruenor még elkeseredettebben hadakozott. Egyszerre több fekete kar is nyúlt felé, ő pedig nem tudta mindet egyszerre távoltartani magától. Újra és újra érezte a maró hideget, amikor a sötétség megragadta.

Wulfgarnak, amint magához tért, az volt az első gondolata, hogy lecsap Égisz-agyarral, de Catti-brie kiáltása megállította. – A fáklyát! – kiáltotta a lány. – Nyomd a fáklyát a sötétségbe!

Wulfgar az árnyak közepébe dugta a fáklyát. Sötét alakok hátráltak, menekültek az áruló világosság elől. Wulfgar utánuk vetette magát, de keresztülesett a felszerzeten, aki félelmében összegömbölyödve kuporgott a padlón.

Catti-brie felkapta a fáklyát és vadul lengette a szörnyetegek felé.

Drizzt ismerte ezeket a bestiákat. A drow birodalomban sokszor előfordultak, néha még szövetségre is léptek az elfekkel. Született mágikus képessége segítségével mágikus lángokba borította a sötét alakokat, aztán belevetette magát a harcba.

A szörnyek emberszabásúnak látszottak, olyannak, mint egy ember árnyéka, de a körvonaluk állandóan mozgott, néha beleolvadt a környező homályba. Sokkal többen voltak, mint Drizzték, de legnagyobb szövetségesüktől, a sötétség rejtekétől megfosztották őket a drow varázslángjai. Álcájuk nélkül az eleven árnyak nem nagyon tudtak védekezni a csapat támadásai ellen, így hamarosan elszivárogtak a kő repedései között.

De Drizték sem vesztegették tovább ott az idejüket. Wulfgar felrántotta Regist a földről, és rohanást követte Bruenort meg Catti-brie-t a folyosón, míg Drizzt kissé hátramaradt, hogy fedezze elvonulásukat.

Már sok kanyar és terem választotta el őket attól a helytől, mire Bruenor lassítani mert a tempón. Újra nyugtalanító kérdések bukkantak fel a törpe agyában arról, hogy lehetséges-e egyáltalán visszaszerezni a Mithril Csarnokot, és hogy bölcs dolog volt-e a legjobb barátait ide hozni. Most már minden árnyékban, minden forduló mögött szörnyeteget sejtettek.

Még finomabb volt az az érzelmi változás, amit a törpe magában tapasztalt. Azóta érett a tudatalattijában, amióta megérezte azokat a remegéseket a padlóban, és most, a sötétség szörnyeivel vívott harc után a felszínre került. Bruenor elfogadta azt a tényt, hogy már nem érzi úgy, mintha haza érkezett volna, minden korábbi hencegése ellenére. Itteni emlékei, a régi napok virágzásának szép képei nagyon távolinak tünnek a mostani iszonytató légkörhöz képest. Annyi minden elromlott itt, még a fáklyák árnyéka is. Az árnyak, melyek valaha Dumathoint, a Titkok Őrzőjét képviselték, most már csak a sötétség lakóinak adtak menedéket.

A többiek is érezték azt a csalódást és szomorúságot, amit Bruenor. Wulfgar és Drizzt, akik sokkal többet vártak, mielőtt ide beléptek, a többieknél is jobban megértették őt, és még jobban aggódtak. Ha Égisz-agyar elkészítéséhez hasonlóan a Mithril Csarnok megtalálása is csúcspontot jelentett az életében – és aggódtak is eddig, hogyan fog reagálni a kutatás sikerére – akkor milyen katasztrofális lesz a csapás, ha az út katasztrofálisnak bizonyul?

Bruenor csak tört előre, látása beszűkült az útra Garumn Szurdoka és a kijárat felé. Az elmúlt hetekben és a belépéskor a törpe úgy gondolta, hogy addig marad amíg vissza nem szerzett mindent, ami jogosan az övé, most azonban minden érzéke azt kiáltozta, hogy meneküljön innen és soha ne is térjen vissza.

De úgy érezte, hogy halott rokonai és a barátai iránti tiszteletből legalább a felső szinten át kell mennie. Remélte, hogy az irtózás, amit valamikori otthona iránt érez, el fog múlni, de legalábbis talál valami fénysugarat a sötétségben, ami ellepte a termeket. Érezte névrokona fejszéjének és pajzsának meleg markolatát a kezében; felszegte állát, és ment tovább.

Az út lejteni kezdett, kevesebb lett a terem és oldalfolyosó. Forró légáramlat töltötte be ezt a részt, ami állandóan, kízóan emlékeztette a törpét arra, hogy mi van lent. Az árnyak viszont kevésbé uralkodtak el itt, mert a falak simábbak és szögletesebbek voltak. Egy éles forduló mögött nagy kőajtóhoz értek, melynek lapja elzárta az egész járatot.

– Valami terem? – markolta meg Wulfgar a nehéz nyitógyűrűt.

Bruenor a fejét rázta: nem volt biztos benne, mi van az ajtó mögött. Wulfgar kitárta az ajtót, ami mögött üres folyosó húzódott, a végén újabb jeltelen ajtóval.

– Tíz ajtó – mondta Bruenor, amikor eszébe jutott a hely. – Tíz ajtó a lejtőn – magyarázta. – Mind mögött egy zárórúd van – Benyúlt az ajtó hátuljába, és egy nehéz fémrudat húzott le, mely az egyik végén úgy volt beakasztva, hogy könnyen becsúszhasson az ajtó reteszébe. – És a tíz után tíz másik van fölfelé, ugyanilyen rúddal ezen az oldalon.

– Tehát ha valami ellenség elől menekülsz, bármelyik irányból, be tudod reteszelni az ajtókat magad mögött – következtetett Catti-brie. – És középen össze lehet találkozni a többiekkel, akik a másik oldalról jönnek.

– A középső ajtók között pedig átjáró van az alsóbb szintekre – tette hozzá Drizzt, átlátva a védelmi rendszer egyszerű, de hatásos logikáját.

– A padlóban csapóajtó van – helyeselt Bruenor.

– Jó pihenőhely – mondta a drow.

Bruenor bólintott, és indult tovább. Az emlékei pontosnak bizonyultak, mert néhány perc múlva áthaladtak a tizedik ajtón, és egy kicsi, ovális szobába értek, szemben egy ajtóval, aminek az innenső oldalán volt a retesz. A szoba kellős közepén egy csapóajtó volt, melyet láthatólag évek óta nem nyitottak ki. Ennek is volt reteszdűjje. A szoba fala mentén az ismerős, sötét fülkék sorakoztak.

A szoba gyors átkutatása után bezárták a bejáratokat, és kissé nekivetkőztek, mert a meleg már kezdett nyomasztóvá válni, a mozdulatlan levegő pedig súlyosan nehezedett rájuk.

– A felső szint közepén vagyunk – mondta Bruenor elmélázva, – Holnap meg kell találunk a szurdokot.

– És onnan hová? – kérdezte Wulfgar, akinek kalandvágyó lelke még mindig reménykedett benne, hogy mélyebbre is lemehet a bányákba.

– Ki, vagy le – felelte Drizzt, annyira kihangsúlyozva az első lehetőséget, hogy a barbár megértse: a második igencsak valószínűtlen. – Majd meglátjuk, ha odaérünk.

Wulfgar annak a kalandos természetnek a jeleit kezdte keresni a drow-n, amit annakidején megismert, Drizzt azonban épp úgy belenyugodni látszott a távozás gondolatába, mint Bruenor. Volt valami ebben a helyben, ami megtörte a drow amúgy fékezhetetlen lendületét. Wulfgar csak találgathatta, hogy Drizzt is valami hasonlóan sötét helyhez fűződő kellemetlen emlékekkel küzd.

Az érzékeny fiatal barbár nem is tévedett. A drow-ban földalatti életének emlékei valóban afelé mutattak, hogy minél hamarabb elhagyják Mithril Csarnokot, de semmiféle érzelmi felbolydulást nem okozott benne, hogy visszatért gyermekkorá birodalmába, Drizzt most azokra a sötét lényekre emlékezett Menzoberranzanból, melyek üregekben éltek a föld alatt. Itt, az ősi törpecsarnokban is érezte jelenlétüket, az iszonyatot, ami meghaladja a felszínlakók fantáziáját. Nem maga miatt aggódott. Drow öröksége révén egyenrangúként szállhatott szembe ezekkel a szörnyetegekkel. Barátai azonban – talán a tapasztalt törpét kivéve – szomorú hátrányban lennének egy ilyen küzdelemben, nincsenek kellőképpen felszerelve ahhoz, hogy szembe

szálljanak a szörnyetegekkel, melyekkel bizonyosan találkoznanak, ha a bányákban maradnának. És Drizzt tudta, hogy figyelik őket.

Entreri odakúszott, és fülét az ajtóra tapasztotta, immáron tizedszer. Most a földre ejtett páncél csörömpölésére elmosolyodott. Visszafordult Sydneyékhez, és bólintott.

Végre megvan a zsákmány.

Az ajtót, amin bejöttek, hihetetlen erősségű csapás remegtette meg. Drizzték a hosszú menetelés után éppen csak lepihentek, és most döbbsen, rémülten nézték, ahogy a második csapás nyomán nagy kőszilánkok repülnek szét. A gölem berontott az ovális terembe, és már félre is rúgta Regist meg Catti-brie-t, mielőtt a fegyverükhöz kaptak volna.

A szörnyeteg ott helyben agyonüthette volna mindkettőjüket, de a cél, ami vonzotta, Drizzt Do'Urden volt. A szoba közepére csörtetett, hogy megkeresse a drow-t.

Drizzt nem volt annyira meglepve. A fal menti árnyakba húzódott, és a betört ajtó felé oldalazott, hogy biztosítsa a további behatolás ellen. De a keresőmágia elől, amit Dendybar a gölemre ruházott, nem rejtőzhetett el. Bok szinte azonnal feléje fordult.

Wulfgar és Bruenor szembefordultak a szörnyeteggel.

Entreri közvetlenül Bok után lépett be a helyiségbe, a gölem által keltett zűrzavart használta ki ahhoz, hogy észrevétlenül besurranjon, és a drow-hoz hasonlóan az árnyak közé rejtőzött. Ahogy a terem közepe felé lopakodtak, mind a ketten egy magukhoz annyira hasonló árnnal találták szembe magukat, hogy megálltak és szemügyre vették egymást, mielőtt harcba kezdtek volna.

– Végre találkozhatom Drizzt Do'Urdennel. – sziszegte Entreri.

– Előnyben vagy – felelte Drizzt – mert én nem ismerlek téged.

– Majd megismeresz, sötét elf! – nevetett a gyilkos. Villámszerűen csaptak össze, Entreri gyilkos szabályának és ékköves törének gyorsasága vetekedett Drizzt surranó pengéivel.

Wulfgar teljes erejével a gölemre sújtott a kalapáccsal. A szörnyeteg, akt Drizzttal volt elfoglalva, nem is védekezett. Égisz-agyar hátralökte, de a gölem mintha észre sem vette volna, tovább törtetett zsákmánya felé. Bruenor és Wulfgar döbbsen néztek össze, és újra támadtak, kalapáccsal, fejszével.

Regis mozdulatlanul hevert a fal mellett, kiütötte Bok hatalmas rúgása. Catti-brie viszont már kezdett feltérdelni, karddal a kézben. A két vívó mozdulatainak ügyessége és kecsessége azonban egy pillanatra mozdulatlaná merevítette.

Sydney az ajtó előtt ugyanígy bámult, mert Entreriék párbajához foghatót még sohasem látott. Két mestervívó szúrt és hárított tökéletes harmóniában.

Mind a kettő pontosan előre látta a másik mozdulatait, ellentámadással válaszolt a másik ellentámadására, mintha itt nem lehetne győztes. Az egyik szinte a másik tükörképének tűnt, és a nézők csak az összecsendülő pengék hangjából tudták, hogy igazi harcot látnak, nem álmoképet. A küzdők ki-be ugráltak az árnyak közt, hogy némi kis előnyre tegyenek szert az egyenlők harcában. Aztán beleolvadtak az egyik fülke homályába.

Ahogy eltűntek szem elől, Sydneynek eszébe jutott, mi a feladata. Nem késlekedett tovább: előhúzott egy vékony pálcát az övéből, és célbavette a barbárt meg a törpét. Bármennyire is szerette volna látni a sötét elf és Entreri küzdelmének végjátékát, kötelességtudata azt súgta neki, hogy gyorsan tegye szabaddá a gölemet, és uszítsa a drow-ra.

Wulfgar és Bruenor a földre vitték a Bokot. Bruenor a szörnyeteg lába közé kuporodott, a barbár pedig egy csapással átbuktatta rajta a gölemet.

Előnyük azonban kérészéletűnek bizonyult. Sydney energiasugara rájuk csapott, és a levegőbe dobta Wulfgart. A szemközti ajtónál sikerült talpra állnia füstölgő, megperzselődött ruhában és zsibbadó tagokkal.

Bruenor a padlóra került, és ott is maradt egy ideig. Nem sérült meg túlságosan – a törpék kemények voltak, mint a hegyi szikla, és különösen ellenálltak a mágiának – de amíg a füle a padlónak szorult, hallott valami jellegzetes dübörgést, ami felkeltette a figyelmét. Gyerekkorából halványan rémlett neki ez a zaj, de nem, tudta azonosítani a pontos forrását.

Annyit azonban tudott, hogy ez a hang a végzet előhírnöke.

A remegés egyre erősödött körülöttük, megrázta az egész helyiséget, már amikor Bruenor felemelte a fejét. A törpe számára, aki csak arra az egyetlen iszonyatos pillanatra tudott gondolni, mintha megfagyott volna az idő. Súlyos kötömb zuhant le a fülke mennyezetéről, maga alá temetve a törpe utolsó hiábavaló reményeit is.

A kőcsapda mozgásba lendülése csak fokozta a rázkódást. Falak hasadtak meg, kődarabok lazultak ki a mennyezeten. Az egyik ajtóban Sydney kiáltozott Bok után, míg a másikban Wulfgar húzta ki a reteszt, és hívta barátait.

Catti-brie talpraugrott, és a fekvő félszerzethez rohant. A bokájánál fogva vonszolni kezdte a távolabbi ajtó felé, és Bruenorért kiáltott, hogy a törpe segítsen.

A törpe azonban használhatatlan volt: üres tekintettel meredt a fülke romjaira.

Széles repedés futott végig a helyiség padlóján, azzal fenyegetve, hogy elvágja a menekülésük útját. Catti-brie elszántan összeszorította a fogait és futásnak eredt, és sikerült kijutnia a folyosó biztonságába. Wulfgar a törpét szólongatta, sőt, vissza is indult érte.

Ekkor Bruenor felállt, és menni kezdett feléjük – lassan, lehajtott fejjel. Szinte reménykedett benne, hogy megnyílik a talpa alatt a föld, és elnyeli őt egy sötét üreg.

Hogy vége legyen elviselhetetlen fájdalmának.

20. Egy álom vége

Mikor a barlang utolsó remegései is elhaltak, a négy megmaradt barát a törmeléken és a porfátyolon keresztül visszaóvakodott az ovális terembe. Bruenor mit sem törődött a töredezett kőhalmokkal és a veszélyes, mély repedésekkel: betörtetett a helyiségbe, a sarkában a többiek.

Sehol sem láttak sem vért, sem más nyomot, ami a két vívóra utalt volna, csak a kőcsapda gödrét borító törmelékhalom látszott. Bruenor látta a sötét körvonalakat a halom alatt, és Drizztet szólította. Az esze – a szívével és a reményeivel dacolva – azt súgta neki, hogy a drow nem hallhatja őt, hogy a csapda elvette tőle Drizztet.

A szemébe szökő könny az arcára hullott, amikor megpillantotta a magányos szablyát: a mágikus pengét, amit Drizzt a sárkány barlangjából hozott el, a fülke romjain pihenni. A törpe ünnepélyesen felvette, és az övébe dugta.

– Te elf – kiáltotta a romoknak. – Jobb véget érdemeltél volna – Ha a többieket nem foglalták volna le annyira saját gondolataik abban a pillanatban, észrevették volna Bruenor gyászának dühös felhangjait. Legjobb és legigazabb barátja elvesztésével, és a csarnokkal kapcsolatos kételyeivel együtt Bruenor fájdalma a büntudat még erősebb érzésével vegyült. Nem tagadhatta azt a szerepet, amit a drow halálának előidézésében játszott. Most már keserűen emlékezett arra, hogyan vette rá csellel Drizztet erre az útra haldoklást színlelve, a páratlan kaland ígéretével.

Most csak állt, és tűrte belső kínjait.

Wulfgar fájdalma épp ilyen mély volt, és nem keveredett más érzelmekkel. A barbár egyik mentorát veszítette el, a harcost, aki vad, faragatlan barbárból számító, ravasz küzdővé nevelte.

Elvesztette egyik igaz barátját. Drizztet az Abyss mélyére is követte volna kalandot keresve. Hitte, hogy a drow egy nap kilátástalan helyzetbe sodorja majd, de mikor Drizzt oldalán harcolt, vagy éppen vele vívott, akkor érezte, hogy igazán él, hogy használja a képességeit. Wulfgar gyakran elképzelte, ahogy meghal a drow mellett, a dicső véget, amiről bárdok dalolnak még akkor is, amikor ellenségeik már régjeltelen sírjaikban porladnak.

Olyan halál volt ez, amitől a barbár nem félt.

– Most már nyugalmat találtál, barátom mondta Catti-brie gyengéden. Ő mindenkinél jobban átérezte a drow kínjait. Catti-brie világfelfogása közelebb állt Drizzt érzékeny oldalához, jellemének ahhoz a részéhez, melyet a többiek nem láttak meg a sztoikus külső mögött. Drizzt Do'Urdennek ez a része volt az, ami Menzoberranzan és gonosz népe elhagyására készítette, és számkivetett szerepre kárhoztatta. Catti-brie ismerte a drow lelkének örömeit, és azt a fájdalmat, amit elszenvedett azoktól, akik a bőre színétől nem látták ezt a lelket.

Ő is tudta, hogy a jó és a rossz oldal egyaránt elvesztett egy bajnokot ma, mert Entreriben Catti-brie Drizzt tükörképét látta. A bérgyilkos halálával jobb lett a világ.

De ezért túl nagy árat kellett fizetni.

Regis megkönnyebbülése Entreri halála fölött azonnal szertefoszlott haragjában és bánatában. A félszerzet lelkének egy darabja meghalt abban a fülkében Drizzttel. Már nem kellett volna menekülnie – Pook Pasa nem fogja üldözni többé – de életében először kellett elfogadnia tetteinek bizonyos következményeit. Amikor csatlakozott Bruenor csapatához, tudta, hogy Entreri a nyomában van, és veszélyt jelent a barátaira.

Magabiztos szerencsejátékosként meg sem fordult a fejében, hogy veszíthet. Számára az élet állandó játék volt, és eddig sohasem kellett megfizetnie a kockázatot. Ha valami is lehűthette a félszerzet szerencseszenvedélyét, akkor ez volt az: egy igaz barátja elvesztése olyan kockázat miatt, amit ő vállalt.

– Isten veled, barátom – suttogta a romokba, Aztán Bruenorhoz fordult: – Hová megyünk? Hogyan jutunk ki erről a szörnyű helyről?

Regis nem vádaskodásnak szánta a kérdést, de Bruenor a maga büntudatában annak vette, és mérgesen vágott vissza: – Te vagy az oka! – vicsorogott Regisre. – Te hoztad a nyakunkra a gyilkost! – Fenyegetően a félszerzet felé lépett, arca eltorzult a növekvő haragtól, keze pedig elfehéredett, ahogy ökölbe szorította.

Wulfgart meglepte a hirtelen dühkitörés, és közelebb húzódott Regishez. A félszerzet nem hátrált el, és nem is próbált védekezni. Még mindig nem hitte el, hogy Bruenor haragja ilyen pusztító lehet.

– Te kis tolvaj ! – dörögte Bruenor. – Csak méssz a magad útján, nem törödsz azzal, mit hagysz magad mögött – és a barátaid fizetnek meg érte! – Dühe minden egyes szóval tovább nőtt, szinte önálló életre kelt, ahogy erősödött és hömpölygött előre saját lendületétől.

A következő lépése az lett volna, hogy nekiugrik Regisnek, és a mozdulataiból tisztán látszott, hogy ütni akar, de Wulfgar közjük lépett, és félreérthetetlen pillantással meredt Bruenorra.

A barbár közbelépése kizökkentette Bruenort dühös transzából, és a törpe rádöbbsent, mit cselekedett kis híján. Zavarában elfordult, és a romokat kezdte tanulmányozni. A készleteik nem igen élték túl a pusztulást.

Hagyjátok a csomagokat. Nem vesztegethetjük az időt! – mondta Bruenor a többieknek. – Hamar magunk mögött kell hagynunk ezt a sötét helyet.

Wulfgar és Catti-brie végigpásztáztak a romokon, hátha találnak valamit, ami megmenthető. Nem siettek egyetérteni Bruenor véleményével, hogy mindenféle készlet nélkül menjenek tovább. De aztán ők is hamar eljutottak ugyanerre a következtetésre, és a végső tiszteletadás után követték Bruenort a folyosóra.

– El akarom érni Garumn Szurdokát a következő pihenő előtt – jelentette ki Bruenor. – Úgyhogy készüljetek hosszú gyaloglásra.
– És aztán merre? – kérdezte Wulfgar. Sejtette a választ, még ha nem is tetszett neki.
– Kifelé! – dörögte Bruenor. – Olyan gyorsan, ahogy csak bírunk! – meredt a barbárra.
– Hogy majd visszatérjünk a klánnal? – faggatózott tovább Wulfgar.
– Nem – mondta Bruenor. – Azért, hogy sose térjünk vissza.
– Akkor Drizzt hiába halt meg! – jelentette ki Wulfgar sötéten. – Egy olyan látomásért áldozta az életét, ami sosem fog valóra válni!

Bruenor megállt, hogy megeméssze a barbár éles megjegyzését. Ilyen cinikus oldalról még nem tekintette a tragédiát, és nem tetszett neki ez a sugallat. – De nem a semmiért! – mordult a barbárra. – Figyelmeztetett mindannyiunkat, hogy hagyjuk itt ezt a helyet. Olyan sűrű itt a gonosz, mint a szurok! Nem érzed, fiú? Nem figyelmeztet az orrod, hogy menj innen?

– A szemem figyelmeztet felelte Wulfgar. – Ahogy oly sokszor már. De én harcos vagyok, nem törődhetek az ilyen intésekkel.

– Akkor hamarosan halott harcos leszel – vágott közbe Catti-brie.

Wulfgar rámeredt. – Drizzt azért jött, hogy segítsen a Mithril Csarnokot visszaszerezni, és én nem nyugszom, amíg ez így nem lesz!

– Bele fogsz pusztulni – motyogta Bruenor, most már harag nélkül. – Azért jöttünk, hogy megkeressük az otthonomat, de ez már rég nem az a hely. Igaz, valaha itt élt a népem, de a sötétség, ami bekúszott Mithril Csarnokba, megszüntette a követelésemet. Nem kívánok visszajönni ide, ha kitisztul a bűze az orromból, ezt véd bele abba a makacs fejedbe. Most már az árnyak laknak itt, meg a szürkék, hogy rogyna a fejükre az egész!

Bruenor eleget mondott. Hirtelen sarkonfordult, és keményen masírozni kezdett tovább. Nehéz csizmája könyörtelenül taposta a sziklát.

Regis és Catti-brie a nyomába szegődtek, Wulfgar pedig egy pillanatnyi gondolkodás után szintén utánuk eredt.

Sydney és Bok azonnal visszatértek az ovális terembe, amint a varázsló biztos volt benne, hogy Bruenorék elmentek. Mint előzőleg ők, Sydney is a rombadőlt fürkéhez lépett először, és egy pillanatra elgondolkodott azon, hogy az események eme váratlan fordulata milyen hatással lehet küldetése sikerére. Csodálkozott azon, mennyire bántja őt Entreri elvesztése, mert bár sosem bízott meg teljesen a bérgyilkosban, és gyanította, hogy a férfi valójában ugyanazt a nagyerejű varázstárgyat keresi, amit ő és Dendýbar, mégis tisztelte őt. Ki lehetett volna nála jobb szövetséges a harcban?

Sydneynek nem volt sok ideje Entreri gyászolására, mert Drizzt Do'Urden pusztulása azonnali problémákat vetett fel a saját biztonságát illetően. Nem látszott valószínűnek, hogy Entreri könnyedén elsiklik a dolog felett, és a foltos varázsló büntetőtehetsége széles körben ismert volt a Misztika Vendégtornyában.

Bok egy ideig várta, hogy valamilyen parancsot kapjon a varázslótól, de amikor hiába várt, belépett a fürkébe, és elkezdte elhordani a törmeléket.

– Állj meg – parancsolta Sydney,

Bok azonban dolgozott tovább: hajtotta a parancs, hogy megtalálja a drow-t.

– Állj meg! – mondta Sydney, ezúttal határozottabban. – A drow halott, te ostoba szerzet! – A gyászos kijelentés eljuttatta a tudatáig a tényt, és mozgásba lendítette gondolatait. Bok megállt, és visszanézett rá. Sydney a következő lépésén gondolkodott.

– A többiek után megyünk – mondta hirtelen, részint, hogy megvilágosítsa saját gondolatait, részint, hogy irányítsa a gólemet. – Igen, talán ha elkapjuk a törpét és a többieket, Dendybar megbocsátja ostobaságunkat, amiért hagytuk a drow-t meghalni:

A gólemre pillantott, de a szörnyeteg arcán persze nem tükröződött semmiféle érzelm, ami bátorítást adott volna Sydneynek.

–, Neked kellett volna ott a fülkében lenned – morogta Sydney, hogy idegességét némileg levezesse a szörnyetegen. – Entreri legalább tudna valamit mondani. De nem számít, döntöttem. Követjük a többieket és kivárjuk az alkalmat, amikor elkaphatjuk őket. Ők majd elmondják azt, amit a Kristályszilánkról tudni akarunk!

Bok mozdulatlan maradt, Sydney jelére várt. Még kezdetleges gondolkodásával is megértette, hogy Sydney tudja a legjobban hogyan teljesítsék a küldetést.

Bruenorék hatalmas barlangtermeken mentek keresztül, melyek inkább természetes eredetűek voltak, nyit törpék által kivájtak. Magas falak nyúltak a sötétbe a fáklyáik fényén túl, borzongatóan emlékeztetve őket saját sebezhetőségükre. Szorosan egyiptiás mellett mentek, és közben állandóan úgy érezték, hogy egy sereg szürke törpe figyeli őket a barlang sötét részeiből, vagy valami rettentő szörnyeteg ereszkedik feléjük a sötét mennyezetről.

Csöpögő víz állandó hangja szabta meg lépteik ritmusát, a plitty-plottv végigvisszhangzott a termeken, kihangsúlyozva a kongó ürt.

Bruenor jól emlékezett a barlangrendszernek ennek a szakaszára, és újra megrohanták múltja képei. Ezek voltak a Gyűlés Csarnokai, ahol az egész Harcpöröly Klán összegyűlhetett, hogy hallja Garimin király szavát, vagy fontos látogatókat fogadjon. Itt születtek a haditervek, és a külvilággal szembeni kereskedelmi stratégiák. Még a legfiatalabb törpék is jelen voltak az összejöveteleken, és Bruenor szívesen emlékezett vissza azokra az alkalmakra, amikor atyja, Bangor mellett, és nagyapja, Garumn király mögött ült a gyűléseken, és Bangor a Hallgatóság figyelmének megragadásáról magyarázott neki, taníttatta a vezetés művészetére, amire egy nap majd szüksége lesz.

Azon a napon, araikor Mithril Csarnok királya lesz.

A barlangok magánya súlyosan nehezedett a törpére, aki valaha tízezer törpe üdvivalgását és dalát hallotta itt. Még ha egész klánjával térne vissza akkor is csak egy aprócska sarkát töltenék meg a hatalmas csarnokoknak.

– Túl sokan pusztultak el – mondta Bruenor az ürességnek, Halk suttogása a vártnál hangosabban visszhangzott a csendben. Catti-brie és Wulfgar, akik aggódtak a törpéért, és árgus szemekkel figyelték minden mozdulatát, hallották a megjegyzést, és könnyen kitalálhatták azokat az emlékeket, érzéseket, amelyek mögötte álltak. Egymásra néztek, és Catti-brie látta, hogy Wulfgar neheztelése a törpe iránt semmivé lett az együttérzés rohamában.

Terem terem után derengett fel előttük rövid folyosó szakaszok között. Kanyarok és oldaljáratok voltak szinte lépésenként, Bruenor mégis bízott benne, hogy jól tudja az utat a szurdok felé. Azt is tudta, hogy aki lent van, az bizonyára meghallotta a köcsapda omlásának dőrejt, és esetleg feljön megnézni. A felső szintnek ez a szakasza a hátuk mögött hagyott részekkel ellentétben számos összekötőúttal rendelkezett az alsóbb szintek felé. Wulfgar eloltotta a fáklyát, és Bruenor a homály jótékony rejtekében vezette őket tovább.

Elővigyázatosságuk hamarosan hasznosnak bizonyult, mert amikor beléptek egy újabb hatalmas terembe, Regis megfogta Bruenor vállát, hogy megállítsa, és integetett, hogy mindenki maradjon csöndben. Bruenor majdnem dühösen ráordított, de látta az őszinte rettegést Regis arcán.

A félszerzet záruk finom belső kattanásain élesedett füle a távolban meghallott valamit, ami nem a csöpögő víz hangja volt. Egy pillanat múlva a többiek is észrevették, és hamarosan azt is tudták, hogy csizmás lábak dobogását hallják. Bruenor behúzta őket egy sötét mélyedésbe, ahol figyeltek, és vártak.

Nem látták elég tisztán az elvonuló sereget ahhoz, hogy azonosítsák az egyes katonákat, de a barlang másik oldalán imbolygó fáklyák elárulták, hogy amazok legalább tízszeres túlerőben vannak. Wulfgarék sejtették, kifélék lehetnek.

– Szürkék, vagy legyen anyám az orkok barátja – morogta Bruenor. Wulfgarra nézett, hogy lássa, a barbárnak még mindig van-e kifogása a távozás ellen.

Wulfgar megadó bólintással felelt a tekintetére. – Milyen messze van Garumn Szurdoka? – kérdezte. Hirtelen épp úgy belenyugodott a távozás gondolatába, mint a többiek. Még mindig úgy érezte, mintha cserben hagyná Drizztet, de belátta Bruenor döntésének bölcsességét. Most már nyilvánvaló lett, hogy ha maradnak, akkor nem Drizzt Do'Urden lesz a Mithril Csarnok egyetlen halottja.

– Egy órányira az utolsó átjárótól – felelte Bruenor. – És innen még egy szűk óra.

A szürke törpék csapata hamarosan eltakarodott a barlangból, így folytathatták útjukat. Most még óvatosabbak voltak, összerezzenek minden hangosabb lábdobbanásukra.

Ahogy emlékei minden lépéssel tisztultak, Bruenor pontosan tudta, hol járnak, és a szurdok felé vezető legrövidebb utat választotta, hogy minél hamarabb kijussanak a csarnokokból. De egy idő után olyan oldaljárathoz értek, ami mellett egyszerűen nem tudott elmenni. Minden kis idővesztés kockázatos volt, de a rövid folyosó végén rejtőző szobából áradó csábításnak nem tudott ellenállni. Fel kellett kutatnia, mennyire fajult el a Mithril Csarnok, meg kellett tudnia, hogy a felső szint legértékesebb szobája megmaradt-e.

Barátai kérdezősködés nélkül követték, és hamarosan egy magas, díszes vasajtó előtt találták magukat, melybe Moradin, a legnagyobb törpeisten kalapácsa volt vésve, alatta különféle rúnák. Bruenor izgalmát csak nehéz légzése árulta el.

– "Itt pihennek barátaink ajándékai" – olvasta Bruenor ünnepélyesen – "és népünk alkotásai. Mikor ide belépsz, tudd meg, hogy a Harcpöröly Klán örökségét látod. A barátok legyenek üdvözölve, de a tolvajok jól vigyázzanak!" – Bruenor a barátaihoz fordult. Ideges verítékcseppek gyöngyöztek a homlokán. – Dumanthoin Terme – mondta.

Kétszáz éve ellenség lakja a csarnokokat – érvelt Wulfgar. – Biztosan kifosztották.

– Nem biztos – mondta Bruenor. – Az ajtó mágikus, a Klán ellenségeinek nem nyílik. Bent száznyi csapda várja a bemerészkedő szürkéket! – Összeszűkül szemmel, figyelmeztetően nézett Regisre. – Vigyázz a kezedre, Bendőkorgi. A csapdák nem tudják, hogy te barátságos tolvaj vagy!

A figyelmeztetés elég józan volt ahhoz, hogy Regis ne vegye fel a törpe maró gúnyát. Öntudatlanul is elismerve Bruenor szavainak igazát, a félszerzet a zsebébe süllyesztette a kezét.

– Végy le egy fáklyát a falról – mondta Bruenor Wulfgarnak. – Valami azt súgja, hogy bent egy sem ég.

Wulfgar még vissza sem tért, Bruenor már kezdte kinyitni az ajtót. Az ajtószárny könnyen engedett a baráti kéz nyomásának, és egy rövid folyosó tárult fel mögötte, a végén nehéz fekete függönnyel. Egy inga-kard függött baljósan a folyosó közepén, alatta csonthalom.

– Tolvaj kutya – kuncogott Bruenor komor elégtétellel. Ellépett akard mellett, és a függönyhöz ment. Megvárta, míg barátai felzárkóznak mögötte, csak aztán lépett be. Megtorpant, hogy bátorságot gyűjtson az utolsó zár kinyitásához. Most már mindenkinek veritékes volt az arca, ahogy a törpe izgalma átragadt rájuk.

Aztán Bruenor egy elszánt mordulással félrehúzta a függönyt. – Lássátok Dumathoin Ter... – kezdte, de a szavak a torkán akadtak, ahogy benézett a nyíláson. A csarnokokban látott minden romlás közül ez volt a legszörnyűbb. Kőkupacok hevertek a padlón. A klán legszebb alkotásait tartó emelvények és tárlók szétzúzva, porrá taposva.

Bruenor vakon támolygott be. A keze reszketett, és a harag falrezgető ordítása feszegette a torkát. Körül sem kellett néznie az egész szobában, már tudta, hogy teljes a pusztulás.

– Hogy' lehetséges ez? – zihálta Bruenor. De még alig tette fel a kérdést, megpillantotta a hatalmas lyukat a falban. Nem alagút volt ez, amit az ajtó megkerülésére fűrtak, hanem csak egy rés a falban, mintha valami fantasztikusan erős kos rontott volna keresztül rajta.

– Milyen erő lehetett képes erre? – kérdezte Wulfgar a törpe tekinteték követve.

Bruenor odalépett. Valami nyomot keresett; Wulfgar és Catti-brie csatlakoztak hozzá. Regis az ellenkező irányba indult, hogy megnézzze, nem maradt-e mégis valami érték a romok közt.

Catti-brie szivárványos csillanást vett észre a padlón, és amikor megvizsgálta, valami sötét pocsolyaféleséget talált. Mikor azonban közelebb hajolt, látta, hogy ez egyáltalán nem folyadék, hanem egy pikkely, feketébb, mint a legsötétebb éjszaka, és majdnem akkora, mint egy ember. Wulfgarék azonnal odasiettek döbbszerű kiáltására.

– Sárkány! – robbant ki Wulfgarból, aki felismerte a jellegzetes alakú pikkelyt. Megfogta a szélénél, és felemelte, hogy jobban szemügyre vehesse. Aztán Bruenorhoz fordult, hogy a törpe tud-e ilyesfajta szörnyetegről.

A törpe kitágult szemmel, iszonyodva meredt maga elé.

Feketébb a feketénél – suttogta annak a kétszáz év előtti rettenetes napnak a sokszor kiejtett szavait. Apám mesélt róla – magyarázta Wulfgarnak és Catti-brie-nek. – Démonfajzat sárkánynak emlegette, sötétségnek, ami feketébb a feketénél. Nem a szürkék űztek el minket – velük a végsőkig küzdöttünk volna. A sötétség sárkánya tizedelte meg sorainkat, és kergetett el minket csarnokainkból. Alig maradt valaki ocsmány seregei ellenében a másik vég kisebb termeiben.

A lyukból kiáramló meleg fuvallat emlékeztette őket, hogy a rés valószínűleg az alsóbb termekkel áll kapcsolatban, és a sárkány odújával.

– Menjünk – mondta Catti-brie. – Mielőtt a szörnyeteg megneszeli, hogy itt vagyunk.

Regis hívta őket a szoba másik sarkából. Wulfgarék odarohantak: nem tudhatták, hogy a félszerzet kincsbe, vagy veszedelembe botlott.

Egy kis kőhalom mellett guggolva találták, amint egy résbe bámul a kövek közt. Egy ezüsttollú nyílveesszőt mutatott fel. – Itt találtam – magyarázta. – És van még más is – egy íj, azt hiszem.

Wulfgar közelebb vitte a fáklyát a réshez, és mindnyájan tisztán látták az íves alakot, ami csakis egy hosszúfű fája lehetett, és a húr ezüstös csillogását. Wulfgar megragadta és óvatosan mozgatni kezdte. Azt várta, hogy a fegyver szétesik a kezében a kőhatalmas súlya alatt.

De az íj szilárdan kitarzott, hiába húzta teljes erejével. Körülnézett, hogy hogyan szabadíthatná ki a legjobban.

Ezalatt Regis még valamit talált: egy aranyplakettet a halom egy másik hasadékaiban. Sikerült kipiszkálnia, és a fáklyafénynél olvasni kezdte a feliratát.

– "Taulmaril a Szívkereső" – olvasta. – "Ajándék..."

... Anarieltől, Faerun Nővérétől – fejezte be Bruenor anélkül, hogy az érmére pillantott volna. Catti-brie kérdő tekintetére csak bólintott.

– Szedd ki az íjat, fiú – mondta Wulfgarnak. – Biztosan jobb hasznát lehet venni, mint így.

Wulfgar már felmérte a kupac szerkezetét, és elkezdett kiszedegetni belőle egyes darabokat. Catti-brie hamarosan ki tudta ráncigálni az íjat, de észrevett mögötte még valamit, ezért megkérte Wulfgart, hogy fűjön tovább.

Míg az izmos barbár további köveket szedett ki, a többiek az új szépségében gyönyörködtek. A fáján egy karcolást sem ejtettek a kövek, és elég volt egy kicsit megdörögni, hogy ismét csillogjon fényesre csiszolt felülete. Catti-brie könnyedén kifeszítette és felemelte: szilárdnak és kiegyensúlyozottnak érezte.

– Próbáld ki – nyújtotta oda neki Regis az ezüst nyilat.

Catti-brie nem tudott ellenállni a csábításnak. Az ezüsthúrra illesztette a vesszőt, és hátrahúzta. Nem akart löni, csak azt próbálta, hogyan illeszkedik.

– Egy tegez! – kiáltotta Wulfgar, mikor kiszedte az utolsó köveket is. – És még több ezüst nyílvesző.

Bruenor a feketeségbe mutatott, Catti-brie pedig nem tévázott.

A hussanó lövedék ezüstcsíkot húzott maga után, ahogy beröppent a sötétségbe, de röpte hirtelen csattanással fejeződött be. Mindnyájan utána rohantak: valami szokatlant éreztek. Könnyen megtalálták a vesszőt, mert a hegye feléig befürödött a falba!

A becsapódási pontja körül mindenhol meg volt perzselődve a fal, és Wulfgar minden ereje megfeszítésével sem tudta a vesszőt megmozdítani.

– Ne izguljatok – mondta Regis a tegez tartalmát számolgatva. – Van még tizenkilenc... nem, húsz! – Döbbenten lépett hátra. A többiek zavartan néztek rá.

– Tizenkilenc volt – magyarázta Regis. – Jól számoltam.

Wulfgar gyorsan megszámlolta a vesszőket. – Húsz jelentette ki.

– Most húsz – felelte Regis. – De amikor először számoltam, tizenkilenc volt.

– Tehát a tegez is mágikus valamennyire – vélte Catti-brie. – Valóban csodálatos ajándék, amit Anariel úrnő adott a klánnak!

– Mi minden lehet még itt a romok alatt! – dörzsölgette a kezét Regis.

– Semmi – felelte mogorván Bruenor. – Megyünk tovább, és egy szót se halljak!

Regis egyetlen pillantással felmérte, hogy nem számíthat támogatásra a törpe ellenében, így hát tehetetlenül vállat vont, és követte a többieket a függönyön át a folyosóra.

– A szurdokhoz! – jelentette ki Bruenor, és útnak indultak.

– Állj meg, Bok – suttogta Sydney, amikor Bruenorék fáklyája újra feltűnt a folyosón, nem sokkal előttük.

– Még ne! – mondta a gólemnek, és várakozó mosoly terült szét poros arcán. – Lesz majd jobb alkalom!

21. Ezüst árnyak közt

Hirtelen kapaszkodót talált a szürke homályban, valami szilárd pontot a kavargó semmiben. Ott lebegett előtte, és lassan megfordult.

A szélei megkettőződtek és szétváltak, aztán megint összefolytak. Tompa fájdalom hasogatta a fejét, küzdött a belső feketeséggel, ami ellepte, és most igyekezett a markában tartani. Lassan tudatára ébredt a saját a kezének és lábának, annak, hogy kicsoda ő, és hogyan került ide.

Erősödő tudata előtt a kép hirtelen pengeéles lett. Egy ékköves tör hegye.

Entreri derengett fölötte, sötét körvonal a falra erősített egy szál fáklya fénye előtt, töre dőfésre emelve az ellenállás első jelére. Drizzt látta, hogy a bérgyilkos is megsérült a zuhanásban, bár ő tért magához előbb.

– Tudsz jární? – kérdezte Entreri, és Drizzt elég okos volt ahhoz, hogy tudja, mi történik, ha nemmel felel.

Bólintott, és fel akart állni, de a tör közelebb nyomult.

– Még ne – vicsorogta Entreri. Először ki kell derítenünk, hol vagyunk és merre akarunk menni.

Drizzt elfordította figyelmét a bérgyilkosról és a környezetüket kezdte tanulmányozni. Tudta, hogy Entreri már úgyis megölte volna, ha ez lett volna a szándéka. A bányákban voltak, ez világos volt, mert a falak durván vájt sziklából voltak, olyan húsz lépésenként fa dúcokkal alátámasztva.

– Mennyit zuhantunk? – kérdezte a gyilkost. Érzékei elárulták neki, hogy sokkal mélyebben van, mint ahol harcolni kezdtek.

Entreri vállat vont. – Én csak arra emlékszem, hogy rövid esés után a kemény sziklára érkeztem, aztán lecsúsztam egy meredek és kanyargó aknán. Eltelt némi idő, míg végül ide estem – Egy nyílásra mutatott a mennyezet sarkában, ahol átesett. – De másképp telik az idő egy olyarc ember számára, aki azt hiszi, hogy meg fog halni. Lehet, hogy az egész sokkal gyorsabban történt, mint ahogy emlékszem.

– Bízz az első megérzésedben – mondta Drizzt. – Mert én is úgy emlékszem, hogy hosszú úton értem ide. – Hogyan jutunk ki?

Drizzt a padló enyhe lejtését tanulmányozta, és jobb felé mutatott. – A lejtő arra visz fel – mondta.

– Akkor talpra – nyújtotta a kezét Entreri a drow-nak.

Drizzt elfogadta a segítséget, és óvatosan felállt, a fenyegetés legkisebb jele nélkül. Tudta, hogy Entreri töre most gyorsabb lenne nála.

Ezzel Entreri is tisztában volt, de jelenlegi helyzetükben nem számított ellenségeskedésre Drizzt részéről. Nem csak egymás vívótehetségét látták meg ott a fülkében, és mindketten kelletlen elismeréssel tekintettek a másikra.

– Szükségem van a szemedre – magyarázta Entreri, bár erre már Drizzt is rájött. – Csak egy fáklyát találtam, az pedig nem fog elég sokáig kitartani, hogy kijussunk innen. Te a sötétben is megtalálod az utat, fekete elf! Végig a sarkadban leszek, és elég egy rossz mozdulat, már szúrok is! – Megforgatta a tört, hogy hangsúlyozza szavait, de Drizzt anélkül is pontosan megértette őt.

Mikor már állt, Drizzt észrevette, hogy nincs is annyira megsebesülve, amennyire tartott tőle. Az egyik bokája és térdje kificamodott, és ahogy ránehezedett, már tudta, hogy minden lépése fájdalmas lesz. De nem mutathatta gyengeségét Entreri előtt. A bérgyilkos előtt egy hajítófát sem fog érni az élete, ha nem bírja az iramot.

Entreri a fáklyáért indult, Drizzt pedig gyorsan szemügyre vette a felszerelését. Láta, hogy az egyik szablyája ott van Entreri övébe szúrva, a másik, a mágikus penge azonban nem volt sehol. Érezte, hogy az egyik titkos töre még ott van a csizmájában, de abban már nem volt biztos, mennyit ér ez mesteri ellenfele szablyája és töre ellen. Teljesen kétségbeesett helyzet kell ahhoz, hogy hátrányból szálljon szembe Entrerivel.

Aztán Drizzt hirtelen rémülettel az övéhez kapott, és növekvő félelemmel látta, hogy nyitva van. Guenhwyvar eltűnt! Kétségbeesetten nézett körül, de csak törmeléket látott.

Látva elkeseredését, Entreri ördögi mosolyra fakadt. – Indulunk – mondta a drow-nak.

Drizztnek nem volt más választása. Nem beszélhetett Entrerinek a mágikus szoborról, nem vállalhatta a kockázatot, hogy Guenhwyvar megint gonosz kezekbe kerül. Drizzt egyszer már megmentette a párducot ettől a sorstól, és inkább elviselte, hogy a szobor örökre a kövek alatt pihenjen, mint hogy értelmetlen gazdához jusson. Egy utolsó búcsúpillantást vetett a halomra, aztán belenyugodott a veszteségbe, vigaszt merítve abból, hogy a macska sértetlenül él tovább saját létsíkján.

Az alagút dúcának oszlopai idegesítő szabályossággal maradtak el mellettük, mintha újra és újra ugyanazon a helyen járnának. Drizzt érezte, hogy a járat tág körben kanyarodik, miközben

enyhén emelkedik. Ez még jobban fokozta nyugtalanságát. Ismerte a törpék alagútfúró ügyességét, különösen ha drágakövekről és fémekről volt szó, és kezdett eltűnődni azon, hány mérföldet kell még megtenniük csak a következő szintig.

Bár nem rendelkezett ilyen éles földalatti érzékekkel, és nem ismerte a törpék észjárását, Entreri is ugyanígy nyugtalan volt. Egy óra telt el, aztán kettő, és a fadúcok még mindig végtelen sorban húzódtak a sötétségbe.

– Kezd leégni a fáklya – mondta Entreri, megtörve az indulás óta uralkodó hallgatást. Még nesztelen, gyakorlott lépteiket is elnyelte a zárt, alacsony járat. – Talán most hozzád kerül az előny, sötét elf!

Drizzt azonban nem így gondolta. Entreri is épp annyira az éjszaka lényé volt, mint ő, éles reflexekkel és olyan alapos tapasztalattal, ami ellensúlyozta éjszakai látásának hiányát. A bérgyilkosok általában nem fényes nappal tevékenykedtek.

Drizzt szó nélkül folytatta az utat, de amikor körülnézett, a fáklya fénye hirtelen megcsillant a falon. Ügyet sem vetve Entreri nyugtalan mozgolódására a háta mögött, Drizzt odalépett, és tapogatni kezdte a felületet, és újabb csillanást keresett. Meg is látta, amikor Entreri megmozdult mögötte: a fal ezüstösen felvillant.

– Ahol az ezüst folyók futnak – motyogta hitetlenkedve.

– Mi? – kérdezte Entreri.

– Hozd a fáklyát – felelte Drizzt. Most már izgatottan tapogatta a falat, kereste a bizonyítékot, ami rációfól makacs logikájára, és igazolja Bruenort a túlzás vádjá alól.

Entreri hamarosan kíváncsian mellé állt. A fáklya fénye világosan mutatta a falban futó ezüst eret, ami olyan vastag volt, mint Drizzt karja, és tökéletes tisztasággal csillogott.

– Mithril – hüledezett Entreri. – Méghozzá rengeteg!

– De mi most nem sok hasznát vesszük – lohasztotta le Drizzt a lelkesedést. Továbbindult a folyosón, mintha a mithrilkincs egyáltalán nem érdekelné. Valahogy úgy érezte, hogy Entrerinek nem lenne szabad látnia ezt a helyet, hogy a bérgyilkosnak már a pusztá jelenléte is beszennyezi a Harcpöröly Klán kincsét. Drizzt nem akart semmilyen okot adni Entrerinek arra, hogy újra felkeresse ezeket a csarnokokat. Entreri vállat vont, és követte.

A folyosó emelkedése hamarosan észrevehetőbb lett, a mithril-erek ezüstös csillogása pedig elég rendszeresen jelent meg ahhoz, hogy Drizzt hinni kezdjen Bruenor történeteinek színtiszta igazságában.

Entreri sohasem maradt le egy lépésnél többre a drow-tól, és túlságosan kellett figyelnie Drizztet ahhoz, hogy nézegethesse az értékes fémeket, de tökéletesen átlátta, milyen lehetőség rejlik itt. Őt magát nem érdekelték az ilyesfajta vállalkozások, viszont tudta, hogy az információ értékes lehet, és hasznára válhat a jövő alkudozásoknál.

A fáklya már rég leégett, mégis láttak, mert valahol fent egy homályos fény világított, az alagút kanyarjain túl. A bérgyilkos még így is közelebb húzódott Driztthez, a hátának nyomta a tört, nehogy egyetlen reménye megszökhesen, ha a fény eltűnik.

De a derengés csak erősödött, mert forrása hatalmas volt. A levegő melegebb lett, és hamarosan távoli gépezet dohogását hallották visszhangozni a járatban. Entreri még rövidebbre húzta a pórázt: megragadta Drizzt köpenyét, és magához rántott a drow-t. – Te is épp olyan betolakodó vagy, mint én – suttogta. – Mindkettőnknek jobb, ha észrevétlenek maradunk.

– Miért lennének rosszabbak a bányászok annál a sorsnál, amit te kínálsz? – kérdezte Drizzt gunyoros sóhajjal.

Entreri eleresztette a köpenyét, és visszahúzódott. – Úgy tűnik, valami mást kell ajánlanom, hogy biztosítsam az együttműködésed – mondta.

Drizzt figyelmesen nézte őt; nem tudta, mire számíthat. – Minden előny nálad van – mondta.

– Nem egészen – felelte a bérgyilkos. Drizzt meghökkenve látta, hogy Entreri elteszi a törét. – Valóban megölhetnélek, de mit nyernék vele? Nekem nem élvezet a gyilkolás.

– De nem is szenvedés – vágott vissza Drizzt.

– Teszem a kötelességem – mondta Entreri nevetve, hogy élet vegye a maró bóknak.

Drizzt túlságosan is jól kiismerte ezt az embert. Szenvedélymentes és gyakorlatias, mestere a halálosztásnak. Entrerire nézve Drizzt azt látta, ami belőle válhatott volna, ha Menzoberranzanban marad, Entrerihez hasonló népe között. Entreri mintegy megtestesítette a drow társadalom elveit, az önző szívtelenséget, ami haragra gerjesztette Drizztet, és elűzte a föld mélyéről. Megvetette a bérgyilkost, de valahogy mégsem tudott szabadulni az együttérzéstől ami iránta támadt benne.

Most is ki kell állnia az elvei mellett, határozta el, épp úgy, ahogy annak idején a drow városban. – Teszed a kötelességeden – köpött undorodva. Nem törődött a várható következményekkel. – Bármilyen is az ára.

– Bármilyen is az ára – visszhangozta Entreri. Önelégült mosolya bókká változtatta a sértést. – Örülj, hogy ennyire gyakorlatias vagyok, Drizzt Do'Urden, mert ha nem így lenne, soha többet nem ébredtél volna fel a zuhanásod után.

– De elég ebből a haszontalan vitából. Alkut ajánlok neked, ami mindkettőnknek hasznos lehet – Drizzt hallgatott, és semmi jelét nem mutatta érdeklődésének.

– Tudod, miért vagyok itt? – kérdezte Entreri.

– A félszerzetért jöttél.

– Tévedsz – felelte Entreri. – Nem a félszerzetért, hanem a félszerzet függőjéért. A gazdámtól lopta, bár kétkem, hogy ezt nektek bevallotta volna.

– Én nem csak azt tudom, amit elmondanak nekem – mondta Drizzt. – A gazdád bosszúra is vágyik, nem?

Meglehet – szólt Entreri. – A függő visszaszerzése azonban mindennél fontosabb. Ajánlatom tehát a következő: együttműködünk abban, hogy visszataláljunk a barátaidhoz. Én segítelek téged az úton, és meghagyom az életedet a függőért cserébe. Ha megtaláltuk őket, vedd rá a félszerzetet, hogy adja vissza nekem, akkor elmegyek és többet vissza se jövök. Gazdám visszakapja a kincsét, kis barátod pedig félelem nélkül élhet tovább.

– Csak a szavaid állnak az ajánlatod mögött – mondta Drizzt.

– És a tetteim – vágott vissza Entreri. Kihúzta a görbe kardot az övéből, és odadobta Drizztnek. – Nekem nincs kedvem itt pusztulni ebben az elátkozott bányában, és remélem, neked sem.

– Honnan tudod, hogy teljesítem a magam részét, ha visszaértünk a barátaimhoz? – kérdezte Drizzt, miközben a kardját vizsgálta. Alig tudta elhinni az események ilyen fordulatát.

Entreri megint felkacagott. – Te túl becsületes vagy ahhoz, hogy ilyen kételyeim legyenek veled kapcsolatban, sőt elf. Biztos vagyok benne, hogy úgy teszel majd, ahogy megfogadtad. Áll az alku?

Drizzt kénytelen volt belátni Entreri szavainak igazságát. Együtt jó esélyük volt arra, hogy feljussanak az alsóbb szintekről. Drizzt nem akarta elszalasztani a lehetőséget, hogy megtalálja a barátait, akár a rubinfüggő árán is, ami eddig úgymint csak bajba sodorta Regist. – Áll – felelte.

A járat minden fordulóval egyre világosabb lett, de nem táncoló fáklyafénytől, hanem valami egyenletes ragyogással. A gépzaj is arányosan erősödött, a végén már kiabálniuk kellett, hogy értsék egymást.

Az utolsó kanyarból kibukkanva a bányának hirtelen vége szakadt, az utolsó dúcok egy nagy barlangba vezettek. Óvatosan lépkedtek tovább a cölöpök között egy kis párkányra, ami egy széles szurdok oldala mentén futott – a Harcpöröly Klán hatalmas alsóvárosa fölött.

Szerencsére a szakadék tetején voltak, mert rengeteg kőlépcső vezetett fel a mélyből, mellettük díszes ajtók sorai, melyek valaha Bruenor rokonainak otthonait jelezték. A lépcsők most kihaltak voltak, de Drizzt Bruenor meséi alapján jól el tudta képzelni a régi nyüzsgést. Ezernyi törpe, akik szeretett foglalatosságukban fáradhatatlanul csákányozták a mithril, és dalolnak isteneikhez.

Micsoda látvány lehetett! Szintről szintre járó törpék, akik legújabb alkotásukat mutogatják, egy újabb hihetetlenül értékes és csodálatos mithril-tárgyat. Drizzt völgybeli tapasztalatai szerint a kézművesek a legkisebb hiba láttán is visszarahantak üllőjükhöz, és bocsánatért meg tökéletes munkáért könyörögtek istenükhöz. A Birodalmakban egyetlen fajta sem volt olyan büszke a munkájában, mint a törpe, a Harcpöröly Klán pedig még a szakállas nép mércéjén is túltett.

Most csak a szurdok alján folyt lázas munka, mert több száz lányira alattuk álltak Mithril Csarnok központi műhelyei, olyan forró kohókkal, kemencékkel, melyek ki tudták olvasztani az ércet a frissen bányászott kőből. Drizzték még ilyen magasról is érezték a hőséget, a fény pedig bántotta a szemüket. Zömök munkások nyüzsögtek, fűtőanyaggal, vagy érccel teli hordókat görgetve. Drizzt feltételezte, hogy duergarok, bár ilyen messziről, az erős ragyogásban nem látta őket jól.

Az alagút kijáratának jobb oldalától néhány lépésnyire széles, szelíden ereszkedő rámpa kanyargott le a következő szintre. Balra a párkány folytatódott a fal mentén. Keskeny volt, és nem útnak szánták, de hátrébb Drizzt egy híd fekete körvonalát látta a szakadék fölött.

Entreri visszaintette az alagútba: – A híd látszik a legjobb útnak – mondta a bérgyilkos. – De nem nagyon örülök neki, hogy a párkányon kell végigmennünk, amikor lent olyan sokan vannak.

– Nincs más választásunk – vélte Drizzt. – Visszamehetünk és kereshetünk valami oldaljáratot, de szerintem azok csak tárnák, és nem jönnek el ideig.

– Tovább kell mennünk – helyeselt Entreri. – Talán a vakító fény meg a zaj fedez minket – Ezzel kilépett a peremre, és megindult a híd sötét tömege felé. Drizzt követte.

Bár a párkány sehol sem volt két lábnál szélesebb, sőt, sokszor még annyi se, nekik semmi gondot nem okozott. Hamarosan ott álltak a híd előtt. A keskeny kőjárda ívelten emelkedett a mélység fölé.

Kúszva indultak neki, és mikor elértek a híd közepére, ahonnan az út már lefelé lejtett, egy szélesebb párkányt pillantottak meg a másik fal mentén. A híd végén egy alagút szája ásított, mely épp úgy fáklyákkal volt megvilágítva, mint a felső szintek. A bejárat mellett jobbra beszélgető duergarok hajoltak össze, ügyet sem vetve környezetükre. Entreri csúszómászó mosollyal nézett vissza Drizztre, és az alagútra mutatott.

Zajtalanul, mint a macska, és láthatatlanul az árnyak közé olvadva osontak be az alagútba. A duergarok csoportja észre sem vette őket.

A fadúcok most már gyorsan maradtak el mellettük. Fürgén igyekeztek elfelé a szakadéktól. A durván faragott falakon táncoló árnyékok épp elég menedéket kínáltak, és ahogy a munkások zaja távoli zsongássá halkult a hátuk mögött, kissé megnyugodtak, és kezdtek arra gondolni, hogyan találják meg a többieket.

Egy kanyarban befordulva kis híján nekimentek egy duergar őrszemnek.

– Mit kerestek itt? – vakkantotta az őr, és mithril kardja megcsillant a fáklyavilágban. A páncélja, láncinge, sisakja és fényes pajzsa is az értékes fémből készült. Valóságos kincs volt egyetlen közkatonára aggatva.

Drizzt elment a társa mellett, és intett Entrerinek, hogy maradjon hátra. Nem akarta, hogy holttestek halmai maradjanak utánuk. A bérgyilkos átlátta, hogy a sötét elfnek több szerencséje lehet egy másik földalatti szerzettel szemben. Mivel nem akarta megmutatni, hogy ember, és nem akarta megingatni Drizzt várható meséjét, jól az arca elé húzta köpenyét.

Az őrszem hátraszökkent, és arcára döbbenet ült ki, amikor felismerte Drizztben a drow-t. Drizzt szigorúan nézett rá, és nem mondott semmit.

– Ööö... mi járatban vagytok itt a bányákban? – kérdezte a duergar, udvariasabbra véve a szóhasználatát és a hangnemét.

– Sétálunk – felelte Drizzt jéghidegen, haragot színlelve a durva fogadtatás miatt.

– És... ööö... ki vagy? – hebegte az ör.

Entreri látta, mennyire retteg a törpe Drizzttől. Úgy tűnt, hogy a drow-k még félelmesebb tiszteletet ébresztenek a földalatti népekben, mint a felszínlakókban. A bérnyilkos ezt jól megjegyezte, és eldöntötte, hogy a jövőben még óvatosabb lesz Drizzttel.

– Drizzt Do'Urden, Daermon N'a'shezbaernon házából, Menzoberranzan kilencedik családjából – felelte Drizzt. Nem látta értelmét, hogy hazudjon.

– Üdvözöllek! buzgólkodott az ör, hogy elnyerje az idegen kegyeit. – Én Mucknuggle volnék, a Bukbukken Klánból – hajolt meg mélyen. Szürke szakálla a földet söpörte. – Nem üdvözölhetünk gyakran vendégeket itt a bányákban. Talán keresel valakit? Vagy segíthetek valamiben?

Drizzt egy pillanatra elgondolkozott. Ha a barátai túléltek az omlást – és kénytelen volt reménykedni ebben – akkor Garumn Szurdoka felé tartanak. – Már elvégeztem a dolgom itt – felelte a duergarnak. – Már elégedett vagyok.

Mucknuggle kíváncsian nézett rá. – Elégedett?

– A néped túl mélyre ásott – magyarázta Drizzt. – Átlyukasztottátok az egyik alagutunkat, ezért feljöttünk, hogy megvizsgáljuk a helyzetet, hogy megbizonyosodjunk róla, nem megint az ellenségeink laknak itt. Láttam a műhelyeiteket, szürke. Büszkék lehettek rá.

Az ör megigazította az övét, és kihúzta magát. A Bukbukken Klán valóban büszke volt a kovácstelepre, pedig valójában a Harcpöröly Klántól lopták az egészet. – Tehát elégedett vagy. Akkor most hová mész, Drizzt Do'Urden? A főnököd akarod látni?

– Kit kéne keresnem, ha ez lenne a szándékom?

– Hát nem hallottál Shimmerglassról? – felelte Mucknuggle mindentudó kacajjal. Ő a Sötétség Sárkánya, fekete, mint a szén, és vadabb, mint egy sebesült démon! Nem tudom, hogy örül-e drow elfeknek a bányáiban, de majd meglátjuk.

– Inkább ne. – felelte Drizzt. – Megtudtam mindent, amiért jöttem, és most indulok haza. Nem fogjuk többé háborgatni Shimmerglassot és vendégszerető klánját.

– Én azt gondolnám, hogy a főnökhöz mész – mondta Mucknuggle, bátorságot merítve Drizzt udvariasságából és hatalmas vezére említéséből. Görcsös karját összefonta a mellkasán, a mithril kard a pajzson pihent.

Drizzt újra felöltötte szigorú, neheztelő arckifejezését, és a köpenyén keresztül a duergar felé bökött az ujjával.

Mucknuggle észrevette a mozdulatot, akárcsak Entreri, és a bérnyilkosnak szinte tátva maradt a szája csodálkozásában a törpe reakciója láttán. Mucknuggle amúgy is szürke arca észrevehetően hamuszín árnyalatot öltött, és a duergar tökéletes mozdulatlanságba dermedt, még levegőt sem mert venni.

– Indulok haza – ismételte Drizzt.

– Hát persze! – nyüsztítette Mucknuggle. Segítsek megtalálni az utat? Az alagutak elég zezugosak arrafelé.

Miért is ne?, gondolta Drizzt az esélyeiket latolgatva. Jobb lesz, ha tudják a leggyorsabb utat.

– Egy szakadékot – keresünk – mondta Mucknuggle-nak. – A Bukbuk ken Klán előtt Garumn Szurdokának hívták.

– Most Shimmergloom útja a neve – közölte Mucknuggle. – A baloldali alagút a következő elágazásnál – mutatott a járatba. – És onnan egyenesen tovább.

Drizztnak nem nagyon tetszett a szurdok új neve. Azon, tűnődött, milyen szörnyetegbe futhatnak bele a barátai, míg rájuk várnak – már ha elérték a szakadékot. Nem akart több időt elvesztegetni; biccentett Mucknuggle-nek, és elindult. A duergar készségesen elengedte minden további szó nélkül. Olyan messzire húzódott az útjából, amennyire csak tudott.

Mikor elmentek, Entreri visszanézett, és látta, hogy a törpe idegesen törölgeti az izzadtságot a homlokáról. – Meg kellett volna ölnünk – mondta Drizztnak, amikor már biztonságos távolban voltak. – A nyakunkra hozza a többieket.

– Egyhamar nem; egy halott órszem miatt viszont általános riadó törne ki – felelte Drizzt. – Talán egy páran jönni fognak, hogy ellenőrizzék a meséjét, de most legalább már tudjuk az utat. Nem merhetett hazudni nekem, mert félt, hogy csak ellenőrizni akarom ezzel a kérdéssel. A népem ismert arról, hogy ilyen hazugságokért öl.

– Mit csináltál vele? – kérdezte Entreri.

Drizzt csak nevetni tudott fajtája rossz hírének ironikus jótéteményén. Megint kibökte az ujjával a köpenyét. – Képzeld el egy nyílpuskát, ami olyan kicsi, hogy zsebben is elfér – magyarázta. – Hát nem pont olyan az ujjam is? A drow-k közismerten ilyen fegyverrel járnak.

– De hát mit árthat egy ilyen apró fegyver egy mithril páncél ellen? – kérdezte Entreri. Még mindig nem értette, miért volt olyan hatásos a fenyegetés.

– És a mérég? – mosolygott Drizzt.

Entreri megállt, és elvigyorodott a kézenfekvő logikán. Milyen fondorlatosak és könyörtelenek lehetnek a drow-k, hogy ilyen egyszerű fenyegetéssel ekkora rettegést idéznek elő! Kezdett úgy tünni, hogy ördögi híruk nem túlzás.

Entreri azon kapta magát, hogy kezdi csodálni ezeket a sötét elfeket.

Az üldözők azonban hamarabb jöttek, mint várták, hiába mentek gyorsan. Csizmák dobogása hallatszott mögöttük hangosan, aztán megszűnt, csak hogy aztán még. hangosabban, még közelebből jöjjön. Drizzték tudták, hogy oldaljáratokról van szó. Végül, mikor már majdnem utolérték őket, Drizzt megállította a bérgyilkost.

– Csak egy páran vannak – mondta a lépéseket számolgatva.

– Azok lehetnek, akik a bejáratnál beszélgettek – vélte Entreri. – De siessünk, mert biztosan többen is vannak mögöttük! -. A bérgyilkos szemében felcsillanó izgatott szikra iszonytatóan ismerős volt Drizztnak.

De nem volt ideje a kellemetlen emlékeken elmélkedni. Kirázta őket a fejből, hogy teljesen a pillanatnyi helyzetre koncentrálhasson, aztán előhúzta a csizmájába rejtett tört – most már nem volt értelme titkolózni Entreri előtt – és keresett egy homályos bemélyedést a folyosó falában. Entreri hasonlóképpen tett, ő néhány lépéssel előre, a másik oldalon rejtőzött el.

Lassan teltek a másodpercek, csak a csizmák halk dobogása hallatszott. Mindketten visszatartották a lélegzetüket, és türelmesen vártak. Tudták, hogy a törpék még nem hagyták el őket.

A hang hirtelen felerősödött, amikor a duergarok egy titkos ajtón kirontottak az alagútba.

– Most már nem lehetnek messze! – hallották Drizzték az egyik szürkét.

– A sárkány jól megjutalmaz majd minket, ha elkapjuk őket! – mondta egy másik.

A törpék kibukkantak az utolsó kanyarból. Csillogó páncélt, mithril fegyvereket viseltek.

Drizzt a kardjára nézett, és belegondolt, milyen pontosnak kell lenni a szúrásainak egy mithrilpáncél ellen. Elkecseregette felsőhajtott, amikor elveszett mágikus fegyverére gondolt.

Entreri is látta a problémát, és tudta, hogy valamiképpen ki kell egyenlíteniük az esélyeket. Gyorsan előhúzott egy pénzeserszényt az övéből, és előrehajította a folyosón. A zsákocska átrepült a homályon, és a következő kanyarnál csörrent a falnak.

A duergarok egyszerre kapták fel a fejüket. – Előre! – kiáltott fel az egyik, mire mindnyájan elrohantak a következő kanyar felé. A várakozó drow és a bergyilkos között.

Az árnyak mozgásba lendültek, és a döbrent szürkékre vetették magukat. Drizzt és Entreri egyszerre csaptak le, megragadva a legelőnyösebb pillanatot, amikor a csapat eleje elért a bergyilkosig, a vége pedig éppen Drizzt előtt járt.

A duergarok felordítottak páni félelmükben. Török és szablyák táncoltak körülöttük halálos gyorsasággal, megtalálva a páncéljuk minden eresztékét, minden részét. És könnyörtelenül be is szúrtak a réseken.

Mire a duergarok magukhoz tértek első ijedelmükből, kettő közülük már holtan hevert a drow lábainál, a harmadik pedig Entreri előtt, egy negyedik viszont véres kezét a hasára szorítva támolygott.

– Vessük össze a hátunkat! – kiáltotta Entreri, Drizzt pedig, aki ugyanerre a stratégiára gondolt, már vágott is át a rendezetlenül kavargó törpéken. Entreri még egyet levágott, amikor összetámaszkodtak; az egyik szerencsétlen duergar túl sokáig bámulta a válla fölött a közeledő drow-t, és az ékköves törbe tudott csusszanni a sisakja alja alá.

Most együtt voltak, hátukat a másik hátának vetve, egymás köpenyébe kavarodva, olyan egyforma mozdulatokkal küzdve, hogy a három megmaradt duergar azt sem tudta, hogy hol kezdődik az egyik ellenfél, és hol végződik a másik.

De aztán isteni uralkodójukhoz, Shimmergloomhoz fohászkodva rohamoztak.

Drizzt rögtön megeresztett egy olyan támadássorozatot, aminek végezni kellett volna ellenfelével, a páncél azonban keményebb volt, mint az acélpenge, és szúrásai rendre lecsúsztak róla. Entrerinek is nehézségei voltak abban, hogy át tudjon döfni a rengeteg mithril között.

Drizzt kissé elhúzódot, csak egy vállal támaszkodott harcostársának. Entreri értette az mozdulatot, és követte a drow-t.

Hamarosan egyre gyorsabban köröztek, olyan összhangban, mint az összepróbált táncosok, és a duergarok meg sem próbálták követni őket. Az ellenfelek állandóan változtak, a drow és Entreri azt a kardot vagy fejszét csapta félre, amit a másik hárított az előző körben. Néhány fordulat erejéig tartották ezt a ritmust, hogy a duergarok megszokják, aztán Drizzt vezetésével hirtelen lépést váltottak, és az ellenkező irányba mozdultak.

A három duergar, aki egyenlő távolságban állt körülöttük, el sem tudta képzelni, merről fog jönni a következő támadás.

Entreri, aki szinte olvasta a drow gondolatait, meglátta a lehetőséget. Amikor eltávolodott az egyik különösen megzavarodott törpétől, ellentámadást színlelt, amitől a szürke épp elég időre megdermedt ahhoz, hogy a másik oldalról érkező Drizzt rést találjon.

– Kapd el! – kiáltotta diadalmasan a gyilkos.

A görbe kard pedig elvégezte feladatát.

Most már ketten voltak kettő ellen. Abbahagyták a keringést, és megálltak ellenfelükkel szemben.

Drizzt hirtelen a falhoz ugrott. A duergar, aki csak a drow gyilkos pengéire koncentrált, nem vette észre Drizzt harmadik fegyverét.

A szürke törpe meglepetésénél már csak a végzete tudata volt erősebb, amikor Drizzt köpenye ráhullott és olyan sötétségbe borította, aminél már csak a halál lehetett feketébb.

Drizzt kecses technikájával ellentétben Entreri hirtelen támadt vadsággal harcolt, alsó szúrásokkal és villámgyors riposztokkal foglalta le a törpét, és mindig a fegyvert tartó kézre

célzott. A törpe lassan kezdte átlátni ezt a taktikát, mikor ujjai zsibbadni kezdte a sok kis vágástól.

Védekezésképpen a keze elé húzta a pajzsát.

Entreri épp erre számított. A pajzs mozdulatával ellentétesen előrevetette magát, és talált egy rést a törpe vállvértje alatt. Egy ugrással beledöfte a törét és a földre döntötte a duergart. A törpe kilehelte lelkét.

Drizzt utánament az utolsónak, aki az első támadásban sebesült meg, és most a falnak támaszkodott néhány lépéssel arrébb. A fáklyák fénye megcsillant vére vörös tócsáján. De még nem adta fel a harcot. Felemelt karddal várta a drow-t.

Drizzt látta, hogy Mucknuggle az. Néma kegyelemkérés visszhangzott a drow agyában, és kioltotta a szemében lobogó lángot.

Egy fényes, csillogó dolog repült el Drizzt mellett, és döntötte el belső tusáját.

Entreri töre mélyen Mucknuggle szemébe fűrődött. A törpe még el sem esett, olyan pontos volt a dobás. Csak állt tovább, a falnak támaszkodva. A vértócsa már két forrásból táplálkozott.

Drizzt visszafogta haragját, és meg sem moccan, amikor a gyilkos hidegvérrel elindult, hogy visszavegye fegyverét.

Entreri durván kirántotta a tört, aztán szembefordult Drizztel, miközben Mucknuggle a vértócsába rogyott.

– Négy-négy – vicsorogta a bérgyilkos. – Azt hitted, hogy hagylak győzni?

Drizzt nem felelt. A szeme se rezdült.

Mindketten érezték, hogy izzadt a kezük, ahogy a fegyverüket szorították, valami arra készítette őket, hogy bevégezzék, amit a fülkében elkezdtek.

Olyan hasonlóak voltak, mégis oly nagyon mások.

Mucknuggle halála most nem hajtotta Drizztet, épp csak újabb adalék volt gonosz társa iránti érzelmeihez. A vágy, hogy megölje Entrerit, jóval mélyebben gyökerezett, mint a harag, amit a bérgyilkos bármilyen tette ébreszthetett volna benne. Drizzt hitte, hogyha Entrerit megöli, azzal a saját sötétebbik énjét pusztítja el, hisz ez az ember akár ő maga is lehetett volna. Ez a próbája annak, hogy mennyit ér, a szembesülés azzal, amivé lehetett volna. Ha az övéi között maradt volna – és gyakran látta távozási döntését a természet rendje elleni gyenge kísérletnek – akkor most az ő töre oltotta volna ki Mucknuggle életét.

Entreri hasonló megvetéssel tekintett Drizztre. Micsoda lehetőségek rejlenek ebben a drow-ban! De megfojtja őket egy tűrhetetlen gyengeség. A lelke mélyén a bérgyilkos talán valójában irigyelte a szeretetnek és irgalomnak azt a képességét, amit felfedezett Drizztben. Mivel annyira hasonló volt hozzá, Drizzt csak még jobban kihangsúlyozta az ő érzelmi ürességét.

De még ha léteztek is benne ezek az érzések, sosem tehettek szert elég erőre ahhoz, hogy befolyásolják Artemis Entrerit. Egész életét arra szánta, hogy tökéletes gyilkológéppé váljon, és semmiféle fénysugár nem hatolhatott át lelke megkérgesedett sötétségén. Be akarta bizonyítani magának is, a drow-nak is, hogy egy igazi harcosban nincs helye gyengeségnek.

Most már közelebb álltak egymáshoz, bár egyikük sem tudta, melyikük mozdult, mintha láthatatlan erők irányították volna őket. A fegyverek meg-megrándultak a várakozásban, mindketten azt várták, hogy a másik rukkoljon ki.

Mindketten azt akarták, hogy a másik adja meg magát először közös vágyuknak életük alapelveinek végső kihívásában.

Aztán csizmadobogás törte meg a varázst.

22. A Sötétség Sárkánya

Az alsóbb szintek szívében egy hatalmas barlangban melynek falai egyenetlenek és durvák voltak, tele mély árnyakkal, és melynek mennyezete olyan magas volt, hogy semmiféle tűz nem világíthatta meg a tetejét – pihent Mithril Csarnok jelenlegi uralkodója egy tiszta, tömör mithril-emelvényen. Hatalmas pénz- és ékszerhalmok tornyosultak mellette, serlegek és fegyverek, meg számtalan más kincs, melyet értő törpekezek készítettek nyers mithriltömbökből.

Sötét árnyak vették körül a fenevadat, hatalmas kutyák a saját világából: engedelmes, hosszúéletű és ember, elf, vagy bármilyen más húsrá éhező állatok.

Shimmergloom nem volt jókedvű. Behatólók jelenlétére utaló zajokat hallott fentről, egy duergar csapat az alagutakban meggyilkolt testvéreiről beszélt, és arról suttogott, hogy drow elf jár a bányákban.

A sárkány nem e világból való volt. Az Árnyak Síkjáról jött sötét jelenésként a fény világába. Az itt élők nem ismerték őt, legfeljebb legsötétebb rémálmaikból. Shimmergloom a hazájában is nagyhatalmú volt, öreg, és a síkján élő sárkánytársadalom nagyra becsülte őt. Az ostoba és mohó törpék azonban, akik valaha ezekben a bányákban éltek, beleástak mélységes, sötét üregekbe is, kaput nyitottak a síkja felé, a sárkány pedig nem volt rest átjönni. Most tízszer annyi kincset birtokolt, mint a saját síkján bármikor, és esze ágában sem volt visszamenni.

Majd elbánik a betolakodókkal.

A Harcpöröly Klán kiűzése óta először verte fel az árnykutyák csaholása az alagutakat, még a szürke törpék szívébe is félelmet lopva. A sárkány nyugat felé küldte őket, fel az alagutakon az Őrző Völgye felőli bejáratához, ahol az idegenek bejöttek. Erőtéljes állkapcsukkal és szinte észrevehetetlen mozgásukkal a kutyák halálos ellenfelek voltak, a feladatuk azonban most nem a gyilkolás volt – csak terelés.

Az első harcban Shimmergloom egyedül üzte ki a bányászokat az alsóbb termekből, és a felsőbb szintek néhány keleti csarnokából. A végső győzelem azonban nem lehetett az övé, mert a csata végkifejlete a nyugati folyosókban zajlott le, melyek túl szűkek voltak pikkelyes testének.

Nem akart megint lemaradni a dicsőségről. Elindította szolgálait, hogy a behatólókat az egyetlen helyre irányítsa, ahol be tud jutni a felső szintre: Garumn Szurdokába.

Shimmergloom teljes hosszában kinyújtózott, és majdnem kétszáz év óta először terjesztette ki bőrhártyás szárnyait. A kibontakozó szárnyak alól sötétség gomolygott. A trónteremben maradt duergarok térdrehulltak felegyenesedő uruk előtt, részben csodálátból, de inkább félelemből.

A sárkány elment, kicsusszant egy titkos alagúton a terem hátuljában, arrafelé, ahol valaha győzelmet aratott, arra a helyre, amit alattvalói uruk tiszteletére Shimmergloom Utjának neveztek el.

Láthatatlan sötét foltként, hangtalanul haladt, mint a nyomában kavargó éjfékete felhő.

Wulfgar már kezdett aggódni, hogy mennyire kell még meggörnyednie, amíg eléri Garumn Szurdokát, mert a járatok kezdtek törpe-méretűek lenni, ahogy közeledtek a felső szint keleti végéhez. Bruenor tudta, hogy ez jó jel: a barlangrendszerben csak a legmélyebb bányák és a szurdok védelmére tervezett járatok voltak hat lábnál alacsonyabbak.

A remélnél gyorsabban érkeztek el egy titkos ajtóhoz, mely balra vezető leágazást rejtett. Ez a hely még két évszázad távolából is ismerős volt a törpének. Végigtapogatta a jeltelen falat a fáklya fényénél, hogy ujjai megjelöljék a pontos hely felé vezető jeleket. Talált egy háromszöget, aztán egy másikat, és követte vonalukat a középpontba, az általuk jelképezett két hegycsúcs közti völgy legmélyebb, pontjába. (Ez Dumathoin, a Hegy Alatti Titkok Őrzőjének szimbóluma volt). Bruenor egyetlen ujjal megnyomta a pontot, mire a fal visszahúzódott, és újabb alacsony alagutat tett szabaddá. Innen nem jött fény, viszont-a sziklafalon süvítő szél hangjához hasonló nesz hallatszott.

Bruenor cinkosan rájuk kacsintott, és belépett a járatba. Léptei azonban meglassúdtak, amikor meglátta a falakba vésett rúnákat és domborműveket. Az egész folyosón, minden falon törpe művészek keze nyoma díszelgett. Bruenort majd' szétvetette a büszkeség, mikor meglátta társai lenyűgözött pillantását.

Néhány kanyar után egy rozsdás, leeresztett kapurácsba ütköztek, melyen túl egy hatalmas terem látszott.

– Ez Garumn Szurdoka – jelentette be Bruenor a vasrudak mögé lépve. – Azt mondják, ha a tetejéről ledobunk egy fáklyát, akkor leég, mire az aljára ér.

Négy szempár csodálkozott ki a rácskapun. Ha útjuk Mithril Csarnokban eddig csalódást is okozott nekik, hisz elmaradtak a csodás dolgok, amiket Bruenor ígért, ez a látvány kárpótolta őket. Elérték Garumn Szurdokát, mely inkább valószínű kanyon volt, több száz láb széles, és a végtelenbe veszően hosszú. A terem padlószintje fölött voltak, előttük egy lépcső futott le a rács másik oldalán: Amennyire tudták, kidugták a fejüket a vasrudak között, és a lépcső aljánál egy másik helyiség fényeit pillantották meg. Tisztán hallották több duergar lármáját.

Bal felé a fal átkanyarodott a szakadék pereme fölött, bár a hasadék maga a falon túl is folytatódott. Egyetlen híd ívelt át a mélység fölött, ősi kőépítmény, melynek darabjai oly tökéletesen lettek összeillesztve, hogy még most is megbírtak volna egy egész sereg hegyi óriást.

Bruenor a hidat tanulmányozta. Feltűnt neki, hogy az alsó részén valami nincs teljesen rendben. Egy kötel vonalát lehetett végigkövetni a szakadékon át, és Bruenor sejtette, hogy ez folytatódik a kőpadló alatt, és egy nagy húzókarhoz csatlakozik, ami egy újabban épített emelvényből állt ki. Két duergar őrszem tett-vett a kar körül, hanyag ténykedésük azonban számtalan nap unalmáról tanúskodott.

– Megpiszkálták, hogy leszakadjon! – morogta Bruenor.

A többiek azonnal rájöttek, miről beszél. – Vezet át másik út? – kérdezte Catti-brie.

– Igen – felelte a törpe. – Egy párkány a szurdok déli végén. De az innen több óra járásra van, és ezen a barlangon kell átmenni hozzá!

Wulfgar megfogta a rács rúdait, és próbálgatni kezdte. Szilárdan tartottak, ahogy sejtette. – Ezen a rácson amúgy sem tudunk átjutni – vetette közbe. – Hacsak nem tudod, honnan lehet felhúzni.

– Az fél napi járásra van – felelte Bruenor, mintha a válasz, ami csak a kincseit védő törpe észjárásának volt logikus, bárki számára teljesen kézenfekvő lenne. – Az ellenkező irányban.

– Eszetlen társaság – morogta magában Regis.

Bruenor meghallotta a megjegyzést, és galléron ragadta Regist. Felemelte a földről, és magához rántotta. – Az én népem elővigyázatos – vicsorogta, és csalódása, zavara megint rossz haraggal öntötte el. – Szeretjük megtartani, ami a miénk, főleg az ilyen kis tolvajoktól, akiknek apró ujjuk van, de nagy szájuk.

– Kell lennie valami másik bejáratnak – vélte Catti-brie, hogy véget vessen a jelenetnek.

Bruenor a földre pottyantotta a félszerzetet. – Eljuthatunk ahhoz a kamrához – mutatott a kivilágított helyiségre a lépcső aljánál.

– Akkor siessünk – mondta Catti-brie. – Ha az omlás hangjára riadó tört ki, ilyen messzire talán még nem ért el.

Bruenor visszavezette őket a kis alagúton, ki a titkos ajtón.

A főfolyosó következő kanyarjában is megjelentek a törpe mesterek rúnái és faragványai. Bruenort megint elbűvölte ősei csodája, és gyorsan elpárolgott a haragja Regis iránt. Megint hallotta a kalapácsok csengését, a közös gyűlések dalát. Az itt talált romlás és Drizzt halála mérsékelte heves vágyát, hogy visszaszerezze Mithril Csarnokot, a hirtelen rárohanó, eleven emlékképek azonban élesztgetni kezdték elszántságát.

Talán visszatér majd a seregével, gondolta. Talán ismét zeng majd a mithril a Harcpöröly Klán műhelyeiben.

De népe új dicsőségének álmai hamar elenyésztek, amikor Bruenor a barátaira nézett, akik éhesek és fáradtak voltak, bánkódtak a drow után. Emlékeztette magát, hogy mi a feladata: ki kell jutniuk a csarnokokból.

Előttük erősebb fény jelezte az alagút végét. Bruenor lelassított, és óvatosan kúszott a kijárat mellé. Megint egy köerkélyen találták magukat, mely újabb átjáróra nézett, ami maga is szinte terem nagyságú volt: mennyezete magas, falai díszesek. Mindkét oldalán fáklyák égtek egymástól néhány lépésnyi távolságra, párhuzamos sorokban futva alattuk.

Bruenornak gombóc támadt a torkában, amikor a szemközti fal faragványaira nézett: Garumn, Bangor és a Harcpöröly Klán más nagy öregjei díszeltek itt kőbe vésve. Arra gondolt – és nem először – hogy vajon az ő mellszobra valaha is ide kerül-e, ősei képmása mellé.

– Féltucatnyian, legfeljebb tizen lehetnek – suttogetta Catti-brie, aki a lent félig nyitva álló ajtón kiszűrődő zajokat figyelte. Ez volt az a kamra, amit fentről láttak. Bruenorék teljes húsz lábnyi magasságban voltak a folyosó felett. Jobbra egy lépcső ereszkedett lefelé, azon túl pedig a folyosó visszakanyarodott a nagy termekbe.

– Vannak oldalsó szobák, ahol esetleg a többiek rejtőznek? – kérdezte Wulfgar Bruenort.

A törpe megrázta a fejét. – Csak egy előszoba van – felelte. – A barlangon belül viszont még vannak kamrák. Nem tudhatjuk, hogy ott vannak-e szürkék. De ne törődjete velük: át kell jutnunk ezen a szobán, hogy bemehessünk a szurdokhoz.

Wulfgar megmarkolta a kalapácsát. – Akkor menjünk – indult morogva a lépcső felé.

– És mi lesz azzal a kettővel bent a teremben? – kérdezte Regis, visszahúzva az izgatott harcost.

– Leomlasztják a hidat, mielőtt odaérnénk – mondta Catti-brie.

Bruenor megvakarta a szakállát, aztán a lányára nézett. – Mennyire jól lősz? – kérdezte.

Catti-brie felemelte a mágikus íjat. – Elég jól ahhoz, hogy leszedjek két olyan őrt! – felelte.

– Menj vissza a másik alagútba – mondta Bruenor. – És ha csatazajt hallasz, azonnal lödd le őket. De gyors legyél, te lány, mert azok a gyáva férgek azonnal leomlasztják a hidat, ha bajt szimatolnak.

A lány bólintott, és elment. Wulfgar nézte, ahogy eltűnik a folyosóban. Alábbhagyott a harci kedve, mert már nem volt biztos benne, hogy Catti-brie biztonságban van mögötte. – Mi van, ha a szürkéknek erősítésük van a közelben? – kérdezte Bruenort. – Mi lesz Catti-brie-vel? Lehet, hogy elvágják az útját felénk.

– Ne nyavalyogj, fiú! – vakkantotta Bruenor, akit szintén érzékenyen érintett az elválás. – Sejtem, hogy az övé a szíved, még ha nem is vallod be magadnak. Ne feledd, hogy Catti-brie harcos, akit magam tanítottam. A másik alagút elég biztonságos, a szürkék a jelek szerint még nem ismerik. A lány elég tapasztalt ahhoz, hogy vigyázzon magára! Úgyhogy foglalkozz inkább a harccal. Azzal segítesz neki a legtöbbet, ha szétcsapsz a szürkék között, mielőtt jönnek a cimboráik!

Némi erőfeszítéssel Wulfgarnak sikerült elszakítania a tekintetét a folyosótól, és figyelni kezdte a lenti ajtót, hogy felkészüljön a feladatra.

Catti-brie most már egyedül ment vissza a folyosón, és tűnt el a titkos ajtó mögött.

Állj! – parancsolta Sydney Boknak, és ő is megtorpant. Erezte, hogy valaki van előttük. A gólemmel a nyomában előreóvakodott, és kinézett a következő kanyar mögül. Arra számított, hogy Bruenorékat érte utói. De csak üres folyosót látott maga előtt.

A titkos ajtó már becsukódott.

Wulfgar nagy levegőt vett, és mérlegelni kezdte az esélyeket. Ha Catti-brie becslése helyes volt, akkor őt és Bruenor többszörös túlérő várja, amikor berontanak az ajtón. Tudták, hogy más lehetőségük nincs. Még egy mély lélegzetvétel után újra megindult lefelé a lépcsőn, a nyomában Bruenorral. Regis óvatosan hátramaradt.

A barbár teljes lendülettel, nyílegyenesen masírozott az ajtó felé, mégsem Égisz-agyar csattanását vagy a barbár szokásos Tempus-fohászt lehetett először hallani, hanem Harcpöröly Bruenor csatadalát.

Ez az ő hazája volt, az ő harca, és a törpe a barátai biztonságának felelősségét saját vállára vette. Elcsörtetett Wulfgar mellett a lépcső közepénél, és magasra emelte hős névrokona mithril fejszéjét.

– Ezt az apámért! – hasította ketté a legközelebbi duergar sisakját egyetlen csapással. – Ezt az apám apjáért! – rikoltotta, mikor leterítette a második szürkét. – Ezt pedig apám apjának az apjáért!

Bruenor hosszú családfával rendelkezett: a duergaroknak nem volt esélyük.

Wulfgar akkor kezdett rohanni, mikor észrevette, hogy Bruenor megelőzte, de mire a szobába került, már három duergar hevert holtan, és Bruenor éppen a negyediket készült lecsapni. Hat további szürke tipródott még odabent. Próbáltak magukhoz térni az őrjöngő támadás ijedelméből, de leginkább kifelé igyekeztek, a csarnokba, hogy rendezhessék soraikat. Wulfgar elhajította Égisz-agyart, és leverte egyet, Bruenor pedig ötödik áldozatára rontott, mielőtt még az kijuthatott volna az ajtón.

A szakadékon túl a két őrszem ugyanakkor hallotta meg a csatazajt, mint amikor Catti-brie, de mivel nem értették a helyzetet, tétováztak.

Catti-brie viszont nem.

Ezüstcsík hasított át a levegőn, és az egyik őr mellébe fűrődött: erős mágiája átütötte a mithril páncélt, és holtan lökte hátra a törpét.

A másik azonnal a húzókar felé ugrott, de Catti-brie hidegvérrel teljesítette feladatát. A második nyílvessző szemén találta a törpét.

Az előszobából kimenekülő törpék beözönlöttek a terembe alatta, és újabb törpék rontottak elő más szobákból is. Catti-brie tudta, hogy hamarosan. Wulfgarék is megjelennek, épp a gyülekező ellenség közepében!

Bruenor jól jellemezte Catti-brie-t. A lány harcos volt, és épp úgy nem futamodott meg a túlérőtől, mint minden más igazi harcos. Kiüzte magából a barátai iránt érzett aggodalmat, és úgy helyezkedett, hogy a lehető legnagyobb segítségükre legyen. Elszántan összeszorított foggal, acélos tekintettel emelte fel Taulmarilt, és halálos zárótüzet zúdított a gyülekező seregre, amitől a törpék közt kitört a fejetlenség, sokan fedezékbe is szaladtak.

Bruenor tört ki véresen, vörösen csepegő fejszével, a tarsolyában még több száz megbosszulatlan rokonnal.

Wulfgar szorosan a nyomában törtetett vérszomjasan, hadistenéhez énekelve, és épp olyan könnyedén szórta szét maga. előtt a duergarokat, mintha ágakat hajtana félre egy erdei ösvényen.

Catti-brie nyílzápora folytatódott, vessző vessző után talált célba. A benne lakozó harcos teljesen hatalmába kerítette, szinte öntudatlanul cselekedett. Módszeresen szedegette elő az újabb és újabb nyílvesszőket, Anariel varázstegeze pedig híven szolgálta őt. Taulmaril zengte a saját dalát, és éneke nyomán duergarok megperzselt holtteste maradt a földön.

Regis hátramaradt, mert tudta, hogy több kárára, mint hasznára lenne barátainak a harcban. Csak eggyel több testet kellett volna védeniük, amikor mér így is volt elég dolguk. Látta, hogy Bruenorék elég kezdeti előnyre tettek szert ahhoz, hogy megszerezhessék a győzelmet még a

túlerő ellen is, így Regis arról gondoskodott, hogy az elesett ellenfelek valóban a földön is maradjanak, és ne támadhassák alattomosan hátba Bruenorékat.

Arról is tett, hogy a szürkék birtokában lévő esetleges drágaságok ne vesszenek kárba a holttesteken.

Csizmadobogást hallott a háta mögül. Elvetődött és a sarokba gurult, épp amikor Bok berontott az ajtón. Mikor Regis magához tért, kiáltani akart, hogy figyelmeztesse a barátait.

De ekkor Sydney lépett be a terembe.

Wulfgar egy csapásával két szürkét vert le. A dühöngő Bruenor csatakiáltásaitól – "... apám apjának az apjának az apjának az apjának az..." – sarkallva Wulfgar sötét mosollyal nyomult a duergarok szétszilárdott sorai közé. Ezüst tűzcsíkot húzó nyilak süvítettek el mellette, ő azonban eléggé bízott Catti-brie-ben ahhoz, hogy ne féljen eltévedt lövésektől. Karja újabb ütéshez feszült. Még a duergarok csillogó páncélja sem nyújthatott védelmet pusztító csapásai ellen.

De aztán a sajátjánál is erősebb karok ragadták meg hátulról.

A maradék néhány duergar nem ismerte fel Bokban a szövetségest. Rettegve menekültek a hídfelé, hogy aztán majd leomlasszák maguk mögött.

De Catti-brie lelőtte őket.

Regis nem tett hirtelen mozdulatokat, mert ismerte Sydney képességeit még az ovális szobából. A lány, energiasugara kiütötte Bruenort is, Wulfgart is. A félszerzet nem is mert arra gondolni, hogy vele mi történne.

Egyetlen esélyének a rubinfüggőt gondolta. Ha sikerül Sydneyt befogni a hipnotizáló varázsba, akkor Regist tartani tudja őt, amíg a barátai vissza nem jönnek.

Lassan a mellénye alá csúsztatta a kezét, és szemét a varázslón tartotta, hogy időben észrevegye az esetleges gyilkos sugarat.

Sydney azonban nem húzta elő a pálcát az övéből. Valami mást talált ki a kis szerzetnek. Gyors varázsigt mormolt, aztán Regis felé tárta a kezét és fűjt egyet, mire hártyszerű szál repült Regis felé.

Regis akkor értette meg a varázslat lényegét, amikor a levegő hirtelen lebegő szálakkal lett tele körülötte – ragacsos pókfonállal. A háló rátapadt az egész testére, lelassította a mozgását, és kitöltötte a teret körülötte. Ott volt a kezében a rubinfüggő, a háló viszont őt tartotta a szorításában.

Sydney elégedetten látta sikeres művét, az ajtóhoz és a kint dúló csata felé fordult. Jobb szerette a saját erejét használni, de tudta, milyen erősek ellenfelei. Elővette a pálcát.

Bruenor levágta az utolsó szürkét is. Számos sebet kapott, komolyabbakat is: a ruháján száradó vér jórészt a sajátja volt. Az évszázadok óta benne fortyogó harag azonban érzéketlenné tette a fájdalommal szemben. Vérszomja egy időre csillapodott most, de csak addig, amíg vissza nem fordult az ajtóhoz, ahol Bok a magasba emelte Wulfgart, és kezdte kiszorítani belőle az életet.

Catti-brie is látta ezt. Rémülten próbálta megcélozni a gólemet, de a vergődő Wulfgar mindig útban volt., Segíts rajta! – suttogta Bruenornek kétségbeesetten, hisz ő maga nem tehetett semmit.

Wulfgar teste már félig megbénult Bok mágikus erejű szorításában. Mégis sikerült szembefordulnia ellenfelével, és teljes erőből a szörnyeteg szemébe fúrta a kezét, hogy eltérítse a gólem energiáját a támadástól.

Bok mintha észre sem vette volna.

Wulfgar a szörny arcába vágott Égisz-agyarral, minden erejével, amit szorongatott helyzetében össze tudott szedni. Az ütés még így is leterített volna egy óriást.

Bok megint nem reagált.

Karjai kíméletlenül szorultak össze. A barbár megszédült. Ujjai zsibbadtan bizseregtek. Kalapácsa a földre hullt.

Bruenor már majdnem ott volt, fejszéje vágásra készen. De amikor elhaladt az előszoba ajtaja előtt, vakító energiasugár csapott ki rá. Szerencsére épp a pajzsának ütközött, és eltérült a barlang mennyezete felé, de már a puszta ereje is leverte a lábáról Bruenort. A törpe hitetlenkedve rázta a fejét, és nagy nehezen felült.

Catti-brie látta a sugarat, és eszébe jutott az a hasonló támadás, ami annak idején leterítette Wulfgarék az ovális szobában. Ösztönösen, a legkisebb tétozás nélkül, a saját biztonságával mit sem törődve rohanni kezdett vissza a járatban. Hajtotta a tudat, hogyha nem ér el időben a varázslóhoz, a barátainak vége.

Bruenor a második lövésre már jobban fel volt készülve. Látta Sydneyi az előszobában, ahogy a botját felé emeli. Hasravezette magát, és a feje fölé emelte a pajzsát, szembe a varázslóval. A pajzs bírta a sugarat, és megint eltérítette, de meggyengült, és Bruenor tudta, hogy még egy csapást nem bír ki.

A barbárt makacs túlélő ösztönei kiráncigálták a szédületből, és visszadobták a küzdelembe. Nem hívta a kalapácsát, mert tudta, hogy nem sok hasznát venné a gölem ellen, és amúgy sem volt biztos benne, hogy egyáltalán fel tudná emelni. A saját erejéhez folyamodott, és hatalmas karját a gölem nyaka köré fonta. Szálas izmai képességeik végső határáig' feszültek meg küzdelmében. Bruenor nem fog időben ideérni. Wulfgar egy hördüléssel lerázta magáról a fájdalmat, a félelmet, és összeszorított foggal tűrte a zsibbadást.

Aztán megfeszítette minden erejét, és csavart.

Regisnek végre sikerült kihúznia a kezét és a függőt a mellénye alól. Várj csak, varázsló! – kiáltotta Sydneynek. Nem remélte, hogy a mágus hallgat rá, csak annyi időre akarta magára vonni a figyelmét, amíg meg nem fogja a tekintetét a kő. Reménykedett benne, hogy Entreri nem fecsegt ki a kő titkát.

A gonosz csapat bizalmatlansága és titkolózása megint visszaütött. Sydney a rubin hatalmáról mit sem sejtve pillantott rá a szeme sarkából, inkább azért, hogy a háló biztonságáról meggyőződjön, mintsem hogy meghallgassa a félszerzet mondanivalóját.

Egy vörös fényszikra azonban jobban megragadta a figyelmét, mint akarta, és hosszú pillanatokig nem is tudta elfordítani a tekintetét.

A főfolyosóban Catti-brie összegörnyedve igyekezett előre, amilyen gyorsan csak bírt. Aztán meghallotta a csaholást.

A vadászó árnykutya izgatott hangja betöltötte a folyosót, és megrettentette Catti-brie-t. A kutya még messze a háta mögött voltak, de Catti-brie lábából minden erő elszállt a túlvilági ugatás hallatán, mely visszaverődött a falakról, és szédítő hangzavart okozott. Összeszorított fogakkal ment tovább. Bruenornak szüksége van rá, Wulfgarnak szüksége van rá. Nem hagyhatja cserben őket.

Elérte az erkélyt, és lerohant a lépcsőn, de az előszoba ajtaját csukva találta. Átkozta balszerencsáját, mert messziről szeretett volna rálőni a mágusra. A vállára vetette Taulmarilt, előhúzza a kardját, és vakmerően berontott.

Wulfgar és Bok gyilkos ölelésbe fonódva tántorogtak a teremben, néha veszedelmesen közel a szurdok széléhez. A barbár nekifeszítette izmait Dendybar varázsos alkotásának: még soha nem került szembe ilyen ellenféllel. Vadul rángatta előre-hátra Bok szögletes fejét, megtörve a szörnyeteg ellenállóképességét. Aztán csavarni kezdte a nyakát az egyik irányba. Nem emlékezett, mikor vett levegőt utoljára, már azt sem tudta, kicsoda és hol van.

A puszta makacsság tartotta benne a lelket.

Csont roppanását hallotta, de nem tudta, hogy a saját gerince vagy a szörnyeteg nyaka volt az. Bok meg sem rezdült, és satuszerű szorítása sem lazult. A feje most már könnyen fordult, Wulfgar pedig a ráereszkedő végső sötétség kétségbeesésében csavarta meg teljes erejével.

Bőr repedt. Avarázsio teremtményének testfolyadéka Wulfgarra fröccsent, és a gólemfej leszakadt. Wulfgar szinte maga sem hitte el, hogy győzött.

Bok mintha észre sem vette volna.

A rubint hipnotikus varázsa szertefoszlott, amikor az ajtó kicsapódott, Regis azonban így is megtette a magáét. Mire Sydney ráébredt a közelgő veszedelemre, Catti-brie már túl közel volt hozzá ahhoz, hogy varázsolhasson.

Sydney szeme döbbenet, tiltakozóan elkerekedett. Minden álma és terve összeomlott abban az egyetlen pillanatban. Fel akart kiáltani, hogy ez nem lehet. Biztos volt benne, hogy a sors istenei fontosabb szerepet szántak neki egyetemes tervükben, meg volt győződve arról, hogy nem hagyják kialudni növekvő hatalma csillagát, mielőtt még elérné teljes fényességét.

Egy vékonyka fapálca azonban nem sokat ér egy acélpenge ellen.

Catti-brie csak a célpontját látta, abban a pillanatban semmit nem érzett, csak a feladat szükségességét. Kardja kettészelte a gyenge pálcát, és a húsba vágott.

Most először nézett Sydney arcára. Az idő megállni látszott.

Sydney arckifejezése nem változott, a szeme és a szája még mindig nagyra nyílt döbbenetében.

Catti-brie tehetetlen iszonyattal nézte, ahogy a remény és becsvágy utolsó szikrája is kihuny Sydney szemében. Meleg vér csordult a karjára. Sydney utolsó halálhörgése lehetetlenül hangosnak tűnt.

Aztán Sydney nagyon lassan lecsúszott a pengéről, és átsiklott a halál birodalmába.

A mithril fejsze egyetlen erőteljes csapása leszelte Bok egyik karját, Wulfgar kiszabadult. Térdre esett, alig volt magánál. Tágas tüdeje önkéntelenül szívta magába az éltető levegőt.

A fej nélküli gólem tisztán érezte a törpe jelenlétét, de szemek nélkül nem tudta megtalálni ellenfelét, és messze elhibázta az ütést.

Bruenor nem érthette a szörnyeteget mozgató – és éltető – mágikus erőket, és nem volt kedve próbára tenni harci képességeit a gölemmel szemben. Más megoldás után nézett. – Gyere csak, te orktrágya! – ingerkedett, és megindult a szakadék irányába. Aztán komolyabb hangon odakiáltotta Wulfgarnak: – Hozd a kalapácsod, fiú.

Bruenor többször is elismételte a kérést, mire Wulfgar kezdte meghallani, de addigra már Bok egészen a peremhez szorította a törpét.

Wulfgar félig öntudatlanul látta, hogy a kalapácsa visszatért a kezébe.

Bruenor megállt, a sarka már a szakadék fölé nyúlt. Mosolyogva várta a halált. A gólem is megállt: valahogy megértette, hogy Bruenornak nincs hová menekülnie.

Bruenor elesett, amikor Bok előrelendült. Égiszagyár a hátába csapott, és átlökte a törpén. A szörnyeteg némán zuhant; de füle sem volt, amivel hallhatta volna a levegő süvítését.

Catti-brie még mindig dermedten állt a varázsló holtteste fölött, amikor Wulfgar és Bruenor visszatértek. Sydney szeme és szája most is hangtalan tiltakozásra állt, mintha a teste körül gyülekező vértócsát akarná megcáfolni.

Könnyes csíkok futottak le Catti-brie arcán. Goblinfajzatokat, szürke törpéket ölt már, egyszer ogrét és tundra-yetit is, embert azonban még soha. Még sosem nézett a magáéhoz hasonló szemekbe, nem látta belőlük kihalni a fényt. Eddig sosem fogta fel áldozatának bonyolultságát, de még azt sem, hogy az élet, amit kioltott, a mostani harcon kívül is létezett.

Wulfgar odament hozzá, és forró együttérzéssel átölelte, míg Bruenor a félszerzetet vágta ki a maradék hálóból.

A törpe tanította harcolni Catti-brie-t, és örömmel figyelte a lány győzelmeit orkok és hasonló gonosz bestiák ellen, melyek teljességgel rászolgáltak a halálra. De mindig reménykedett benne, hogy szeretett Catti-brie-je megmenekül ettől a mostani élménytől.

Mithril Csarnok újabb szenvedést okozott a barátainak.

Távoli vonyítás hallatszott az ajtó mögül. Catti-brie eltette a kardját, még a vért sem törölte le róla, és némileg igyekezett összeszedni magát. – A hajszának nincs vége – jelentette ki tompán. – Már rég tovább kellett volna mennünk.

Aztán kivezette a többieket a szobából, de a lelkének egy darabja, ártatlanságának pillére örökre ottmaradt.

23. Törött sisak

A levegő úgy áramlott fekete szárnyai mellett, mint valamely távoli vihar robajlása, ahogy a sárkány kiröppent a járatból Garumn Szurdokába, ugyanazon a kijáraton keresztül, ahol Drizzt és Entreri jött át néhány pillanattal ezelőtt. Ők néhány tucat yarddal feljebb álltak a falon, tökéletes mozdulatlanságba dermedve. Még lélegezni sem mertek. Tudták, hogy Mithril Csarnok sötét ura érkezett meg.

Shimmergloom fekete fellege elsuhant mellettük, és átrepülte a szakadékot. Észre sem vette őket. Drizzt, aki elől volt, kétségbeesetten, a tíz körmével kapaszkodva küzdötte fel magát a sziklán. Már akkor hallotta a fenti csatazajt, amikor megérkeztek a szakadékba, és tudta, hogy még ha győzedelmeskedtek is a barátai, hamarosan akkor is egy mindennél hatalmasabb ellenféllel kerülnek szembe.

Drizzt pedig eltökélte, hogy mellettük lesz.

Entreri tartotta a drow iramát. A közelében akart maradni, bár még nem készített pontos cselekvési tervet.

Wulfgar és Catti-brie egymást támogatva mentek. Regis Bruenor mellett lépkedett. Őt aggasztották a törpe sebei, még ha Bruenort magát nem is. – Te csak aggódj a saját irhádért, Bendőkorgi – reccsent rá időnként a félszerzetre, de Regis látta, hogy a törpe mogorvasága enyhült. Bruenor mintha zavarban lett volna korábbi viselkedése miatt. – Be fognak gyógyulni a sebeim. Ne hidd, hogy ilyen könnyen megszabadulsz tőlem! Ráérünk majd akkor foglalkozni ezzel, ha már messze járunk innen!

Regis döbönt arccal torpant meg. Bruenor is megállt, és zavartan nézett vissza rá. Azt hitte, hogy megint megsértette valamivel a félszerzetet. Wulfgarék is megálltak, és keresték a baj okát. Nem hallották a törpe előző szavait.

– Mi a bajod? – kérdezte Bruenor.

Regist nem zavarta az, amit a törpe mondott, sőt, egyáltalán nem is törődött Bruenorral. Shimmergloom jelenlétét érezte meg, valami hirtelen hideget, ami behatolt a barlangba, valami visszataszítót, ami már pusztán jelenlétével is sértette a négy barát gondoskodó összetartását.

Bruenor már éppen meg akart szólalni, amikor ő is megérezte a sötétség sárkányának jövetelét. Éppen akkor nézett vissza a szakadék felé, mikor a fekete felhő csúcsa feltűnt a szurdok széle fölött, messze bal felé, a hídon túl, de egyre közeledve feléjük.

Catti-brie félrerántotta Wulfgart, aztán már a barbár húzta őt teljes sebességgel. Regis az előszoba felé iszkolt vissza.

Bruenor pedig emlékezett.

Ez a sötétségsárkánya, a végtelenül aljas szörnyeteg, ami megtizedelte népét és felkergette őket a felső szint szűkebb folyosóiba. Fejszóját felemelve, lábát a kőhöz forrasztva várt.

A feketeség a híd íve alá süllyedt, aztán a peremre emelkedett. Lándzsaszerű karmok ragadták meg a szurdok szélét, és Shimmerglass fel is magasodott Bruenor előtt teljes iszonytató pompájában: a bitorló féreg szemtől szembe Mithril Csarnok jog szerinti uralkodójával.

– Bruenor! – kiáltotta Regis. Előrántotta apró buzogányát, és visszafordult a terem felé. Tudta, hogy a legjobb, amit tehet, ha kimegy és meghal elátkozott barátja oldalán.

Wulfgar maga mögé rántotta Catti-brie-t és szembefordult a sárkánnyal.

A féreg pillantása a törpe állhatatos tekintetbe kapcsolódott, észre sem vette a feléje repülő Égisz-agyart, sem a hatalmas barbár rettenthetetlen rohamát.

A varázsos harci kalapács a hollófekete pikkelyeknek ütközött, de ártalmatlanul pattant le róluk. Shimmerglass haragra gerjedt, amiért megzavarták diadala pillanatát. Wulfgarra meredt.

És lehelt.

Teljes sötétség burkolta be Wulfgart, és kiszívta az erőt a csontjaiból. Úgy érezte, hogy zuhan, örökké zuhan, mintha nem lenne szikla, ami megállíthatná.

Catti-brie felsikoltott és odafutott hozzá. Nem érdekelte, hogy ő is veszélybe kerül, amikor belerohant Shimmerglass leheletének fekete ködébe.

Bruenor remegett a haragtól, elpusztult népe miatt, a barátai miatt. – Takarodj az otthonomból! – dörögte Shimmerglassnak, azzal nekirohant a sárkánynak, és vadul vagdalkozott, hogy a férget leszorítsa a párkányról. A mithril fegyver pengeéle hatásosabb volt a pikkelyek ellen, a sárkány azonban visszavágott.

Egy hatalmas láb a földre lökte Bruenort, és még mielőtt felállhatott volna, a kígyószerű nyak lecsapott rá. A sárkány a szájába kapta és fölemelte.

Regis félelmében remegve húzódott vissza. – Bruenor! – kiáltotta megint, de épp csak egy suttogás jött ki a száján,

A fekete köd oszladozni kezdett Catti-brie és Wulfgar körül, a barbárt azonban teljes erejével elkapta Shimmerglass alattomos mérge. Menekülni akart, még ha az egyetlen kínáló út a szakadék volt is. Az árnykutyák csaholása egyre közelebb ért. Wulfgar sebei sajogni kezdtek, minden lépésnél megrándult, pedig a harc felbuzdulása azelőtt ennél jóval komolyabb és rosszabb sebeit is tompította.

Wulfgar most tízszerre hatalmasabbnak látta a sárkányt. Még arra is képtelen volt, hogy akár csak ellene emelje a fegyverét, mert a szíve mélyéből hitte, hogy Shimmerglassot nem lehet legyőzni.

A kétségbeesés megállította ott, ahol a tűz és acél nem tarthatta vissza. Catti-brie-vel visszafelé botorkált egy másik kamra felé. Nem volt ereje ellenszegülni a lány vonszolásának.

Bruenorból kiszaladt a lélegzet, amikor a szörnyű állkapocs megroppantotta. Makacsul szorította a fejszélét, de még egyet-kettőt ütnie is sikerült.

Catti-brie betuszkolta Wulfgart az ajtón a kamra biztonságába, aztán visszanézett. – Démongyík fattya! – köpött egyet, és kifeszítette Taulmarilt. Ezüstvesszők robbantottak lyukat Shimmerglass fekete páncéljába. Mikor Catti-brie tudatára ébredt fegyvere hatékonyságának, kétségbeesett terv született meg benne. A következő lövéseit a szörnyeteg lábára célozta, hogy lelökje a peremről.

Shimmerglass megugrott kínjában, amikor az első égető lövedékek eltalálták. Összeszűkülte szemmel, izzó gyűlölettel fordult a bátor leány felé. A földre köpte az összetört Bruenort, és elbődült: – Ismerd meg a félelmet, ostoba teremtés! Ízleld meg a leheletemet, és tudni fogod, hogy véged! A fekete tüdő kitágulva rothasztotta a beszívott levegőt a kétségbeesés fekete ködévé.

Aztán a szakadék pereme leszakadt.

Regis nem sok örömét lelte a sárkány lezuhanásában. Sikerült visszavonszolni Bruenort az előszobába, de fogalma sem volt, mit tegyen ezután. Mögötte az árnykutyák egyre közeledtek, el volt választva Wulfgartól és Catti-brie-től, és nem mert úgy átmenni a termen, hogy nem tudhatta, valóban eltűnt-e a sárkány. Lenézett öreg barátja megtört, véres testére, és a leghalványabb elképzelése sem volt arról, hogyan segíthetne rajta, ha Bruenor egyáltalán él még.

Regis csak a meglepetés miatt nem rikkantott fel azonnal örömében, amikor Bruenor kinyitotta szürke szemét, és hunyorított.

Drizzt és Entreri a szakadék falához lapultak, mikor a lezuhanó kövek veszélyesen közel zúdultak el mellettük. De az omlásnak hamar vége lett, és Drizzt már mászott is tovább, hogy minél hamarabb a barátai mellett lehessen.

De újra meg kellett állnia, mikor a sárkány fekete alakja leesett mellette, de aztán gyorsan magához tért, és küszködött tovább felfelé.

– Hogyhogy? – hűledezett Regis.

Bruenor kínlódvá mozgolódni kezdett, és nagy nehezen talpra állt. A mithril páncél megóvta a sárkány harapásától, de Bruenor így is kicsavarodott, súlyos zúzódásokat szenvedett, és szerzett néhány törött bordát ezzel a kalanddal. De a szívós törpe ennek ellenére eleven és éber volt.

Félretette fájdalmát a fontosabb feladat miatt – gondoskodnia kellett a barátai biztonságáról

– Hol a fiú és Catti-brie? – kérdezte azonnal. A háttérből hallatszó kutyaugatás még jobban kiemelte a hangjában csengő kétségbeesést.

– Egy másik szobában – felelte Regis kifelé mutatva.

– Cat! – ordította Bruenor. – Hogy vagytok? ,

Egy pillanatnyi döbrent csend után – mert hisz Catti-brie sem gondolta, hogy valaha is hallja még Bruenor hangját – a lány visszakiáltott: – Attól tartok, hogy Wulfgar használhatatlan. Gondolom, a sárkány varázsa csinálta. De azt mondom menjünk! A kutyák hamarabb itt lesznek, mint kellene!

– Bizony! – helyeselt Bruenor, és szúró fájdalom hasított az oldalába, amikor elkiáltotta magát. – De a férget láttad?

– Nem, és nem is hallottam! – érkezett a bizonytalan válasz.

Bruenor Regisre nézett.

– Leesett, és azóta nincs nyoma – felelte a félszerzet a kérdő pillantásra. Ő sem volt meggyőződve arról, hogy ilyen könnyen legyőzhették Shimmergloomot.

– Akkor nincs más választásunk! kurjantotta Bruenor. – Át kell mennünk a hídon? Tudod hozni a fiút?

– Csak a lelke sérült meg, a lába nem! – felelte Catti-brie. – Megyünk!

Bruenor Regis vállára csapott, hogy megnyugtassa ideges barátját. – Akkor induljunk! – dörögte megszokott, magabiztos hangján.

Regis minden rettegése ellenére elmosolyodott a régi jó Bruenor láttán. Követte a törpét kifelé.

Alig tettek egy lépést a szakadék felé, mikor Shimmergloom fekete fellege a perem fölé emelkedett.

– Látjátok? – kiáltott fel Catti-brie.

Bruenor visszatántorodott a szobába. Túlságosan is jól látta a sárkányt. Elkerülhetetlenül és makacsul zárult be körülötte a végzet. Nem maga miatt volt elkeseredett, hisz tudta, hogy ő sorsának logikus útját követte, amikor visszatért Mithril Csarnokba – ez a sors a puszták létébe vésődött bele a népe pusztulásának napja óta – a barátai azonban nem pusztulhattak el így. Sem a félszerzet, aki eddig minden csapdából kivágta magát. Sem a fiú, aki előtt még annyi dicső kaland áll.

És a lánya sem. Catti-brie, a tulajdon szeretett lánya. Az egyetlen fénysugár, ami bevilágította a klán völgybéli bányáit.

Már a drow halála is – az odaadó társé, a drága baráté – túl nagy ár volt önző merészségéért. Az a veszteség azonban, amivel most kellett szembenéznie, elviselhetetlen volt neki.

Kétségbeesetten pillantott körül a kis szobában. Kell lennie valami megoldásnak. Ha valaha is hű volt a törpék isteneihez, akkor most adják meg neki ezt az egyet. A lehetőséget.

A szoba egyik falán kis függöny lógott. Bruenor kérdően nézett Regisre.

A félszerzet vállat vont. – Valami raktár. Semmi értékes. Még fegyver sincs benne.

Bruenor nem elégedett meg a válasszal. Berontott a függöny mögé, és kezdte felforgatni a ládákat, zsákokat. Szárított ennivaló. Fa. Tartalék köpeny. Vízestömlő.

És egy hordó olaj.

Shimmergloom ide-oda suhogott a szakadék fölött. Várta, hogy szembenézhesen a betolakodókkal a nyílt teremben, és biztos volt benne, hogy a kutyák majd előkergetik őket.

Drizzt már majdnem elérte a sárkány magasságát, de tovább kúszott a veszedelem tőszomszédságában is: semmiért nem aggódott, csak a barátaiért.

– Megállj! – kiáltott fel neki Entreri kissé lejjebbről. – Mindenáron meg akarod öletni magad?

– A pokolba a sárkánnyal! – sziszegte vissza Drizzt. – Nem fogok az árnyékban lapulni, hogy tétlenül nézzem a barátaim pusztulását!

– Van valami értelme velük halni? – érkezett a cinikus válasz. – Bolond vagy, drow. Többet érsz, mint az összes szánalmas barátod együttvéve!

– Szánalmas? – visszhangozta Drizzt hitetlenkedve. – Én inkább téged szánlak, bérgyilkos!

A drow ellenállása jobban bántotta Entrerit, mint várta. – Akkor magadat is szánhatod! – vágott vissza dühösen. – Mert hasonlóbb vagy hozzám, mint ahogy be mered vallani magadnak!

– Ha nem mennék értük, akkor lenne igazad – folytatta Drizzt, most már higgadtabban. – Mert akkor semmit sem érne az életem, még a tiednél is kevesebbet! A szívtelen ürességen kívül, ami benned uralkodik, az egész életem csak hazugság lenne – Folytatta az utat fölfelé. Teljesen el volt készülve a halálra, de megnyugodott felfedezésében, hogy valóban más, mint a mögötte haladó gyilkos.

És biztos volt abban a tudatban is, hogy megmenekült gonosz örökségétől.

Bruenor vad vigyorral lépett ki a függöny mögül. A köpeny olajtól szuttyogva csüngött a vállán, a hordó pedig a hátára volt kötözve. Regis teljes zavarban meredt rá, bár épp eleget megsejtett a törpe szándékából ahhoz, hogy aggódni kezdjen barátjáért.

– Mit nézel? – hunyorított Bruenor.

– Te megőrültél – felelte Regis. Minél tovább tanulmányozta a törpét, annál világosabb lett előtte a terv

– Ebben már akkor is megegyeztünk, amikor útnak indultunk! – szortyintott Bruenor. Hirtelen lecsillapodott, és vad lelkesedése aggodalommal szelídült kis barátja miatt. – Jobbat érdemelsz annál, mint amit tőlem kaptál, Bendőkorgi – Soha nem ment még neki ilyen könnyen a bocsánatkérés.

– Sosem ismertem Harcpöröly Bruenornál hűségesebb barátot – felelte Regis.

Bruenor levette a drágaköves sisakot a fejéről, és odadobta a félszerzetnek. Hátranyúlt a zsákjába, kioldotta, és elővette régi sisakját. Megtapogatta a letört szarv helyét, és mosolyogva emlékezett vissza azokra a kalandokra, amelyek így megviselték a harci fejfedőt. Még ott volt az a horpadás is, amit Wulfgartól kapott, amikor először, még ellenségként találkoztak.

Bruenor feltette a régi sisakot. Sokkal kényelmesebben érezte magát, és Regis a régi barát ragyogását látta benne.

– Vigyázz jól a sisakra – mondta Regisnek. – Mithril Csarnok királyának koronája!

– De hát akkor a tiéd – ellenkezett Regis, és visszanyújtotta a sisakot Bruenornak.

– Nem. Nem is kell, de jogom sincs rá. Mithril Csarnok nincs többé, Bendő... Regis. A Völgybéli Bruenor vagyok, immár kétszáz éve, de túl vastag a koponyám ahhoz, hogy ezt megértsem!

– Bocsáss meg nekem, öreg cimbora – mondta. – A múltban és a jövőben kalandoznak a gondolataim.

Regis bólintott, és őszinte aggodalommal szólt: – Mire készülsz?

– Te csak törődj a magad feladatával! – szortyintott Bruenor, hirtelen megint mogorva vezéreként. – Épp elég dolgod lesz azzal, hogy kijuss ezekből az átkozott csarnokokból, ha én végeztem! – Fenyegetően a félszerzetre mordult, hogy visszatartsa, aztán leszedett egy fáklyát a falról, és kiment a terembe, mielőtt Regis egyetlen mozdulatot is tehetett volna, hogy visszatartsa.

A sárkány fekete alakja végigsuhant a szakadék széle mentén. A híd alatt lebukott, aztán visszaemelkedett a járőröző magasságban. Bruenor egy pár pillanatig figyelte, hogy ráérezzen a mozgása ritmusára.

– Az enyém vagy, te féreg! – vicsorogta az orra alatt, aztán megindult. – Ez a te egyik trükköd, fiú! – rikkantotta Wulfgarék kamrája felé. – De ha én elhatározom, hogy ráugrok egy féreg hátára, akkor nem hibázom el!

– Bruenor! – sikoltotta Catti-brie, amikor meglátta, hogy a törpe a szakadék széle felé rohan.

De már késő volt. Bruenor az olajjal átitatott köpenyhez érintette a fáklyát és maga elé emelte mithril fejszéjét. A sárkány hallotta, hogy jön, és magasabbra emelkedett, hogy szemügyre vehesse – aztán épp annyira megdöbbszent, mint a törpe barátai, amikor Bruenor lángoló köpenyben elrugaszkodott a párkánytól, és a bestia hátára ugrott.

Mínta a Harcpöröly Klán minden szellemének ereje egyesült volna Bruenor fegyvert tartó kezében, úgy vágott bele a törpe mélyen Shimmergloom hátába. Őt is hátradobta a csapás ereje, de erősen kapaszkodott a fejsze nyelébe. Közben az olajoshordó széthasadt a hátán az eséstől, és a lángok egyszeriben szétterjedtek a szörnyeteg hátán.

Shimmergloom felordított dühében, és vadul csapkodni kezdett, még a szakadék falának is nekiverte magát.

Bruenort azonban nem lehetett lerázni. Vadul markolta a fejszenyelet, és az alkalomra várt, amikor kiránthatja a fegyvert, és újra lecsaphat.

Catti-brie és Regis a szakadék széléhez rohantak, és tehetetlenül szólongatták barátjukat. Wulfgarnak is sí-, került odavonszólnia magát. Még mindig a kétségbeesés fekete mélységeivel küszködött.

Mikor a barbár a lángok közt kapaszkodó törpére nézett, egy üvöltéssel lerázta magáról a sárkány bűvöletét, és tévovázás nélkül elhajította Égisz-agyart. A kalapács a pofája oldalán találta Shimmergloomot. A sárkány megint hánykolódni kezdett, és most a szakadék másik falához verdeste magát.

– Megörültél? – kiáltott Wulfgarra Catti-brie.

– Fogd az íjadat – mondta neki Wulfgar. – Ha igaz barátja vagy Bruenornak, nem hagyod hiába elpusztulni! – Égisz-agyar visszaröppent a kezébe, és ő újra elhajította. Másodszor is talált.

Catti-brie-nek szembe kellett néznie a valósággal. Nem menthette meg Bruenort önként vállalt végzetétől. Wulfgarnak igaza van segítenie kell a törpének végső célja elérésében. Lenyelte feltörő könnyeit, felkapta Taulmarilt, és elküldte az első ezüst vesszőt a sárkány felé.

Drizzték döbbenten nézték Bruenor ugrását. Drizzt a saját tehetetlen helyzetét átkozva mászott tovább. Már majdnem elérte a peremet. Kiáltozni kezdett a barátainak, de a zűrzavarban, a sárkány ordítása mellett nem hallották meg.

Entreri közvetlenül alatta volt. A bérgyilkos tudta, hogy itt az utolsó esélye, még ha ezzel kockára is teszi élete egyetlen kihívását. Ahogy Drizzt a következő fogást kereste a sziklán, Entreri elkapta a bokáját, és lerántotta.

Az olaj behatolt Shimmergloom pikkelyei közé, és a tűz sárkány húsáig hatolt. A bestia még sosem érzett ilyen fájdalmat.

A harci kalapács koppanása! Az ezüst vonalak állandó szurkálása! És a törpe! lankadatlanul támad, és furcsa mód ügyet sem vet a tűzre

Shimmergloom végigsuhant a szakadékon, hirtelen lebukott, majd felemelkedett, pörgött és bukfencezett. Catti-brie nyilai minden fordulónál eltalálták. Wulfgar pedig, aki egyre okosabban támadott, csak a legalkalmasabb pillanatban hajította el a kalapácsot, megvárta, amíg a sárkány egy kiálló szikla elé kerül, akkor lökte a szörnyeteget a kőfalnak a dobása erejével.

Lángok, kövek és porfellegek szakadtak fel minden találatnál.

Bruenor rendületlenül kitartott. Atyjához és népéhez dalolva feloldozta magát a büntudata alól, megnyugodott, hogy kielégítette múltja szellemeit, és esélyt teremtett barátainak az életbenmaradásra. Nem érezte sem a lángok marását, sem a szikla ütéseit. Csak a fejszéje alatt lüktető sárkányhúst figyelte, és Shimmergloom fájdalmas ordításainak zengő visszhangját.

Drizzt bukfencezett a szakadék oldalában, és kétségbeesetten kapkodott fogódzó után. Egy párkányra zuhant húszlábnyira a bérgyilkos alatt.

Entreri elégedetten bólogatott, mert a drow épp oda esett, ahová remélte. – Ég veled, te ostoba! – kiáltott le Drizztnek, és tovább mászott fölfelé.

Drizzt sosem bízott a gyilkos becsületességében, Entreri gyakorlatiasságában azonban hitt. Ennek a támadásnak pedig semmiféle gyakorlati értelme nem volt. – Miért tetted? – kiáltotta vissza Entrerinek. – Vita nélkül megkaphattad volna a függőt!

– A kő az enyém – felelte Entreri.

– De meg is fizetsz érte! – jelentette ki Drizzt. – Tudod, hogy utánad megyek, bérgyilkos!

Entreri derűs mosollyal pillantott le rá. – Hát nem érted, Drizzt Do'Urden? Éppen ez a cél!

A bérgyilkos gyorsan elérte a peremet, és kinézett fölötte. Bal felé Wulfgar és Catti-brie támadta a sárkányt. Jobb oldalt Regis állt, és teljesen lenyűgözve figyelte a jelenetet.

A félszerzet meglepetése tökéletes volt. Az arca elsápadt rémületében, mikor legrosszabb rémálma felbukkant előtte. Regis elejtette a drágaköves sisakot, és megbénult a félelemtől, amikor Entreri felkapta, és a híd felé indult vele.

A kimerült sárkány próbált új védekezési módot találni. De haragja és fájdalma túl messzire vitte a harcban. Túl sok találatot kapott, az ezüst szálak pedig egyre csak röpködtek felé. A fáradhatatlan törpe egyre vagdosta a hátát a fejszéjével.

A sárkány még egyszer utoljára megállt röptében, hogy a nyakát hátracsavarva bosszút állhasson a gonosz törpén. Épp csak egy pillanatig lebegett mozdulatlanul, és Égisz-agyar szemén találta.

A sárkány vak dühvel hemperedett fel, szédítő fájdalom-hullám árasztotta el, és fejével egy kiálló sziklának ütközött a falban.

A robbanás alapjaiban rázta meg a barlangrendszert, és kis híján leverte Catti-brie-t a lábáról, Drizztet pedig keskeny párkányáról.

Bruenor látott még utoljára valamit, amitől diadalmasan megdobbant a szíve: Drizzt Do'Urden bíbor szeméinek átható tekintetét, melyek őt búcsúztatták a sötét falról.

A sötétség sárkánya megtörve, legyőzötten, lángokban állva pördült meg, és hullott a legmélyebb feketeségbe, ahonnan nincs visszatérés: Garumn Szurdokának mélyére.

És magával vitte Mithril Csarnok jog szerinti királyát.

24. Mithril Csarnok dicsérete

Az égő sárkány egyre lejjebb és lejjebb hullott, a lángok fénye lassan apró ponttá zsugorodott a szakadék alján.

Drizzt felhúzódkodott a peremen, és odament a barátaihoz. Catti-brie a drágakövekkel kirakott sisakot szorította, és Wulfgarral együtt tehetetlenül bámult le a mélybe. Majdnem elájultak a meglepetéstől, amikor megfordultak, és meglátták a sírból visszatért drow-t. Még Entreri megjelenése sem készítette fel Wulfgarékát Drizzt látványára.

– Hogyhogy? – hüledezett a barbár, de Drizzt félbeszakította.

– Magyarázkodásra majd később is lesz idő, de most sürgősebb dolguk van.

A szakadék másik oldalán, a hídhöz kötött húzókar mellett ott állt Artemis Entreri gonosz mosollyal, a félszerzet nyakát fogva. A rubinfüggő már a bérgyilkos nyakában lógott.

– Engedd el – mondta Drizzt nyugodtan. – Ahogy megegyeztünk. Most már a tiéd a kő.

Entreri felkacagott, és meghúzta a kart. A kőhíd megremegett, aztán szétesett. Darabjai lebukfenceztek a mélybe.

Drizzt úgy gondolta, hogy kezdi érteni, mi készítette a gyilkost az alku megszegésére: Entreri azért viszi magával Regist, hogy mindenképp üldözőbe vegyék, és így folytathassa személyes harcát Drizzttel. De most, hogy a híd megsemmisült, és Drizzték előtt nem maradt semmilyen menekülési út, míg az üldöző kutyák csaholása egyre közelebb jött, a drow elmélete nem látszott helytállónak. Zavartságától feldühödve azonnal cselekedett. Miután a saját íja ottveszett a fülkében, Drizzt elvette Taulmarilt Catti-brie-től, és ráfeszített egy vesszőt.

Entreri sem volt rest. A szakadék széléhez ugrott, megragadta Regis bokáját, és fél kézzel kilógatta a mélység fölé. Wulfgar és Catti-brie érzékelték a furcsa köteléket Drizzt és a gyilkos között, és tudták, hogy Drizzt ebben a helyzetben jobban boldogul, mint ők. Hátraléptek, és szorosan összekapaszkodtak.

Drizzt felajzva tartotta az íjat, és rezzenetlen tekintettel várta Entreri védelmének lanyhulását.

Entreri meglóbálta Regist, és megint felkacagott. Hosszú az út Calimportig, drow. Lesz időd utolérni engem.

– Elzártad a kiutunkat – vágott vissza Drizzt.

– Egy kis szükséges kellemetlenség – magyarázta Entreri. – Te biztosan megtalálod a módját, hogy kijuss, még ha a barátaid nem is. Én várni fogok!

– Én pedig megyek – ígérte Drizzt. – Nincs szükséged a félszerzetre ahhoz, hogy magad után uszíts, aljas gyilkos.

– Ez igaz – mondta Entreri. A zsebébe nyúlt, kiszedett belőle valamit, és feldobta. A tárgy megpördült fölötte, aztán visszaesett. Entreri az utolsó pillanatban kapta el, mielőtt a szakadékba esett volna. Megint feldobta. Valami kicsi, fekete dolog.

Entreri harmadszor is feldobta, és szélesen elmosolyodott, amikor Drizzt leeresztette az íjat.

Guenhwyvar.

– Nincs szükségem a félszerzetre – jelentette ki Entreri színtelenül, és még jobban a szakadék fölé tartotta Regist.

Drizzt letette maga mögé a mágikus íjat, de pillantását nem vette le a bérgyilkosról.

Entreri visszahúzta Regist a párkányra. – A gazdám azonban igényt tart arra a jogra, hogy megölhesse ezt a kis tolvajt. Gondolkozz, drow, mert a kutyák már közel vannak. Egyedül több esélyed van. Hagyd itt azt a kettőt, és élj!

– Aztán gyere utánam. Fejezzük be, amit elkezdünk – Még egyszer felkacagott, aztán eltűnt a kivezető folyosó sötétjében.

– Ő már kint van – mondta Catti-brie. – Bruenor szerint az a járat egyenesen kivisz a csarnokokból.

Drizzt körülnézett, hogy miként juthatnának át a szakadékon.

– De Bruenor azt is mondta, hogy van még egy kijárat – folytatta Catti-brie. Jobb felé mutatott, a terem déli vége felé. – Egy párkány. De több órai járásra van innen.

– Akkor fussunk – felelte Drizzt, tekintetét még mindig a másik oldalra szegezve.

Mire elértek a párkányhoz, az észak felől hallatszós nyüszítés és a fényfoltok elárulták nekik, hogy a kutyák és a duergarok beértek a terembe. Drizzt vezette őket a keskeny úton, a falnak vetett háttal araszolt a másik oldal felé. Az egész szakadék feltárult előtte, és a tüzek még mindig égtek ott lent, komor emlékeztetőként szakállas barátja végzetére. Talán helyénvaló is, hogy Bruenor itt halt meg, ősei hazájában, gondolta Drizzt. Talán végre nyugalmat talált attól a vágyódástól, ami olyannyira meghatározta életét.

A veszteség mégis elviselhetetlen maradt Drizztnak. A Bruenorral eltöltött évek alatt jólelkű és tiszteletreméltó barátot ismert meg, olyan barátot, akire bármilyen körülmények között számíthat. Hiába mondogatta magának újra és újra, hogy Bruenor végre megnyugodott, hogy a törpe megmászta a hegyét és megnyerte a saját csatáját, a halála rettentő közelségében ezek a gondolatok nem enyhítették a drow gyászát.

Catti-brie könnyes szemmel pislogott, Wulfgar sóhaja pedig meghazudtolta külső nyugalmát, amikor átkeltek a szakadékon, Bruenor sírján. Catti-brie-nek Bruenor apa volt és barát, aki keménységet tanított neki, és gyengéden bánt vele. Élete minden szilárd pontja, családja és otthona hevert a mélyben lángolva, a pokolbéli sárkány hátán.

Zsibbadás fogta el Wulfgart, a halandóság hideg borzadálya, és az élet törekenységének tudata. Drizzt visszajött hozzá, de most meg Bruenort veszttette el. Az öröm és bánat fölé kerekedett valami bizonytalanságérzés, hősi képek és bárdok dalolta legendák váratlan, tragikus változása. Bruenor bátran és erősen halt meg, és tüzes ugrásának történetét ezerszer és ezerszer mesélik majd. De ez nem tölthette be az űrt, amit Wulfgar érzett ebben a pillanatban.

Tovább mentek a szakadék másik oldalán, és visszasiettek észak felé, hogy elérjék a kivezető alagutat, és kitörjenek Mithril Csarnok árnyai közül. Mikor megint a terem széles végébe értek, észrevették őket. Duergarok ordítottak és átkozódtak feléjük, a nagy fekete árnykutyák fenyegetően ugattak, és a szakadék másik szélét kaparták. Elérni azonban nem tudták Drizztét, hisz nem volt idejük megkerülni a szakadékot. Drizzt akadálytalanul lépett az alagútba, amin Entreri távozott néhány órával előbb.

Wulfgar ment utána, Catti-brie azonban megállt a bejáratnál és visszanézett a szurdok fölött a szürke törpék sokasodó csapatára.

– Gyere – mondta neki Drizzt. – Itt már semmit sem tehetünk, Regisnek viszont szüksége van a segítségünkre.

Catti-brie szeme összeszűkül, az állkapcsa megfeszült. Egy vesszőt feszített az íjra, és lőtt. Az ezüst csík belevágódott a duergarok csapatába, és egyet megölt közülük, mire a többiek rémülten

iszkoltak fedezékbe. – Most már tényleg semmit – felelte Catti-brie komoran. – De visszajövök!
És ezt tudják meg a szürke kutyák is.
– Visszajövök.

Utóhang

Drizzt, Wulfgar és Catti-brie néhány nap múlva Hosszúnyeregre értek. Kimerült, szótlan útjukat gyász kísérte. Harkle és rokonai örömmel, fogadták őket, és felajánlották nekik, hogy addig maradjanak a Borostyán Udvarházban, ameddig csak kedvük tartja. És bár mind a hármuknak jól esett volna egy kis pihenés, az út szólította őket.

Drizzt és Wulfgar másnap reggel ott álltak Hosszúnyereg kijáratánál, a Harpelléktől kapott új lovakkal. Catti-brie lassan közeledett hozzájuk. Mögötte Harkle lépkedett.

– Jössz? – kérdezte Drizzt, de a lány arcáról látta, hogy "nem" lesz a válasz.

– Mennék, ha mehetnék – felelte Catti-brie. – Nem félek attól, hogy nem éritek be a felszerzetet. De nekem teljesítenem kell egy fogadalmat.

– Mikor? – kérdezte Wulfgar.

– Gondolom, tavasszal – mondta Catti-brie. – A Harpellek mágiája már elindította a dolgokat. Már szóltak a völgybéli klánnak, és Harbrommnak Adbar Citadellájában. Bruenor népe a hét vége előtt megindul, tízvárosi szövetségesekkel, Harbromm nyolcezer harcost ígér, és némelyik Harpell is felajánlotta segítségét.

Drizzt a bányavárosra gondolt, amit az alsó szinten látott. Az ezernyi nyüzsgő szürke törpére, akik mind mithril páncélt viseltek. A Harcpöröly Klánnak még tízvárosi segítséggel, Harbromm nyolcezer katonájával és Harpellék mágikus erejével együtt is nehéz lesz a győzelem, ha győzhetnek egyáltalán.

Wulfgar is látta a feladat hatalmas voltát, amivel Catti-brie-nek szembe kell néznie, és hirtelen kételkedni kezdett abban, hogy helyesen döntött akkor, amikor Drizzttel indul útnak. Regis ugyan bajban van, de nem hagyhatja magára Catti-brie-t sem a szükségben.

Catti-brie érezte, hogy tusakodik magában. Odament hozzá, és hirtelen, szenvedélyesen megcsókolta, aztán hátraugrott. – Végezd el a dolgod, Wulfgar, Beornegar fia! – mondta. – Aztán gyere vissza hozzám.

– Én is Bruenor barátja voltam – ellenkezett Wulfgar. – Én is osztoztam vele Mithril Csarnok látomásában. Melletted leszek, amikor lerovod előtte kegyeledet.

– Most van egy élő barátod, akinek szüksége van rád – mondta neki Catti-brie. – El tudom kezdeni a felkészülést. Ti menjetek Regis után! Fizessetek meg Entrerinek mindenért, és siessetek. Talán időben visszaértek, hogy bevonuljatok a csarnokokba.

Drizzt felé fordult. – Vigyázz rá helyettem – kérte. – Mutass neki egyenes utat, és hozd vissza!

Mikor Drizzt bólintott, a lány megfordult és visszarohant Harkle-hoz, aztán tovább a ház felé. Wulfgar nem követte. Bízott Catti-brie-ben.

– A felszerzetért és a macskáért – mondta Drizztnak. Megmarkolta Égisz-agyart, és tekintetét az útra szegezte.

A drow bíbor szemében hirtelen lángok csaptak fel. Wulfgar önkéntelenül hátralépett. – És másért is – szólt Drizzt sötéten, és tekintetét a délvidék felé fordította, ahol a szörnyeteg rejtőzött. A szörnyeteg, ami belőle lehetett volna. Tudta: az a sorsa, hogy újra összecsapjon Entrerivel, és erénye próbájaként legyőzze a gyilkost.

– Másért is.

Dendybarnak elakadt a lélegzete, amikor meglátta a képet Sydney holtteste egy sötét szoba sarkában.

Morkai, a jelenés intett, mire a látvány Garumn Szurdokának mélyét mutatta.

– Nem! – sikoltotta Dendybar, mikor meglátta a gólem fej nélküli maradványait a kövek közt. Láthatóan megremegett. – Hol a drow? – kérdezte a jelenéstől.

Morkai eltüntette a képet, és némán állt. Élvezte a varázsló kínlását.

Morkai elnevette magát. – Keresd meg magad a válaszokat, ostoba mágus. Az én szolgálatomnak vége! – Ezzel tűzzé lobbant, és eltűnt.

Dendybar felpattant a varázskör közepéből, és felrúgta a tüzes üstöt. – Ezerszer is megkínozlak arcátlanságodért! – ordította az üres szobának. Agyában kavargtak a lehetőségek. Sydney halott. Bok halott. Entreri? A drow és barátai? Dendybar mindent tudni akart. Nem adhatja fel a Kristálysziánk utáni kutatást, nem tagadhatják meg tőle azt a hatalmat, amire tör.

Mély lélegzetvételekkel lecsillapította magát, és varázslatba kezdett. Megint látta a szurdok alját, és élesíteni kezdte a képet az elméjében. Ahogy tovább kántálta a varázsszavakat, a helyszín egyre életszerűbb lett. Dendybar mindent érzett: a sötétséget, az árnyékos falak tompa ürességét és a majdnem észrevehetetlen levegő-fuvallatot, a kő éles keménységét a talpa alatt.

Kilépett a gondolataiból Garumn Szurdokába.

– Bok – suttogta, mikor lepillantott teremtménye kifacsarodott és összetört testére.

A gólem megmoccan. Egy kő gördült le róla, ahogy megpróbált felállni alkotója előtt. Dendybar hitetlenkedve figyelte. Ő maga is megdöbben, hogy a teremtményre ruházott mágikus erő így ellenállt zuhanásnak, csonkításnak, egyaránt.

Bok megállt előtte, és várt.

Dendybar egy hosszú pillanatig nézte, és azon gondolkodott, hogyan állíthatná helyre. – Bok! – üdvözölte a lényt reménykedő vigyorral. – Gyere, kicsim. Hazaviszlek és meggyógyítalak.

Bok előrelépett, a falhoz szorítva Dendybart. A varázsló még mindig nem értette a dolgot, és arrébb akarta küldeni a gólemet.

Bok megmaradt karja azonban felemelkedett, torkonragadta Dendybart, és a levegőbe emelte. Semmiféle további parancsról nem lehetett szó. Dendybar tehetetlenül kapkodott és vergődött. Semmit sem értett.

Ismerős nevetés csendült a fülébe. Vízgömb jelent meg a gólem nyakán, és ismerős arc vonásait öltötte fel.

Morkai.

Dendybar szeme kigúvadt a rémülettől. Rádöbben, hogy túllépte saját határait, és túl sokszor idézte meg a szellemet. Nem bocsátotta el igazán Morkait utolsó találkozásukból, és helyesen feltételezte, hogy nem is lett volna elég erős ahhoz, hogy kitaszítsa a jelenést az anyagi síkról. Most varázsköre védelmén kívül ki volt szolgáltatva a szellem kényének-kedvének.

– Gyere, Dendybar – vigyorgott Morkai. Az ő akarata mozgatta a gólem kezét. – Gyere hozzám a halál birodalmába, ahol megbeszélhetjük az árulásodat!

Csont recsenése visszhangzott a sziklafalak között, a tűzgömb eltűnt, és varázsló, gólem együtt rogyott a padlóra, élettelenül.

Kissé messzebb a szurdokban, félig eltemetve egy törmelékhalom alá az égő sárkány tüze füstöt eregetve pislákol.

Egy másik kő mozdult meg, és gurult arrébb.

VÉGE